

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

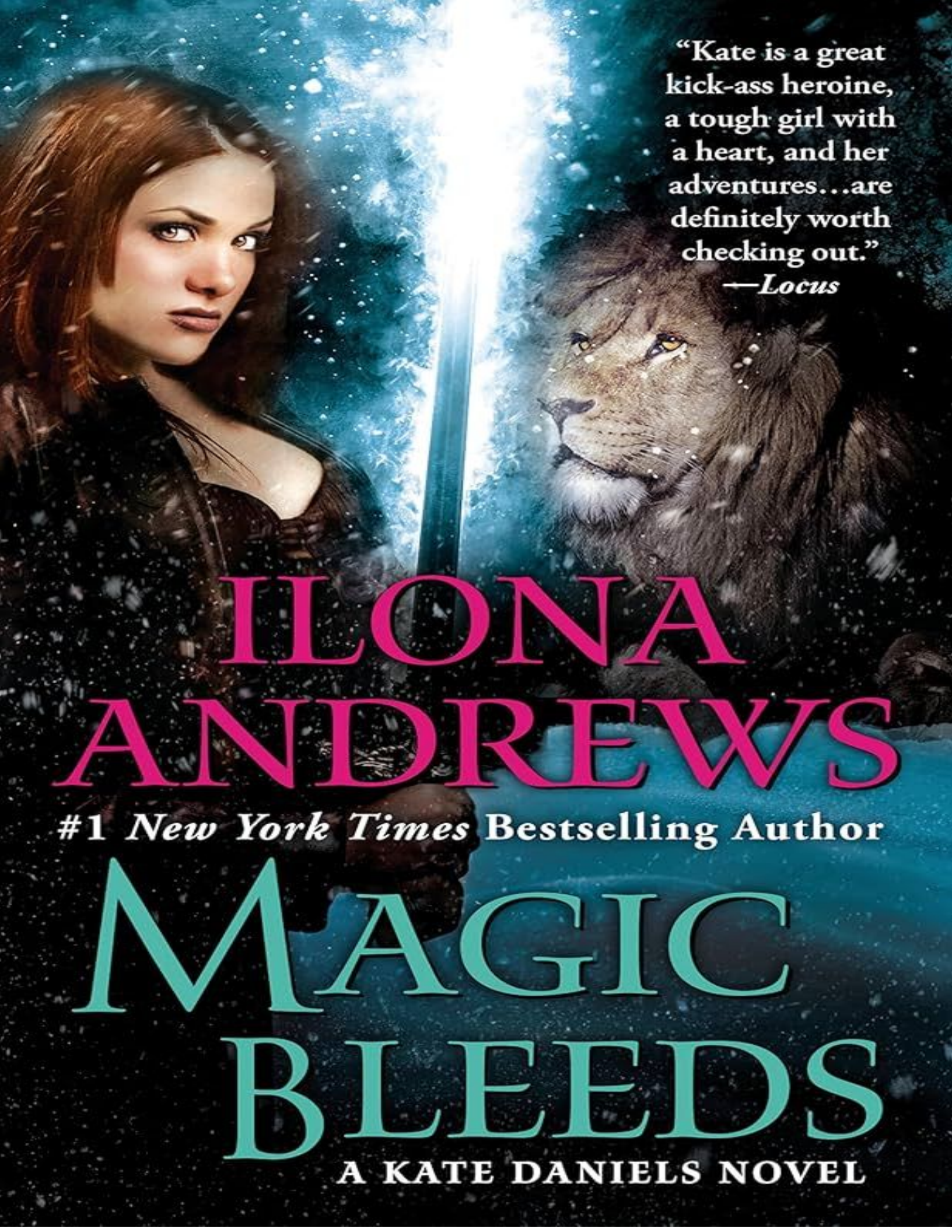
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Kate is a great
kick-ass heroine,
a tough girl with
a heart, and her
adventures...are
definitely worth
checking out.”

—*Locus*

ILONA
ANDREWS

#1 *New York Times* Bestselling Author

MAGIC
BLEEDS

A KATE DANIELS NOVEL

MAG IG BLE EDS

ILONA ANDREWS

AS BOOX, SIRADAKİ İŞ

MAGIC BLEEDS

ILLUSTRATED BY NAA N D R E W S

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Teşekkür](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

EPILOG

Teaser bölümü

HARIKA OKUMALAR-

GARANTILI FANTEZIDE SON

NOKTA!

"Zaten olağanüstü olan bir serinin beklentilerinizi aşması nadir ve harika bir şeydir, ancak Andrews bu şaşırtıcı okumayla bunu tartışmasız bir şekilde başarıyor. Bu seriye yatırım yapmış hayranlar için duygusal getiri çok büyük ve heyecan verici olay örgüsü olasılıklarının önünü açıyor. Andrews'un uzmanlık alanı olan dehşet verici tehlikeyi acı mizahla dengelemek, okuyucuları hem sırtarak hem de soluk soluğa bırakıyor [*Büyük Kanıyor*]'u hemen otomatik satın alma listenize ekleyin!"

-*Romantic Times*

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER SİHİRLİ VURUŞLAR

"Andrews, aksiyon dolu fanteziyi efsane ve mitlerle harmanlayarak okuyucuları kendine hayran bırakıyor. *Sihirli Saldırı*lar büyüleyici karakterleri tanıtıyor, çok sayıda paranormal çatışma sunuyor ve hayranlarını romantik bir kimya ile kışkırtıyor."

-*Darque Yorumları*

"Ilona Andrews'un bugüne kadarki en iyi romanı, aksiyonu, tehlikeyi ve büyüü doruğa çıkarıyor. Kılıçların çarpıştığı cesur aksiyon ve kusursuz karakterizasyonlar hem eski hem de yeni hayranlarını büyüleyecek."

-*Sacramento Book Review*

"Mizah dozları, bu canlı çizilmiş, vurucu serinin gerilimini ve gergin aksiyonunu hafifletmeye hizmet ediyor."

-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

"*Magic Strikes* ilk sayfasından son sayfasına kadar sürükleyici, kalp atışlarını hızlandıran bir yolculuktu. Hikâyeler ilerliyor, gerçekler itiraf ediliyor, ilgi çekici karakterler tanıtılıyor ve Kate ile Curran arasındaki romantizm çok hoş bir tatlılık kazanıyor."

-*Sevgili Yazar*

"Sürükleyici, mükemmel yazılmış bir şehir fantezisi serisi."

-Lurva la Mode

"Daha hızlı yaz. Curran ve Kate arasındaki ilişkiye kesinlikle bayılıyorum. Esprili iğnelemeler ve tek satırlık cümlelerle k a h k a h a l a r l a gülüyorum ve çiftler arasında oluşan cinsel gerilim beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, başka bir kitabı beklemek zorunda kalacağımı biliyorum."

-SFRevu

SIHİRLİ YANIKLAR

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu şehir fantezisini çok beğenecekler."

*-Canavarlar ve
Eleştirmenler*

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyülü yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."

-Locus

"[*Magic Burns*] beni tamamen kendine bağladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."

-Fresh Fiction

"Şehir fantezisi türüne yeni bir bakış açısı getiren Kate'in yaşadığı dünya, cesur büyü ve tehlikeli gizemin bir karışımı."

-The Parkersburg News and Sentinel

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-SFRevu

"Laurell K. Hamilton'ın ilk dönem Anita Blake'lerini ya da Patricia Briggs ve Kim Harrison'ın eserlerini seviyorsanız, Ilona Andrews'u okuma listenize eklemelisiniz."

-LoveVampires

"Andrews ... kara mizah, zekice gizem ve doğaüstü tehlikeleri dengelemedeki ustalığını gösteriyor. Andrews tam bir paket!"

-Romantic Times

SİHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları sabırsızlıkla bekliyorum."

-Patricia Briggs, *Silver Borne'un 1 numaralı New York Times çoksatan yazarı*

"Andrews büyük umut vaat ediyor. Laurell K. Hamilton ve Patricia Briggs hayranı okurlar Andrews'un eserlerini yeni bir okuma zevki kaynağı olarak görebilirler."

-SFRevu

"Andrews'un keskin serisi, karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde benzer fantezilerden ayrılıyor."

-Library Journal

"İlgi çekici bir dünya."

-Locus

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."

-*Fresh Fiction*

"Yepyeni bir seri için mükemmel bir başlangıç."

-*The Dragon Page*

"CSI ... hayranları *X-Files* ve benzeri alt türlerin hayranları memnun olacaktır."

-*FantasyBookSpot.com*

"Mükemmel bir tempoda ilerleyen doğaüstü bir gizem, biraz kara mizah ve -eğer kelime oyununu başlıyorsanız

-bir miktar ısırk."

-*Rambles.net*

"Karmaşık bir alternatif tarihle birleşen güçlü hikaye örgüsü ... okuyucuların daha fazlasını beklemesini sağlayacak."

-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

"*Sihirli Isırıklar*, doğaüstünü yeni ve doğal yönlerle taşıyan büyüleyici bir paranormal polisiye."

-*The Best Reviews*

"[Andrews'un] dünya kurgusu ve karakterizasyonları olağanüstü *Sihirli Isırıklar* göz ardı edilmemeli."

-*BookFetish*

"Çekişme, ihanet ve gizem dolu kalın bir olay örgüsüyle örülü benzersiz bir dünya."

-Romance Junkies

"Olay örgüsü hoş bir tempoda ilerliyor ve dünya kurgusu ilginç ve iyi yapılmış."

-Romantic Times

Ilona Andrews'un Ace

Kitapları Kate Daniels

Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANATIR

The Edge Romanları

KENARDA

MAGIC BLEEDS

ILANA ANDREWS

ACE BOOKS, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc. 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,

Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney
Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ŞİHİRLİ KANAMALAR

Bir Ace Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla

yayınlanmıştır **BASIM TARİHİ**

Ace kitlesele pazar baskısı / Haziran 2010

Telif hakkı © 2010 Andrew Gordon ve İlona Gordon'a aittir.

Bayou Moon'dan alıntının telif hakkı © Andrew Gordon ve İlona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

yazarların haklarının ihlali. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN: 9781101433737

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguin.com>

Çocuklarımız Anastasia ve Helen'e

TEŞEKKÜRLER

Magic Bleeds'in yazılması çok zor bir kitap olduğu ortaya çıktı. Çok sayıda taslak ve ilgili herkesin çok sabırlı olması gerekiyordu.

Bu süreçte elimden tutan menajerim Nancy Yost'a ve taslak üzerinde en az benim kadar çalışan editörüm Anne Sowards'a teşekkür ederim.

Yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Andromeda Macri'ye çok teşekkür ederim. Sanat yönetmeni Judith Lagerman'a, kapak tasarımcısı Annette Fiore DeFex'e ve sanatçı Chad Michael Ward'a çarpıcı bir kitap yarattıkları için teşekkür ederim. Anne'in editör asistanı Kat Sherbo'ya mantıksız isteklerimle ilgilendiği için ve yayıncı Rosanne Romanello'ya yorulmak bilmeden kitabı tanıttığı için çok teşekkür ederim.

Kitabı yazarken köpeğin bir adı yoktu, bu yüzden web sitemde bir yarışma düzenleyerek okuyuculardan önerilerini istedim ve aşağıdaki kişiler kitaba giren önerilerde bulundular: B. Carleton, Annika Bergstrand, Vina Patel, Zach Hughes, Nneka Waddell, Vanessa Yardley ve sonunda kullandığımız ismi bulan Andrea Jackson.

Her zaman olduğu gibi, kitabın birçok reenkarnasyonuna katlanan beta okuyuculara teşekkür ederim: Beatrix Kaser, Ying Chumnongsaksarp, Reece Notley, Hasna Saadani, Elizabeth Hull, Brooke Nelissen, Ericka Brooks, Melissa Sawmiller, Susan Zhang, Becky Kyle ve Megan Tebbutt'a ve Chrissy Peterson'a özel teşekkürler.

Son olarak, Jeaniene Frost ve Jill Myles'a çok teşekkür ederim. Bu kitapta seks var. Lütfen artık bana vurmayın.

PROLOGUE

Doğranmış elmaları ne kadar özenle yerleştirirsem yerleştireyim, elmalı turtamın üst kabuğu her zaman altına parçalanmış bir ceset gömmeye çalışmışım gibi görünürdü. Turtalarım çirkin oluyordu ama tatları güzeldi. Bu turta son sıcaklığını da hızla kaybediyordu.

Mutfağımdaki yayılmayı inceledim. Birayla marine edilmiş, hafifçe baharatlanmış geyik eti biftekleri fırına atılmaya hazır bir tavada duruyordu. Onları en sona saklamıştım; fırında on dakika bile sürmezlerdi. Ev yapımı ekmekler, şimdi soğuk. Mısır koçanı, o da soğuk. Fırında patates, evet, çok soğuk. Elimdekiler yetmez diye biraz sote mantar ve salata eklemiştim. Mantarların üzerindeki tereyağı katılaşmak için elinden geleni yapıyordu. En azından salatanın soğuk olması gerekiyordu.

Masadan buruşuk bir not aldım. Sekiz hafta önce, Atlanta'nın Canavar Lordu, bin beş yüz şekil değiştirenin efendisi ve benim kişisel psikopatım Curran, Atlanta'daki dairemin mutfağında oturmuş ve bu kâğıda bir menü yazmıştı. Onunla girdiğim bir bahsi kaybetmişim ve bahsimizin şartlarına göre ona çıplak bir akşam yemeği borçluydum. Kendisi tam bir canavar olmadığı için sütyen ve külot giymeme razı olacağını açıklayan bir feragatname eklemişti - tartışmaya çok açık bir iddia.

Bir tarih belirlemişti, 15 Kasım, yani bugün. Bunu biliyordum çünkü takvimi üç kez kontrol etmişim. Üç hafta önce onu Keep'ten aramış ve yeri Savannah yakınlarındaki evim, saati de 5 Kasım olarak belirlemiştim.

Saat şimdi sekiz buçuktu.

Bekleyemeyeceğini
söylemişti.

Yemek-kontrol. En güzel sütyen ve külot takımım-kontrol. Makyaj
-Tamam. Curran-boş. Parmağımı kılıcımın soluk bıçağı boyunca gezdirdim
ve soğuk metali tenimin altında hissettim. Majesteleri tam olarak neredeydi?

Korktu mu? Bay "Benimle yatacaksın ve önce lütfen, sonra teşekkür
ederim diyeceksin" mi?

Büyülü bir ormanda uçan bir sarayı kovalamış ve beni kurtarmak için düzinelerce rakshasa iblisinden geçerek yolunu açmıştı. Şekil değiştirenler için akşam yemeği çok önemliydi. Yemeği asla hafife almazlardı ama romantik olarak ilgilendiğiniz biri için yemek hazırlamak basit bir yemeği yepyeni bir seviyeye taşırdı. Bir şekil değiştiren size yemek hazırladığında, ya size bakacağına söz veriyordu ya da pantolonunuza girmeye çalışıyordu. Çoğu zaman ikisi de. Curran bir keresinde yarı ölüyken bana çorba vermişti ve ne anlama geldiğini bilmeden de olsa çorbayı içmiş olmam onu çok eğlendirmişti. Bu yemeği kaçırmayacaktı.

Bir şey onu tutmuş olmalı.

Telefonu açtım. Yine de benimle uğraşmaktan hoşlanıyordu. Dışarıda çalılıkların arasında saklanıp beni kıvrandırken izlemesine şaşmazdım. Curran kadınlara harika oyuncaklar gibi davranırdı: Onları yedirir, içirir, sorunlarıyla ilgilenir ve kendisine tamamen bağımlı hale geldiklerinde sıkılırdı. Belki de aramızda olduğunu düşündüğüm şey sadece benim kafamdaydı. Kazandığını fark etmiş ve ilgisini kaybetmişti. Onu aramak sadece böbürlenmesine fırsat verecekti.

Telefonu kapattım ve turtama biraz daha baktım.

Eğer bir sözlük açıp "kontrol manyağı" kelimesine baksaydınız, Curran'ın resmini bulurdunuz. Çelik pençeleriyle hükmederdi ve "Zıpla" dediğinde zıplamaya başlamazsanız cehennem azabı çekerdiniz. Beni çileden çıkarırdı ve ben de onu çileden çıkarırdım. Gerçekten ilgilenmiyor olsa bile, bu yemeği iç çamaşırlarımla sunmamı görme şansını kaçırmazdı. Egosu çok büyüktü. Bir şeyler olmuş olmalı.

Sekiz kırk dört. Curran sürünün ilk ve son savunma hattı olarak görev yapıyordu. En ufak bir tehditte dışarı çıkar, kükrer ve cesetleri ikiye ayırırdı. Yaralanabilirdi.

Bu düşünce beni durdurdu. Curran'ı alt etmek için kanlı bir ordu gerekirdi. Emrindeki bin beş yüz katil manyak arasında en sert ve en tehlikeli sonovabitch oydu. Eğer bir şey olduysa, bu kötü bir şey olmalıydı. Küçük bir şey yüzünden gecikmiş olsaydı arardı.

Sekiz kırk dokuz.

Telefonu aldım, boğazımı temizledim ve Sürü'nün Atlanta'nın dış mahallelerindeki kalesi Keep'i aradım. Sadece profesyonelce olsun. Böylesi daha az acıklı.

"Sürüye ulaştınız. Ne istiyorsunuz?" dedi bir kadın sesi telefonda.

Dost canlısı insanlar, şekil değiştirenler. "Ben Ajan Daniels. Curran'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Şu anda telefonlara cevap vermiyor. Mesaj bırakmak ister misiniz?" "Keep'te mi?"

"Evet, öyle."

Göğsümde ağır bir kaya cisimleşti ve nefes almamı zorlaştırdı. "Mesaj mı?" diye sordu dişi şekil değiştiren.

"Ona aradığımı söyleyin, lütfen. Mümkün olduğunca çabuk." "Bu acil mi?"

Siktir et. "Evet. Evet, öyle." "Dur bakalım."

Sessizlik hüküm sürüyordu. Dakikalar yavaşça akıp gidiyor, gittikçe inceliyordu.

"Şu anda sizinle konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söylüyor. Gelecekte, lütfen uygun kanallardan gidin ve tüm endişelerinizi güvenlik şefimiz Jim'e yönlendirin. Numarası-"

Sesimi duydum, garip bir şekilde düzdü. "Numara bende var. Teşekkürler." "Ne zaman istersen."

Telefonu çok dikkatli bir şekilde yuvasına yerleştirdim. Kulaklarımda küçük bir ses patladı ve bunun kalbimde oluşan kılcal çatlaklar olduğu gibi saçma bir fikre kapıldım.

Beni ayağa kaldırdı.

Beni ayağa kaldırdı. Kocaman bir yemek pişirdim. Son dört saat boyunca telefonun başında oturdum. Makyaj yaptım, son bir yılda ikinci kez. Bir kutu prezervatif aldım. Ne olur ne olmaz diye.

Seni seviyorum, Kate. Her zaman senin için geleceğim, Kate.

Seni sonovabitch. Benimle konuşacak cesareti bile yoktu.

Sandalyeden fırladım. Tüm bu saçmalıklardan sonra beni terk edecekse, bunu yüz yüze yapması için onu zorlardım.

Giyinmem ve bilekliklerimi gümüş iğnelerle doldurmam bir dakikadan az sürdü. Kılıcım Slayer'da Curran'ın bile canını yakacak kadar gümüş vardı ve şu anda onun canını yakmayı çok istiyordum. Tüylerim diken diken o l m u ş bir halde evin içinde dolaşıp botlarımı aradım ve onları

ve onları giymek için yere oturdum. Sol botu giydim, topuğumu yerine vurdum ve durdum.

Diyelim ki Keep'e ulaştım. Sonra ne olacaktı? Beni görmek istemediğine karar verirse, ona ulaşmak için adamlarının arasından geçmem gerekecekti. Canım ne kadar yanarsa yansın, bunu yapamazdım. Curran beni bunu anlayacak ve bana karşı kullanacak kadar iyi tanıyordu. Kafamda Keep'in lobisinde saatlerce oturduğum bir görüntü belirdi. Hayatta olmaz.

Eğer o pislik ortaya çıkmaya tenezzül etseydi, ne derdim? Daha ilişki başlamadan beni terk etmeye nasıl cüret edersin? Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemek için altı saat yol geldim çünkü benim için çok şey ifade ediyordun? Yüzüme gülerdi, sonra onu dilim dilim doğrardım ve sonra boynumu kırardım.

Öfkemin sisi içinde kendimi el yordamıyla mantık aramaya zorladım. Paranormal Aktivite Bölümü (PAD) ve Askeri Doğaüstü Savunma Birimi (MSDU) ile birlikte her türden büyü tehlikeye karşı kolluk kuvvetleri savunmasını oluşturan Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı için çalışıyordum. Ben bir şövalye değildim ama Tarikat'ın bir temsilcisiydim. Daha da kötüsü, Sürü Dostu statüsüne sahip tek Tarikat temsilcisiydim, yani Sürü ile ilgili sorunlara müdahale etmeye çalıştığımda, şekil değiştirenler beni hemen parçalara ayırmıyordu. Sürünün kanunla yaşadığı sorunlar genellikle bana ulaşırdı.

Şekil değiştirenlerin iki çeşidi vardı: Vücutlarında şiddetlenen virüs Lyc-V üzerinde sıkı bir kontrol sağlayan Kodun Özgür İnsanları ve virüse teslim olan Loup'lar. Louplar ayırım gözetmeksizin cinayet işler, birileri dünyaya bir iyilik yapıp yamyam kıçlarını öldürene kadar vahşetten vahşete atarlardı. Atlanta PAD her şekil değiştireni bekleyen bir loup olarak görüyordu ve Sürü de buna paranoyalarını ve yabancılara karşı güvensizliklerini yeni ve baş döndürücü boyutlara taşıyarak karşılık verdi. Yetkililer nezdindeki konumları en iyi ihtimalle istikrarsızdı, Tarikat'la işbirliği kayıtları sayesinde açık düşmanlıktan kurtulmuşlardı. Eğer Curran ve ben birbirimize girersek, kavgamız iki birey arasındaki bir çatışma olarak değil, Canavar Lordu'nun bir Tarikat temsilcisine saldırısı olarak görülecekti. Kimse benim bunu başlatacak kadar aptal olduğuma inanmazdı.

Şekil değiştirenlerin itibarı düşerdi. Sadece birkaç arkadaşım vardı ama çoğunun kürkü ve pençeleri vardı. Acımı dindirmek için hayatlarını cehenneme çevirirdim.

Hayatımda bir kez olsun sorumlu davranmak zorundaydım.

Çizmeyi çıkardım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Koridordaki ahşap panele çarptı.

Yıllarca önce babam, sonra da vasim Greg beni insan ilişkilerinden uzak durmam konusunda uyarmıştı. Arkadaşlar ve sevgililer insana sadece bela getirirdi. Varlığımın bir amacı vardı ve bu amaç -ve kanım- başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. İki ölü adamın uyarılarını görmezden gelmiş ve kalkanlarımı indirmiştim. Bunu sineye çekmenin ve bedelini ödemenin zamanı gelmişti.

Ona inanmışım. Farklı olması, daha fazlası olması gerekiyordu. Elde edemeyeceğimi düşündüğüm şeyler için umutlanmamı sağladı. Umut kırıldığında, acı verir. Benimki çok büyük, çok umutsuz bir umuttu ve çok acıtıyordu.

Büyü sessiz bir dalga halinde dünyayı sardı. Elektrik lambaları yanıp sönererek sessiz bir şekilde öldü ve yerini duvarlarımdaki fenerlerin mavi ışıltısına bıraktı. Bükülmüş cam tüplerdeki büyülü hava, ürkütücü mavi bir ışık tüm evi doldurana kadar daha parlak ve daha parlak bir şekilde parladı. Buna post- Shift rezonansı deniyordu: büyü dalgalar halinde geliyor, teknolojiyi yok ediyor ve sonra ortaya çıktığı gibi aniden ve öngörülemez bir şekilde yok oluyordu. Bir yerlerde benzinli motorlar bozuldu ve silahlar mermilerin ortasında tıkanı. Evimin etrafındaki savunma büyüleri yükseldi, çatımın üzerinde bir kubbe oluşturdu ve şu noktaya dikkat çekti: Korunmaya ihtiyacım vardı. Kalkanlarımı indirmiş ve aslanın içeri girmesine izin vermişim. Bedelini ödeme vakti gelmişti.

Yerden kalktım. Er ya da geç işim beni Canavar Lord ile karşı karşıya getirecekti. Bu kaçınılmazdı. Şimdi acıyı içimden atmam gerekiyordu, böylece tekrar karşılaştığımızda benden alacağı tek şey soğuk bir nezaket olacaktı.

Mutfağa girdim, yemeği çöpe attım ve dışarı çıktım. Ağır bir kum torbasıyla randevum vardı ve Curran'ın yüzünü onun üzerinde hayal etmekte hiç zorlanmadım.

Bir saat sonra Atlanta'daki evime gitmek üzere yola çıktığımda o kadar yorgundum ki aracımı ley hattına doğru sürdükten ve sihirli akıntı onu şehre doğru sürükledikten birkaç dakika sonra arabamda uyuyakalmışım.

BÖLÜM 1

ATLANTA SOKAKLARINDAN GEÇERKEN

En sevdiğim katırım Marigold'un nal sesleri, eyerine takılı kuş kafesini ve kot pantolonumdan damlayan kertenkele tükürüğünü hiç umursamıyordu. Kuş kafesinde, yakalamakta zorlandığım ve canlı bir toz tavşanı olup olmadığı belli olmayan yumruk büyüklüğünde gri bir tüy yığını vardı. Kot pantolonda, Atlanta Mitolojik Araştırmalar Merkezi'ndeki muhafazalarına geri kovalamayı başardığım bir çift Trimble County kertenkelesi tarafından üzerime bırakılan yaklaşık yarım galon tükürük vardı. Vardiyamın on bir saat on üç dakikası geçmişti, o sabahtan beri bir şey yememiştım ve canım çörek istiyordu.

Curran'ın beni ekmesinin üzerinden üç hafta geçmişti. İlk hafta o kadar öfkeliydim ki önümü göremiyordum. Öfke artık yatışmıştı ama göğsümdeki ağır taş beni aşağı çekmeye devam ediyordu. Garip bir şekilde, çörekler yardımcı oldu. Özellikle de üzerine çikolata sürülmüş olanlar. Günümüzde çikolata ne kadar pahalı olsa da, bütün bir çikolataya param yetmiyordu ama çöreklerin üzerine sürdüğüm çikolata şurubu işimi yeterince görüyordu.

"Merhaba canım."

Tarikat için çalıştığım neredeyse bir yılın ardından, kafamın içinde Maxine'in sesini duymak artık beni zıplatmıyordu. "Merhaba, Maxine."

Tarikat'ın telepatik sekreteri herkese "canım" diye hitap ediyordu, buna Atlanta şubesine yeni katılan ve şövalyelik unvanı elinden alınmadan bir Tarikat şövalyesinin olabileceği kadar psikopat olan Richter de dahildi. Onun "canlarım" demesi kimseyi kandıramazdı. Maxine'den azar işitmektense taş dolu bir sırt çantasıyla on mil koşmayı tercih ederdim. Belki de görünüşünden kaynaklanıyordu: uzun boylu, zayıf, dimdik, sıkıca kıvrılmış gümüş rengi saçlarından bir hale ve her şeyi daha önce görmüş ve aptallara memnuniyetle katlanmayan kıdemli bir ortaokul öğretmenin tavırları...

"Richter'in aklı başında canım. Kafasında benim saçlarım ve ağzında çikolatalı çörek olan bir ejderha hayal edip durmanın özel bir nedeni var mı?"

Maxine hiçbir zaman düşünceleri bilerek okumazdı, ama "nöbetçi" iken yeterince konsantre olursanız, basit zihinsel imgeleri yakalamaktan kendini alamazdı.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Aslında kendimi hep bir Çin ejderhası olarak düşünmüştümdür."

Çöreklerimiz bitmiş ama kurabiyelerim var."

Mmm, kurabiyeler. "Bir kurabiye için ne yapmam gerekiyor?"

"Vardiyanızın bittiğini biliyorum ama acil bir dilekçem var ve ilgilenecek kimse yok."

Ahh. "Dilekçe nedir?"

"Birisi Çelik At'a saldırdı." "Çelik At mı? Sınır barı mı?" "Evet."

Değişim Sonrası Atlanta, her biri kendi bölgesine sahip gruplar tarafından yönetiliyordu. Atlanta'daki tüm gruplar arasında İnsanlar ve Sürü en büyükleriydi ve en çok kaçınmak istediğim iki gruptu. Çelik At, onların bölgeleri arasındaki görünmez sınırdaki yer alıyordu. Tarafsız bir nokta olarak, medeni kalabildikleri sürece hem İnsanlara hem de şekil değiştirenlere hizmet veriyordu. Çoğunlukla da öyle yaptılar.

"Kate?" Maxine sordu.

"Herhangi bir detayın var mı?"

"Birisi bir kavga başlattı ve gitti. Mahzende bir şeyi köşeye sıkıştırmışlar ve onu dışarı çıkarmaya korkuyorlar. Kendilerini kaybetmişler. En az bir ölü var."

Histerik büyücüler ve canavarlarla dolu bir bar. Neden ben?

"Alacak mısın?"

"Ne tür kurabiyeler?"

"İçinde ceviz parçaları olan çikolata parçacıklı. Hatta sana iki tane vereceğim."

İçimi çektim ve Marigold'u batıya çevirdim. "Yirmi dakika içinde orada olacağım." Marigold derin bir iç çekti ve gecenin sırsıklam ettiği caddede ilerlemeye başladı. O sırada

Sürü üyeleri çok az içki içerdi. İnsan kalmak demir gibi bir disiplin gerektiriyordu ve şekil değiştirenler gerçeklik kavramlarını değiştirecek maddelerden kaçınıyorlardı. Akşam yemeğinde bir kadeh şarap ya da işten

sonra tek bir bira onların sınırıydı.

İnsanlar ayrıca şekil değiştirenlerin varlığı nedeniyle çok az içki içiyordu. Bir tarikat, bir şirket ve bir araştırma enstitüsünün tuhaf bir karışımı olan bu enstitü, başta vampirler olmak üzere ölümsüzlerin incelenmesiyle ilgileniyordu. Vampirizmden sorumlu patojen olan *Vampirus immortalus*, kurbanlarındaki tüm benlik izlerini yok ederek onları kana susamış canavarlara dönüştürüyor ve zihinlerini güzel ve boş bırakıyordu. İnsanların önde gelen ölü çağırıcıları olan Ölülerin Efendileri bu durumdan faydalanarak vampirlerin zihinlerine hükmettiler ve her hareketlerini kontrol ettiler.

Ölülerin Efendileri kavgacı değildi. İyi eğitilmiş, cömertçe maaş alan entelektüeller, acımasız ve fırsatçıydılar. Ölülerin Efendileri Çelik At gibi bir bara da gitmezlerdi. Çok alçakgönüllü. Steel Horse kalfalara, eğitimdeki navigatörlere hitap ediyordu ve Kızıl Sapık cinayetlerinden beri İnsanlar personelleri üzerindeki kontrollerini sıkılaştırmıştı. Birkaç sarhoş ve düzensiz, ölümsüzler üzerine çalışmanızı zamansız bir şekilde sona erdirebilirdi. Kalfalar hâlâ zil zurna sarhoş oluyorlardı -çoğu çok gençti ve kendi iyilikleri için çok fazla para kazanıyorlardı- ama bunu yakalanacakları yerde yapmıyorlardı ve kesinlikle şekil değiştirenler izlerken yapmıyorlardı.

Küçük, tüylü ve çok fazla bacağı olan bir gölge sokağın karşısına geçti. Marigold homurdandı ve şaşırmadan yoluna devam etti.

Halk, Roland olarak bilinen gizemli bir figür tarafından yönetiliyordu. Çoğu kişi için o bir efsaneydi. Benim içinse bir hedefti. Aynı zamanda benim biyolojik babamdı. Roland çocuklardan uzak durmaya yemin etmişti - onu öldürmeye çalışıyorlardı - ama annem beni gerçekten istiyordu ve onun iyiliği için bir kez daha denemek için acı çekebileceğine karar verdi. Ama fikrini değiştirmiş ve beni anne karnında öldürmeye çalışmış. Annem kaçtı ve Roland'ın Savaş Lordu Voron da onunla birlikte kaçtı. Voron başardı, annem başaramadı. Onu hiç tanımadım ama öz babam beni bulursa başladığı işi bitirmek için her şeyi yapacağını biliyordum.

Roland bir efsaneydi. Binlerce yıldır hayatta kalmıştı. Bazıları onun Gılgamış, bazıları da Merlin olduğunu düşünüyordu. İnanılmaz bir güce sahipti ve ben onunla savaşmaya hazır değildim. Henüz hazır değildim. İnsanlarla temas kurmak Roland tarafından keşfedilme riski anlamına geliyordu ve bu yüzden onlardan vebadan kaçır gibi kaçtım.

Sürü ile temas, Curran ile temas riski anlamına geliyordu ve şu anda bu daha kötüydü.

Çelik At'a kim saldırır ki zaten? Bunun arkasındaki düşünce neydi? "Burada dev pençeleri olan psikopat katillerle ve yaşamak için ölümsüzlere pilotluk yapan insanlarla dolu bir bar var. Sanırım gidip burayı mahvedeceğim." Mantıklı bir düşünce. Değil.

Sırf efendileri kılıç kolumu ağrıtıyor diye Sürü'den sonsuza dek kaçamazdım. İçeri gir. İşimi yap. Dışarı çık. Yeterince basit.

Çelik At çirkin bir sığınak gibi bir binada bulunuyordu: bodur, tuğladan yapılmış, pencereleri çelik parmaklıklarla güçlendirilmiş ve yaklaşık iki buçuk santim kalınlığında metal bir kapısı vardı. Kapının ne kadar kalın olduğunu biliyordum çünkü Marigold az önce tırısyla yanından geçmişti. Birisi kapıyı menteşelerinden sökmüş ve caddenin karşısına fırlatmıştı.

Kapı ile giriş arasında rastgele kan, içki ve cam kırıklarıyla kaplı çukurlu asfalt ve çeşitli sarhoşluk ve savaş hasarı aşamalarında inleyen birkaç ceset uzanıyordu.

Kahretsin, tüm eğlenceyi kaçırmışım.

Bir grup sert adam meyhanenin kapısında duruyordu. Histerik gibi görünmüyorlardı, zira bu terim lügatlerinde yoktu ama kırık mobilyalardan yapılmış derme çatma silahları tutuş şekilleri insanın onlara yavaşça yaklaşıp sakinleştirici bir tonda konuşmak istemesine neden oluyordu. Savaş sahnesine bakılırsa, kendi barlarında dayak yemişlerdi. Kendi barınızda asla bir dövüşü kaybedemezsiniz, çünkü kaybederseniz orası artık sizin barınız değildir.

Katırımı yavaşlatıp yürümeye başladım. Hava sıcaklığı geçen hafta çok düşmüştü ve gece mevsim normallerinin dışında çok soğuktu. Rüzgâr yüzümü kesiyordu. Bardaki adamlardan belli belirsiz nefes bulutları uçuşuyordu. Daha iri yarı, haydut görünümlü vatandaşlardan birkaçı bazı donanımlara sahipti: sağdaki iri yarı, kaba saba adam bir topuz taşıyordu ve soldaki arkadaşı bir pala kullanıyordu. Fedailer. Bir sınır barında sadece fedailerin gerçek silah taşımaya izin verilirdi.

Kalabalığı taradım, parlayan gözler aradım. Hiçbir şey bulamadım. Sadece normal insan irisleri. Eğer bu gece barda şekil değiştirenler olduysa, ya ortadan kaybolmuşlar ya da insan derilerini sıkıca üzerlerinde tutmuşlardı. Yakınlarda hiç vampir de hissetmedim. Kalabalıkta tanıdık yüzler de yoktu. Kalfalar da çekip gitmiş olmalı. Kötü bir şey oldu ve kimse bununla lekelenmek istemedi. Ve şimdi hepsi benimdi. Oh, ne güzel.

Marigold beni insan enkazının yanından geçirip kapıya kadar taşıdı. Boynumdaki kordonda taşıdığım şeffaf plastik cüzdanı çıkardım ve küçük dikdörtgen şeklindeki Order kimliğini görebilmeleri için havaya kaldırdım.

"Kate Daniels. Tarikat için çalışıyorum. Sahibi nerede?"

Barın içinden uzun boylu bir adam çıktı ve elindeki arbaleti bana doğrulttu. İki yüz kiloya yakın çekiş ağırlığıyla iyi bir modern recurve arbaletti. Fiber optik bir nişangâh ve bir dürbünle donatılmıştı. Beni on metreden vurmak için ikisine de ihtiyacı olacağından şüpheliydim. Bu mesafeden ok sadece delip geçmekle kalmaz, içimden geçerek bağırsaklarımı da içine alırdı.

Tabii bu mesafeden ateş edemeden onu öldürebilirdim. Fırlatma bıçağıyla 3 metreden ıskalamak zor.

Adam bana acımasız gözlerle baktı. Orta yaşlı ve zayıftı, sanki dışarıda ağır işlerde çok fazla zaman geçirmiş gibi görünüyordu. Hayat kemiklerindeki tüm eti eritmiş, geriye sadece kösele gibi bir deri, barut ve kıkırdak kalmıştı. Kısa, koyu renk bir sakal çenesini sarıyordu. Küçük fedaiye başıyla işaret etti. "Vik, kimliği kontrol et."

Vik yanıma geldi ve cüzdanıma baktı. "Ne dediyse o y a z ı y o r ."

Bunun için çok yorgundum. "Yanlış şeye bakıyorsun." Cüzdanımdan kartı çıkardım ve ona uzattım. "Sol alt köşedeki kareyi görüyor musun?"

Bakışları büyülü gümüş kareye kaydı.

"Başparmağını üzerine koy ve 'Kimlik' de."

Vik tereddüt etti, patronuna baktı ve kareye dokundu.

"KIMLIK." Bir ışık patlaması başparmağına çarptı ve kare siyaha döndü.

"Kart, sahibi olmadığınızı biliyor. Kaçınız onunla uğraşırsa uğraşsın, ben dokunana kadar siyah kalacak." Parmağımı gümüşün üzerine koydum. "KIMLIK."

Siyah kayboldu ve soluk yüzey ortaya çıktı.

"Gerçek bir Order ajanını sahtesinden böyle ayırırsınız." Attan indim ve Marigold'u parmaklığa bağladım. "Şimdi, ceset nerede?"

Bar sahibi kendini Cash olarak tanıttı. Cash bana pek güven veren biri gibi gelmedi ama en azından beni binanın arkasına ve sola doğru götürürken arbaletini yere doğrultmuştu. Seçtiği düzene göre

temsilciler ben ve Marigold ile sınırlıydı, şansını benimle denemeye karar verdi. Bir katırdan daha yetkin olarak değerlendirilmek her zaman güzeldir.

Binanın etrafında dönerken izleyici kalabalığı da peşimize takıldı. Seyirci olmadan da yapabilirdim ama tartışmak istemiyordum. Kimliğimle sihirbazlık numaraları yaparak yeterince zaman harcamıştım.

Cash, "Biz burada çok sıkı çalışırız," dedi. "Sessiz. Müdavimlerimiz sorun istemiyor."

Gece rüzgârı yüzüme çürüyen kusmuğun ekşi kokusunu ve tamamen farklı bir kokuyu savurdu, şurup kıvamında, sert ve tiksindirici. Hiç iyi değildi. Cesedin kokması için henüz bir neden yoktu. "Bana ne olduğunu anlat."

"Bir adam Joshua ile sorun çıkardı. Joshua kaybetti," dedi

Cash. Arayışını kaçırmıştı. Bir destan şairi olmalıydı.

Binanın arka tarafına ulaştık ve durduk. Barın yan tarafında, birinin duvarı delerek kaçtığı kocaman, yırtık pırtık bir delik açılmıştı. Tuğlalar asfaltın üzerine saçılmıştı. Yaratık her kimse, katı duvarları bir yıkım topu gibi delip geçebiliyordu. Bir şekil değiştiren için fazla ağırdı ama asla bilemezsiniz.

"Bunu şekil değiştiren müdavimlerinizden biri mi yaptı?" "Hayır. Dövüş başladığında hepsi çekip gitti." "Peki ya Halk'ın kalfaları?"

"Bu gece hiç olmadı." Cash başını salladı. "Genellikle Perşembe günleri gelirler. Biz buradayız."

Cash sol tarafı işaret etti; zemin, ortasında bir elektrik direğinin bulunduğu bir park alanına doğru eğimliydi. Direğin üzerinde, açık ağzından içeri sokulmuş bir levye ile tutturulmuş Joshua asılı duruyordu.

Bazı kısımları tabaklanmış deri ve kot parçacıklarıyla kaplıydı. Açıkta kalan her şey artık insana benzemiyordu. Açıkta kalan derisinin her santiminde kümelenmiş sert yumrular, koyu kırmızı ve lezyonlarla ve ıslak, açık ülserlerle kesilmişti, sanki adam bir insan midyesine dönüşmüştü. Yüzündeki yaraların kabuğu o kadar kalındı ki, genişçe açılmış ve gökyüzüne bakan süt rengi gözleri dışında yüz hatlarını bile ayırt edemiyordum.

Midem bulandı. Yorgunluğun tüm izleri kayboldu, adrenalin selinde yandı.

"Kavga başlamadan önce de böyle mi görünüyordu?" Lütfen evet deyin. "Hayır," dedi Cash. "Sonra oldu."

Joshua'nın burnuna ait olabilecek bir tümsek kümesi yerinden oynadı, dışa doğru şişti ve düşerek yeni bir ülsere yer açtı. Joshua'nın düşen parçası asfaltta yuvarlandı ve durdu. Etrafındaki kaldırımda dar bir halka şeklinde ten rengi tüyler filizlendi. Aynı tüyler bedeninin altındaki ve biraz üstündeki direği de kaplamıştı. Tüy çizgisinin alt kenarına odaklandım ve çok yavaş bir şekilde tahtadan aşağıya indiğini gördüm.

Sikeyim.

Sesimi alçak tuttum. "Cesede dokunan oldu mu?"

Cash başını salladı. "Hayır."

"Kimse yaklaştı mı?"

"Hayır."

Gözlerinin içine baktım. "Herkesi bara geri götürmeni ve orada tutmanı istiyorum. Kimse ayrılmamasın."

"Neden?" diye sordu.

Onunla aynı seviyede olmak zorundaydım.

"Joshua hastalıklı." "O öldü."

"Vücudu öldü ama hastalık canlı ve sihirli. Büyüyor. Herkese bulaşmış olması mümkün."

Cash yutkundu. Gözleri büyüdü ve delikten barın içine baktı. Esmer, zayıf ve kuş kemikli bir kadın tezgâhtaki döküntüleri siliyor, kırık camları elindeki bezle çöp sepetine atıyordu. Cash'e dönüp baktım ve korku gördüm.

Paniğe kapılırsa, kalabalık dağılır ve şehrin yarısına bulaşırdı.

Sesimi sessiz tuttum. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, herkesi bara geri götürmeli ve gitmelerini engellemelisin. Gerekirse onları bağla, çünkü kaçarlarsa salgın hastalık çıkar. İnsanlar güvende olduğunda, Biyolojik Tehlikeyi ara. Onlara Kate Daniels'ın bir Mary'miz olduğunu söylediğini söyle. Onlara adresi ver. Zor olduğunu biliyorum ama sakın olmalısın. Panik yapmayın."

"Ne yapacaksın?"

"Onu kontrol altına almaya çalışacağım. Elinizde ne kadar varsa tuza ihtiyacım olacak. Odun, gazyacı, alkol, yanabilecek ne varsa. Bir alev bariyeri inşa etmeliyim. Bilardo masanız var mı?"

Anlayışsız bir şekilde bana baktı.

"Bilardo masanız var mı?"

"Evet."

Pelerinimi yamaca bıraktım. "Lütfen bana havuz tebeşirini getir. Hepsini."

Cash benden uzaklaştı ve fedailerle konuştu. "Pekâlâ," diye bağırdı büyük fedai. "Herkes bara geri dönsün. Bir içki şirketten."

Kalabalık duvardaki delikten bara doğru yöneldi. Bir adam tereddüt etti. Fedailer onun üzerine yürüdü. "Bara girin," dedi Vik.

Adam çenesini havaya kaldırdı. "Siktir git."

Vik adamın karnına hızlı ve sert bir yumruk indirdi. Adam ikiye katlandı ve büyük fedai onu omzunun üzerinden atarak Çelik At'a geri döndü.

İki dakika sonra fedailerden biri büyük bir tuz çuvalıyla dışarı çıktı ve bara geri kaçtı. Çuvalın köşesini kestim ve direğin etrafına üç inç genişliğinde bir daire çizmeye başladım. Meyhanedeki delikten birkaç kırık kasa taşıyan Cash çıktı, onu büyük bir kutu taşıyan siyah saçlı kadın izledi. Kadın kutuyu kerestelerin yanına koydu. Mavi kareler halinde bilardo tebeşiriyle dolu. Güzel. "Teşekkür ederim."

Direğin üzerindeki Joshua'ya bir an göz attı. Yüzündeki kan çekildi.

"Biohazard'ı aradın mı?" diye sordum.

"Telefon kapalı," dedi Cash usulca.

Bugün benim için bir şeyler yolunda gidebilir mi?

"Bu bir şeyleri değiştirir mi?" Cash sordu.

Kısa vadeli bir düzeltmeyi uzun vadeli bir savunmaya dönüştürdü. "Bunu korumak için daha çok çalışmam gerekecek."

Tuz çemberini bitirdim, torbayı boşalttım ve odunları direğin etrafına başka bir çember halinde dizmeye başladım. Ateş onu sonsuza kadar tutmayacaktı ama bana biraz zaman kazandıracaktı.

Et rengindeki tüycük tuzu test etti ve lezzetli buldu. Düşündüm. Kendimi farklı hissetmiyordum ve cesede en yakın olan bendim, bu yüzden ilk giden ben olacaktım. Rahatlatıcı bir düşünce.

Cash birkaç şişe getirmişti ve içindekileri kasaların üzerine boşaltarak ahşabı sert likör ve gazyağı ile ıslattım. Bir kibrit çakışıyla ahşap halka alevler içinde kaldı.

"Bu kadar mı?" Cash sordu.

"Hayır. Yangın geciktirecek ama uzun sürmeyecek."

İkisi de kendi cenazelerindeymiş gibi görünüyordı.

"Her şey yoluna girecek." Kate Daniels, Tarikat'ın ajanı. Büyü sorunlarınızı hallediyoruz, halledemediğimizde de dışlarımızın arasından yalan söylüyoruz. "Her şey yoluna girecek. Siz ikiniz şimdi içeri girin. Barışı koruyun ve telefonu denemeye devam edin."

Kadın parmaklarıyla Cash'in kolunu okşadı. Cash kadına doğru döndü, elini okşadı ve birlikte tavernaya geri döndüler.

Tüyler tuzun yarısına kadar süründü. İlahi söylemeye başladım, arındırıcı büyüler listesini gözden geçirdim. Sihir yavaşça etrafımda oluştu, pamuk şeker gibi vücudumun sivri ucuna sarıldı ve dışarıya, alev çemberinin etrafına doğru aktı.

Tüyler ateşe ulaştı. Et rengindeki ilk dallar tahtaları yaladı ve zayıf bir tıslamayla siyah yapışkan maddeye dönüştü. Alevler yanan yağın mide bulandırıcı kokusuyla patladı. Bu doğru, seni piç. Ateşimden uzak dur. Şimdi tek yapmam gereken ilk koğuş çemberini bitirene kadar onu sabit tutmaktı.

İlahi söyleyerek havuz tebeşirini aldım ve ilk glifi çizdim.

BÖLÜM 2

"TANRININ KUTSAL ANNESİ." Bir kadının uzun, ince teli. kollarını göğsünde kavuşturmuş, Biohazard'ın kurum içi büyücüsü Patrice Lane'di. Oturduğum yerden daha da uzun görünüyordu, pelerininin altında yamaçta büzülmüştü. Soğuk kot pantolonumun kumaşından sızıyordu ve popom bir buz parçasına dönüşmüştü.

Telefon direği et renginde bir kürk yığınınna dönüşmüştü. Etrafındaki tüm park alanı benim gliflerimle kaplanmıştı. Cash'in tüm tebeşirini kullanmıştım.

Direk yavaşça deri renginde tüyler yağdırdı. Aynı pislik direğin tabanının etrafında bir daire şeklinde yayıldı. Ateş sönmüş, sadece kömür haline gelmişti ve tüyler birkaç yerden taşarak ilk glif halkasına doğru birikmişti. İkinci glif çemberini tamamladıktan sonra direktten çıkan kabloları kesip koğuşun içine attım. Tüyler onları öyle bir yutmuştu ki, orada olduklarını asla anlayamazdınız.

Sağlık görevlileri ve sağlık teknisyenleri olay yerine üşüşmüştü. Biohazard teknik olarak PAD'ın bir parçasıydı ama pratikte ayrı bir odası ve kendi emir komuta zinciri vardı ve Patrice bu zincirin oldukça üstündeydi.

Patrice kolunu kaldırdı ve hafif bir büyü titreşimi hissettim. "Tebeşirden başka bir şey hissedemiyorum," dedi, nefesi soluk bir buhar bulutu halinde kaçarken.

"Amaç da bu."

"Ukala." Patrice yaptıklarımı inceledi ve başını salladı. "Şuna bak sürünüyor. İnatçı bir hastalık, değil mi?"

Bu yüzden ilkinin başarısız olma ihtimaline karşı ikinci çemberi çizmiştim ve sonra aklıma telefon direğinin düşebileceği geldi. İlk iki çemberin koğuşları sadece sekiz metre kadar yukarı uzanıyordu ve eğer direk düşerse hastalık bariyerin dışına çıkacaktı, bu yüzden üçüncü koğuş çemberini çizdim. Bu da çok geniş bir çemberdi, çünkü direk acı verecek kadar uzundu, yaklaşık otuz fit. Şimdi dört sağlık teknisyeni dış çemberin çevresi boyunca el sallayarak yürüyordu.

Arındırıcı dumanlar çıkaran buhurdanlar. Sahip olduğum her şeyi o koşullara yatırmıştım. Şu anda bir kedi yavrusu pençesiyle bana dokunabilir ve tam bir nakavt yapabilirdi.

Genç bir erkek sağlık teknisyeni yanıma çömeldi ve saksıdaki küçük beyaz bir çiçeği dudaklarıma doğru kaldırdı. İnce yeşil damarlarla kaplı beş beyaz taç yaprağı, her birinin ucunda küçük sarı bir nokta bulunan bulanık saplardan oluşan bir halkaya uzanıyordu. Bir bataklık yıldızı. Teknisyen bir büyü fısıldadı ve alıştırılmış bir tempoyla "Derin bir nefes al ve ver" dedi.

Çiçeğe üfledim. Taç yaprakları bembeyaz kaldı. Eğer enfeksiyon kapmış olsaydım, bataklık yıldızı kahverengiye dönecek ve solacaktı.

Teknisyen yaprakların rengini bir kâğıt karta bakarak kontrol etti ve nefesinin altından alçak sesle bir şeyler söyledi. "Bir kez daha derin nefes al ve ver."

İtaatkâr bir şekilde nefes verdim.

Bataklık yıldızını aldı. "Gözlerimin içine bak."

Ben de baktım. İrislerime derin derin baktı.

"Temiz. Çok güzel gözleriniz var."

"Ve büyük, keskin bir kılıcı var." Patrice homurdandı. "Git buradan, yaratık."

Tıp teknisyeni ayağa kalktı. "Temiz," diye seslendi meyhanenin olduğu yöne doğru. "Artık onunla konuşabilirsiniz."

Saatler önce bana tebeşiri getiren siyah saçlı kadın bardan çıktı ve elinde bir bardak viski taşıdı. "Ben Maggie. Buyurun." Bardağı bana uzattı. "Seagram's Seven Crown."

"Teşekkür ederim, ben içki içmem."

"Ne zamandan beri?" Patrice kaşlarını kaldırdı.

Maggie viskiyi bana uzattı. "Buna ihtiyacın var. Seni saatlerce ellerin ve dizlerin üzerinde sürünürken izledik. Canın yanmış olmalı ve kaskatı kesilmiş olmalısın."

Park yeri beklediğimden biraz daha zorlu çıktı. İleri geri sürünerek glifler çizmek zaten yıpranmış olan kot pantolonumu paramparça etmişti. Kumaştaki deliklerden derimi görebiliyordum ve kanlıydı. Normalde olay yerinde kanımın izlerini bırakmak beni paniğe sevk ederdi. Kan, vücuttan ayrıldıktan sonra maskelenemezdi ve benim durumumda, kan çizgimin büyüünün reklamını yapmak ölüm cezası anlamına geliyordu. Ama bu gecenin nasıl biteceğini biliyordum ve bu yüzden endişelenmedim. Asfaltta bıraktığım az miktardaki kan çok yakında yok olacaktı.

Viskiyi aldım ve Maggie'ye gülümsedim, dudaklarım donduğu için bu biraz çaba gerektirdi. "Sonunda telefonu çalıştırabildin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ dışarıda." "Biohazard'la nasıl bağlantı kurdun?"

Maggie dar dudaklarını büzdü. "Biz yapmadık."

Patrice'e döndüm. Medmage çembere bakarak kaşlarını çatı. "Pat, buraya geleceğini nereden biliyordun?"

"İsimsiz bir ihbarcı haber verdi," diye mırıldandı, gözleri direğe sabitlenmişti. "Bir şeyler oluyor ..."

Elektrik direği büyük bir gürültüyle kırıldı. Siyah saçlı kadının nefesi kesildi. Teknisyenler buhurdanlıklarını sallayarak geri çekildiler.

Direk yerinde döndü, tepesinde tüyler uçuştı, sallanmaya başladı ve daldı. İlk iki koğuş çemberinin görünmez duvarına çarptı, üzerinden devrildi ve aşağı kayarak et rengindeki pisliği asfalta döktü. Direğin tepesi üçüncü glif sırasına çarptı. Büyü kafatasımın içinde patladı. Bir tüy bulutu çirkin bir patlamayla koğuşa çarptı ve direk yuvarlanarak dururken zararsız bir şekilde aşağıya süzülerek tebeşir çizgisine yerleşti.

Patrice bir nefes verdi.

"Üçüncü daireyi on iki fit yüksekliğinde yaptım," dedim ona. "Gerçekten istese bile hiçbir yere gitmiyor."

"Bu kadar yeter." Patrice kollarını sıvadı. "O koruyucuların içine, onları geçersen beni kızartabilecek bir şey koydun mu?"

"Hayır. Bu sadece basit bir koruma koğuşu. İçeri girmekte özgürsünüz."

"Güzel." Yamaçtan aşağıya, gliflere doğru yürüdü ve yan tarafta bazı ekipmanlarla uğraşan teknik ekibe elini salladı. "Boş ver. Bu çok agresif. Canlı bir sonda yapacağız, daha hızlı olur."

Sarı saçlarını geriye attı ve çemberin içine adım attı. Tebeşir kabartmaları soluk mavi bir parıltıyla tutuştu. Koruma onun sihrini maskeliyordu ve onun ötesinde hiçbir şey hissedemiyordum ama Patrice'in üzerinde çalıştığı şey her neyse ağır bir iş olmalıydı.

Tüyler ürperdi. İnce dallar Patrice'e doğru uzandı.

Biohazard'ı kimin aradığını merak ettim. Biri aradı. Belki de oradan geçen iyi bir yardımseverdi.

Ve belki de kanatlanıp uçabilirdim.

Maggie bana doğru eğildi. "O girebiliyor ama hastalık nasıl çıkamıyor?"

"Koşuşu yapma şeklim yüzünden. Koşuşlar hem bir şeyleri içeride tutar hem de dışarıda tutar. Temelde bir bariyerdir ve onu birkaç şekilde donatabilirsiniz. Bunun yüksek bir büyü eşiği var. Joshua'yı öldüren hastalık çok güçlü. Büyüye fazlasıyla doymuş, bu yüzden geçemez. Patrice bir insan, bu da onu tanıma gereği daha az büyülü yapıyor ve bu yüzden istediği gibi gidip gelebiliyor."

"Yani sihirli dalga düşene ve hastalık ölene kadar bekleyemez miyiz?"

"Büyü ortadan kalktığı anda hastalığa ne olacağını kimse bilmiyor. Ölebilir ya da mutasyona uğrayıp bir vebaya dönüşebilir. Merak etmeyin. Patrice onu yok edecek."

Çemberin içinde Patrice ellerini kaldırdı. "Sana emreden benim, Patrice, itaat isteyen benim. Göster kendini bana!"

Etli kürkün üzerinde koyu bir gölge yuvarlandı, direğin ve cesedin kalıntılarının üzerinde benekli bir patinaya yayıldı. Patrice çemberin dışına doğru geri adım attı. Teknisyenler duman ve çiçeklerle etrafını sardı.

"Frengi," dediğini duydum. "Bir sürü ve bir sürü sihirli ve lezzetli frengi. Canlı ve aç. Napalm'a ihtiyacımız olacak."

Maggie bardağımdaki hâlâ dokunulmamış viskiye baktı. Kadehi dudaklarıma götürdüm ve onu mutlu etmek için bir yudum aldım. Ateş boğazımdan aşağı yuvarlandı. Birkaç saniye sonra parmak uçlarımı tekrar hissedebiliyordum. Woo, işe geri döndüm.

"Hepinizi akladılar mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Kimse enfeksiyon kapmadı. Birkaç kişinin kemikleri kırıldı ama hepsi bu. Herkesin gitmesine izin verdiler."

Küçük iyilikler için Evren'e şükredin.

Maggie ürperdi. "Anlamıyorum. Neden biz? Biz kime ne yaptık ki?"

Teselliği yanlış yerde arıyordu. Uyuşmuş ve bitkin bir haldeydim ve göğsümdeki taş ağrıyordu.

Maggie başını salladı. Omuzları kamburlaştı.

"Bazen hiçbir sebep yoktur," dedim. "Sadece kötü bir zar atımı."

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne düşündüğünü biliyordum: kırık mobilyalar, yıkık duvarlar ve kötü bir ün. Çelik At sonsuza dek vebanın neredeyse başladığı yer olarak bilinecekti.

"Şuraya bak."

Başımı salladığım yöne baktı. Barın içinde Cash kırık bir masayı kaldırdı.

"Yaşıyorsun. O da hayatta. Birliktesiniz. Geri kalan her şey düzeltilebilir. Her zaman daha kötü olabilir. Çok, çok daha kötü." *Bu konuda bana güvenin.*

"Haklısın."

Bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra Maggie bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ve ağzını kapattı.

"Ne oldu?"

"Kilerdeki şey," dedi.

"Ah." Dik durdum. Yeterince dinlenmiştim. "Gidip şu işi halledelim."

Duvardaki delikten içeri girdik. Teknisyenler müşterilerin çoğunu değerlendirmiş ve serbest bırakmıştı, onlar da memnuniyetle çekip gitmişlerdi. Taverna neredeyse bomboştu. Mobilyaların çoğu kavgadan sağ çıkamamıştı. Buz gibi bir hava akımı açık kapı ve pencerelerden geçerek yıkık duvardan dışarıya doğru esiyordu. Plansız ama güçlü havalandırmaya rağmen, mekân kusmuk kokuyordu.

Cash bara yaslanmıştı. Uzun gölgeler bitkin yüzünü kaplıyordu. Bir gecede bir yıl yaşlanmış gibi bitkin görünüyordu. Maggie onun yanında durakladı. Onun elini kendi elinin içine aldı. Saatlerce orada oturup enfeksiyonun ilk belirtilerini görmek için birbirlerinin yüzlerini izlemek onları düğümlemiş olmalıydı.

Beni öldürüyorlardı. Şu anda Curran'ı yakalayabilseydim, bana buna sahip olabileceğimi düşündürüp sonra da elimden aldığı için suratını yumrukladım.

Kapıda iki Biyolojik Tehlike teknisyeni bir m-tarayıcıyı paketledi. M-tarayıcı olay yerindeki büyü kalıntılarını kaydediyor ve çeşitli renklerde ortaya çıkarıyordu: vampir için mor, insan için mavi, şekil değiştiren için yeşil. Kesin ve hassas değildi ama büyü analizi için elimizdeki en iyi araçtı. Ekibin yanında durdum ve Emir Kimliğimi gösterdim. "Bir şey var mı?"

Kadın teknisyen bana bir yığın çıktı uzattı. "Patrice bir kopyasını almanızı söyledi."

"Teşekkürler." Onları çevirdim. Her birinde parlak mavi bir dilim, kâğıdın üzerinde bir şimşek gibi ilerliyor ve soluk yeşil izleri kesiyordu. Yeşil olanlar şekil değiştirenlerdi ve imzaların sulandırılmış rengine bakılırsa, savaşın başında çekip gitmişler ve geride sadece zayıf bir büyü kalıntısı bırakmışlardı. Hiç şaşırtıcı değil. Bu

Pack'in yasadışı davranışlarla ilgili katı bir politikası vardı ve bir sınır barındaki sarhoş kavgasından hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı.

Maviyi inceledim. *Sıradan insan*, temel insan büyüsü. Büyücüler maviyi, şifacılar, empatlar ... Ben maviyi kaydettim. Gerçekten iyi bir tarayıcınız yoksa.

"Maggie, bu olay olduğunda burada kaç kişi olduğunu söyleyebilirsin?"

Bara doğru omuz silkti. "Yaklaşık elli."

Elli. Ama sadece bir insanın sihirli imzası.

Cash'e baktım. "Senin adamlarınla konuşmam gerek."

Barın arkasından aşağı inen dar bir merdivene yöneldi. Ben de onu takip ettim. Merdivenin dibinde Vik ve büyük fedai büyük bir sürgüyle tutturulmuş kapıyı koruyordu.

Merdivenlerin başına oturdum. "Benim adım

Kate." "Vik."

"Toby."

"Teşekkür ederim," dedim. "Herkesi bu kadar uzun süre bir arada tutmanın çok zor olduğunu biliyorum ve bununla başa çıkma şeklinizi takdir ediyorum."

"Bu gece iyi bir kalabalık vardı," dedi Cash. "Çoğu müdavimdi."

"Evet," dedi Vik. "Eğer dışarıdan gelen çok kişi olsaydı, kan gövdeyi götürürdü."

"Bana nasıl başladığını anlatabilir misin?"

"Biri bana sandalyeyle vurdu," dedi Vik. "Olaya o zaman karıştım."

"Bara bir adam geldi," dedi Toby.

"Neye benziyordu?"

"Uzun boylu. İri bir

adam."

Uzun olduğu kesindi. Otoparkta sürünürken Joshua'nın vücuduna iyice bakmıştım. Joshua on beş yaşındaydı ve ayakları yerden yaklaşık on beş santim yüksekteydi. Onu direğe her kim çivilediyse muhtemelen kendi göz hizasında tutmuştu, bu da adamımızın boyunu bir buçuk metreye yakın yapıyordu.

Cash bir dakikalığına ortadan kayboldu ve beş bardakla geri döndü. Daha fazla viski.

"Koca adam ne giyiyordu?"

Üç adam ve Maggie kadehlerini geri devirdi. Toplu olarak yüzlerini buruşturup boğazlarını temizlediler. Benimkini biraz yudumladım. Kırılmış camla baharatlandırılmış ateş içmek gibi.

Toby, "Bir pelerin," diye önerdi.

"Bunun gibi mi?" Kendi uzun, sade, koyu gri pelerinimi parmakladım. Çoğu savaşçı pelerin giyerdi. Doğru kullanıldığında, pelerin hareketlerinizi gizleyerek saldırganın kafasını karıştırabilirdi. Koruyabilir, boğabilir ve öldürebilirdi. Sıkıştığında kişi ya da katır için battaniye görevi görürdü. Ne yazık ki aynı zamanda dramatik bir moda ifadesi oluşturuyordu ve yapımı kolaydı. Her iki paralık bravoda bir tane vardı.

"Onunki şu kukuletalı pelerinlerden biriydi, uzun ve kahverengi. Ve alt kısmı yırtıktı," dedi Toby.

"Yüzüne bakabildin mi?"

Toby başını salladı. "Kapüşonunu hep açık tuttu. Yüzünü ya da saçını görmedim."

Harika. Meşhur "pelerinli adam" ı arıyordum. Arabaların hâlâ yolları doldurduğu zamanlarda efsanevi "beyaz kamyon" ne kadar ele geçmezse o da o kadar ele geçmezdi. Her türlü çılgın trafik kazasından gizemli beyaz kamyon sorumlu tutulmuştu, tıpkı her türlü rastgele suçun kapüşonunu yüzüne kapatmış "pelerinli bir adam" tarafından işlenmesi gibi.

Toby tekrar boğazını temizledi. "Dediğim gibi, yüzünü görmedim. Ellerini gördüm, koyu renkliydi. Yaklaşık bu renkteydi." Bardağımdaki viskiye başıyla işaret etti. "İçeri girdi, barda durdu, bir süre kalabalığı süzdü ve sonra Joshua'nın yanına geldi. Birkaç kelime konuştular."

"Ne dediğini duydun mu?"

"Yaptım," dedi Cash. "Fısıldadı. Dedi ki, 'Tanrı olmak istiyor musun? İki kişilik daha yerim var' dedi. "

Aman Tanrım. "Joshua ne dedi?"

Cash'in gözleri kederliydi. "O da 'Tabii ki' dedi. Sonra adam onu yumrukladı ve her yer cehenneme döndü."

İşte bu. Ünlü son sözler. Adamın biri barda yanınıza yanaşıp size tanrılık teklif ediyor. Ve sen de evet diyorsun. Aptalca. Vardiya'nın üzerinden otuz yıldan fazla zaman geçmişti. Şimdiye kadar her aptal ağzına dikkat etmesi ve rastgele yabancılarla pazarlık kabul etmemesi gerektiğini bilmeliydi, çünkü büyüye evet dediğinizde, sözünüz bağlayıcıydı, bunu kastetmiş olsanız da olmasanız da. Bir hayat boşa gitti. Artık yapabileceğim tek şey katili bulmak ve onu cezalandırmaktı. Sadece bir kez

Bu tür şeyler yaşanmadan önce orada olmak isterdim, böylece daha işin başındayken engelleyebilirdim.

Maggie, "İşte o zaman tüm şekil değiştirenler gitti," dedi.

"Bu doğru." Cash başını salladı. "Kuyrukları yanıyormuş gibi kaçtılar buradan."

"Bu şekil değiştirenler, sık sık gelirler mi?"

"Yaklaşık bir yıldır haftada bir kez," dedi Cash.

"Çok mu içiyorlar?"

"Birer bira," dedi Maggie. "Fazla içmezler ama sorun da çıkarmazlar. Köşede tek başlarına oturup fıçı fıstığı yiyorlar. Bunun için onlardan para almaya başladık. Umursuyor gibi görünmüyorlar. Sanırım hepsi birlikte çalışıyor, çünkü aynı anda geliyorlar."

Zor zamanlarda, şekil değiştirenler biz-onlara karşı zihniyetine kapıldılar. Dünya Sürü ve Sürü Olmayanlar olarak ikiye bölündü. Kendilerinden biri için ya da bölgelerini korumak için ölümüne savaşırlardı. Burası onların mekânı, onların yeri. Bu savaşa katılmaları gerekirdi ve bu durumda Sürü Yasası onların yanında olacaktı. Bunun yerine çekip gittiler. Tuhaf. Belki de Curran kavgayı yasaklayan yeni bir emir çıkarmıştı. Hayır, bu da mantıklı değildi. Onlar şekil değiştirendi, rahibe değil. Arada bir stres atmazlarsa kendi kendilerini yok ederlerdi. Curran bunu herkesten iyi biliyordu.

Bu bilgiyi ileride düşünmek üzere dosyaladım. Şu anda öncelikli endişem pelerinli adamdı.

Joshua belirli bir amaç için öldürüldü. Adam bir sürü zahmete girmiş, bir kavga başlatmış, duvarları yıkmış, Joshua'yı bir insan keleşi kılığına sokmuş ve onu enfekte etmişti. Bunu öylesine yapmış olması pek olası değildi, bu da bir planı olduğu ve bunu gerçekleştirene kadar durmayacağı anlamına geliyordu. Bir adamı frengi kuluçka makinesine dönüştürmeyi içeren bir plandan iyi bir şey çıkması mümkün değildi.

"Biz sakın bir meyhaneye işletiyoruz," dedi Maggie. "Genellikle erkekler burada kavga etmek istemez. Sadece bir içki içmek, biraz bilardo oynamak ve evlerine gitmek isterler. Eğer bir kavga çıkarsa, bir süre saçma sapan konuşurlar ve Toby ile Vik'in onları ayırmasını beklerler. Ama bu Hiç böyle bir şey görmemiştim. O adam bir yumruk attı ve bütün kalabalık patladı. İnsanlar çılgın atıyor, kavga ediyor ve vahşi hayvanlar gibi hırıyordu."

Vik'e baktım. "Kavga mı ettiniz?"

"Ben yaptım."

"Ya sen?" Toby'ye döndüm.

"Evet."

Cash'e baktım. O da başıyla onayladı. Yüzlerinden bundan gurur duymadıkları anlaşılıyordu. Fedailere soğukkanlı olmaları için para ödeniyordu ve Cash de buranın sahibiydi.

"Neden kavga ettiniz?"

Bana baktılar.

"Çok kızmıştım," dedi Vik.

"Gerçekten kızgındım." "Kızgındım," dedi Toby.

"Neden?"

"Biliyorsam ne olayım." Vik omuz silkti.

İlginç. "Kavga ne kadar sürdü?" "Sonsuza kadar," dedi Toby.

"Yaklaşık on dakika," diye yanıtladı Maggie.

Bu bir kavga için uzun bir süre. Çoğu bar kavgası birkaç dakika içinde biterdi. "Zamanla daha da kötüleşti mi?"

Başını salladı.

"Joshua'nın öldüğünü gören oldu mu?"

"Her şey bulanıktı," dedi Toby. "Birinin kafasını duvara vurduğumu hatırlıyorum ve Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sanki duramıyordum."

"Onu gördüm." Maggie kendine sarıldı. "Kavga patlak verdi.

Joshua işin tam ortasıdaydı. Büyük bir adamdı ve ne yaptığını biliyordu. Kavgayı bırakmaları için bağıırıyordum. Ortalığı dağıtacaklarından korkuyordum. Kimse beni dinlemedi. Joshua yumruklarıyla insanları biçiyordu ve sonra o adam onu yakaladı ve duvara çarptılar. Adam Joshua'yı direğe doğru sürükledi, bir levye aldı ve bıçakladı. Joshua levyenin üzerinde balık gibi kıvranıyordu. O piç elini Joshua'nın yüzüne koydu. Kırmızı bir ışık yandı ve sonra uzaklaştı. Joshua'nın gözlerini gördüm. O gitmişti."

Bu daha da iyi oldu.

Maggie kendine sarıldı. Cash elini onun omzuna koydu. İkisi de bir şey söylemedi ama Maggie'nin yüzündeki perili ifadenin sanki ondan güç almış gibi hafiflediğini izledim.

Bir gün ben de sırtımı yaslayacak birini bulacaktım. Ama bu Curran olmayacak.

Onu düşünmeyi gerçekten bırakmak zorundaydım çünkü bu canımı yakıyordu.

"Kavga sırasında adamın herhangi bir parçasını gördünüz mü?

Herhangi bir şey?" Maggie başını salladı. "Sadece pelerini."

Biohazard'ın teknisyenleri kavgacıları bırakmadan önce ifadelerini alırlardı. Bir çikolata barına bahse girerim ki kimse pelerinli John Doe'ya bakmamıştı.

On dakikalık bir kavga, elli görgü tanığı ve eşkal yok. Bu bir tür rekor olmalı.

"Tamam." İçimi çektim. "Peki ya kilerdeki yaratık? Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Büyük," dedi Vik. "Kıllı. Büyük dişler." Ellerini iki yana açmış, parmaklarıyla dişlerini gösteriyordu. "Cehennemden fırlamış gibiydi."

"Bu spawn mahzene nasıl girdi?"

Küçük fedai omuz silkti. "Pompalı tüfeğin olduğu bara doğru ilerlemeye çalışıyordum, sonra pisliğin biri bana bılardo istakasıyla vurdu ve ben de merdivenden aşağı yuvarlanıp başımı biraz çarptım. Oda dönmeyi bıraktığında ayağa kalkmaya çalıştım ve kocaman bir şeyin aşağı indiğini gördüm. Kötü dişleri vardı, gözleri parlıyordu. İşimin bittiğini düşünüyordum. Üzerimden atlayıp mahzene girdi. Kapıyı çarparak kapattım ve hepsi bu kadar."

"Bu canavarın Yeşu'yu öldüren adamla birlikte geldiğini gören oldu mu?"

Kimse bir şey söylemedi. Bunu hayır olarak kabul ettim.

"Dışarı çıkmaya çalıştı mı?"

İki fedai de başını salladı.

Ayağa kalktım ve Slayer'ı sırt kılıfımdan çıkardım. Opak kılıç fenerlerin mavi ışığını yakaladı. Kılıç boyunca hafif bir sedef ışıltısı akıyordu. Herkes bir adım geri çekildi.

"Kapıyı arkamdan kilitle," dedim onlara. "Ya dışarı çıkmazsan?" Maggie sordu.

"Dışarı çıkacağım." Ağır ahşap kapının kilidini açtım, açtım ve içeri daldım.

Karanlık bana saldırdı. Bekledim, gözlerimin karanlığa alışmasına izin verdim.

Mahzen sessizdi, gölgeler ve yoğun şerbetçiotu ve likör kokusuyla doluydu. Büyük bira fiçilerinin karanlık kıvrımları dar bir yolu tanımlıyordu. Her an kaçmaya hazır bir şekilde ilerledim. Sırtım ve dizlerim

ağrıyordu. Son

İstedığım şey Vik'in parmakları büyüklüğünde dişleri olan büyük bir şeyin bana yukarıdan atlamasıydı.

Sağımdaki yüksek pencerenin dar aralığından süzülen ay ışığından başka bir şey yok.

Uzak duvarda siyah bir gölge kıpırdandı.

"Merhaba." Duruşumu değiştirdim.

Alçak, gırtlaktan gelen bir inilti bana cevap verdi. Çok ağlamaklı bir inilti, ardından ağır ıslak nefesler.

Bir adım daha attım ve durakladım. Diş parlaması yoktu. Parlayan gözler yok. Burnuma bir kürk kokusu geldi. İlginçti.

Sesime biraz heyecan kattım. "Gel oğlum!"

Karanlık gölge sızlandı.

"Kimmiş iyi çocuk? Korkuyor musun? Ben korkuyorum."

Zemini süpüren bir kuyruğun belli belirsiz sesi nefes nefese yankılandı.

Avucumla bacağıma vurdum. "Buraya gel oğlum! Birlikte korkalım. Hadi gel!"

Gölge ayağa kalktı ve bana doğru koştu. Islak bir dil elimi yaladı. Görünüşe göre dost canlısı bir tür şeytani yaratılmış.

Kemerime uzandım ve bir çakmak çaktım. Büyük siyah burnu ve sonsuz hüznü köpek gözleriyle tüylü bir köpek ağzı beni karşıladı. Uzandım ve yavaşça koyu renkli kürkünü okşadım. Köpek nefes nefese kaldı ve yan yatarak karnını ortaya çıkardı. Kötü dişler ve parlayan gözler, doğru. İçimi çektim, çakmağı söndürdüm ve parmaklarımı kapıya vurmaya gittim. "Benim, ateş etme."

"Tamam," diye seslendi Cash.

Metalik bir ses sürgünün açıldığını haber veriyordu. Kapıyı yavaşça araladım ve kendimi palanın ucuna bakarken buldum. "Cehennem zebanisini köşeye sıkıştırdım," dedim. "Bana biraz ip getirebilir misin?"

On saniye içinde elimde bir ayıyı kontrol altında tutmaya yetecek kalınlıkta bir zincir vardı. Köpeğin boynunu yokladım, tasma yoktu. Büyük sürpriz. Zinciri başının etrafından geçirdim ve kapıyı açtım. Canavar uysalca beni ışığa doğru takip etti.

Omuz hizasında yaklaşık otuz santim boyundaydı. Kürkü koyu kahverengi ve ten renginden oluşuyordu, klasik Doberman desenindeydi, ancak kürkü şık ve parlak değil, daha ziyade sık buklelerden oluşan tüylü bir yığındı. Bir tür melez, yarı Doberman, yarı çoban köpeği ya da uzun tüylü bir şey.

Vik olgun bir elmanın rengine döndü. Cash ona baktı. "Bu lanet bir it."

Omuz silktim. "Muhtemelen kavga sırasında korktu ve bara doğru körlemesine koştu. Yeterince arkadaş canlısı görünüyor."

Köpek bacaklarıma bastırarak küçük bir kokuşmuş bakteri ordusunu kot pantolonuma sürttü.

"Onu öldürmeliyiz," dedi Vik. "Kim bilir, belki de kötü bir şeye dönüşür."

Ona en iyi versiyonum olan dengesiz bakışımı attım. "Köpek kanıt. Köpeğe dokunma."

Vik dişlerinin yerde değil ağzında olmasını sevdiğine karar verdi ve stratejik bir geri çekilme yaptı. "Doğru."

Kendimi savunmak için bir köpeği öldürebilirdim. Bunu yapmıştım ve sonrasında kendimi kötü hissettim ama o zaman bunun başka bir yolu yoktu. Elimi yalayan bir köpeği öldürmek beni aşıyordu. Ayrıca, köpek kanıttı. Bire on, pelerinli John Doe'nun etrafa saçtığı büyüye panikle tepki veren yerel bir melezdı. Elbette geceleyin dokunaçlar çıkarıp beni öldürmeye de çalışabilirdi. Bunu sadece zaman gösterecekti. Onu birkaç gün boyunca izleyene kadar, cehennemin dölü ve ben kalçadan birleşmiştık. Kokusuyla burnumun içini yakmak için elinden geleni yaptığı düşünülürse, bu pek de iyi bir şey sayılmazdı.

Köpeği vebadan arındırmak için sağlık teknisyenlerine götürdüm; testlerden başarıyla geçti. İleri analiz için biraz kan aldılar ve fark etmemiş olabilirim diye pireli olduğunu ve kötü koktuğunu söylediler. Sonra Marigold'un heybesinden kağıt ve kalem aldım ve raporumu yazmak için masalardan birine oturdum.

Otoparkta koğuş çemberimin içi turuncu alevlerle parlıyordu. Isıya dayanıklı giysiler giymiş üç adam kollarını sallayarak ateşi beyaz bir öfkeye dönüştürüyordu. Cehennemin içindeki direği ya da Joshua'nın bedenini bile göremiyordum.

Büyü çöktü. Tek bir göz kırpışta dünyadan kayboldu. Otoparktaki cehennem sönmeye başladı. Alev geciktirici giysiler içindeki adamlar alev makinelerine geçtiler ve yanmaya devam ettiler.

Patrice geldi. "Güzel köpek."

"O bir kanıt," dedim ona. "Adı ne?"

Hemen elimi yalayan köpeğe baktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Ona Watson adını vermelisin," dedi Patrice. "Böylece bir vakayı entelektüel bir ihtişamla çözdüğünde ona 'Elementary, Watson' diyebilirsin."

Entelektüel zafer. Evet, doğru. Yazımı ona doğru salladım. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

"Anlaştık."

Notlarımı ona uzattım. "Fail erkek, zeytin tenli, yaklaşık 1.80 boylarında, etekleri yırtık uzun bir pelerin giyiyor ve kapüşonunu takmayı seviyor."

Yüzünü buruşturdu. "Sakin bana söyleme. Bunu pelerinli bir adam yaptı."

Başımı salladım. "Öyle görünüyor. Diğer eğlenceli özellikleri ise olağanüstü dayanıklı bir bünyeye ve insanüstü bir güce sahip olması. Barda yaklaşık elli kişi vardı ama m-tarayıcı sadece bir büyü imzası kaydetti, muhtemelen katilimiz. Elli saldırgan adam ve hiç kimse büyü kullanmamış."

"Pek olası görünmüyor," dedi Patrice.

"Büyük ve acımasız bir kavgaydı. Kimse bana neden kavga etmeye başladıklarını açıklayamıyor ama görünüşe göre üç saniye içinde sıfırdan altmışa çıkmışlar. Sanırım pelerinli adamımız insanları çok temel bir düzeyde etkileyen bir şey yayıyor. Onları gerçekten agresif yapıyor. Hayvanların ondan kaçması da mümkün ama elimizde sadece bir denek var." İblis köpeği sevdim. "Sıra sende."

Patrice iç çekti. "O bir Mary."

Başımı salladım. Adını Tifolu Meryem'den alan Meryemler, hastalık taşıyıcılarıydı; hastalığı yayan ya da hastalığa neden olan bireylerdi.

"Çok, çok güçlü bir hastalık," dedi Patrice. "Adamımız sadece hastalığı bulaştırmakla kalmadı - kurban dövüşten önce frengili olabileceği için bunu kesin olarak söyleyemeyiz - ama aslında hastalığa hayat verdi, onu daha güçlü ve neredeyse kendinin farkında hale getirdi. Bunu en son bir alevlenme sırasında görmüştüm. Bir hastalığı bir varlığa dönüştürmek çok büyük bir güç gerektirir."

Tam olarak tanrısal güç. Atlanta'nın sokaklarında hiçbir tanrının dolaşmaması dışında. Onlar sadece yaklaşık yedi yılda bir meydana gelen patlamalar sırasında ortaya çıkıyorlardı ve biz de son patlamayı yeni atlatmıştık. Ayrıca, eğer o bir tanrı olsaydı, m-taraması mavi değil gümüş rengi gösterirdi.

"Onu hemen bulmalıyız." Patrice'in yüzü asıktı. "Salgın potansiyeli var. Bu adam devam eden bir felaket."

İkimiz de izlerin kaybolduğunu biliyorduk. Peşinden gitme fırsatını kaçırmıştım, çünkü etrafta sürünmekle ve el işlerinin şehre bulaşmasını engellemeye çalışmakla meşguldüm. Tekrar saldıracak ve öldürecekti. Bu bir "eğer" sorusu değil, "kaç tane" sorusuydu.

Patrice, "Bir alarm vereceğim," dedi.

Görgü tanığı olmadan pelerinli bir adam bulun ve tüm şehri kirletmeden önce onu yakalayın. Çocuk oynucağı.

"İhbarda bulunan iyiliksever hakkında da daha fazla bilgi edinebilir misiniz?" Ben sordum.

"Neden?"

"Sen Joe Blow'sun. Oradan geçiyorsun ve beni bulanık direğin etrafında sürünerek kaldırıma bok çizerken görüyorsun. Virüslü bir vebayı kontrol altına almaya çalıştığımı hemen anlayacak mısın?"

Patrice dudaklarını büzdü. "Pek olası değil."

"İhbarı yapan her kimse ne yaptığımı biliyordu ve Biohazard'ı arayacak kadar bilgi sahibiydi ama burada kalmadı. Nedenini bilmek isterim."

Yarım saat sonra Marigold'u Tarikat'ın ahırlarına bıraktım ve toz tavşanını, aynı zamanda tüm canlı "kanıtları" toplamaktan sorumlu olan ahır şefi yardımcısına teslim ettim. Toz tavşanının yaşam statüsü konusunda ufak bir anlaşmazlık yaşadık, ta ki ben sorunu çözmek için kafesten çıkmasına izin vermesini önerene kadar. Ben ayrıldığımda hala onu yakalamaya çalışıyorlardı.

Köpeği daireme ve duşuma sürükledim, burada tüylerine kimyasal savaş açtım. Ne yazık ki her otuz saniyede bir kendini sallamakta ısrar etti. Suyun berrak akması için onu dört kez durulamam gerekti ve sonunda ıslak bir sprey banyo duvarlarımın her santimini kapladı, giderim köpek tüyüyle doldu ve canavar sadece marjinal olarak daha iyi kokuyordu. Minnettarlığından yüzümü iki kez yalamayı başarmıştı. Dili de kokuyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim ona buzdolabından artan sucuğu vermeden önce. "Kokuyorsun, salyaların akıyor ve benim iyi bir insan olduğumu düşünüyorsun."

Köpek sucuğu mideye indirdi ve kuyruğunu salladı. Gerçekten de tuhaf görünümlü bir köpekti. Biohazard'ın teşhis sonuçları geldiğinde, eğer sıradan bir köpek olsaydı, ona güzel bir ev bulmam gerekecekti. Evcil hayvanlarla aram pek iyi değildi. Açlıktan ölmelerini engelleyecek kadar bile evde değildim.

Mesajlarımı kontrol ettim - her zamanki gibi hiçbir şey yoktu - duş aldım ve yatağa girdim. Köpek yere yığıldı. Yatmadan önce hatırladığım son şey

Kuyruğunun halıyı süpürme sesiyle bayıldı.

BÖLÜM 3

SAAT 10'DA OFİSE VARABİLDİM. YAKLAŞIK 4 SAATİM VARDI

Uykusuz, kötü bir ruh hali içinde uyandım ve yüzüm bunu göstermiş olmalı, çünkü insanlar sokakta yolumdan çekilmeye özen gösterdiler. Tabii ki bunun nedeni, devasa, kokuşmuş bir köpek pisliğinin yanımda gezinmesi ve bana yaklaşan herkese hırlaması da olabilir.

Merhametli Yardım Tarikatı'nın ofisi sade bir bina kutusuydu. Büyü yapıldığında, askeri düzeyde bir korumayla korunuyordu, ancak şimdi teknoloji üstünlük sağlarken, şövalye erdeminin kalesini diğer ofis binalarından ayıran hiçbir şey yoktu. İkinci kata tırmandım, uzun ve sıkıcı bir koridora girdim ve düz griye boyanmış küçük ofisime indim. Sadık köpek dostum halının üzerine uzandı.

Dahili telefonun düğmesine bastım. "Maxine?"

"Evet canım?"

"Sanırım iki kurabiye hakkım var."

"Gel ve al onları."

Köpek arkadaşşıma baktım. "Ben kurabiye. Sen kal."

Görünüşe göre sadık köpek arkadaşının dilinde "kalmak", "coşkulu bir neşeyle takip etmek" anlamına geliyordu. Ofisimin kapısını yüzüne kapatabilirdim ama o zaman muhtemelen ulur ve üzülürdü. Şu anda hayatımda yeterince üzüntü vardı.

Koridorda koşar adımlarla ilerledik ve Maxine'in masasının önünde durduk. Birkaç saniye boyunca iblis köpeği inceledi, sonra masasının altına uzandı ve her biri avucum büyüklüğünde bir kutu kurabiye çıkardı. Vanilya kokusu beni çarptı. Ağzımın sulanmaması için elimden geleni yaptım. Ne de olsa şık ve ölümcül imajı korumak gerekiyordu.

İki kurabiye aldım, birini ortadan ikiye böldüm, bir yarısından çikolata parçacıklarını aldım ve köpeğe verdim. Diğer yarısını çiğnedim. Cennet gerçekten vardı ve içinde ceviz vardı. "Bana mesaj var mı?" Genelde ben

Bir ya da iki tane var ama çoğunlukla benden yardım isteyen insanlar yüz yüze konuşmayı tercih ediyor.

"Evet. Bekleyin." Bir avuç pembe bilet çıkardı ve kâğıtları kontrol etmeden ezberinden okudu. "Sabah yedi kırk iki, Bay Gasparian: *Sizi lanetliyorum. Kollarınızı lanetliyorum ki kuruyup ölsünler ve vücudunuzdan düşsünler. Gözbebeklerinizin patlamasını lanetliyorum. Ayaklarınızın maviye kadar şişmesini lanetliyorum. Omurganın çatlamasını lanetliyorum. Seni lanetliyorum. Seni lanetliyorum. Seni lanetliyorum.*"

Dudaklarımdaki kurabiye kırıntılarını yaladım. "Bay Gasparian sihirli güçleri olduğu izlenimine kapılmış. Elli altı yaşında, karısı onu terk ettiği için çok mutsuz ve sürekli komşularına küfrediyor. Sihirsel olarak bir işe yaramıyor ama atıp tutması mahallenin çocuklarını korkutuyor. Davasını Atlanta'nın en iyi polislerine gönderdim. Sanırım onu ziyaret ettiler ve sihirli büyüsünü ciddiye almadığım için biraz üzgün."

"İnsanlar en garip şeyleri yaparlar. Sabah 7.56, Patrice Lane, Biohazard: *Joshua şekil değiştiren biriydi. Beni hemen ara.*"

Kurabiyem boğazımda kaldı. Şekil değiştirenler hastalanmazdı, en azından geleneksel anlamda. Onlardan birinin hapşırıldığını gördüğüm tek zaman, burunlarına biraz toz kaçtığına ya da dev kaplumbağalara karşı açıklanamaz bir alerjileri olduğunda olmuştu. Birkaç hafta içinde kemikleri birbirine kaynadı. Bu da ne böyle?

Maxine devam etti.

"Sabah 8:1, Derek Gaunt: *Geldiğinde beni arayabilir misin?*

"Sabah 8:05, Jim, soyadı yok: *Beni ara.*

"Sabah sekiz on iki, Ghastek Stefanoff: *Lütfen en kısa zamanda beni arayın.*

"Sabah sekiz otuz yedi, Patrice Lane, Biohazard: *Köpek temiz. Yardımsever, bir çeşit aksanı olan bir kadındı. Neden beni aramadınız?*

"Sabah sekiz kırk dört, Atlanta PAD'den Dedektif Williams: *Ajan Daniels, Çelik At'taki olayla ilgili ifadeniz hakkında en kısa sürede benimle irtibata geçin.* Hepsi bu kadar." Maxine bana parlak bir gülümseme verdi ve bir yığın pembe mesaj fişi uzattı.

Andrea elinde bir zarfla cephanelikten çıktı ve bana doğru yöneldi. Kısa boylu ve sarışındı, güzel bir yüzü, çekici bir gülümsemesi ve bir çift 9mm SIG-Sauer'i vardı. Bunları ateş etmek için kullanıyordu.

doğüstü bir doğrulukla birçok kez ve çok hızlı bir şekilde. Aynı zamanda benim en iyi arkadaşımı.

Andrea benden birkaç adım ötede fren yaptı. Devasa pembe fiş yığınımı ona doğru salladım.

"Görüyorum ki mesajlarınız var. Bu çok hoş." Andrea bana başıyla selam verdi ve kutudan bir kurabiye kaptı.

Köpek arkadaşı nefesinin altında hırladı. Baş belaya girerse diye.

"O da ne?" Andrea'nın gözleri büyüdü. "Ne nedir?"

"Canavar." Kurabiye köpeğe doğru salladı.

Canavar tırıs la yanına geldi, onu kokladı ve kuyruğunu sallayarak onun iyi bir insan olduğuna ve kurabiyesinden bir parça vermesi gerektiğine karar verdiğini gösterdi.

"O bir kanıt."

"Beni yanlış anlama, bence bir köpek harika bir fikir. Sadece seni hiç mutant bir kaniş ile hayal etmemiştim."

"O bir kaniş değil. O bir Doberman karışımı." "Aha. Kendine bunu söylemeye devam et."

"Böyle renkli bir kaniş nereden gördün?"

"Neden Mauro'ya sormuyoruz? Karısı veteriner ve Doberman yetiştiriyor." Hırladım. "İyi o zaman. Gidip ona soralım."

Koridorda Mauro'nun ofisine doğru ilerledik, yanımızda köpekli bir muamma vardı. Bir iş için ortak olmam gerektiğinde ve Andrea müsait olmadığında, genellikle Mauro'yu güçlerimi birleştirmesi için kandırırdım. Kocaman, iri yarı bir Samoalı olan Mauro, Cebelitarık Kayası kadar sağlamdı. Onu bir işe getirmek, kendi taşınabilir obüsünüze sahip olmak gibiydi - insanlar ona bir kez baktılar ve sorun çıkarmanın kendi çıkarlarına olmadığına karar verdiler.

Mauro'nun ofisi benimkinden çok az büyüktü ve vücudu da oldukça iriydi, bu yüzden sadık köpek dostumuzun muayenesi koridora taşınmak zorunda kaldı. Mauro köpeğin yanında diz çöktü, yanlarını yokladı, ağzına baktı ve ellerini sallayarak ayağa kalktı.

"Standart kaniş. Hatta muhtemelen safkan. Acayip büyük olmasının yanı sıra, aslında tüm o tüylerin altında çok hoş görünümlü bir köpek. Kapınızda sıraya giren yetiştiriciler olmayacak, çünkü onu gösteremezsiniz. Çok büyük. Ama onun dışında çok iyi bir örnek."

Şaka yapıyor olmalısın. "Peki ya rengi?"

"Bu cins için tanınmış bir çift renk. Bunlara hayalet kaniş deniyor."

Andrea kıs kıs güldü.

Hayalet kaniş yanıma oturmuş, sanki gördüğü en güzel şeymiş gibi yüzüme bakıyordu.

Mauro, "Onlar çok akıllı köpekler," dedi. "Köpek Einstein'lar. Korumacıdırlar ve iyi muhafız olurlar." Boğazını temizledi ve Samoa aksanıyla karışmış iğrenç bir Güneyli havasına büründü. "Biliyor musunuz, sizin gibi genç bir çıtır Bayan Scarlett, yanında bir erkek refakatçi olmadan bu vahşi sokaklarda dolaşmamalı. Bu hiç uygun değil."

Andrea gülmekten iki büklüm oldu. "Canınız cehenneme çocuklar."

Mauro başını salladı ve kederli gözlerle Andrea'ya baktı. "Gördün mü? Sokaklar onu etkilemiş: kabalaşmış."

Hayatta ateş püskürmekten başka hiçbir şeyin işe yaramayacağı zamanlar vardı.

"Ona ne isim vereceğinizi düşündünüz mü?" Mauro sordu. "Erik'e ne dersin? Operadaki Hayalet'ten sonra."

"Hayır."

Andrea, "Ona Fezzik adını vermelisin," dedi.

"Akıl almaz bir şey," dedim ve köpek haini ofisime geri götürdüm. Mauro arkamdan, "Onu tıraş etmek isteyebilirsin," diye seslendi. "Tüylerinin hepsi

keçeleşti ve bu onun için rahatsız edici."

Ofiste kahverengi çantamı çıkardım. Ofise giderken bir yemek tezgahına uğramıştım. Üzerinde AÇ ADAM yazan büyük bir tabela bulunan ve sarışın zayıf bir adam tarafından işletilen pis bir tezgâhtı. O tezgâha uğramak için çok ama çok aç bir adam olmanız gerekirdi. Açlığın eşiğinde. Ve o zaman bile, sanırım onun yerine çiğ bir sıçan yedim. Sadece kokusunun bile insanları can havliyle kaçırttığı bilinir. Ancak köpek, Aç Adam'dan yayılan kokuyu merak uyandırıcı bulmuştu ve ben de bir paket küçük yuvarlak kızarmış şey aldım.

Çantaya uzandım, yuvarlak bir nesne çıkardım ve kanişe doğru fırlattım. Koca çenesi göz kırpmak için açıldı, bir sus yavrusu yakaladı ve kapandı. Bir süre sokakta kalmış olmalıydı, çünkü tüm sokak köpeklerinin bildiği iki şeyi öğrenmişti: yiyecek nadirdir, bu yüzden çabuk ye ve seni besleyen sapa yapış.

Çantayı katladım. Kate Daniels ve onun ölümcül saldırı kanişi. Biri beni öldürsün. Julie, evlatlık yeğenim, bununla bir tarla günü geçirirdi. Şükran Günü'ne kadar yatılı okulda olması iyi bir şeydi.

Belki köşedeki dükkanda saç kesme makinesi vardır.

Masamın arkasına geçtim ve pembe fişlerimi bir yelpaze gibi masanın yaralı yüzeyine yaydım. Mükemmel bir dünyada, Joshua'nın dikey yeteneklere sahip katili saldırmadan önce kendine bir monolog hazırlardı; bu monolog sırasında yüksek sesle ve net bir şekilde tam adını, mesleğini, dini tercihini, tercihen tanrısının ülkesini ve geldiği zaman dilimini, hedeflerini, hayallerini ve arzularını ve ininin yerini açıklardı. Ama hiç kimse Vardiya sonrası Atlanta'yı mükemmel olmakla suçlamamıştı.

Katil muhtemelen inananlarını motive etmek ve disiplin altına almak için salgın hastalıklardan hoşlanan bir tanrının adanmışıydı. Çok güçlü bir dindar, Lyc-V'nin yenilenme gücünün üstesinden gelebilecek güçteydi ki bu ortak akıl söz konusu olduğunda neredeyse imkansızdı. Belli ki ortak akıl bir kez daha yanıldığını kanıtlamıştı.

Elbette katil, tüm hastalıkların ilahi olduğunu düşünen ve boş zamanlarında insanlara hastalık bulaştırmaktan zevk alan bir psikopat da olabilir. Ben ilk teoriye meyilli idim. Adam Joshua'yı özellikle istemişti, onu çok garip bir şekilde öldürdü ve işi tamamladıktan sonra da çekip gitti. Tepkiyi içine çekmek için kalmadı. Tüm bunlar onun deliliğinin bir yöntemi, belli bir amacı olduğuna işaret ediyordu.

Neden bir kavga başlatsın ki? Joshua'yı isteseydi, sert adamlarla dolu bir barda kavga başlatmak yerine onu ıssız bir sokakta pusuya düşürebilirdi. Neden kendisinin ya da Joshua'nın yaralanması riskini alsındı ki? Bu bir çeşit mesaj mıydı? Yoksa o kadar belalı biri olduğunu mu düşünüyordu?

Elimdeki tek ipucu hastalık ve ilahi olan arasındaki bağlantıydı. Çekmecedem bir kâğıt parçası çıkardım ve rafımdan bir yığın kitap aldım. Telefonlara cevap vermeye başlamadan önce biraz bilgi edinmek istiyordum.

İKİ SAAT SONRA ÖLÜMCÜL HASTALIKLARLA İLGİLİ LİSTEM

tanrılar hantal boyutlara ulaşmıştı. Yunanistan'da hem Apollo hem de kız kardeşi Artemis oklarıyla insanlara hastalık bulaştırıyordu. Ayrıca Yunanistan'dan Pandora'nın kavanozunun sınırlarından kaçan veba, hastalık ve ağır hastalık daimonları olan nosoi'ler de geliyordu. Efsanelere göre nosoi dilsizdi ve benim adamım kesinlikle konuşuyordu, ama efsanelere inanmamayı öğrendim.

Liste uzayıp gidiyordu. Ne zaman eski bir insan tökezlese, onu bir dizi acı verici hastalıkla cezalandırmaya hazır bir tanrı vardı. Hindu ölüm tanrıçası Kali, hastalık tanrıçası olarak bilinirdi; Japonya veba iblisleriyle doluydu; Mayaların hem hastalık hem de savaş tanrısı olan ve Joshua'nın katilinin bir kavga başlattığını düşünürsek iyi bir aday gibi görünen Ak K'ak'ı vardı; Maoriler her vücut parçası için bir hastalık tanrısına sahipti; Winnebago Kızılderilileri Hastalık Veren adını verdikleri iki yüzlü bir tanrıdan kutsama almaya çalıştılar; İrlandalıların veba getiren Caillech'i vardı; ve eski Babil'de Nergal şeker dağıtır gibi hastalık dağıtıyordu. Hastalıklar konusunda uzmanlaşmamış olsalar da, yeri geldiğinde tek tük veba salgını yapan tanrıları saymıyorum bile.

Bunu daraltmak için daha fazla veriye ihtiyacım vardı. Uzun süre hareketsiz oturmaktan kığım ağrıyordu. Köpeğe şimdiye kadar dört tane sus payı vermişim ve ilginç bir şekilde hiç de kötü görünmüyordu. Patlamasını ya da halının üzerine kusmasını bekliyordum. Çelik gibi midesi olan saldırgan bir kaniş.

Gözlerim buğulandığında mola verdim ve Biohazard'ı aradım.

"Bir şekil değiştiren mi?"

"Werecoyote," dedi Patrice.

"Bundan ne kadar eminsin?"

"Hiç şüphesiz. Birkaç öfkeli Sürü üyesi ofisime gelerek onun cesedini talep etti."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Şekil değiştirenler hastalanmaz."

"Bilmiyorum." Patrice'in sesinde bir endişe titreşimi vardı. "Lyc-V kıskanç bir virüstür. Diğer tüm istilacıları aşırı bir önyargıyla yok eder."

Eğer veba bir şekil değiştirene bunu yaptıysa, normal bir insana ne yapar?

Konuşmanın geri kalanı da benzer şekilde devam etti. Pelerinli adamın artık resmi bir kod adı vardı: Çelik Mary. Saldırgan fino köpeği artık köpekti, İyi Samiriyeli sonsuza dek ortadan kaybolmuştu ve Çelik Mary'nin kimliğine dair hiçbir ipucumuz kalmamıştı. Görgü tanıklarının ifadeleri işe yaramadı. Sağlık görevlileri olay yerini didik didik aramış ve hiçbir şey bulamamıştı. Duvarda kanla yazılmış yasak tanrı isimleri yoktu. Beş yıldızlı otellerden yanlışlıkla atılmış kibrit kutuları yok. Ünlü bir simge yapının sadece üç metre solunda bulunan, türünün tek örneği çamurla yapılmış çamur izleri de yoktu. Hiçbir şey yok. Patrice'e Miss Marple'a dua etmenin işe yarayıp yaramayacağını sordum. Bana boş ver dedi ve telefonu kapattı.

Sırada PAD vardı. Williams çoğunlukla kaslarını esnetti ve kılıçlarını salladı, çünkü PAD olay yerine çağrılmamıştı ve tüm övgüyü Biohazard almıştı, ancak Joshua'nın burnunun düştüğünü canlı bir şekilde tarif ettikten sonra, iyi dedektif çok acil ve çok dolu bir dava yükü olduğuna karar verdi ve soruşturamama mümkün olan her şekilde yardımcı olmak istese de, sadece battı. Çok üzgünüm.

Patrice ve Williams'tan gelen üç pembe fişi işaretledim ve Jim'i aradım, çünkü aramak zorundaydım. Sürünün güvenlik şefiyle muhatap olurken kibar olmaya özen göstermek gerekirdi. O şef dostunuz olsa bile.

Jack adında bir erkek şekil değiştirici beni beklemeye aldı. Pembe kâğıdı ters çevirdim ve üzerine çirkin bir surat çizdim.

Jim ve ben çok eskiden tanışırđık. Benim Tarikat ve Paralı Askerler Birliğı arasındaki irtibat görevimden ve onun Sürü'nün baş casusu olmasından önce, ikimiz de Paralı Askerler Birliğı için çalışan paralı askerler olarak para kazanıyorduk. Lonca her paralı askere bir bölge tahsis ederdi. Benimki boktan bir bölgeydi ve iyi para getiren işler bana çok nadiren gelirdi. Öte yandan Jim'in bölgesi genellikle iyi işler çıkarırdı, ancak bunlar genellikle birden fazla beden gerektirirdi. Genellikle beni de işin içine katardı, çünkü başka biriyle çalışmayı hazmedemezdi. Bu süre zarfında Jim'le birlikte sürünün her zaman öncelikli olduğunu öğrendim. Avladığımız adamı boğazından yakalayabilirdi, ama Keep'ten gelen bir çağrı üzerine tek kelime etmeden çekip giderdi.

Muhtemelen aklını kaçırmak üzereydi. Şekil değiştirenler tüm hayatlarını hastalıklardan muaf olduklarını düşünerek geçirirlerdi. Dün gece bağışıklıklarını ellerinden almıştı.

Doodle'ın burnunu siyaha boyadım ve dikenli bir yaban saçı ekledim.

"Kate?" Jim telefona cevap verdi. Jim yaşamak için kemik kırıyor muş gibi görünüyordu, ama sesi cennet gibiydi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bana çok tatlı şeyler söylüyorsun, tatlı ayıcık," dedim ona. "Joshua'yı öldüren Mary'nin izini bulmaya çalışıyordum."

Jim biraz hırladı ama karşılık vermedi. "Sadece yirmi dört yaşındaydı. Bir çakaldı, iyi adamdı. Arada bir benim için çalışırdı."

Doodle'a iki keskin boynuz verdim. "Çok özür dilerim."

"Biohazard bana ona frengi bulaştığını ve bu hastalığın onu içten dışa doğru yediğini söyledi."

"Bu ... doğru."

"Kalıntıları bize vermeyecekler."

Nereden geldiğini biliyordum. "Doolittle analiz etmek için örnek mi istiyor?"

"Evet."

Doolittle sürünün sıhhiyecisiydi ve delirmenin eşğine getirme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi büyücüydü. Arkadaşım Derek'in hâlâ bir yüzü olmasının sebebi oydu. Ayrıca benim hâlâ buralarda olmamın da sebebiydi.

"Jim, Joshua son derece bulaşıcıydı. Ondan parçalar koptu, solgun tüyler çıktı ve kaldırımında süründü. Biohazard onu iskeletine kadar yaktı, onu hava geçirmez bir tabuta kilitlediler ve sonra yaktılar. Eğer bundan kurtulabileceklerini düşünselerdi otoparka bir nükleer bomba bile atabilirlerdi."

"Bir şey kaldı mı?"

Doodle'ın kollarına pençeler çizdim. "Ne yazık ki hayır. Georgia Kanunu, Başlık 38: 2019 Georgia Doğaüstü Acil Durum Yönetimi Yasası uyarınca, açık bir salgın tehdidi durumunda, Biohazard'ın, Sürü'nün kalıntılar üzerindeki iddiası da dahil olmak üzere her şeyi gölgede bırakan geniş acil durum yetkileri vardır. Bildiğim kadarıyla, kendileri için bir örnek bile saklamadılar. Son derece öldürücüydü Jim. Tuz ve ateşin üzerinde kayıyordu. Eğer dışarı çıksaydı, şimdiye kadar şehrin çoğuna bulaşmış olurdu."

Kanış başını kaldırdı, boğazının derinliklerinde alçak bir uyarı gümbürtüsü yuvarlanıyordu.

Ona baktım.

"*Ziyaretçi,*" diye fısıldadı Maxine'in sesi kafamın içinde.

"Bir dakika içinde kapatmam gerekecek, çok çabuk," diye mırıldandım telefona. "Barda başka şekil değiştirenler de vardı. Neden gittiler?"

Tereddüt etti.

"Jim. Bunu daha önce de konuşmuştuk: Benimle aynı seviyede olmazsan sana yardım edemem."

"Sürüldüler. O piçin yaptığı bir şey onları dehşete düşürdü."

"Şimdi neredeler? Onlarla görüşmem gerekiyor."

"Maria ile görüşemezsiniz. O sakinleştirici altında."

"Peki ya diğerleri?"

Küçük bir duraklama oldu. "Onları arıyoruz." Oh, kahretsin. "Kaç kişi kayıp?"

"Üç."

Şehirde kaybolmuş üç paniklemiş şekil değiştiren vardı ve her biri seri katil olarak bekliyordu. Eğer kaçarlarsa, şehri kırmızıya boyayacaklardı. Daha kötüsü olabilir miydi?

Bir deri bir kemik kalmış bir şekil doğüstü bir çabuklukla ofisime girdi ve müşteri koltuğuma tünedi. Bir noktada bir insan olabilirdi, ama şimdi bir yaratıktı: cılız, tüysüz, sanki biri onu birkaç gün boyunca bir kurutucuya koymuş ve tüm yağ ve yumuşaklık ondan çekilmiş gibi kurumuş kaslarla kordonlu. Vampir bana parlayan gözlerle baktı ve kırmızı derinliklerinde korkunç bir açlık hissettim.

Saldırgan kaniş vahşi bir havlamaya başladı.

Neden bu soruyu sorma zahmetine girdim ki?

"Bir kez daha çok üzgünüm. Lütfen ailesine başsağlığı dileklerimi iletin," dedim. "Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, ben buradayım."

"Öyle olacağını biliyordum." Jim telefonu kapattı.

Telefonu kapattım ve vampire baktım. Ağzı açıktı ve bana dişlerini gösterdi: fildişinden iki uzun kıvrımlı iğne. Kan emicileri gün ışığında görmek duyulmamış bir şey değildi ama genellikle güneş kremi sürülmüş halde görünürlerdi. Gökyüzünü kaplayan yoğun gri bulut örtüsü ve zayıf, geç sonbahar güneşi düşünülüğünde, muhtemelen bugün zahmet etmelerine gerek yoktu.

Vampir saldırgan fino köpeğine tek bir bakış attı ve bana döndü.

Onu öldürmek isterdim. Kılıcımın, boynunun altıncı ve yedinci omurları arasındaki ölümsüz eti kestiğini hayal edebiliyordum.

Saldırgan fino köpeğine parmağımla işaret ettim. "Sen-sessiz ol."

"İlginç bir hayvan." Ghastek'in sesi kan emicinin ağzından, sanki bir telefondan geliyormuş gibi hafif boğuk bir şekilde döküldü.

Vampir, müşteri koltuğumda yeniden konumlandı ve bir kedi gibi çömeldi, kolları önde.

Atlanta'daki İnsanlar arasındaki tüm Ölülerin Efendileri arasında Ghastek, patronu Nataraja hariç, en tehlikelisiydi. Ancak Nataraja zalim ve kaotik davranışlar sergilerken, Ghastek zeki ve hesapçıydı, ki bu çok daha kötü bir kombinasyondur.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kişisel bir ziyaret. Kendimi özel hissetmiyor muyum?"

"Telefonlarına cevap vermiyorsun." Vampir öne doğru eğildi ve bir pala pençesiyle karalamama dokundu. "Bu boynuzları olan bir aslan mı?"

dirgen?" "Evet."

"Yabasinda Ay'ı mı taşıyor?"

"Hayır, bu bir turtta. Atlanta'nın önde gelen Ölülerin Efendisi için ne yapabilirim?"

Vampirin yüz hatları Ghastek'in yüzündeki duyguyu yansıtmaya çalışarak büküldü. Sonuca bakılırsa Ghastek kusmamak için kendini zor tutuyordu. "Bu sabah biri Gazino'ya saldırdı. Halk bu olayın araştırılması için Tarikat'a başvurmak istiyor."

Vampir ve ben birbirimize baktık. "Bunu bana tekrar söyler misin?" diye sordum.

"Akli dengesi yerinde olmayan bir kişi bu sabah Casino'ya saldırarak yaklaşık iki yüz bin dolar değerinde zarara yol açtı. Maliyetin büyük kısmı kızartmayı başardığı dört vampirden kaynaklandı. Binadaki hasar çoğunlukla kozmetik."

"Halkın Tarikat'a dilekçe verdiği kısmı kastetmiştim."

"Anladığım kadarıyla Tarikat korumasını tüm vatandaşları kapsayacak şekilde genişletiyor."

Öne doğru eğildim. "Yanılıyorsam düzeltin, ama siz rozet takıldığı anda diğer tarafa kaçan adamlar değil misiniz?"

Vampir aşağılanmış görünüyordu. "Bu doğru değil. Kolluk kuvvetleriyle her zaman işbirliği yaparız."

Ve domuzlar berrak gökyüzünde zarifçe süzülür. "İki hafta önce bir kadın silah zoruyla bir satıcıyı soydu ve Casino'ya kaçtı. Polislerin onu çıkarması on dört saat sürdü, çünkü en son Katolik Kilisesi tarafından başvurulmuş bir tür sığınak ayrıcalığını iddia ettiniz. Bildiğim kadarıyla, Kumarhane kutsal topraklarda bulunmuyor."

Vampir kibirli bir küçümseme havasıyla bana baktı. Ghastek'in hataları ne olursa olsun, ölümsüzler üzerindeki kontrolü mükemmeldi. "Bu bir görüş meselesi."

"Zorlanmadıkça yetkililerle işbirliği yapmıyorsunuz, ilk sorun işaretinde avukat tutuyorsunuz ve toplu katliam yapabilecek bir ölümsüzler topluluğuna sahipsiniz. Tarikat'tan yardım istemesini beklediğim son grup sizsiniz."

"Hayat sürprizlerle doludur."

Bunu bir dakika düşündüm. "Nataraja burada olduğunu biliyor mu?" "Onun doğrudan emirleri üzerine buradayım."

Kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı.

Ghastek'in amiri, People'in Atlanta'daki şefi, Shiva'nın reenkarnasyonlarından birine atfen kendisine Nataraja diyordu. Nataraja'da tuhaf bir şeyler vardı. Gücü bir insan için fazla yaşlı hissettiriyordu ve çok fazla büyüğü vardı ama bir vampire pilotluk ettiğine hiç şahit olmamıştım. Yaklaşık üç ay önce, bir yeraltı dövüş sanatları turnuvasına katıldım ve bunun sonucunda rakshasalar adı verilen şekil değiştiren iblislerle dövüştüm. Ayrıca Curran'a çıplak bir akşam yemeği borçlanmamla sonuçlandı.

Şu tüylü piç kurusu düşüncelerime beş saniyeliğine de olsa müdahale etmeyi bıraksa, kutlama dansı yapmak zorunda kalabilirim.

Rakshasalar, Halkın lideri ve benim biyolojik babam olan Roland ile bir anlaşma yapmıştı. Roland onlara silah sağladı ve karşılığında onlar da şekil değiştirenleri yok etmeye çalıştı. Sürü çok büyümüş ve çok güçlenmişti ve Roland daha fazla büyümeden yolundan çekilmesini istedi. Rakshasalar başarısız oldu. Nataraja'nın bir rakshasa olduğu ortaya çıkarsa hiç şaşırmam. Roland hâlâ Sürü'nün yolundan çekilmesini istiyordu ve Nataraja da Roland'a cevap veriyordu.

Belki de Nataraja misilleme yapmak için bir plan hazırlamıştı ve Ghastek'i buraya, bana uygun bir görüntü yaratmak için gönderdi.

Belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

Vampirin gözlerinin içine baktım. "Bunda ne var?"

Kan emici omuz silkti, tüm vücudunu sarsan iğrenç bir hareketti bu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana inanmıyorum."

"Bunu dilekçeyi kabul etmeme olarak mı algılamalıyım?" Ghastek bir, Kate sıfır.

"Aksine, Tarikat talebinizi kabul etmekten memnuniyet duyacaktır." Form yığınınından dilekçe sayfasını çektim. İnsanlar araştırmalarını finanse etmek için para biriktiriyorlardı. Aşırı zenginlikleri ciddi bir tutumlulukla el ele gidiyordu. Ellerin sıkı olmasıyla ün salmışlardı. "Tarikat, kişinin gelir durumuna göre değişen bir ölçekte ücret alır. Yoksullar için hizmetlerimiz ücretsizdir. Sizin içinse şaşırtıcı derecede pahalı olacaktır."

"Para önemli değil." Vampir pençelerini salladı. "Fiyatlarınızı karşılamak için yetkilendirildim."

Tarikat'ın bu işe karışmasını gerçekten istiyorlardı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Sabah saat altı buçukta, yırtık pırtık trençkotlar giyen iki adam gazinoya yaklaştı. Adamlardan kısa olanı alevler içinde kaldı."

Elimdeki kalemle durakladım. "Alevler içinde mi kaldı?"

"Ateşin içinde kaldı."

"Arkadaşı turuncu taşlardan mı yapılmıştı ve herhangi bir noktada 'Vuruş zamanı' diye bağırды mı?"

Vampir bir iç çekti. Bu ürkütücü bir süreçti: Ağzını açtı, havayı ısırdı ve tek bir tıslamayla serbest bıraktı. "Bu ciddiyetsizlik girişimini uygunsuz buluyorum Kate."

"Beni uygun bir şekilde azarlanmış kabul edin. Peki sonra ne oldu?"

"Ateşbaz binamıza doğru bir alev jeti yönlendirdi. Arkadaşı da güçlü bir rüzgâr yaratarak ona yardım etti ve ateşi Gazino'nun girişine doğru taşıdı."

Büyük ihtimalle bir ateş büyücüsü ve bir rüzgar büyücüsü. Bir ateşböceği ve bir ısılkçı, birlikte çalışıyorlar.

"Yangın Gazino'nun ön tarafını sarmış, dış duvarı ve korkulukları kavurmuştur. Sorunla ilgilenmek üzere dört vampirden oluşan bir ekip gönderildi. Onların ortaya çıkması, iki davetsiz misafirin alevleri Gazino'dan yaklaşan vampirlerin üzerine kaydırmasına neden oldu. Yangının şiddeti tahmin edilenden daha yüksek çıktı."

"Dört vampir mi indirdiler?" Bu beklenmedik bir şeydi.

Vampir başını salladı.

"Ve sen de gitmelerine izin mi verdin?" Buna inanamadım.

"Takip ettik. Ne yazık ki iki davetsiz misafir ortadan kayboldu."

Arkama yaslandım. "Yani ortaya çıktılar, biraz ateş püskürttüler ve ortadan kayboldular. Herhangi bir talep aldınız mı? Para, mücevher, iç çamaşırılı Rowena?" Şahsen ben Rowena'ya oynuyordum - Casino'nun halkla ilişkilerini yürüten Ölülerin Efendisi oydu ve şehrin erkek nüfusunun yarısı onu çıplak görmek için adam öldürürdü.

Vampir başını salladı.

Bu bir tür eşek şakası mıydı? Eğer öyleyse, banyo küvetine ekmek kızartma makinesi atmak ya da yangını benzinle söndürmeye çalışmakla aynı sırada yer alıyordu. "Vampirleri ne kadar kötü yakmışlar?"

Vampir öğürdü. Boynundaki kaslar daraldı, genişledi, tekrar daraldı ve masamın üzerine altı inç uzunluğunda metal bir silindir çıkardı. Kan emici onu kavradı, silindirin yarısını birbirinden ayırdı ve

bir rulo kâğıt çıkardı. "Fotoğraflar," dedi Ghastek, rulodan bana birkaç sayfa uzatarak.

"Bu iğrenç."

"Otuz yaşında," dedi Ghastek. "Kalp hariç tüm iç organları uzun zaman önce körelmiş. Boğaz çok iyi bir depo boşluğu oluşturuyor. İnsanlar burayı anüse tercih ediyor gibi görünüyor."

Tercümesi: Kıcımdan çıkarmadığım için mutlu ol. Küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun.

İki fotoğraf, bir zamanlar ceset olabilecek ama şimdi sadece yanmış etten ibaret olan iki kömürleşmiş kabarcıklı kalıntıyı gösteriyordu. Rastgele yerlerde ölümsüz et soyulmuş ve kemik ortaya çıkmıştı.

Bir vampiri pişirecek kadar yoğun bir ısı patlaması sağlayabilen bir büyücü, ağırlığınca altın değerindeydi. Bu beş para etmez bir ateşböceği değildi. Bu yüksek kalibreli bir piromancerdi. Bu adamları bir elin parmakları kadar sayabilirsin.

Elimi uzattım. "M taraması, lütfen."

Vampir tamamen hareketsiz kaldı. Kilometrelerce ötede, Ghastek derin düşüncelere dalmıştı.

"Gazino'da tüm Büyücü Koleji'nin sevinçten başını döndürecek kadar teşhis ekipmanınız var," dedim. "Eğer bana sahnenin taranmadığını söylerseniz, kılıcımla vampirinizde yeni bir depolama boşluğu açmak için çok cazip olacağım."

Vampir rulodan bir sayfa daha sıyırdı ve bana uzattı. Morla çizgili bir m-tarama çıktısı. Kırmızı ölümsüzlüğün, mavi ise insan büyüsunün rengiydi. İkisi birlikte vampirin morunu oluşturuyordu. Vampir ne kadar yaşlıysa, imzası da o kadar kırmızıydı. Bu dördü nispeten gençti; kalan büyüleri neredeyse menekşe rengindeydi. İki parlak eflatun çizgi vampir izlerini ikiz yara izi gibi kesiyordu. Bir vampir ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, asla eflatun renkte kaydedilmezdi. Renk tonu yanılttı. Kan emiciler morun daha derin tonlarına koşarlardı.

Ama eflatunun içinde hala kırmızı vardı, bu da ... anlamına geliyordu. "Ölümsüz büyücüler."

Vay anasını!

"Öyle görünüyor," dedi Ghastek.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bozuk plak gibi konuşmaya başlamıştım. "İnsan elemental büyüsunün kullanımı doğrudan bilişsel yeteneğe bağlıdır ve bu yetenek ölümden sonra yok olur."

Vampir yine omuz silkti. "Cevaplarım olsaydı burada olmazdım."

Tam oyunun kurallarına alışmışken, Evren arkama hızlı bir tekme atma zamanının geldiğine karar verdi. Çakallar ölümcül salgınlara yakalandı, İnsanlar Tarikat'tan yardım istedi ve ölümsüz yaratıklar elemental büyü kullandı.

"Bunun arkasında kimin olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Herhangi bir şüpheniz var mı?" "Hayır." Vampir öne doğru eğildi. Uzun, sarı bir pençe kesikte iz bıraktı.

m-tarama boyunca eflatun. "Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 4

NEREDEN BAŞLAYACAĞINIZI BİLEMEDİĞİNİZDE, TEMELLERE GERİ DÖNÜN. İçinde

Benim durumumda, temel olarak telefona yapışıp Atlanta çevresindeki büyük şehirlerin Biyolojik Tehlike birimlerini aramak gerekiyordu. Tarikat'tan olmanın dezavantajları vardı, ancak bazı kapıları açıyordu ve salgınla ilgili herhangi bir şey Biyolojik Tehlike personeli arasında yüksek bir profile sahipti.

İki saat içinde daha iyi bir resim elde ettim ve hiç de hoş değildi. Çelik Mary şimdiye kadar beş şehirde patinaj izleri bırakmıştı: Miami, Fort Lauderdale, Jacksonville, Savannah -benim memleketime de uğramıştı ama haberim bile yoktu- ve son olarak Atlanta. Kuzeye doğru ilerliyordu, kıyıya doğru ilerliyordu, bu da muhtemelen gemiden Miami'de indiği anlamına geliyordu. Deniz yolculuğu riskli bir işti; elinden gelse okyanustan uzak dururdu. Miami'den birkaç deniz yolu geçiyordu. Batı Afrika'dan kıvrıla kıvrıla inen yoldan geldiğine dair içimde kötü bir his vardı. Afrika eski büyüklerle çalkalanırdı, kadim, güçlü ve ilkel.

Miami'de pelerinli bir adam pazar yerinde görülmüştü. Bir sığır sürüsü kesilmeyi bekliyordu. Adam kafesin içine doğru yürüdü, kollarını kaldırdı ve sürü ahşap ağılı kırarak pazarın içine daldı. Büyüsü alışveriş yapanları da etkiledi ve saniyeler içinde insanlar birbirlerini ezerek ve şehir çapında bir paniğe neden olarak pazar yerinden kaçtılar. Ardından çiçek hastalığını serbest bıraktı ve bu da sorun yaratamayacak kadar güçlü olduğunu kanıtladı. Taşıyıcısını saniyeler içinde öldürdü ve kendini yaktı.

Fort Lauderdale sakinlerinin pelerinli adamın varlığından haberleri yoktu ancak Biyolojik Tehlike birimleri, bir yeraltı çıplak muşta turnuvasını ziyaret eden herkesi etkileyen son derece öldürücü bir grip salgını rapor etti. Ne güzel.

Jacksonville'deki PAD onun numarasını oldukça hızlı bir şekilde aldı, ancak üzerlerine cehennem gibi bir dizanteri saldı ve cesetleri temizlediklerinde çoktan gitmişti. Yanında dört dalkavuşu olduğundan bahsetmişlerdi.

Onu. Ayrıca Georgia'daki hemen hemen her şehri uyararak Savannah ve Atlanta'nın Biyolojik Tehlike birimlerinin derhal göz ardı ettiği bir uyarıda bulundular.

Savannah bunun bedelini River Street'teki meşhur İrlanda barlarından birinde yaşanan bir savaşın ardından başlayan hıyarcıklı veba salgınıyla ödedi. Oradaki PAD dedektiflerini tanıyordum ve üçü de bu olaydan dolayı çok üzgündü, o kadar üzgündüler ki dava kanıtlarını kutulayıp bana göndermeyi teklif ettiler. Ben de bu şansa balıklama atladım.

Her olay sihirli bir dalga sırasında gerçekleşti. Her olayda sert bir kalabalık ve arbede yaşanmış ve her durumda en sert dövüşçü ilk sert zemine çakılmıştır. Bazen Çelik Mary bir mızrak kullandı. Bazen bir zıpkın ya da levye. Kadınlar çoğunlukla etkilenmemiş görünüyordu. Ya büyüü onlar üzerinde pek işe yaramıyordu ya da daha tehlikeli olan cinsiyetlerle ilgilenmiyordu.

Hayvanlar ondan kaçıyordu. Şekil değiştirenlerin de sorunları var gibi görünüyordu. Miami'de pazardaki üç kurt adam çılgına döndü. Çılgına dönenlerden biri inek izdihamı yüzünden öldü, diğer ikisi ise yakalanıp polis tarafından gözaltına alındı. Hayatta kalanlardan ilki kendi boğazını parçaladı ve hücrelerinde kan kaybından öldü. Diğer kaçtı ve Miami Polisi'nin namuslu üyeleri kafasının arkasını havaya uçurup ödülü topladı. Bazı şeyleri Lyc-V bile düzeltemezdi. Kafaya bir pompalı tüfek darbesi de bunlardan biriydi. Miami Polisi Sürü'den resmi bir özür dilemişti, ancak Sürü'nün dayanacak hiçbir ayağı olmadığı açıktı. Polislerin yerinde olsaydım, ben de onu vururdum.

Tırnaklarımla notlarıma vurdum. Andrea'yı bu konuda uyarmam gerekiyordu. Dişi olduğu doğrudu, bu yüzden Çelik Mary'nin büyüüne karşı biraz koruması vardı ama aynı zamanda canavar derisindendi. Şekil değiştirme virüsü Lyc-V, hem insanlara hem de hayvanlara bulaşıyordu. Bazen sonuç bir hayvan-yaratık, hayata bir canavar olarak başlamış ve insana dönüşme yeteneği kazanmış bir yaratık oluyordu. Hayvan-yaratıkların çoğu vahşi, dilsiz, kısır aptallardı ve insan toplumunun kurallarıyla baş edemiyorlardı. Cinayet ve tecavüz onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu, bu yüzden bazı şekil değiştirenler onları gördükleri yerde sorgusuz sualsiz öldürüyordu. Çok nadiren hayvan-yaratıklar muhakeme yeteneğini geliştirir ve iletişim kurmayı öğrenirlerdi. Daha da nadiren üreyebiliyorlardı.

Andrea'nın annesi bir bouda, bir arehyena'ydı, ama babası bir hyenawere'di, bu da onu bir hayvanın çocuğu olan beastkin yapıyordu. Bu gerçeği herkesten saklıyordu: Tarikat'tan, çünkü onu okuldan atacaklardı.

Çünkü bazı şekil değıştirenler onu öldürebilirdi. Sadece bir avuç insan onun ne olduğunu biliyordu ve hepimiz sessizce bunu kendimize saklamaya karar verdik.

Bu adamın gücünün ona ne yapacağını kimse bilemezdi. Panikleyip kaçarsa ya da çılgına dönerse hepimiz boka batardık.

Çelik Mary'nin dalkavuklarının sayısının artması beni endişelendiriyordu. Fedai Toby'ye göre, bu adam Joshua'ya iki tanrı için daha boşluğu olduğunu söylemiş. Bu ne anlama geliyordu? Kendine bir ekip toplayıp onlara tanrı mı diyordu?

Yüzümü ovuşturdum. Çalışma şekli başka bir şehre gidebileceğini söylüyordu ama ben burada kalacağını hissediyordum. Belli ki bir tür hedefe doğru ilerliyordu ve Joshua'dan istediği şeyi alırsa, Çelik Mary'ye sadece bir tane tanrı olacak yer kalıyordu. Kotasını doldurduğunda büyük bir şey olacaktı. Atlanta Güney'in merkeziydi. En büyük Sürü buradaydı, en büyük Lonca buradaydı, Güney MSDU'nun merkezi buradaydı. Başından beri hedefinin Atlanta olması mantıklıydı. Bundan sonra nereye saldıracağını bilmiyordum ama en azından tekerine çomak sokabilirdim.

Telefonu açtım ve telefon rehberini aldım. Paralı Askerler Loncası'ndaki görevimin karşılığını almak üzereydim.

İlk numarayı çevirdim. Sert bir erkek sesi cevap verdi. "Black Dog Tavern."

"Hey, Keith, ben Kate

Daniels." "Hey, Kate, nasılsın?"

Neredeyse boğuluyordum. Kate'e sipariş mi? Gerçekten mi? "Ben iyiyim.

Sen nasılsın?" "Şikâyet edemem, şikâyet edemem. Bugün ne avlıyorsun?"

"Kasabaya yeni taşınan bir baş belası var, yırtık pırtık pelerinli, uzun boylu bir adam. Büyü yapıldığında barlara gelmeyi ve kavga çıkarmak için ağır büyüler yapmayı seviyor."

"Eğlenceli birine benziyor."

Eğlenceden ne anladığınıza bağlı. "O kız hâlâ senin için mi çalışıyor Emily?"

"Evet, her gece burada."

"Görünüşe göre bu adamın gücü kadınlardan yansıyor. Bana büyük bir iyilik yapıp sihirli dalgalar sırasında Emily'nin çalıştığından emin olur musun? Ona numaramı ver ve herhangi bir çılgınlık olursa hemen beni aramasını söyle."

kavgalar patlak veriyor. Bar sahiplerine kırık mobilyalar yüzünden bir kol ve bir bacağa mal oluyor."

"Bil diye söylüyorum, buraya gelirse kırılacak olan benim mobilyalarım olmayacak. Bacaklarını kıracağım."

Tabii ki yapacaksın. "Bunu yaparsın. Ama yine de kıza numaramı vermeyi unutma. Ekibinin onu halledebileceğini biliyorum ama beni rahat bırak. Bu adamı gerçekten elime geçirmek istiyorum."

"Olur," dedi Keith.

"Teşekkürler." Telefonu kapattım. Alabileceğim en iyi cevap buydu. Parmaklarımı bir sonraki numaraya kaydardım ve çevirdim.

"Şeytan Çukuru," diye cevap verdi bir kadın.

"Selam Glenda, ben Kate Daniels. Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Hâlâ çalışıyorum. Dinle, az önce kasabaya gelen bir moron var. Kavga çıkarmayı seviyor ve ben de onun önünü kesmek istiyorum."

Bir buçuk saat içinde hatırlayabildiğim tüm sert adamların içki içtiği yerlere uğradım. PAD'i arayıp durumdan haberdar ettim. Normal polisleri aradım ve onlara adamın eşkalini verdim. Yerel dedikoducuları aradım ve onlardan etrafa haber yaymalarını istedim. Lonca'yı aradım ve telefonu Katip açtı. Katibi yıllardır tanırdım. Orta yaşlı, düzgün bir adamdı, tezgâhı o yönetirdi ve tüm paralı askerler onu her iş için iki kez görürdü; birincisi işi aldıklarında, ikincisi de iş bitiminde yakalama biletlerini teslim ettiklerinde. Bir süre sonra ismini kaybetmişti ve çoğumuz onu sadece "Kâtip" olarak tanıyorduk.

Ona konuşmamı yaptım ve o da bana kıkırdadı. "Eğer buraya gelirse, arkadaşlara kafasında bir konser bileti olduğunu söyleyeceğim. Onu parçalarına ayırırlar."

"Uğraşması zor bir adam. Solomon'a haber ver."

"Elbette."

Sesinden beni başından savacağını anlayabiliyordum. İyi de oldu. Lonca'nın kurucusunun bana aldırış edeceğinden şüpheliydim. Solomon Red adımı bile bilmiyordu. Ama denemek zorundaydım. "Bak ne diyeceğim, beni ona bağla."

"Üzgünüm, o DND'de."

Rahatsız Etmeyin. Güzel. "Bana sesli mesajını ver o zaman." "Sen bilirsin."

Çelik Mary ve onun kavga çıkarma tutkusu hakkında her şeyi açıklayan uzun ve ayrıntılı bir mesaj bıraktım. Bana bir faydası olmazdı.

Solomon Red bir efsaneydi, Paralı Askerler Loncası olan köstebek tepesinin kralıydı. Eğer paralı askerler bir kral seçmek zorunda kalsalardı, muhtemelen bu işi de o yapardı: iri yarı, pas rengi saçlı, iri bir çenesi ve biri mavi, diğeri kahverengi olmak üzere farklı renklerde gözleri vardı. Loncada yaşardı ama en iyi paralı askerlere bizzat ikramiye verdiği zorunlu Noel kutlamaları dışında neredeyse hiç görülmezdi. Lonca'daki altı yıllık görev sürem boyunca onu tam olarak iki kez görmüştüm ve bu da ikramiye kuyruğunda beklediğim için değildi. Yırtık pelerinli gizemli bir kış tekmeleyici hakkındaki uyarılarımı dinleyeceğinden ciddi olarak şüpheliydim.

Birkaç yerel dojoyu, Red Guard'ı ve diğeri önde gelen güvenlik görevlisi birliği olan Fist & Shield'i aradım. Biohazard'ı aradım ve Patrice'i bilgilendirmek için onunla konuştum. Patrice söyleyeceklerimi o kadar beğendi ki tam üç dakika boyunca küfür etti. Özellikle de personelinin Jacksonville'in uyarısını nasıl dikkate almadığını anlattığım bölüm hoşuna gitmişti. Onu serbest bıraktım - Biyolojik Tehlike Hızlı Müdahale biriminin başkanının birinin bağırsaklarını sökme sözü verdiğini duymak pek sık rastlanan bir şey değildir.

Saat ikide eve gitmek için ayrıldım. Uykuya ve yeni bir çeneye ihtiyacım vardı ama pelerinli adam Atlanta'nın barlarından birinde burnunu gösterse bile ilk benim haberim olurdu.

KÖPEK VE BEN OR DER'İN TABURESİNDE DURDUK ve ben

Marigold'u tekrar kontrol ettim. Karmelion adında, büyümlü suyla çalışan eski püskü bir kamyonetim vardı ama onu çalıştırmak için on beş dakika boyunca yoğun bir şekilde ilahi söylemek gerekiyordu ve eğer pelerinli adam bir yere saldırırsa, motorumun çalışması için yalvararak zaman kaybetmek istemiyordum.

Oturduğum apartmanda, apartman sakinlerinin ekstra depodan geçici ahırlara kadar her şey için kullandıkları bir dizi garaj bulunuyordu. Ben benimkini daha çok kış için odun depolamak ve ara sıra Tarikat'ın ahırlarından ödünç aldığım bir bineği koymak için kullanıyordum. Marigold garaja güvenli bir şekilde yerleştirildikten sonra sadık köpekle birlikte dükkâna gittik.

Köşedeki dükkânda makas yoktu, ben de yeni bir plan yaptım; saldırgan kanişlerin tıraşını ne yaptığını bilen insanlara bırakmayı içeren bir plan. Köpek ve ben kuaföre kadar üç mil koştuk.

Bir zille anons edilen kapıdan içeri adım attık ve gülümseyen tombul bir kadın mekanın derinliklerinden çıktı, köpeğe baktı ve daha geniş gülümsedi. "Ne güzel bir kaniş."

İkimiz de biraz hırladık, ben kaniş yorumu yüzünden, köpek de görev duygusuyla.

Adı Liz olan mutlu kadın, kanişimi uzun bir demir direğe bağladı ve elektrikli kesme makinesini çalıştırdı. Makas derisine değdiği anda köpek dönmeye başladı ve dişlerini Liz'in koluna geçirmeye çalıştı. Bunun yerine elimle ağzını kapattım ve yüzünü bana çevirdim.

"Pheew, çok hızlısın," dedi

Liz. "Ben tutuyorum, sen kesiyorsun."

Yirmi dakika sonra Liz, keçeleşmiş kaniş tüylerinden oluşan bir yığını süpürüp atarken, ben de yeni bir köpek almıştım: Düz kulakları, uzun bacakları ve anormal büyüklükteki bir Alman pointer'ına benzer yapısıyla atletik görünümlü bir köpek. Köpek bu rezilliğe katlandığı için ev yapımı bir köpek bisküvisi aldı ve ben de otuz doların korkunç yükünden kurtuldum.

"Henüz bir isim seçmediniz mi?" diye sordu kadın.

"Hayır."

Siyah keçeleşmiş kürk yığınının başıyla işaret etti. "Samson kulağa nasıl geliyor?"

EVE KOŞARAK GİTTİK. SİHİRLİ DALGA BİZİ YOLDA YAKALADI ve

Sihir elektrikli makasları tamamen işe yaramaz hale getirmeden önce kanişi kesmeyi başardığımız için üst kattaki her kimse ona sessizce teşekkür ettim.

Denemek için zincirin sarkmasına izin verdim ama köpek yanımda kalmaktan memnun görünüyordu. Otoparkta, sadece çelik gibi bir midesi olduğunu değil, aynı zamanda mesanesinin de sihirli bir şekilde Büyük Göllerden birine bağlı olduğunu kanıtladı. Kendi bölgesini coşkuyla işaretlerken bir daire çizdik. Uykusuz geçen gece beni yakalamaya başlamıştı. Başım dönüyor ve bacaklarım katlanmaya çalışarak beni yatay pozisyona getiriyordu. Joshua'nın cesedinin etrafındaki korumalar için çok çaba sarf etmişim ve vücudum birkaç saat uyumak istiyordu.

Köpek hırladı.

Yukarı baktım. Ayaklarını dikmiş, sırtı kamburlaşmış, vücudu kaskatı kesilmiş bir halde duruyordu. Omurgasında tüyler diken diken olmuştu. Sola baktı, otoparkın olduğu yere.

apartmanımla yandaki harabenin yıkık dökük duvarı arasında daralmıştı.

Sırtımdaki kılıftan avcıyı çıkardım. Harabeler bir zamanlar bir apartman binasıydı. Büyü onu parçalamış, enkaz haline getirmişti ve şimdi ufalanan tuğla duvarlar soğuktan buz tutmuş sarmaşıklara yem oluyordu. Yeşillikler görüşümü engelliyordu.

Saldırgan kaniş dişlerini gösterdi, ağzını buruşturdu ve alçak, sessiz bir hırıltı çıkardı.

Yıkıntılara doğru bir adım attım. Bir figür duvarın arkasından doğaüstü bir hızla fırladı, sola döndü ve sıçradı. Havada süzüldü, altı ayak yüksekliğindeki duvarı birkaç metre farkla aştı ve gözden kayboldu.

Tamam o zaman.

Kişinin saklandığı yere doğru koştum ve anıyı duvarla karşılaştırdım. Her kimse, çok uzun boylu değildi, 1.80'e yakındı. Bir tür sıkıcı giysiye sarınmıştı. Devam edecek pek bir şey yoktu. Yıkıntılar arasında o kişiyi kovalamak bir seçenek değildi. O hızla asla yetişemezdim.

Kim beni takip etmek ister ki? Bunu bilmenin imkanı yok. Bir sürü insanı kızdırmıştım. Tek bildiğim, Çelik Mary'nin dalkavuklarından biri olabilirdi. Dalkavukları olduğunu varsayarsak.

Köpeğimi de yanıma alarak daireme geri döndüm. "Eğer bu kişi beni takip ediyorsa, takip etmeye devam edecektir. Er ya da geç onları yakalayacağım," dedim ona. "Eğer gerçekten iyiysen, onları önce senin ısırmana izin veririm."

Saldırgan kaniş kuyruğunu salladı.

"Şimdi ihtiyacımız olan şey yiyecek bir şeyler ve güzel bir duş."

Daha fazla hayranlık uyandırıcı sallama. Bu evrendeki en azından bir yaratık planlarımın dahice olduğunu düşündü.

Kapının kilidini açtığımda telefonun çaldığını duydum. Telefonlar komik şeylerdi: bazen sihir onları çıkarır, bazen de çıkarmazdı. Çaresizce ihtiyacım olduğunda, lanet şey başarısız oluyordu, ama rahatsız edilmek istemediğimde, bir tılsım gibi çalışıyordu. İçeri girdim ve onu aldım. "Kate Daniels."

"Kate!" Katibin sesindeki çılgınca ton uykumu kaçırdı. "Vurulduk!"

BÖLÜM 5

TELEFONU BIRAKTIM VE MERDİVENLERDEN AŞAĞI KOŞARAK Kapı kanişin suratına kapandı. Altı kat merdiveni saniyeler içinde çıktım, park alanını koşarak geçtim, garajımın kilidini açtım, Marigold'u dışarı çıkardım, bindim ve park alanından gürleyerek çıktık.

Caddeyi döndük, neredeyse bir arabaya çarpıyorduk. Marigold tahta rampayı gümbür gümbür çıkararak otoyola çıktı. Harap şehir, yıkık binalar ve bulutlu gökyüzünden oluşan uzun bir leke olarak yanımdan geçip gitti.

Paralı Askerler Loncası, Buckhead'in kenarındaki dönüştürülmüş Sheraton Oteli'ni işgal etmişti. Marigold'u kalın demir kapıların önünde durdurdum, aşağı atladım, kanımı yok etmek için kullandığım gazyağı matarasını aldım ve sihirli tetikçinin neden olduğu hastalığın aktif hale gelmemesi için dua ederek yola çıktım.

Kapılardan lobiye doğru hızla ilerledim ve neredeyse Katiple çarpışıyordum. Yüzünde kocaman kırmızı bir yara izi vardı ve sol gözü hızla şişerek kapanmaya başlamıştı. "İç koridor!" diye bağırdı.

"Biohazard'ı aradın mı?"

"Evet!"

İç kapı menteşelerinden eğri büğrü sarkıyordu. Kapı aralığından geçip iç salona koştum.

Sheraton içi boş bir kule olarak inşa edilmiştir. Diğer yaşamında, iç salonda bir restoran, bir kahve dükkanı ve ana katın üzerinde bir platform üzerinde yükseltilmiş bir happy hour alanı ve bir hediyelik eşya dükkanı bulunuyordu. Eski fotoğraflarda, özenle seçilmiş bitkilerle çevrili, suları devasa asık suratlı koi balıklarını barındıran küçük bir dere görülüyordu. Uzak duvarda, şeffaf plastikten bir asansör boşluğu dördüncü kata kadar yükseliyordu.

Happy hour platformu artık iş ilanlarının yayınlandığı, hediyelik eşya dükkânının sayısız cephanelikten birini barındırdığı ve restoranın da yorgun askerlerin iş aralarında karınlarını doyurdukları bir yemekhaneye dönüştürüldüğü bir yerdi. Yemekhane

Asansör artık çalışmıyordu, bitkiler, akarsu ve koi yıllar önce yok olmuştu ve ana kat çıplaktı.

Gördüğüm ilk şey, boğazına saplanmış bir mızrakla asansör boşluğuna sabitlenmiş Solomon Red'in cesediydi.

Üç asker hızla cesedin etrafına tebeşirle bir yarım daire çizdi. Bir düzine daha duvarlara sarıldı. İlk sıcak bedeni yakaladım. "Nerede o?"

"Gitti," dedi tüccar kadın bana. "Yaklaşık beş dakika önce."

Lanet olsun. Çok geç kalmıştım.

Solomon'un vücudu şişti, genişledi.

"Geri çekilin!" Diğer iki sesle uyum içinde havladım. Askerler dağıldı.

Bir kan ve dışkı seli şeffaf plastiği ıslattı, zemine fışkırarak geniş bir su birikintisi oluşturdu. Pis koku bizi çarptı. İnsanlar öğürdü.

Ceset büzüşmüş, bir tür mumya gibi gözlerimin önünde kurumuştu. Patrice'in bunu benim için teşhis etmesine gerek yoktu. Bunu daha önce de görmüştüm. İngilizce, İspanyolca ve Rusça'da aynı adı taşıyordu: Kolera. Sadece bu seferki sihirli steroidler üzerindeydi.

Pis su birikintisi siyaha döndü. Yüzey boyunca bir ürperti yayıldı. Sıvı kayarak koğuş çemberinin tebeşirle çizilmiş kenarını test etti ve sağa doğru yuvarlanarak çemberin üzerinden geçti. O yöne baktım ve zeminde koi deresinin kalıntısı olan eski bir gider gördüm. Kolera su yoluyla yayılır.

"Boşaltmaya gidiyor!" Önünden koşarak geçtim ve fayansın üzerine gazyağı döktüm. Arkamda Bob Carver bir kibrit çakarak yakıt akışını ateşe verdi.

Su birikintisi aleve ulaştı, geri tepti ve sola doğru yuvarlandı.

Uzun boylu, iri bir kadın olan Ivera ellerini birbirine kavuşturdu, keskin bir çığlık attı ve ellerini avuç içleri dışa bakacak şekilde birbirinden ayırdı. Büyü patladı. Ivera'nın ellerinden ikiz alev püskürtüleri yuvarlandı ve su birikintisini yaladı. Yanan gazyağı yarım ay şeklinde küçüldü. Biraz daha döktüm, kontrol altına almaya çalıştım.

Ivera'nın kolları titredi. Nefes nefese kaldı. Alev kayboldu ve burnu kanayarak geriye doğru tökezledi.

Su birikintisi alevli tuzaktan dışarı sızdı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi bir güç sözcüğünün vereceği acıya hazırladım. Bir güç sözcüğünün onu durdurup durdurmayacağını bilmiyordum ama seçeneklerim tükenmişti.

Askerlerin arkasından bir ilahi yükseldi, alçak ve yumuşak bir ses Çince kelimeleri alıştırılmış bir şarkı melodisiyle mırıldanıyordu. Uzun pullu bir şerit askerlerin yanından süzülerek geçti; bir yılan. Yılan diliyle havanın tadına baktı ve ilahiye uyarak hafifçe sallanarak durdu. Ronnie Ma ortaya çıktı. Gerçek adı Ma Rui Ning'di ama herkes ona Ronnie derdi. Yaşlı ve bilge Ronnie, emekliliğe ulaşmayı başarmış nadir ve nesli tükenmekte olan askerlerden biriydi. Yirmi yılını doldurmuş ve emekli maaşını almıştı. Evi sadece bir dakika uzaklıktaydı ve zamanının çoğunu Lonca'da takılarak, çayını yudumlayarak ve kalabalığa küçük bir gülümsemeyle başını sallayarak geçiriyordu.

Birkaç küçük çuval taşıyarak su birikintisinin etrafında dönüyor, dudaklarından ilahiler dökülüyordu.

Su birikintisi gidere doğru yöneldi. Her nasılsa Ronnie oraya önce ulaştı, çuvalına uzandı ve yere bir şey indirdi. Bir akrep. Araknid kuyruğunu kıvrırarak olduğu yerde dans etti. Su birikintisi küçüldü.

Ronnie çuvalı yere bıraktı ve yoluna devam etti. Birkaç adım daha attı ve başka bir çuvala uzanıp büyük bir kurbağa bıraktı.

Üç tarafı hayvanlarla çevrili su birikintisi, Ronnie onu yere bıraktığı anda rotasını tersine çevirdi ve neredeyse dördüncü yaratığa, uzun, kıvrımlı bir kırkayağa çarpıyordu. Birkaç adım daha atınca yaşlı adam yerdeki son çuvalı da boşalttı ve ortaya büyük bir örümcek çıktı.

Yaratıklar onun sesiyle birlikte sallandı. Su birikintisi ortada asılı kaldı, yakalandı. Ronnie belinden küçük bir kutu çıkardı ve su birikintisine doğru yürüdü. Parmakları çok hızlı bir şekilde titredi ve kolundan küçük sarı bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıt su birikintisinin üzerine düştü, kırmızı renkle yazılmış küçük bir Çin sembolü yüzüstü yatıyordu. Ronnie teneke kutunun kapağını açtı ve içindekileri kağıdın üzerine döktü.

Su birikintisinden karanlık bir miasma yükseldi ve sanki yanmış gibi yok oldu.

Pis sıvı sakın bir şekilde yatıyordu.

Ronnie Ma gülümsedi.

"BU ESKİ BİR ÇİN RİTÜELİ," dedi PATRİCE iki kişi

Ben yere çizilen tuz çizgisinin arkasında dururken sağlık görevlileri beni pelin otu dumanıyla tütsüledi. "Hastalığı uzak tutmak için beş zehirli yaratık. Bunu biliyoruz çünkü Beşinci Ay Festivali'nin bir parçasıydı. Festival düştü

Yaz gündönümünde sıcak, nemli hava ve enfeksiyonlardaki artışla aynı zamana denk geldi."

"Koleranın üzerine ne döktü?"

"Tahmin etmem gerekirse, zinober ile şarap." Patrice, iki teknisyen teşhis çiçeğine nefes vermesini sağlamaya çalışırken hâlâ sakın sakın gülümseyen Ronnie Ma'ya baktı. "Uzun zamandır bunu nasıl yapacağını bilen birini arıyorduk. Sence benim için çalışmaya gelir mi?"

"Evet diyebilirim. Bay Ma faydalı olmaktan hoşlanır. Gidebilir miyim? Kendimi iyi hissediyorum, ağrı yok, rahatsızlık yok."

Patrice elini alnıma koydu. Büyü beni etkiledi. Gözlerimde daireler oluştu. Cildim yanıyor gibiydi. Nefesimi içime çektim ve kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım.

Patrice bana "Artık gidebilirsin"

dedi. "Enfeksiyon kaptım mı?"

"Hayır, sadece bir önlem. Beş zehirli yaratık," dedi ve hâlâ yerlerinde oturan beş hayvanı başıyla işaret etti. "Tüm hastalıkları uyutuyorlar. Ama onlardan uzaklaşınca uyanacaktır ve ben risk almak istemiyorum."

Bildiğim iyi oldu.

Tebeşir çizgisinin üzerinden geçtim. Etrafımda kontrollü bir kaos hüküm sürerken, Biyolojik Tehlike ekibi olay yerini taradı, iki düzine mercanı inceledi ve su birikintisinden örnekler aldı.

Patrice'e doğru eğildim. "O su birikintisi doğruca gidere gitti. Bu zekâ ya da içgüdü anlamına gelir. Ya kanalizasyonun suya gideceğini biliyordu ya da nemi hissetti. Bir hastalık herhangi bir şeyi nasıl hissedebilir?"

Patrice başını salladı. "Bilmiyorum. Yanıldığınızı söylemiyorum. Sadece verecek cevabım yok. Size bunun zekâdan ziyade içgüdü olduğunu söyleyebilirim. Her iki hastalığa da neden olan organizmalar zekâ geliştiremeyecek kadar ilkel. Büyünün bile sınırları vardır. Ve bu durumda, benim tahminim fizik olurdu." Zemini işaret etti. "Kanalizasyona doğru eğimli. Su birikintisi basitçe en az dirençli yolu seçmeye çalışmış olabilir."

BÖLÜM 6

Bunu tespit etmek için on beş dakika soru sormam gerekti. Salondaki hiç kimse Solomon'a saldırının nasıl başladığını görmemişti. İki adam Çelik Mary'nin içeri girdiğini gördü. Yüzünü gizledi. Sokak kabadaylarıyla dolu salonda kimse ona aldırış etmedi. Adam katları geçti ve merdivenlerden Solomon Red'in kamarasını yaptığı dördüncü kata çıktı. Tartışma orada başladı; şu anki tanık havuzum ancak yabancı ve Solomon odalarından tökezleyerek koridora çıktığında ve korkulukların üzerinden iç salona daldığında olayın farkına vardı. Bob Carver'a göre adam Solomon Red'i boğazından tutarak ayaklarının üzerine düşmüş. Solomon Red'in bir metre iki santim boyunda ve yaklaşık iki yüz kırk kilo ağırlığında olduğu düşünüldüğünde, bu herkesin dikkatini çekmişti.

Dövüşün kendisi kısa ve acımasızdı. "Aranızda bu işe bulaşan var mı?"

Burnunda hâlâ gazlı bez olan Ivera hariç masadaki dört paralı asker başlarını salladı. Bob Carver Lonca'da on iki yılını doldurmuştu, Ivera ve Ken'in yedişer yılı vardı ve Juke da beşinci yılını doldurmak üzereydi. Dördü de eğitimliydi, tecrübeliydi, sertti ve bir ekip olarak iyi çalışıyorlardı. Loncada Dört Atlı olarak bilinirlerdi. Çoğu paralı asker yalnız çalışırdı, ara sıra başka seçenekleri olmadığında bir ortakla çalışırlardı. Atlılar iki kişiden fazlasını gerektiren işlerde çalışırdı ve bu işte çok iyidiler.

"O iyi," dedi Bob. "Ondan uzak durdum."

Juke elini dikenli siyah saçlarının arasından geçirerek, "Öyle süslü püslü şeyler yapmadı," diye ekledi. Muhtemelen siyah saçları ve dumanlı gözleriyle korkutucu olmaya çalışıyordu ama yüz hatları fazla keskin ve narindi ve sonunda sinirli bir Gotik Tinker Bell gibi görünmeye başladı. "Dönen kasırğa ya da kırbaç qiang şeylerinden hiçbiri yok. Solomon'u asansöre çarptı ve mızrağı boğazına sapladı. Bam, bam, teşekkürler, hanımefendi. Korkusuz lider için bu kadardı."

"Pratik bir hamleydi," diye ekledi Ivera. "Hiç tereddüt etmedi, nişan almadı, hiçbir şey yapmadı."

"Solomon'u kelebek koleksiyonuna ekledikten sonra ne oldu?" Ivera, "Sihir vurdu," diye yanıtladı.

Çelik Mary sihrin geldiğini hissetti mi? Bu müthiş bir numara olurdu. "Ve sonra?"

Bob Ken'e baktı. Uzun boylu, zayıf Macar, grubun sihir uzmanıydı. Ken'in çok hareketsiz oturmak gibi bir alışkanlığı vardı, o kadar sessizdi ki orada olduğunu unuttunuz. Hareketleri, sırık gibi vücuduyla tam bir tezat oluşturacak şekilde küçüktü ve kelimeleri altından yapılmış gibi sıralıyordu. "Çıkarma."

"Bunu açıklayabilir misiniz lütfen?"

Ken bunu düşündü ve birkaç kelime daha üretmenin insanlığa sağlayacağı faydayı tarttı. "Adam elini Süleyman'ın ağzının üzerine koydu." Bana göstermek için uzun parmaklarını birbirinden ayırdı. "Bir kelime söyledi ve özünü ondan çekti."

Bu da ne demek oluyor? "Özü tanımla."

Ken uzun bir süre bana baktı. "Büyüsünün parıltısı." Bu hiç mantıklı değildi. "Parıltıyı tarif edebilir misin?"

Ken durdu, şaşkındı.

"Bir tomar parlak kırmızı pamuk şekere benziyordu," diye ekledi Juke.

"Solomon'un büyüyle parlıyordu. Bunu hissettim. Çok güçlüydü." Ken başını salladı. "Solomon'un

Adam özünü elinde tuttu ve sonra gitti." "Buradan öylece çıkıp gitti mi?"

"Kimse onu durduracak kadar aptal değildi," dedi Juke.

İşte Lonca ile Tarikat arasındaki fark özetle buydu. Eğer pelerinli adam Tarikat'ın bölümüne girerse, dışarı çıkmadan önce her bir şövalyenin ölmüş olması gerekirdi.

"O," dedi Ivera.

Bob ona baktı. "İv, o bir erkekti."

Kadın başını salladı. "Bir kadındı."

Bob öne doğru eğildi. "Elleri gördüm. Erkek elleriydi. Adamın boyu bir buçuk metreydi."

"Hayır, yaklaşık altı sekiz," dedi

Juke. "Bir kadındı," dedi Ivera.

Juke'a baktım. Kollarını kaldırdı. "Bana bakma. Onu sadece yandan gördüm. Bana bir erkek gibi göründü."

"Ken?"

Büyücü uzun parmaklarını önünde kavuşturdu, uzun bir süre onları düşündü ve bakışlarımla buluştu. "Bilmiyorum."

Yüzümü ovuşturdum. Görgü tanıklarının ifadelerinin şüpheli havuzunu daraltması gerekiyordu, genişletmesi değil.

"Teşekkürler," dedim ve not defterimi kapattım. Onu taşımaya alışmıştım, çünkü gerekliydi. Beni aptal gibi hissettiriyordu. Bir odaya yarım saniyeliğine dalıp içeride kaç kişi olduğunu, hangilerinin tehdit oluşturduğunu ve hangi silahları taşıdıklarını söyleyebilirdim. Ama iş tanıklarla görüşmeye geldiğinde, eğer yazmazsam, birkaç saat içinde kaybolup gidiyordu. Ne yaptığını bildiği ve benim bilmediğim için taklit etmeye çalıştığım, Tarikat'ın şövalye sorgulayıcısı ve eski bir Georgia Soruşturma Bürosu dedektifi olan Gene, bir tanığı veya şüpheliyi bir kez dinleyebilir ve söylediklerini mükemmel bir doğrulukla hatırlayabilirdi. Ama yazmak zorundaydım. Kafamda bir delik varmış gibi hissediyordum.

Artık toparlanma vakti gelmişti. "Tarikat adına, işbirliğiniz ve diğer her şey için teşekkür ederim."

Juke bana kötü kötü baktı. Benim erken versiyonum için çok uğraşıyordu ama Juke iyi olmasına rağmen, onun yaşındayken ben Tarikat Akademisi'ni çoktan bırakmıştım. Juke'u kahvaltı niyetine yedim, o da bunu biliyordu ama yine de uğraşmaya devam etti.

"Demek artık büyükler ligindesin. Tarikat için soruşturma falan yapıyorsun. Selam vermek gibi bir şey hissediyorum."

Küçük, dengesiz gülümsememle onu düzelttim. "Selamlamaya gerek yok. Şehirden ayrılmayın."

Juke'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden? Tutuklu falan mıyız?"

Gülümsemeye devam ettim. Uzun bir süre birbirimize baktık ve Juke bardağını ağzına götürmeden önce bardağına baktı. "Canın cehenneme!"

"Hadi ama şekerim, o şekilde sallanmadığımı biliyorsun."

"Her neyse!"

Curran'ın alfa bakış alışkanlıkları bana da bulaşmış olmalı. Curran. O **k a d a r** insan varken neden onu düşündüm ki? Sanki ondan kurtulamıyormuşum gibi.

"Geliyor," diye mırıldandı Ivera.

Mark kalabalığın arasından hızla bana doğru geliyordu, lacivert takım elbisesi içinde gayet şık görünüyordu.

Dört Atlı hep bir ağızdan öfkeyle baktı.

Mark'ın bir soyadı vardı ama kimse hatırlamıyordu. Birisi ilk ismine bir lakap eklemeye tenezzül ettiğinde, bu genellikle "kurumsal pislik" ya da "o piç" ve konuşmacı özellikle hoşnutsuzsa "sahip" oluyordu. En azından Katip'in aksine tek bir ismi vardı.

Resmi olarak Lonca'nın sekreteri olan Mark, bir yöneticiden çok operasyon müdürüydü. Solomon Red Lonca'yı kurmuş ve kârından aslan payını almıştı ama günlük sorunları çözen Mark'tı ve bunu yapma şekli ona hiç arkadaş kazandırmamıştı. Evren onu "anlayış" ayarı kalıcı olarak sifira takılı olarak yaratmıştı. Gerçek ya da uydurma hiçbir acil durum ya da trajedi, daha iyi bir kar elde etmek için koştururken zırhında bir çentik açmadı.

Bunun bir nedeni de görünüşüydü. Cildi güneşten lekelenmemişti ve muhtemelen bolca nemlendirilmişti. Sıkı vücudu, geçimini sağlamak için vücudunu kullanan bir dövüşçüden ziyade, görünüşüne dikkat eden varlıklı bir adam olduğunu gösteriyordu. Yüzü titizlikle bakımlıydı. Mavi yakalı haydutlardan oluşan bir kalabalığın içinde, yabani otlarla dolu bir çiçek tarhındaki nazlı bir zambak gibi göze çarpıyor ve "Ben senden daha iyiyim" mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde veriyordu.

Önümde aniden durdu. "Kate, seninle konuşmam gerek." "Bu Solomon'un ölümüyle mi ilgili?"

Yüzünü buruşturdu. "Sonuçlarıyla ilgili."

"Eğer doğrudan soruşturmayla ilgili değilse, beklemesi gerekecek." Bob gözlerini kıstı. "Hızlı hareket ediyorsun, değil mi Mark? Hiç vakit kaybetmiyorsun." Mark onu görmezden geldi. "Randevu almak zorunda mıyım?"

"Evet. Yarın Emir'i ara, seninle bir şeyler koordine edeceklerinden emin olurlar." Solomon'un odasını incelemek için merdivenlere yöneldim.

Arkamdan Bob, "Yarın *Atlanta Journal Constitution*'un ön sayfasında Solomon Red'in nasıl bağırsaklarını boşalttığı ve ardından askerlerinin kan ve bok birikintisini yerde kovalamak zorunda kaldığı anlatılacak. Senin de buna katılman gerekmez mi?"

Mark, "Sen kendi işine bak, ben de kendi işime bakayım," dedi.

Süleyman'ın ölümü bir güç boşluğu yarattı. Birilerinin bu boşluğu doldurması gerekiyordu ve onlar da şimdiden savaş hatlarını çizmeye başlamışlardı. İstedikleri kadar çizsinler. Bu işe karışmam için bana para veremezsin.

Merdivenlerden yukarı yürüdüm, kurumuş bir Solomon'un yanından geçtim. Lonca lideri mızrak sapının üzerine yığılmış, kurumuş deriden bir çuvala dönüşmüştü.

iskelet gibi. Kendini yaşıyan bir efsaneye dönüştüren adam büyük bir haysiyetsizlikle ölmüştü. Evrenin keskin bir mizah anlayışı vardı.

Biohazard ekibi Solomon olmadan dışarı çıkıyordu. Tüm hastalık, Biohazard'ın gözaltına aldığı su birikintisinde son bulmuştu. Solomon'un cesedi artık sadece hareketsiz bir kabuktu. Mark onları cesedi gömmek için Lonca'ya bırakmaya ikna etmiş olmalı.

Üçüncü kata çıktım ve Solomon'un odasına giden iç merdivene girdim. Duvarları çeşitli silahlar süslüyordu: sakallı baltalar, kaygan Japon kılıçları, sade ve zarif Avrupa kılıçları, modern taktik silahlar . . . İki çıplak demir kancanın arasında boş bir alana geldim. Bir mızrak için yeterince büyüktü. Süleyman'ın boynundaki mızrağın Çelik Meryem'e ait olduğuna dair umudum alev aldı.

İstediği her şeye sahip olabilirdi ama o mızrağı seçti. Neden bir mızrak?

Merdivenler beni balkonla çevrili bir koridora çıkardı. Dört kat aşağıda, Ana koridorda, hâlâ şokta olan askerler etrafta dolanıyordu. Solomon'un kamarasının ön kapısı aralık duruyordu, sol tarafı parçalanmıştı. Çelik Mary tek bir tekmeyle kilidin etrafındaki ahşabı parçalamış olmalıydı.

İçeri adım attım. Beni çorak duvarlar karşıladı. Malakit yeşili boyayı hiçbir resim bozmuyordu. Sade, neredeyse kaba mobilyalar hiçbir bibloyu desteklemiyordu. Küçük şöminenin üzerindeki şömine rafında fotoğraf yoktu. Sehpanın üzerinde dergi yoktu. Kitap yoktu. Burası yaşanılan bir yer değil de misafir bekleyen bir otel odasını andırıyordu.

Soldan yatak odasına doğru adım attım. Basit bir yatak, üzerinde bir sürü kâğıt olan basit bir masa. Sandalye yere devrilmişti. Çelik Mary içeri girdiğinde Solomon burada oturuyor olmalıydı.

Masanın üzerinde bir ses kayıt cihazı duruyordu. Elime aldım ve oynat tuşuna bastım.

"Yedi satır aşağı. İmzala," dedi Mark'ın sesi. "Üç sayfa say. Altıncı sayfa. Sayfanın altından itibaren üç satır sayın. İmzala."

Bu da ne böyle? Birkaç saniye geri sardım.

"Tıpkı eski kontrat gibi," dedi Mark. "Geçen yıldan kalma kutuda hâlâ kaseti duruyor olmalı. Otuz dört numaralı olan. Yaptığımız tek şey tarihleri ve yeni şehir yönetmeliklerini içeren iki paragrafı değiştirmek oldu. İlki üçüncü sayfada. İki paragraf aşağıya doğru say. Şimdi şöyle yazıyor . . ."

Solomon Red okuyamıyordu. Ve Mark bunca yıldır onu koruyordu. Askerlerin hiçbiri bilmiyordu.

"Kate?" Mark'ın sesi aradı.

Ne oldu şimdi?

Odadan çıktım ve aşağıya baktım. Mark aşağıda yerde duruyordu. Yanında iki adam bekliyordu. İlki kaslı ve esmerdi. Tehditkârlık konusunda yardıma ihtiyacı yoktu ama kurt kürküyle süslenmiş uzun, geniş siyah bir pelerin giyerek belalı statüsünü güçlendirmeyi seçmişti. Merhaba Jim.

Yanındaki adam Pack sweats giyiyordu. Şekil değiştirenler için eşofman iş elbisesi demekti; dövüşten önce kolayca çıkarılabilirdi. Adam çok güçlülere özgü o kolay hayvan zarafetiyle ayakta duruyordu. Bu mesafeden bile, duruşu şiddeti telkin ediyordu, sıkıca sarılmış ve dizginlenmişti ama en ufak bir provokasyonda patlamaya hazırdı. Askerler bunu sezmiş ve aralarındaki bir yırtıcıyı fark eden leş yiyiciler gibi ondan uzak durmuşlardı.

Adam başını kaldırdı ve kısa sarı saçlarını yana yatırdı. Yüzü ona uyuyordu - güçlü ve saldırgan. Kare bir çene, belirgin elmacık kemikleri, kırılmış ama asla tam olarak iyileşmemiş şekilsiz bir köprüye sahip bir burun. Gri gözleri kalın altın rengi kaşlarının altından baktı ve bana kilitlendi.

Curran.

BÖLÜM 7

BURADAKİ HİLE KENDİNİ BEĞENMEMİŞLİKTİ, ELİME ALDIĞIMDA KARAR VERDİM

Merdivenlerden inerken tatlı bir zaman. Sakin ol. Müstakil.

İçimde güçlü ve şiddetli bir şey kaynadı ve onu zincirinde tutmak için vücudumdaki her siniri zorladım. Bunu yapabilirdim. Sadece sakın kalmalıydım. Zen. Yüzüme yumruk atmak yok. Yumruk atmak Zen'e yakışmaz.

Merdivenler bitti. Keşke merdiveni bu kadar kısa yapan ahmağı tanısaydım. Onu lanet basamaklardan aşağı atardım, böylece basamakları kafasıyla sayabilirdi. Yere bastım ve doğrudan Jim'e bakarak iki şekil değiştirene doğru yürüdüm.

"Jim. Ne hoş bir sürpriz." Samimi olmaya çalışarak gülümsedim.

Mark yüzünü buruşturdu ve gitti. Duvar aynasında gülümsememe bir an göz attım. Çok az samimiyet ama çok fazla katil manyak. Kurumlar arası bir olaya neden olmadan önce gülümsemeyi bıraktım.

Jim bana başıyla onay verdi.

Göz ucuyla Curran'ın yüzünü gördüm. Bir buzulun içine bakmak gibiydi.

"Lütfen selamlarımı Canavar Lord'a iletin," dedim. "Son derece yoğun programını değiştirip buraya gelme isteğini takdir ediyorum."

Curran hiçbir duygu göstermedi. Ne böbürlenme, ne kızgınlık, hiçbir şey. Jim bana baktı, Curran'a baktı, tekrar bana baktı. "Kate'in selamı var," dedi sonunda.

Curran, "Kendimden geçmiş durumdayım," dedi.

Elim, omzumun üzerinden çıkıntı yapan avcının kabzasına dokunmak için seğirdi. Sessizlik gerildi.

"Sizin için ne yapabilirim?" Sonunda sordum.

Jim tekrar Curran'a baktı. Canavar Lordu metanetini koruyordu.

Beni ektin, seni sonovabitch. Eğer bunu tek parça halinde atlatırsam, bunu anmak için bir çeşit madalyaya ihtiyacım olacak.

Jim, "Sürü, Çelik Mary konusunda Tarikat'a yardım teklifinde bulunmak istiyor," dedi.

Beni bir tüyle devir. Sürü sadece zorlandığında işbirliği yaptı. Şekil değiştirenler neredeyse hiç gönüllü olmazdı. "Neden?"

"Neden olduğu önemli değil," dedi Curran. "Hatırı sayılır kaynaklarımızı Tarikat'ın hizmetine sunmaya hazırız."

Birbirimize baktık. Biraz ısıklık ve yuvarlanan bir hortum eklediğimizde her şey hazır olurdu.

Jim'in gözlerinde yeşil bir parıltı belirdi. Gerginliğe tepki veriyordu.

Birkaç paralı asker bizden biraz uzakta oyalandı. Üçüncüsü durdu. Bir arbede bekliyorlardı ve bunu kaçırmak istemediler. Seyircilerden uzaklaşmamız gerekiyordu.

Buzlu camdan bir duvarla ana kattan ayrılmış küçük egzersiz odasına başımı sallayarak baktım. Otel burayı özel yemek için kullanıyordu. Mercanlar burayı boşaltmış, bir köşeye birkaç minder atmış ve derme çatma bir dojoya dönüştürmüştü. "Daha özel bir yere gidelim."

Ana kattan ayrıldık. Curran sanki odanın sahibiymiş gibi içeri girdi, döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Pazuları şişmiş, eşofmanının kollarını germişti. Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, kelleşmesi, tüm dişlerini kaybetmesi ve korkunç bir deri döküntüsü geliştirmesi gerekirdi. Ama hayır, piç kurusu iyi görünüyordu. Sağlığı mükemmeldi.

Sadece sakın ol. Tek yapmam
gereken buydu. Cam kapıyı kapattım
ve kilitledim.

Jim, "Sürünün bu konuda kişisel bir çıkarı var," dedi.

"Sürünün bu işe karışması için bir neden göremiyorum."

"Solomon Red gizli bir şekil değiştiriciydi," dedi Jim usulca.

Dünya ellerinin üzerinde durdu ve yüzüme bir tekme attı.

"Adam son derece dindardı. Bu onun için zor bir şeydi. Yer değiştirmiyordu ama bu dürtüyle yaşamak zorundaydı. Sürü, Lonca'nın kârından pay alması karşılığında ona kendi başına çalışması için özel izin verdi. Önce Joshua, şimdi de Solomon. Bir düzen var."

"Ne kadarlık bir
kesinti?" "Yüzde on."

Lonca'nın kazancının yüzde onu çok büyük bir paraydı. Birisi iki şekil değiştireni öldürmüş ve Sürü'nün gelirinden büyük bir parça koparmıştı.

Curran beni izlemeye devam ediyordu ve konsantre olabilmek için onu yeterince susturamıyordum. "Solomon'u başka kim biliyordu?"

"Konsey."

On dört kişi, her klandan iki alfa. "Yani ya bu bir tesadüftü ya da alfalar arasında bir hain var."

Jim'in gözleri yeşil parladı. "Konsey'de hiç hain yok."

İçimi çektim. "Tabii ki hayır - kudretli şekil değiştirenlerin insani zaafı olması ne cüret."

Curran yarım santim öne eğildi. "Biz paralı asker değiliz Kate. Bizi senin standartlarınla ölçme."

Teşekkür ederim, Majesteleri. Jim'e baktım. "Tarikat Sürü'den gelen yardım teklifini takdir ediyor, ancak soruşturmamızın hassas doğası nedeniyle şu anda yardımınızı reddediyoruz."

Curran bana dişlerinin kenarını gösterdi. "Benim halkımın ihtiyatlı olamayacağını mı ima ediyorsun?"

Jim'e baktım. "Lütfen Majestelerine böylesine büyük bir kelimeyi tek başına öğrendiği için tebriklerimi iletin."

Eğer Jim kedi formunda olsaydı, bıyıkları ve tüyleri diken diken olurdu.

Devam ettim. "Ayrıca lütfen ona ya saflarında bir hain olduğunu, yani halkının ihtiyatlı olmadığını ya da Solomon'un öldürülmesinin bir tesadüf olduğunu ve Sürü'nün Tarikat'ın soruşturmasına zorbalıkla girmesi için bir neden olmadığını açıklayın."

"Neden benimle konuşmuyorsun?" Curran minderlerden bir adım attı.

"Emirlerinizi harfiyen yerine getiriyorum. Bana tüm sorularınızı güvenlik şefinize yöneltmem söylendi. Ancak benimle doğrudan konuşmak isterseniz, bunu memnuniyetle yerine getiririm."

Curran'ın gözleri kısıldı. "Bunu ne zaman söyledim?"

"Çekingen olma. Sana yakışmıyor." Sakin ol, sakin ol.

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Küçük bir gücün var ve onu kullandın. Yapabiliyorken onunla koş. Sonunda Tarikat bizi içeri alacak. Başının üzerinden geçeceğim."

Jim öne doğru küçük bir adım attı. Dişleri sıkılmıştı ve çenesindeki kaslar öne çıkmıştı. Onun için gerçekten üzüldüm.

Sakin olun. Kendini kaybettiğini görüp tatmin olmasına izin verme. Dişlerimi sıktım. "Şu anda seni haklı çıkaracak hiçbir şey yok."

dahil olmak. İşbirliği teklifinizi kabul edersem, Ted'le görüşmem gerekecek, o da prensip olarak size güvenmediği için bunu engelleyecektir. Sürünün hedef alındığına dair bana reddedilemez bir kanıt sunup Ted'i köşeye sıkıştırana kadar beklemen senin yararına olacaktır. Şövalye-koruyucuya doğrudan erişmek istiyorsanız, elbette bunu yapabilirsiniz. Ancak Ted Moynohan'dan anlayış beklemenin taştan şarap beklemek gibi bir şey olduğunu lütfen unutmayın. Öte yandan ben, sizinle kişisel olarak etkileşimde bulunmaktan ne kadar hoşlanmasam da, Sürü'nün ihtiyaçlarına bir bütün olarak sempati duyuyorum." Jim, Derek, Raphael ve henüz Sürü'nün bir parçası olmayan ama bir gün Sürü'ye katılabilecek olan Andrea yüzünden.

"Yani şimdi benden hoşlanmıyor musun? Fişimizi çektiğini düşünürsek, ironik." "Fişi ben mi çektim? Beni ektin, seni kibirli pislik!"

"Kaçtın!" Bana doğru ilerledi. "Bir açıklamayı hak ediyorum." Avcı kılıfından neredeyse kendiliğinden çıktı. Hayatımın en hızlı çekişiydi. Bir an aramızda boş bir alan uzanırken, hemen ardından kılıcım elime atladı. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Altın rengi Curran'ın gözlerinin üzerinden o kadar kısa bir süre geçti ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim. Yüzü hafif sıkılmış bir ifade kazandı. "Gerçekten kürdanının bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hadi öğrenelim."

"Yapmayalım." Jim aramıza girdi.

Curran ona baktı. Sesi hırıltılı çıkmaya başlamıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Benim işim."

Aklını kaçırmıştı. Curran şiddetin eşiğinde geziniyordu ve Jim az önce kendini hedef haline getirmişti. "Jim, geri çekilmek istiyorsun."

Jim yere yapışıp kaldı.

Curran'ın bakışları bana kilitlenmişti, altın gibi yanıyordu. Aç bir aslanın gözlerinin içine bakıp benim de yiyecek olduğumu fark etmek gibiydi. Vücudum kilitlendi, ensemdeki minik tüyler diken diken oldu ve içimden minik bir ses çaresizlik içinde fısıldadı: "Nefes alma, orada olduğunu unutabilir."

Bileğimi ısıtmak için kılıcımı salladım. "Farların beni korkutmuyor."

Jim omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapamazsın. Ne burada ne de şimdi."

Curran'ın sesi buz gibi bir sakinliğe büründü. "Çok dikkatli ol, yoksa bana ne yapacağımı söylediğini düşünmeye başlayabilirim."

Curran ona hareket etmesini emrederse ve Jim reddederse, bu bir meydan okuma olacaktı. Curran kendi güvenlik şefiyle ve en iyi arkadaşıyla savaşmak zorunda kalacaktı. İkisi de bunu biliyordu. Bu yüzden Curran'ın alfa bakışlarının hedefinde ben vardım. Jim'e doğrultursa kavga çıkacaktı.

Yan çizdim. Jim de benimle birlikte hareket etti. Tavana baktım ve homurdandım. "Şirin," dedi Curran.

Ölmek. "Neden buraya gelmiyorsun, sana şirinliği göstereyim."

"Çok isterdim ama o engel oluyor. Ayrıca, bana istediğin her şeyi gösterme şansın vardı. Yine kaçıp gideceksin."

Tanrı aşkına. "Ben kaçmadım. Sana lanet akşam yemeğini hazırladım, ama gösterme nezaketini göstermedin."

Jim'in kaşları yukarı kalktı. "Akşam yemeği mi?"

Curran'ın gözleri parladı. "Kaçıp gittin. Kokunu aldım. Oradaydın ve sonra korkup kaçtın. Bunu yapmak istemeseydin, tek yapman gereken telefonu açıp bana gelmememi söylemekti. Gerçekten sana çıplak yemek servisi ettireceğimi mi düşündün? Ama zahmet bile etmedin."

"Saçmalık!"

"Hey!" Jim havladı.

"Ne?" Curran ve ben neredeyse aynı anda söyledik.

Jim bana baktı. "Ona yemek hazırladın mı?" Er ya da geç öğrenecekti. "Evet."

Jim ayağının üzerinde döndü, odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tamam o zaman.

"Çiftleştığımızı düşünüyor." Curran ilerledi, kendi cüssesinde bir adam için fazla hafifti, bakışları bana kilitlenmişti - avını takip eden bir yırtıcı. "Sürüde kimse eşlerin arasında durmaz. Kibarlık yapıyor. Ayrıldığınızın farkında değil."

"Oh hayır. Hayır, ben koparmadım. Şansın vardı ve sen bunu mahvettin." Curran'ın maskesi çatladı. "Cehenneme kadar yolum var."

Geçtiğimiz ayın tüm acısı ve öfkesi içime çöktü. Onun yanımda olması ham bir yaranın pansumanını söküp atmak gibiydi. Kelimeler ağızımdan döküldü ve onları durduramadım.

"Yani bu benim suçum mu? Sana lanet yemeğini hazırladım. Sen gelmedin.

Beni küçük düşürme fırsatını kaçıramazdın, değil mi?"

Curran sanki dişleri varmış gibi havayı ısırды. "İki ayı bana meydan okudu. İki kaburgamı kırdılar ve kalçamı yerinden çıkardılar. Doolittle kemiklerimi düzeltmeyi bitirdiğinde dört saat geç kalmıştım. Aradınız mı diye sordum, hayır dediler."

O "hayır "ın içine bir binayı yıkacak kadar yerçekimi yerleştirmişti.

"Eğer geç kalsaydın, seni aramak için kasabanın altını üstüne getirirdim. Seni aradım. Cevap vermedin. Sana bir şey olduğundan o kadar emindim ki her şeyi bırakıp kendimi senin evine sürükledim. Kırık kemiklerinle seni kontrol etmeye geldim ve orada değildin."

"Yalan söylüyorsun."

Curran hırladı. "Kapınıza bir not bıraktım."

"Daha fazla yalan. Üç saat boyunca seni bekledim. Sana bir şey olduğunu düşünerek Keep'i aradım ve dalkavukların bana Canavar Lordu'nun benimle konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söyledi." Öfkeden titriyordum. "Gelecekte tüm endişelerimi Jim'e iletmem gerektiğini, çünkü Majesteleri artık benim gibilerle konuşarak rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"O telefon görüşmesi kafanın içinde oldu. Hayal

görüyorsun." "Beni ektin ve sonra da burnumu sürttün." Ana

salondaki buzlu camın arkasında bir şey tısladı.

Curran bana doğru hamle yaptı. Ona doğru hamle yapmalıydım. Onun yerine bir aptal gibi orada öylece durdum. Beni kendine kenetledi, sırtı cama dönük olacak şekilde bizi döndürdü.

Cam duvar patladı.

Parçalar arkamızdaki yemek odasına yağdı ve Curran'ın sırtına çarparak kırıldı. Siyah ve altın rengi bir jaguar karşı duvara çarptı. Ana kattan odaya ikiz su fiskiyeleri fıskırdı. İlki duvara çarparak Jim'i sıkıştırdı. İkincisi Curran'ın omurgasına çarptı. Homurdandı ve beni kendine çekti.

Açıktaki yakalandık. Saklanacak yer yoktu. Oh, aptal, aptal salak. Beni koruyordu.

Jim hırlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ama su onu tokatlayarak yere düşürdü ve orada tuttu.

Curran'ın gözleri altınla doldu. Koca vücudu titredi.

Curran'ın omzunun arkasını görmeye çalışarak sola döndüm. Ana salonun ortasında ellerini kaldırmış bir adam duruyordu. Arkasında duvardan kırık bir boru sarkıyor, ayaklarının altından su akıyordu. Kollarının yönünü takip ederek sudan iki basınçlı jet fırlattı. Bir su büyücüsü. Kahretsin.

Kulağına konuşmak için Curran'a yaklaştım. "Tek kişilik itfaiye ekibi, odanın tam ortasında. Ana boruyu kırdı ve Lonca'nın su kulesini lobiye boşaltıyor. Bırakın beni."

"Hayır." Curran beni daha sıkı kavradı. "Çok riskli." "Sırtındaki deriyi zımparalıyor."

"Ben iyileşeceğim, sen iyileşmeyeceksin."

Beni bırakana kadar manevra yapamazdı. Eğer yapsaydı, büyücü beni keserdi.

Bizi sıkıştıran jet sadece bir ayak genişliğindeydi. Bir fırlatma bıçağı çıkardım.

Avcı yakın dövüş için çok uzundu. "At beni." Altın gözler benimkilere baktı.

"Beni ona fırlat."

Bana dişlerini göstererek sırttı. "Üstten mi alttan mı?" "Altında."

"Lütfen deyin."

Kırmızı sprey dudaklarıma çarptı. Büyü beni ısırđı, şekil değıştiren kanının tadına baktım.

Su sırtındaki deriyi sıyrırıyordu ama o kılını bile kıpırdatmadı.

Bu iş bittiğinde, onun kafasını koparacaktım. "At beni, *lütfen*!"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Döndü, kıvrıldı ve beni bir bowling topu gibi fırlattı. Islak zeminde ve kırık camların üzerinde kaydım, ikiz su fiskeyeleri başımın üzerinden, on inçlik bir girdabın içinde duran büyücüye doğru fırladı. Su yüzümü ıslattı. Büyücünün ıplak ayakları önümde belirdi. Sol ayak bileğini kavradım. Momentum beni onun arkasına savurdu ve sağ bacağıının Aşil tendonunu kestim.

Büyücü sağ dizinin üzerine çöktü, sırtı bana dönüktü, kirli pelerini etrafında toplanıyordu. Sol bacağını altından çektim ve fırlattığım bıçağı kaburgalarının arasına sapladım. Bana doğru döndü. Yumruğun geldiğini gördüm ama kaçmak için hiçbir şey yapamadım. Yumruk eneme bir balyoz darbesi gibi çarptı. Islak zeminde, girdabın içinden kaydım ve içgüdüsel olarak ayağı yuvarlandım. Dünya titredi ve yüzdü

bir acı seli içinde yana doğru savruldu. Tökezleyerek geri döndüm, başımı salladım. Her şey netleşti.

Büyücü on iki adım öteden bana sırttı. Soluk saçları dar bir yüzü çerçeveliyordu. Yirmili yaşların ortalarında, belki biraz daha genç. Yırtık pırtık pelerini açıktı ve bir dövüş sanatçısının vücudunu ortaya çıkarıyordu: sert, keskin hatlı ve tamamen çıplak. Çok kısaydı. En fazla beş on. Pelerinli bir adamım vardı, çıplaktı ve Çelik Mary değildi. Sadece ben bu kadar şanslı olabilirdim.

Su büyücüsünün arkasındaki jetler yön değiştirerek püskürtmeye devam etti. Hâlâ Curran ve Jim'i takip ediyordu. Bunu nasıl yaptı?

Su ayaklarının etrafında dönerek yükseldi. İğne inceliğinde bir jet bana çarptı ve sol baldırımı yaktı. Dar bir kesik kotumu ve derimi bir neşter yarası gibi kesti. Başka bir jet kaburgalarımı yaktı. Benimle oynuyordu. Eğer bunlardan biriyle doğrudan bana vurursa, su beni delip geçerd. Kalbime ya da gözlerime isabet etmediği sürece hayatta kalabilirdim. Medmagic diğer her şeyi düzeltebilir.

Büyücü bıçağını yanından çekip çıkardı ve ona baktı. "Güzel bıçak." Sesi derindi ama dışıydı.

İkinci bıçağını fırlattım. Bıçak büyücünün göğsünü ısırdı. Kahretsin. Boynunu ıskalamış. "İşte, bir tane daha al."

Büyücü güldü. Kesinlikle bir kadın sesi. Sesinin bir kadın gibi çıkmasının tek yolu ...

Şeytani bir şekil adamın üzerine sıçradı: yedi buçuk ayak boyunda, gri kürklü, kaslı bir canavar, yarı insan, yarı canavar, tamamen kâbus. Sanki kanatları varmış gibi suyun üzerinde süzülüyordu, devasa kolları ardına kadar açılmıştı, korkunç yüzünde altın rengi gözleri yanıyordu.

Allah kahretsin. "Hayır!"

Büyücü döndü. Üzerinden düzinelerce keskin, dar fıskiye halinde su fışkırdı. Curran ona elinin tersiyle vurdu. Kemikler çatırdadı. Büyücünün başı omuzlarının üzerinde döndü, tamamen kendi etrafında döndü: saç, yüz, tekrar saç.

Büyücünün vücudu dondu, kaskatı kesildi. Bir kütük gibi geriye devrildi ve bir sıçramayla ıslak zemine düştü. Girdap dağıldı.

Kırık boyun, kopmuş omurga, anında ölüm. Sohbet etme şansım gitti. Yemin ettim. "Onu öldürmek zorunda mıydın?"

Gri gözler bana bakıyordu. Tarih öncesi çeneleri açıldı ve devasa dişleri ortaya çıktı. "Evet, yaptım." Kelimeler mükemmel bir şekilde çıkmıştı. Curran'ın savaşı formu üzerindeki kontrolü mutlak. "Bir şey değil."

Bir şey değil, kışımın kenarı. Avcıyı arka kılıfından çıkardım ve cesede doğru yürüdüm. Curran'ın çoğunlukla yara almamış olması beni neden bu kadar rahatlatmıştı ki? Onu boğmak istiyordum, tek parça olduğu gerçeğini kutlamak değil. "Şüphelimi onunla konuşmadan öldürdüğün için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Jim koşarak geldi ve büyücünün cesedini kokladı.

Onlara ulaştım ve cesedin yanına çömeldim. Jim titremek için iyi bir an olduğuna karar verdi. Islak sprey yüzüme çarptı.

"Teşekkürler. Bu sadece günümün güzelliği." Gözlerimdeki ıslak jaguarı sildim ve Slayer'ı büyücünün karnına sapladım.

Curran bana "O çoktan öldü," dedi.

"Kumarhane bu sabah saldırıya uğradı." Daha yakına eğildim ve Avcının bıçağının etrafındaki deriyi izledim. "İki element büyücüsü birkaç vampiri kızarttı ve Gazino'nun duvarlarını hoş bir yanık deseniyle donattı."

Curran devasa omuzlarını silktiler. "Aptalca ama dikkate değer değil." "Bir m-tarayıcıda eflatun olarak kaydedildiler."

Jim hırladı.

Curran ağzını buruşturdu. "Ölümsüz büyücüler mi?"

Omuz silkme sırası bendeydi. "Bir dakika içinde göreceğiz. Ateş, hava, su hepsi aynı büyüün parçalarıdır."

Büyücü bir kadın sesiyle konuşmuştu. Oda akan su sesleriyle gürültülüydü ama bir kadın kahkahası duymuştum. Önümdeki ceset açık bir şekilde erkekti. Bir kadın gibi konuşabilmesinin tek yolu, ölümsüz olması ve zihnini bir kadın navigatörün kullanıyor olmasıydı. Ama başka tür bir ölümsüzün yönlendirildiğini hiç duymamıştım. Vampirler, evet. Ama başka hiçbir şey.

Şey, hayır, durun, ölümsüz deniz kızlarının da pilotluk yaptığını görmüştüm, ama onlar kelimenin geleneksel anlamıyla ölümsüz değillerdi.

Yarayı incelemek için yaklaştım. Kılıcım ölümsüz eti sıvılaştırıp tüketiyor ve bıçağın üzerinde kalınlık oluşturuyordu. Eğer bu bir vampir olsaydı, yara şimdiye kadar çoktan sarkmış olurdu.

Bıçaktan ince bir beyaz duman çizgisi kıvrıldı. Bu bir şey olabilirdi ya da avcının benim aklımı kaçırmış olmama verdiği bir tepki de olabilirdi.

"Katip?" Bağırdım.

"Hey!" Katibin kafası üçüncü katın balkon demirinin üzerinde belirdi. Bir an sonra başka kafalar da ona katıldı. İşte size Lonca. O lanet piçi bir yayla vurmak onlardan birini öldürür müydü? Bunu yüksek sesle söylemedim. Gülüp geçerlerdi. Başkalarına yardım etmeye meyilli insanların sonu PAD ya da Tarikat olurdu. Bu adamlar tam da olmak istedikleri yerdeydiler. Para ya da postları söz konusu olmadıkça, umurlarında bile değildi. Para almıyorlardı, o zaman neden uğraşınlardı ki?

"Yukarıda iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz," diye karşılık verdi Juke. "Umursadığınıza sevindim."

Avcı tısladı. İşaret parmağımın ucuyla kılıca vurdum. Yana doğru kaydı. Yaranın kenarları sarktı, sanki adamın eti ısıtılmış balmumuymuş gibi. Yaranın yanındaki kası çimdikledim ve kesikten sızan bordo renkli sıvıyı izledim.

Curran yanımda nefes alarak kokunun tadına baktı. Yüzünü buruşturarak kâbus gibi bir ifade takındı. "Ölümsüz."

"Evet."

Tıpkı Gazino'ya elemental büyüyle saldıran iki ölümsüz büyücü gibi. Eğer bağlantılı değillerse bu bir mucize olurdu.

Ölümsüz bir bedenle yapabileceğim şeyler vardı ama başka bir cesetle yapamazdım. Acele etmem gerekiyordu. Bunun için büyüye ve bitkilere ihtiyacım olacaktı. Bitkiler evimde bekliyordu ve büyü dalgasının ne kadar süreceği belli değildi.

Katibe baktım. "Ne oldu?"

"Ön kapıdan girdi," diye bağırdı Katip. "Çıplak olduğunu gördüm ve dışarı çıktım. Boruyu kırdı ve senin peşinden gitti."

Ama peşinde olduğu ben değildim. Doğru, Halk beni saldırıyı araştırmam için tutmuştu ama bu tür bir misillemeyi gerektirecek bir şey yapma şansım olmamıştı. Hayır, doğrudan Curran'ın peşine düştü. Asıl hedefleri o ve Jim'di. Ben bir seyirciydim.

"İtfaiyecilere yeri ateşe vermelerini söyleyin ve PAD'i arayın." "Yakma işini kim ödeyecek?"

Mark seslendi.

"Lonca yapacak, Mark, tabii etrafta ölümsüz kanı içinde dolaşmaya devam etmemizi istemiyorsan."

Mark'ın başka itirazları varsa da bunları kendine saklamaya karar verdi. En azından birkaç piro yetenekli merc vardı ve yerle işleri bittiğinde, ölümsüzlüğün ve kanımın tüm izleri yok olacaktı.

Avcıyı kaldırdım ve cesedin boynunu kestim. Sadece bir kesik yetmişti; Curran boynunu kırmış ve kasları yırtmıştı, geriye sadece derisini kesmek kalmıştı. Kafayı saçlarından kavradım ve ayağa kalktım.

"Tarikat Sürü'nün yardım teklifini kabul ediyor," dedim sessizce. Seyircilerimiz vardı ve bu onların duymasını istediğim bir şey değildi. Curran'ı köşeye sıkıştırmak üzereydim ve özel olarak bunu kabul etse de, kamuoyu önünde hemen reddedecekti. "Tarikat'ın otorite konumunda olduğu ve anlaşılmamızın istenildiği zaman feshedilebileceği anlayışıyla. Bu benim." Kafayı Curran'a gösterdim. "Gerisi senin. Sonuçları daha sonra karşılaştırırız."

"Fikrini mi değiştirdin?" Curran'ın gözlerinin içi gülüyordu ama sesini alçak tutuyordu. Yukarıdaki fıstık galerisine hoş bir sohbet yapıyormuşuz gibi görünüyordu.

"Artık bunu Ted'e götürebilirim. Görgü tanıklarını yalanlamak zordur. Eğer yeterince mücadele edersem, buna izin verecektir. Jim'e Doolittle'in ceset hakkında ne bulduğunu söyle."

"Seni
arayacağım."

"Jim daha
iyi."

Curran bana doğru eğildi. Kemikler derisinin altında sürünüyordu. Çenesi küçüldü, ağzı kısaldı, pençeleri geriledi. Gri kürkü aktı, insan derisi içinde eridi. Göz açıp kapayınca kadar önümde çırılçıplak durdu. Bir ay önce baş etmek için bir dakikaya ihtiyacım olurdu. Bugün sadece yüzüne baktım.

"Seni arayacağım," diye tekrarladı.

"Eğer beni ararsan, telefonu açmam."

"Telefonumun başında bekleyeceksin, çaldığında açacaksın ve benimle medeni bir şekilde konuşacaksın. Nasıl yapılacağını bilmiyorsan, birine sor."

Bu işe yaradı. Ona doğru döndüm. Sesim sessiz ve soğuk çıktı. "Sana bir tablo çizmemi ister misin? Beni ektin. Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmemi sağladın. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeyleri istememi sağladın ve sonra da onları yok ettin. Bana yaklaşma Curran. Beni arama. İlişkimiz bitti."

Dönüp uzaklaştım ve kıyafetlerimi hâlâ bir dolapta sakladığım Lonca soyunma odasına yöneldim. Vıcık vıcık paçavralarımı çıkarmam, kesiklerimi kapatmam ve kafayı eve sürüklemem gerekiyordu. Ona bazı sorular sormam gerekiyordu.

BÖLÜM 8

HAVA YETERİNCE ÇIRKIN OLMADIĞINA KARAR VERDİ. Genellikle bizim

Kışlar yağmurlu ve kasvetli geçerci. Arada bir kar yağırdı ama çoğunlukla tutmazdı. Nedense, son birkaç yıldır Atlanta'da kış Rus ruleti oynamaya karar vermişti: dörtte üçünde her zamanki çamurla karşılaştık, ancak yaklaşık dörtte birinde kar ve derin dondurucu ile sert vururdu. Bazıları bunun sihir yüzünden olduğunu söylerken, bazıları da küresel ısınmanın yan etkisi olduğunu söylüyordu. Sebebi her neyse, hiç hoşuma gitmedi. Daireme vardığımda her santimim donmuştu.

Kendimi merdivenlerden yukarı sürükledim ve kapıya uzandım. Koğuş büyüü tenimi yaladı ve mavi bir dalga halinde aşağıya süzülerek içeri girmeme izin verdi. Kapıyı açtım ve koridordaki halımın ortasında soğumakta olan kocaman, sümüksü bir köpek kusmuğu yığını gördüm. Saldırgan kaniş yakınlarda oturuyordu, dar suratında mükemmel bir masumiyet ifadesi vardı.

Kusmuğu işaret ettim. "Bu çok aptalca bir hareketti." Saldırgan kaniş kuyruğunu salladı.

Kusmuğun üzerinden geçip mutfığa yöneldim. Büyü hâlâ devam ediyordu ama dalga her an sona erebilirdi. Eğer büyü bozulursa, kafamla futbol da oynayabilirdim, bu bana çok iyi gelecekti.

Dolaptan büyük bir gümüş tabak çıkardım, masanın ortasına koydum ve bitkileri topladım. Çoğunu önceden karıştırmıştım, ancak bazılarının yerinde birleştirilmesi gerekiyordu, yoksa etkileri zamanla kaybolurdu.

Curran'ı tekrar görmek canımı yaktı. Göğsümdeki taş gittikçe ağırlaştı. Bir piç ve bir yalancı.

Sana kırık kemiklerle geldim. . .

On dakika içinde bitki karışımını tabığa yaydım, kafayı aldım ve kütüğü aşağı gelecek şekilde aromatik karışımın üzerine koydum. Nekromantik büyü bana doğal geliyordu. Beni tiksindiriyordu ama yine de ona doğru çekiliyordum, sanki

Kaşımam gereken bir kaşıntıydı. Tiksintim doğuştan olabilirdi ama çoğu yetiştirilme tarzıydı. Voron bebekliğimden beri bu yanıma bastırmak için elinden geleni yapmıştı. Kendimi onun eğitiminden giderek daha sık sıyrılma ihtiyacı duyarken bulmam garipti.

Sığ bir fırın tepsisini tabağın altına kaydırdım ve içine bir inç gliserin döktüm. Saldırgan kaniş çok odaklanmış bir ifadeyle beni izliyordu. "Dikkat et," dedim ona. "İşler çirkinleşmek üzere."

Fırlatma bıçağının ucuyla başparmağımı kestim ve kanımdan bir damlanın otların üzerine düşmesine izin verdim. Büyü, kurumuş otların arasından, tıpkı ateşin bir infilak ipi boyunca ilerlemesi gibi dalgalandı ve kafanın içinde patladı. Hortlağın eti titredi, güç patlamasıyla canlandı. Başparmağımı ölümsüzün alnına dokundurdum ve beynine bir büyü çivisi sapladım. "Uyan."

Kafanın gözleri açıldı ve bana odaklandı. Ağzı büzüşerek açıldı. Kötü büyü, öfkeli ve aç bir kötülük fırtınasıyla etrafında alevlendi.

Kaniş eski bir çizgi filmdeki yol koşucusu gibi fırladı. Arkasından halının alev alıp almayacağını görmek için bir saniye bekledim. Neyse ki ACME yangın söndürme ekipmanının kullanılmasına gerek kalmadı.

Başına doğru eğildim. "Bana efendini göster."

Kelimeler gerekli değildi. On bir yaşımdayken bana bu ritüeli öğreten yaşlı Arap kadın konsantre olmama yardımcı olduğunu söylemişti, ben de aynı şekilde söyledim.

Büyü sarsıldı. Otlardan pis bir koku yükseldi. Baş titredi. Gözyaşı kanallarından süzülen koyu bordo renkli kan yanaklardan aşağı otlara, oradan da tavaya damlayarak gliserinin üzerine koyu bir leke halinde yayıldı.

"Bana efendini göster."

Leke dönüyordu. Derinliklerinde bir yüzün soluk bakışları belirdi. "Göster bana!"

Büyü öfkелendi ve kaynadı. Görüntü parladı, bulanıktı ama tanınacak kadar netti. Kendi yüzüm lekeden bana bakıyordu.

Dünyada ne . . .

Hayalet görüntüyü dikkatle inceledim. Bozulmuştu ama aynı ten rengini, uzun siyah saçları ve siyah gözleri gördüm. Ben.

Bıraktım. Büyü kendi üzerine çöktü.

Dirseğimi masaya yasladım, çenemi yumruğuma dayadım ve kafaya baktım. Bu ayını hayatımda altı kez yapmıştım. Hep vampirlerle. Hiç başarısız olmadı.

Neden bana gösterdi?

Kafa görmeyen gözlerle bana bakıyordu. Ritüel sırasındaki büyü dalgası *Vampirus immortalus* patojenini pişirmiş ve ortadan kaybolduğunda vampir kafaları dakikalar içinde çürümüştü. Bu da hiç fena görünmüyordu. Daha uzman birine ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım ve telefonu denedim. Çevir sesi yoktu. Ahh.

Yatağımın altından coşkulu havlamalar yankılandı. Bir dakika sonra biri kapıyı çaldı.

"Kim o?"

"Kate?" Andrea'nın sesi aradı. "Evde misin?"

"Hayır." Kapıyı açtım.

Andrea elindeki zarfı avucuna vururken bana sıırttı. "Sanırım bunun içine girdim. Bu pis koku da ne?"

"Mutfakta bir şey var." Kenara çekilip ona içeri girmesini işaret ettim. "Köpek kusmuğuna düşme." Artık temizlememek için hiçbir bahanem yoktu.

Saldırgan kanişin sindirim tanrılarına sunduğu adağın üzerinden geçti ve mutfaktaki tepside duran kafayı ve otları gördü. Yüzü gerildi. "Bu hiç doğru değil. Üzerinde yattığı şey ne?"

"Otlar. Biberiye, kişniş-"

Andrea'nın mavi gözleri fal tağı gibi açıldı. "Eğer pişireceksen, köpeğin yanına kusacağım."

"Neden pişireyim ki?"

"Kızartma makinesinin üzerindeki bir hindi gibi yatıyor ve altında otlar var."

Mutfağa doğru yürüdüm, kafayı aldım ve plastik torbaya geri tıktım. Poşet buzdolabına, geri kalanı da çöpe gitti. "Daha iyi misin?"

"Evet."

O gazyağı sobasında çay için su hazırlarken ben kusmuğu temizlemeye gittim. Sihir bizi elektrikten mahrum bıraktı ama gazyağı hala yanıyordu ve küçük işler için evimde bir karavan ocağı bulunduruyordum. Bir keresinde benim ve Julie'nin hayatını kurtarmıştı.

Utanç verici kanıtlar ortadan kaldırılır kaldırılmaz, saldırgan kaniş bölgenin güvenli olduğunu düşündü. Yatağın altından çıktı ve

Andrea'nın elini yaladı.

"Saçları açıkken iyi görünüyor," dedi. "O da öyle düşünüyor."

Kanış tekrar elini yaladı. Andrea gülümsedi. "Kokumdan rahatsız olmuyorsun, değil mi köpek surat? Belki de Çekil değıştirenlerin arasında büyümüştür."

"Sen sıradan bir şekil değıştirici değilsin."

Omuz silkti. "Hâlâ babam gibi kokuyorum."

Andrea'nın babasının bir sırtlan olduğu düşünöldüğünde, fino köpeğı olağanüstü bir itidal gösteriyordu.

Mutfağı geçtik ve bize çay koydum. "Başka bir şey yapmadan önce, size pelerinli adamımdan bahsedeyim."

On beş dakika sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Yani erkek şekil değıştiriciler çılgına dönüyor."

Başımı salladım.

"Peki ya dişi şekil değıştirenler?"

"Bilmiyorum."

Elindeki zarfla masanın kenarına vurdu. "Yani diğeri benin ortaya çıkma ihtimali çok yüksek. Belli ki hayatım yeterince karmaşık değilmiş."

"Ben de aynı fikirdeyim."

Başarısız olursam Ted'in seni bu işe sokmasına izin verme. Gözleri bana bunu söylersem, fikrimi güneşin parlamadığı bir yere sokmamı önereceğini söyledi.

Andrea canavar gibi olan yanını bastırdı. Akademiyi bitirmiş, şövalyeliğı kazanmış ve beş yıl boyunca üstün başarıyla hizmet etmişti. Bir avuç madalya ve Tarikat'ın şövalyelerine verebileceğı en yüksek dördüncü nişan olan Demir Eldiven'i taşıyordu. Bir yıl önce şövalye savunuculuğundan silah ustalığına, ateşli silah ustalığına yükselme yolunda ilerliyordu. Bir silah veya büyü kullanımında usta unvanını kazanmak büyük bir başarıydı.

Bir gece Andrea ve başka bir şövalye bir loup göröldüğü ihbarını kontrol etmek için dışarı çıktıklarında her şey yerle bir oldu. Yolculuk sırasında Andrea'nın Lyc-V'ye yakalanan ve Andrea'nın midesini "yiyebildiğın kadar ye" büfesine çevirmeye çalışan ortağı da dahil olmak üzere birkaç loup ölmüştü. Luplarla karşılaştıktan sonraki standart prosedür, insanlığını doğrulamak için kapsamlı testler yapılmasını gerektiriyordu. Andrea m-taramasını ve testleri geçti. Bunu kafatasına yerleştirilmiş bir tılsım ve derisinin altına yerleştirilmiş gümüş bir yüzük sayesinde başardı.

Neredeyse koluna mal olacak olan omzu. Şekil değiştiren virüsünden arındığı ve aktif göreve uygun olduğu açıklandı ve ardından Bölümü travmayı hafifletmek için onu Atlanta'ya gönderdi.

Atlanta'da Ted Moynohan adında bir duvarla karşılaştı. Ted onda bir sorun olduğunu biliyordu. İçinden bunu hissediyordu ama kanıtı yoktu, bu yüzden onu "destek" görevine atadı. Ofisi yoktu, aktif bir davası yoktu ve aksiyon gördüğü tek zaman, kimsenin oraya zamanında gelemediği zamanlardı.

Her şeye rağmen hizmet etmeye kararlıydı. Çelik Meryem ortaya çıkarsa şövalyeliği bırakıp diğer tarafa kaçması gerektiğini söylemek sadece kafamın kopmasına neden olurdu. Bu yüzden ağzımı kapattım ve hiçbir şey söylemedim.

Ben onun sırrını sakladım, o da benimkini. Benim dışımda sadece iki kişi soyumu biliyordu ve Andrea da onlardan biriydi. Seçme şansım olsaydı bunu ondan saklardım ama o bunu kendi başına çözmüştü.

"Uyarı için teşekkür ederim." Andrea bana manila zarfı uzattı. "Benim sıram."

Bandı açmak biraz zaman aldı ve sonra bir yığın kâğıt elime geçti. İlk sayfanın yarısını bir fotoğraf kaplıyordu. Uzun boylu, güçlü yapılı bir adam, bir eli yelesinde, kır bir atın yanında duruyordu.

Yakışıklı, çok erkeksi yüz hatları vardı, kabaca kesilmişti, ağır bir çenesi ve hafif çukurlu bir çenesi vardı. Burnu geniş ve düzdü; ağzı genişti; uzun saçları neredeyse mavi siyahtı. Çekici bir yüzü vardı, dürüst ve güçlüydü, güven telkin edecek ve sizi onu takip etmeye ikna edecek türdendi. Onu birkaç kez gördüğümde, hoş, cana yakın bir ifade takınmıştı ve bu da onu cana yakın gösteriyordu.

Fotoğrafçıyı hissetmiş ve tam çekim yapılırken ona doğru dönmüş olmalı, çünkü kamera onu maskesini indirmiş halde yakaladı. Doğrudan objektife baktı. Düz siyah kaşlarının altında şok edici mavilikteki gözleri kibirli bir güç yayıyordu. Bir uyarı gibi hırlayan bir bakıştı bu. Huzuru bozulmuş bir yırtıcının bakışlarıydı. Öfkeyle, buna kimin cüret ettiğini öğrenmek istedi ve sanki yüzünüzü hafızasına kaydediyormuş gibi baktı, böylece tesadüfen tekrar karşılaşırsanız sizi öldürmeyi hatırlayacaktı.

Sandalyeme oturdum. Mavi gözler bana bakıyordu.

Hugh d'Ambray. Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi, Roland'ın kişisel muhafızlarının başı. Roland'ın ordularının savaş lordu. Üvey babamın en büyük öğrencisi.

Kâğıtta Tarikat'ın gizli damgasının bir kopyası vardı; bir kalkanın üzerindeki topuz ile sııklı silah. Bu kâğıtlar, bırakın benimkini, Andrea'nın yetkisinin bile çok üstündeydi. Geri kalan sayfalara göz attım. Hugh'nun hayatıyla ilgili gerçeklerle doluydular. Tarikat'ın Roland'ın Savaş Lordu hakkında bildiği her şeyin kısa bir özeti. "Bunu nasıl aldın?"

Andrea bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

Ted onun bu bilgiyi almak için Tarikat'ın veri tabanına girdiğini öğrenirse, onu diri diri haşlardı. "Bunu benim hesabıma yapmamalıydın."

Kollarını kavuşturdu. "Oh, teşekkürler Andrea! Sen en iyisisin! Sen olmasan ben ne yapardım? Hayatta kalmam için hayati önem taşıyan bu belgeleri elde etmek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

"Sen zaten Ted'in bok listesinde. Eğer bunun kokusunu alırsa-"

"Gelmeyecek," dedi. "Çok dikkatliydim. Gece Yarısı Oyunları'ndaki yöneticiler çok ayrıntılı kayıtlar tutarlardı. Her müşterinin adı kaydedilirdi. Yazımı hazırlıyordum ve Hugh ile karşılaştım. İleri düzey güvenlik brifingim sırasında Hugh'un adı çok sık geçiyordu. Her şey çok mantıklıydı: Rakshasalar Roland'ın kılıcını bir yerden almış olmalıydılar ve bunu onlara Roland'ın Savaş Lordu Hugh'dan daha iyi kim verebilirdi? İkiyle ikiyi bir araya getirdim ve araştırmaya başladım ve uzun yoldan gittim, bu yüzden bu şeyleri bulmam bu kadar uzun sürdü. O çukura girmeden önce Hugh'un kim olduğunu biliyor muydun?"

Gece Yarısı Oyunları'nın kumlu arenası gözümün önünden geçti. Hugh son dövüş sırasında seyirciler arasındaydı.

"Evet. Biliyordum."

"Roland'ın kanından yapılmış kırılmaz bir kılıcı parçaladın. Hugh, Roland'ın savaş lordu. Öylece gitmesine izin vermeyecektir Kate."

"Bunun farkındayım." Çayımı içtim. "Başka seçeneğim yoktu."

"Elbette yaptın. Dövüş başlamadan önce kaçabilirdin. Kılıcı kırmak için kendini öldürmeye çalışmana gerek yoktu."

"Kendimi öldürmeyi planlamıyordum," diye homurdandım.

Andrea bana el salladı. "Detaylar. Önemli olan, bizi kurtarmak için kendini feda etmiş olman. Benim için bu iki kere oldu."

"Benim yüzümden çukurdaydın. Gelmeni ben istedim." Ve bu yüzden suçluluk duygusu içinde sürüklendi.

Andrea başını salladı. "Geldim çünkü Sürü'nün hayatta kalabilmesi için rakshasaların öldürülmesi gerekiyordu ve ben öldürme konusunda iyiyim. Diğer şekil değiştirenler gibi olmayabilirim ve bazıları beni hor görebilir ama yine de büyük dişler çıkarıp tüylü oluyorum. Ortak iyiliğimiz için geldim. Ama sen kürk çıkarmıyorsun Kate. Arkadaşlarına yardım etmek istediğin için geldin. Sen benim arkadaşımsın ve şimdi ben sana yardım edeceğim. Ve sana yardım etmeye devam edeceğim. Bu konuda başka seçeneğin yok."

Ona sert bir bakışın becerebildiğim en iyi versiyonuyla vurdum. "Bu işe karışma. Yardımına ihtiyacım yok."

Kadın homurdandı. "Çok yazık. Arkadaşlarının senin için ne yapacağını her zaman sen seçemezsin."

Çayımı bıraktım ve yüzümü ovuşturdum. Savannah'da Voron mezarında yuvarlanıyordu. Onunla ne yapmam gerekiyordu?

Voron'un sesi hafızamın derinliklerinden *onu öldürmemi* söyledi. *Seni ifşa etmeden önce onu hemen öldür.*

Bu düşünceyi ezdim ve parçalarını attım.

Andrea, "Hugh'nun yerinde olsaydım, seni zapt etmek ve sessizce sorgulanabileceğin bir yere götürmek için fırsat kollardım," dedi.

"Hayır. Bunu yapmayacak. Benim hakkımda toplayabildiği kadar bilgi toplayacak ve sonra, elinde ne olduğunu bildiğinden emin olduğunda bana yaklaşacak. Adam kaçırmak onun tarzı değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Voron'un beni uyaran hayalet sesini susturarak ayağa kalktım, Greg'in kütüphane ve depoya dönüştürdüğü boş yatak odasına girdim ve eski bir fotoğraf albümü ile deri ciltli bir defter çıkardım. Eğer onu mesafesini korumaya ikna edebilirim, buna degecekti. "Emin olabilirim, çünkü Hugh'un nasıl düşündüğünü biliyorum."

Albümü masanın üzerine koydum, sağ sayfayı açtım, bir bıçak aldım ve iki sayfayı bir arada tutan görünmez dikişi dikkatlice ayırdım. İki ince sayfa ışığa doğru kaydı. Üzerinde bir resim olan ilkini Andrea'ya uzattım.

Ona baktı. Kaşları birbirine çarptı. "Bu Hugh d'Ambray'in gençliği mi?"

Başımı salladım.

Fotoğrafi inceledi. "Büyüyüp yakışıklı bir piç olmuş. Yanındaki kim?"

"Voron."

"Kuzgun Voron mu? Roland'ın eski efendisi mi?" Andrea'nın gözleri büyüdü. "Öldüğünü sanıyordum."

"Sonunda yaptı." Ona baktım. "Beni o büyüttü. O benim üvey babamdı."

"Vay anasını!" Bana göz kırptı. "Bu her şeyi açıklıyor..." Çay kaşığını vahşi bir şekilde salladı, sanki üzerindeki şeyleri silkelemeye çalışıyormuş gibi.

Kaşımı kaldırdım. "Bütün ne?"

"Kılıç oyunları."

İkinci resmi ona uzattım. Resimde Voron, Greg ve Anna'nın, yani vasimin eski karısının yanında, minyon sarışın bir kadının koluna girmiş duruyordu.

"Annen mi?" Andrea sarışın kadını işaret etti.

"Bu onun elimdeki tek resmi. Ölümünden sonra Greg'in eşyaları arasında buldum. Roland annemi çok severdi. Altı bin yıldan sonra insani duygularını kaybettiğini düşünebilirsiniz ama Voron'un söylediğine göre Roland da en az bizim kadar değişkenmiş. Anneme aşık oldu. Onu mutlu etmek istedi ve annem de bir çocuk istedi, bu yüzden daha fazla canavar doğurmamaya yemin etmesine rağmen bir kez daha denemeye karar verdi."

"Çocuklarla ne alıp veremediği var?" Andrea annemin fotoğrafını yavaşça ışığa doğru çevirdi.

"Hepimiz onun gibi olacağız." Gülüşümden acı damlıyordu. "İnatçı ve vahşi. Tıpkı benim gibi, akıl almaz bir güçle ve onu kullanma isteğiyle dolu bir insan sürüsü hayal edin."

Andrea'nın yüzü bir ton daha solgunlaştı.

"Er ya da geç hepimiz onunla savaşa gireceğiz," dedim. "Ve bizi öldürmek zorunda yoksa dünyayı parçalara ayıracağız. Bu gezegenin gördüğü en kötü savaşlardan bazıları benim ailem tarafından başlatıldı. Roland kendi soyundan vazgeçti. Biz çok fazla belayız. Bu yüzden, annemin durumunda bir istisna yapmış olsa da, ben daha doğmadan fikrini değiştirdi. Rüzgarın hangi yönden estiğini fark etti ve Voron'la kaçtı. Bunu çok az insan biliyor ve hiçbiri de ağzını açarak Roland'ın dikkatini çekmeyi göze alacak kadar aptal değil."

Andrea anneme baktı. "Çok güzeldi." "Teşekkür ederim."

"Sence Voron'u seviyor muydu?"

"Bilmiyorum. Onu hatırlamıyorum. Bazı ayrıntıları hatırlayabileceğimi umuyordum - bir koku, bir ses, herhangi bir şey - ama hayır. Elimde hiçbir şey yok. Onunla ilgili hiçbir anı, birlikte olduklarına dair hiçbir hatıra yok. Sanırım ona değer veriyordu çünkü Roland onları yakalamadan önce ikisi bir süre kaçmışlardı ve bu mutluluk olmalıydı çünkü Voron bundan bahsettiğinde onunla ilgili her şey değişmişti. Sesi, yüzü, gözlerindeki bakış. Sanki onu hatırladığında bambaşka bir insana dönüşüyordu. Onun hakkında pek sık konuşmazdı."

Belki de ona ulaşıyordum.

Andrea, "Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi. "Wyatt Earp ile çay içmek ve onun size Dodge City ve Doc'u anlatmasını dinlemek gibi bir şey. Bu şeyler efsane."

Hayır, azıcık bile değil. "Annem, Voron'a benimle kaçması için zaman kazandırmak amacıyla Roland'ın onu bulmasına izin verdi. Annemle babam arasında ne oldu bilmiyorum ama annem Roland'ın gözüne bir hançer sapladı ve o da annemi öldürdü. Sırf benim boynumu sıkabilmek için sevdiği tek insanı öldürdü. Beni öldürmek daha önemliydi. Eninde sonunda Roland beni bulacak. Bu o 'sevinç gözyaşları dökme' anlarından biri olmayacak. Beni öldürecek Andrea. Sırf ellerini boğazıma kilitleyebilmek ve gözlerimdeki ışığın soluşunu izleyebilmek için tüm şehri yerle bir edecek. Tüm arkadaşlarımı yok edecek, müttefiklerimi yok edecek ve bana en ufak bir nezaket göstermeye cüret eden herkesi öldürecek. Muhtemelen toprağı tuzlayacak, böylece burada hiçbir şey yetişmeyecek. Şaka yapmıyorum. Bu bir abartı değil. Efsanelere konu olabilir ama bu efsaneler gerçekten acı verici bir şekilde hayata geçiyor."

Bana kendi versiyonu olan sert bir bakış attı. Komik sarışın kayboldu ve onun yerine Tarikat'ın bir şövalyesi oturdu: sert, tehlikeli ve kontrollü. "İşte bu yüzden bana ihtiyacın var. Bunu tek başına yapamazsın."

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?"

"Seni çok net duydum. Benim yerime seçimlerimi sen yapamazsın, Kate. En son kontrol ettiğimde, hayatımın kontrolü hâlâ bendeydi."

Hay sikeyim. Ellerimi kaldırdım. "Pes ediyorum."

"Güzel," dedi. "Bu Hugh'ya geri dönebileceğimiz anlamına mı geliyor?" İçimi çektim. "İyi. Kendi ilmiğini kendin bağla."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Andrea, Hugh'nun dosyasını kendisine doğru çekti.

Defteri ona uzattım. "Son yirmi yıla kadar bilinmesi gereken her şey. Altı yaşındayken Voron tarafından bulunmuş. Roland onda potansiyel gördü. Voron dahi bir kılıç ustasıydı, milyonda bir bulunurdu ve iyi bir komutandı ama Roland gerçek bir Savaş Lordu istiyordu."

Bir kâğıt parçasına dokundum. "Babam beni çeşitli sınavlardan geçirdi. Gladyatör ringlerinde dövüştüm, vahşi doğada hayatta kaldım, bir düzine dövüş sanatında eğitim aldım. Aynı şeyi Hugh için de yaptı. Bir bakıma, Hugh benim için bir alıştırmaydı."

Bardağımı yeniden doldurdum.

"Voron beni yalnız bir kurt olarak eğitti. Ben kendine güvenen bir katilim. Sıraları yarmak ve hedefimi öldürmek için tasarlandım. Hugh orduları yönetmek için yetiştirildi. Dünyanın dört bir yanındaki yüzlerce çatışmada düzinelerce alayda savaştı. Roland'ın büyüğü onu genç tutuyor. Onu sıradan bir insandan daha güçlü ve öldürmesi daha zor yapıyor. Hugh nihai savaşçı generaldir. Sabırlı, kurnaz ve acımasızdır."

Andrea, "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramıyor," dedi.

"Size Hugh'un nasıl bir düşman olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Hugh utanmasına izin vermeyecektir. E l i n d e n g e l d i ğ i n c e çok bilgi toplayacak, böylece varlığımı Roland'a sunduğunda, bunu destekleyecek gerçeklerden oluşan bir duvarı olacak. Soyumu kesin olarak kanıtlayana kadar harekete geçmeyecek. Sanırım şu anda etrafımda daireler çiziyor, hayatımı bir araya getiriyor. Sabrı ve zamanı var. Beni yalnız bırakması için satın alınamaz, korkutulamaz ya da ikna edilemez. Ve onu öldürecek kadar güçlü olduğumdan da emin değilim." Andrea'nın yüzü ekşidi. "Onu öldürmek istemezsin. Eğer bunu yaparsan, Roland, Savaş Lordu'nu kimin bombaladığını bulmaya çalışan adamlarıyla bölgeye akın edecek."

"Aynen öyle." Artık ılık olan çayımı içtim. "Tek seçeneğim göze batmamak ve dikkatleri üzerime çekmemeye çalışmak. Voron öleli on yıldan fazla oldu. Onu hatırlayan çok fazla insan yok. Benim sicilim vasat -Bu şekilde kalması için çok çalıştım. Sıra dışı bir şey olarak görülmemeliyim."

Andrea, "Bu güzel ama bir de kılıç meselesi var," dedi.

"Evet." İşte paramparça kılıç. Kendime ne dersem diyeyim, o kurşundan kaçamazdım. Her şeyin bir bedeli vardı. Arkadaşlarımı hayatta tutmanın bedeli bulunmaktı ve ben de bunu ödedim. O sırada öleceğimden emindim ve bulunma riskini göze almak çok da önemli bir şey gibi görünmüyordu.

"İşler sarp sararsa her zaman ortadan kaybolabilirim," dedim. "Peki ya Curran?" Andrea sordu.

"Peki ya o?"

"Lanet olası bir şatodaki 1500 şekil değiştiren, içeri girme konusunda herkesin iki kez düşünmesini sağlayacaktır. Curran'a gidebilir misin? Siz-"

"Ben ve Curran diye bir şey yok." Bunu söylemek acı veriyordu. Rahatlamak için yumruklayacak bir torba yok. Bunun yerine gülümsedim ve bize bir fincan çay daha doldurdum.

Andrea onunkini bir kaşıkla karıştırdı. "Bir şey mi oldu?"

Lonca'da olanlar da dahil olmak üzere ona her şeyi anlattım. Ben konuştukça yüzü daha da acılaştı.

İşim bittiğinde, "Bu çok aşâğılık bir davranıştı," dedi. "Buna itirazım yok."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Seni Rakshasalar'dan geri getirdiğinde, seni yeterince hızlı iyileştiremediği için neredeyse Doolittle'ı öldürüyordu. Bence sana gerçekten aşık olabilir. Belki de seni aramak için evine gelmiştir."

"Önemli değil."

"Siz ikiniz konuşmalısınız."

"Konuşmayı bitirdim."

"Kate, yanlış anlama ama izinden döndüğünden beri kendinde değilsin. Sen ..."

Ona felaket bakışımı attım. Ondan sekti.

". . . acımasız. Gerçekten acımasız. Neredeyse acı verici. Şaka yapmıyorsunuz, gülmüyorsunuz ve sürekli risk alıyorsunuz." Andrea çay fincanının kenarını ovuşturdu. "Büyürken arkadaşların var mıydı?"

"Ah." Boynumu ovuşturdum. "Bu konuşmanın gidişatında keskin bir değişiklik oldu. Sanırım kırbaçlandım."

Andrea öne doğru eğildi. "Arkadaşlar, Kate. Hiç arkadaşın oldu mu?" "Arkadaşlar insanı zayıflatır," dedim ona.

"Yani ben senin ilk gerçek arkadaşın mıyım?"

"Öyle de denebilir." Jim de bir arkadaştı ama aynı şey değildi. "Ve Curran senin ilk gerçek aşkın mı?"

Gözlerimi devirdim.

Andrea yumuşak bir sesle, "Nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun," dedi.

"Şimdiye kadar iyi gidiyordum. Eninde sonunda geçecek."

Andrea dudağını çiğnedi. "Biliyorsun ki ben büyük bir kızım ve kendi bağımin çaresine bakabilirim ve benim için savaşıacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Ve eğer Raphael'le birlikte olmasaydım, yine de tamamen iyi, işimde iyi ve zaman zaman mutlu olurum." Derin bir nefes aldı. "Bunu aklımda tutarak Gerçek bir kırık kalp asla geçmez. Kendinizi toparlayabilir ve işlevinizi yerine getirebilirsiniz ama aynı şey değildir."

Bu acıyı hayatımın sonuna kadar üzerimde taşıyamazdım. Patlardım. "Moral konuşması için teşekkürler."

"Daha bitirmedim. Mesele şu ki, insanlar sizi yaralamak için olağanüstü bir potansiyele sahipler, ama aynı zamanda iyileşmenize yardımcı olmak için de büyük bir güce sahipler. Bunu uzun süre anlayamadım."

Öne doğru eğildi. "Raphael ateşli ve yüklü ve seks harika, ama onunla birlikte olmamın nedeni bu değil. Yani, bunlar canımı acıtmıyor ama beni orada tutan şey bu değil."

Tahmin etmem gerekirse, bu Raphael'in azmine duyulan saygı olurdu. Bir werehyena ya da tercih ettikleri adıyla bouda olan Raphael, Andrea'yı her şeyin ötesinde seviyordu. Ona aylarca kur yaptı -bir bouda için duyulmamış bir şeydi bu- ve Andrea sonunda onu hayatına kabul edene kadar vazgeçmeyi reddetti. Bouda alfası B Teyze'nin oğlu olması işleri karmaşıktırılıyordu ama ne Raphael ne de Andrea bunu umursuyor gibiydi.

Andrea gülümsedi. "Onunlayken kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki kırık parçalarımı topluyor ve beni tekrar bir araya getiriyor ve bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmuyoruz. Terapiye gitmiyoruz. O sadece beni seviyor ve bu yeterli."

"Senin adına mutluyum" dedim ve bunda ciddiydim.

"Teşekkür ederim. Bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini biliyorum ama sanırım Curran seni seviyor. Gerçekten seviyor. Ve bence sen de onu seviyorsun, Kate. Bu nadir bir şey. Bir düşünsene, seni gerçekten ektiyse neden her şeye kızsın ki? İkiniz de birinci dereceden pislik olabilirsiniz, bu yüzden ikinizin de bunu bir kenara atmasına izin vermeyin. Eğer bu işten sıyrılacaksanız, en azından resmin tamamını bilerek sıyrılın."

"Haklısın. Siktir git. Ona ihtiyacım yok," dedim.

Andrea sessizce içini çekti. "Tabii ki yok."

"Biraz daha çay?"

Başıyla onayladı. Ona bir fincan daha doldurdum ve sessiz mutfağımda içtik. Sonra o gitti.

Tezgâhtan küçük bir tabak aldım, fırlatma bıçağımın ucuyla kolumu deldim ve birkaç kırmızı damlanın tabağa düşmesine izin verdim. Kanım sihirle dolup taşıyordu. Yüzeyin hemen ötesinde akıyordu.

Ben ittim.

Kan, çağırma uyarak aktı, santim uzunluğunda iğnelere dönüştü ve sonra toz haline geldi. İğneler yarım saniye mi sürdü? Belki daha az. Gece Yarısı

Oyunları'nın sonunda, altın bir kafesin içinde ölmek üzereyken, kanım

benim bir uzantım gibi hissettirmişti. Onu büküp şekillendirebiliyor,

isteğime göre eğip bükebiliyor, tekrar tekrar katılaştırabiliyordum. Bir

süredir onu kopyalamak için uğraşıyordum.

ve hiçbir yere varamıyordum. Gücümü kaybetmişim.

Kan, Roland'ın en büyük silahıydı. Hugh d'Ambray'le onsuz karşılaşma ihtimaline hiç değer vermiyordum.

Saldırıya uğrayan kaniş beklenti içinde bana baktı. Kanı giderde yıkadım, yanıma uzanabilmesi için yere oturdum ve traşlı sırtını okşadım. Gözlerimi kapattığımda Curran'ın kokusunu hatırlayabiliyordum. Kafamın içinde beni yakaladı ve etrafında döndü, cam parçalarının etkisiyle vücudu sarsılırken beni korudu.

Kendimi çok yalnız hissettim. Kaniş bunu hissetmiş olmalı ki başını bacağıma koydu ve beni bir kez yaladı. Yardımı olmadı ama yine de minnettardım.

BÖLÜM 9

GARIP BİR SES UYKUMU BÖLDÜ. Gözlerim açıldı.

Çöp parçaları halımın üzerine, devrilmiş bir çöp kutusunun yanına saçılmıştı. Ortada, saldırgan kaniş çöplerimi metodik bir şekilde yutuyordu. Ben izlerken, patates kabuğundan bir parça kopardı, ağzını tavana doğru kaldırdı, yüzünde nirvana benzeri bir coşkuyla çiğnedi ve daha fazlası için eğildi. Patilerine ve ağzına siyah bir madde bulaşmıştı. Boya olmalıydı. Julie birkaç ay önce beni terk etmişti. Yatılı okulda olmadığı zamanlarda benimle kalıyordu. Yatak odası olarak kütüphaneyi seçmişti ve ben de onu siyaha boyamasına izin vermiştim. Kaniş boya kutusuna girmişti.

"Sen öldün." Chomp,
chomp, chomp.

Sihirli dalga hâlâ devam ediyordu ve evim dondurucu soğuktaydı. Eşofmanla uyumakta zorlanıyordum - battaniyenin altında eşofman giymek bana göre değildi - ama bu sabah kesinlikle kararımdan pişman oldum. Ayak parmaklarım o kadar soğuktu ki kopmamaları mucizeydi. Battaniyeyi kaptım, yatağında doğrudum ve elimi havalandırmaya dayadım. Hiçbir şey yoktu. Binanın kazanı ölüm sancıları çekiyordu. Son bir ay içinde iki kez kesilmişti. Tüm kiracılar paralarını bir araya getirse bile, yine de bu lanet şeyi değiştirmeye gücümüz yetmezdi. Özellikle de kış için kömür aldığımızı düşünürsek.

Odanın öbür ucundaki, kitap yığınlarıyla yarı örtülü küçük odun sobasına baktım. Şu anda odun ateşi yakmak imkânsız gibi görünüyordu, bu yüzden cesurca battaniyeyi bıraktım ve olabildiğince hızlı bir şekilde eşofmanlarımı çektim.

Giyindikten sonra kafayı buzdolabında kontrol ettim. Hâlâ çürüme yoktu. Tüm bu soruşturma, "normal" ölümsüz davranış kavramını arkaya götürdü ve beynini testere ile kesilmiş bir av tüfeğiyle havaya uçurdu.

Köpeği gezdirdim, yaklaşık yirmi dakika süren çöpü ayıkladım ve telefonu denedim. Çevir sesi. Bunun bir mantığı ya da nedeni yoktu ama insan hediye bir telefonun ağzına bakmaz. Telefon hattı kesilmeye karar vermeden önce Gazino'yu aradım. On saniye içinde Ghastek telefona geldi.

"Umarım haberlerin vardır Kate. Uzun bir gece oldu ve ben de dinleniyordum."

Bu muhtemelen yapabileceğim en aptalca şeydi ama başka kime soracağımı bilmiyordum. "Dubal ayinini biliyor musun?"

Cevap vermeden önce küçük bir duraksama oldu. "Elbette. Bunu birkaç kez gerçekleştirdim. Ancak, bunun farkında olmanıza şaşırdım."

Bana bunu nereden bildiğimi sormadı ama meraktan ölüyor olmalıydı. Vasimin eski karısı dışında kimse ölümsüzleri kullanabildiğini bilmiyordu. Dubal ritüeli büyük miktarda ham güç ve çok fazla bilgi gerektiriyordu. Ghastek beni bir haydut olarak görüyordu. Bunu yapabileceğim fikri aklının ucundan bile geçmezdi ve ben de böyle olmasını tercih ederdim. "Ritüelin başarısız olmasına ne sebep olabilir?"

"Başarısızlığın şeklini açıklayın."

"Ritüeli gerçekleştiren kişi, ölümsüzün eski yol göstericisinin kimliği ya da yeri yerine kanda kendisini görüyordu."

Ghastek uzun bir nefes için kendi kendine mırıldandı. "Dubal ritüeli gezginin zihninin izini ölümsüzün beyninden kaldırır. Kafadan akan kan ritüelin merkezinde değil; aslında herhangi bir karanlık yüzey iş görür. Koyu arka plan sadece görüntünün daha fazla öne çıkmasını sağlıyor. Bir lambaya birkaç saniye baktıktan sonra gözlerinizi kapatırsanız ya da karanlık bir nesneye bakarsanız, lambanın parlayan dış hatlarını görürsünüz.

Bu olaya negatif ardıl görüntü denir. Aynı prensip burada da geçerlidir, ancak görüntü ölümsüzün beyninde bıraktığı zihinsel ayak izinden elde edilir." Bu bilgiyi ileride başvurmak üzere dosyaladım. "Aha."

"Uygulayıcının kendini görmesine neden olabilecek iki faktör vardır. Birincisi, çok fazla zaman geçmiştir ya da ölümsüzün pilotu yoktur. Ritüel ne kadar hızlıydı gerçekleştirdin mi?"

"Ölümünden sonraki iki saat içinde."

"Hmmm. O zaman zaman aşımı bir sorun olmamalı. Ölümsüzlerin sonlandırılmasından altı saat sonra makul ölçüde iyi bir görüntü elde edebildim. Bu durumda elimizde iki numaralı olasılık kalıyor: navigatörün iradesi

uygulayıcınınkinden çok daha güçlüdür. Eğer navigatör ölümsüzün yok edilmek üzere olduğunu fark ederse, zihinsel bir dalgalanmayla onu şok edebilir. Biz buna yakma diyoruz. Dağlanmış bir beyni okumak zordur. Görüntüyü kaldırmak beceriden ziyade ham güç meselesi haline gelir. Yönlendiricinin uygulayıcıdan çok daha güçlü olma ihtimali var mı?"

"Pek olası değil." Çok az yeteneğim vardı ama ham güç konusunda Ghastek'i bile geride bıraktım.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Uygulayıcının ne kadar güçlü olduğunu biliyorum." "Yani bu şahsen tanıdığın biri mi?" İnce buz. İhtiyatlı davranın. "Evet."

"Elinizde bir ölümsüz kafası olduğunu ve teşhis için bana götürmediğinizi mi anlamalıyım?"

"Evet." Aman Tanrım.

Sessizlik hüküm sürüyordu. "Atlanta'da Halk personeli dışında Dubal ayinini gerçekleştirebilecek dört kişi var. Önümde onların numaraları var. Bu dört kişi arasında Martina en iyisi ama ne ustalıkta ne de güçte benimle boy ölçüşemez. Neden benden başka birini kullanasın ki?"

"Kendimce sebeplerim vardı."

"Onları duymak için bekliyorum."

"Onları kendime saklamayı tercih ederim." "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Yüzümü buruşturdum. "Sen neden farklı olasın ki?" "Vampir kafası mıydı?"

Bu hiç iyi gitmeyecekti. "Hayır."

Daha fazla sessizlik. Sonunda iç çekti. "Hâlâ sende mi?"

Eğer ona kafayı getirirsem, zihnindeki izimi silecekti. "Çürümüş."

Ghastek tekrar iç çekti. "Kate, elinde eşsiz bir ölümsüz örnek vardı ve onu inceleme fırsatını benden esirgedin. Bunun yerine, onu temel nekromantik prensiplerden bihaber olduğu aşikâr olan bir sahtekâra götürdün; aksi takdirde bu telefon görüşmesini yapıyor olmazdık. Gelecekte aynı hatayı yapmayacağınıza inanıyorum. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır."

Kulağıma bir bağlantı kesme sinyali geldi.

Kanişe baktım. "Sanırım duygularını incittim."

Bu dilekçe hızla karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Bir tarafta Çelik Mary şekil değiştirenlere saldırdı. Diğer tarafta ise ölümsüz büyücüler Gazino ve Lonca'yı barbekü yapmaya çalışıyordu. Hem Çelik Meryem'in hem de ölümsüzlerin daha sonra Lonca'ya saldırması dışında birbirleriyle bağlantılı görünmüyorlardı.

Belki de Roland Sürü'de her şeyin serbest olduğunu ilan etmişti ve şekil değiştirenleri alt edebileceklerini düşünen bir ödül avcısı akınına uğruyorduk. Ama sonra Gazino'ya yapılan saldırı hiç mantıklı gelmedi.

Telefon çaldı. Açtım. "Kate Daniels."

"Benim," dedi Curran. "I-"

Telefonu kapattım.

Telefon yine çaldı. Fişini duvardan çektim. Curran'la konuşmak şu anda beni aşırıyordu.

OFİSE GİRDİĞİMDE, KAHVENİN ÇOĞU

çoktan gitmişti ve kalanlar da zehir gibi kokan ve zehir gibi tadı olan şurup kıvamında bir demliğe dönüşmüştü. Yine de bir kupa aldım. Ayrıca dinlenme odasındaki Duncan'ın çörek kutusundan küçük sarı bir çörek çaldım ve ofisimdeki saldırgan kanişe yedirdim. Büyük bir gösteri yaptı. Önce, kimin patron olduğunu göstermek için çöreğe hırladı. Sonra burnuyla dürttü. Sonra yaladı, en sonunda da ağzına atıp büyük bir zevkle çiğnedi ve halının her tarafına kırıntılar bıraktı. Onu yerken izlemek kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı, ama sadece biraz.

Mauro elinde kanıt bandıyla sıvanmış büyük bir kağıt kutuyla ofisime girdi. Kaniş hırladı ve dişlerini şaklattı.

Mauro gülümsedi. "O çok iyi bir köpek. Çok vahşi."

"Çöplere karşı çılgın bir tutkusu var."

"Muhtemelen bir süre onun üzerinde yaşadı. Ona bir isim verdin mi?"

Mauro kutuyu masanın üzerine koydu.

"Hayır."

"Adını Beau koymalısın. Beauregard. Beau'ya benziyor. Her neyse, bu sana Savannah'dan geldi."

"Teşekkürler."

O gitti ve ben de nakliye manifestosunu kontrol ettim. Savannah Mary #7, nam-ı diğer Çelik Mary, nam-ı diğer Pelerinli Adam'a ait kanıtlar. Oh güzel.

Evrak yığınınını kaldırmak için uzandım ve parmaklarım sert bir şeye süründü. Hmm. Onu ışığa doğru sürükledim. Kurşun bir kutu, altı inç uzunluğunda, dört inç genişliğinde ve üç inç derinliğinde.

Büyü ticaretinde insanlar kurşundan genellikle siyah altın olarak söz ederlerdi. Altın, asil bir metal olduğu için hareketsizdi. Paslanmıyor, kararmıyor, aşınmıyor ya da çürümüyordu ve çoğu asidin üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Sihirli bir şekilde, kurşun altını taklit ederdi. Büyüye direnir, koşulları görmezden gelir ve çoğu büyü yayılımını herhangi bir sonuca maruz kalmadan emerdi.

Kurşun kanıt kutusunun içinde şık bir şey olmalıydı. Köşesindeki küçük etikette EXHIBIT A, MARY #14, OCAK 9 yazıyordu. Evrakları karıştırdım. 5 Ekim, 8 Ekim . . . 9 Ekim. İşte buradasın.

Masamın köşesine tünedim ve raporu taradım. Steel Mary, Savannah'nın güney ucundaki bir içki mekânı olan Barbwire Noose'un alt katında her ay düzenlenen kafes dövüşünü mahvetmişti. Barbwire Noose'un sahibi Barbara "Barb" Howell, üzerinde yırtık pırtık bir pelerin ve deri bermuda şorttan başka bir şey olmayan, bir metre boyunda, kıllı bir adamın kapıdan içeri girdiğini bildirdi. Barb, davetsiz misafire hizmet etmeyi reddettiğini, Remington 870 pompalı tüfeğini adama doğrultarak ve "Gömlek yok, ayakkabı yok, hizmet yok" diyerek ifade etti.

Barb'ı zaten severdim.

Adam güldü. Bu noktada, baş fedai olaya dahil olmaya karar verdi. Adam fedainin kafasını tahta çubuğa geçirdi, bu da Barb'a av tüfeğini kullanması gerektiğini gösterdi. Ne yazık ki sihirli dalga vurmuş ve tüfek ateş almamıştı. Adam tüfeğe el koydu ve Barb'ın kafasına tüfekle vurdu. Sonraki olayları hatırlaması anlaşılır bir şekilde bulanık görünüyordu.

Düzenli müşterilerden biri olan yirmi bir yaşındaki Ori Cohen sandalyesinden kalktı ve kıllı adama bir madalyon uzattı. Barb'a göre adam "bir köpek gibi hırladı" ve geri çekildi. Adam geri çekilmeye devam edince Barb, Ori'nin "onu dışarı çıkaracağını" düşünmüş. Ne yazık ki, pelerinli uzun boylu biri arka kapıdan bara girmiş ve Ori'nin boynunu baltayla kesmiş. Kıllı adam daha sonra ikinci davetsiz misafir izlerken mekânı yıkmaya devam etti.

Tarifler en iyi ihtimalle belirsizdi. Barb'ın ikinci adamı Clint'e göre, ilk adam "dev, tüylü, parlayan bir sonovabitch" idi.

Gözleri... Kollarındaki damarlar elektrik kablosu büyüklüğünde." Pek kaliteli bir tanımlama sayılmaz. "Merhaba, dev tüylü bir sonovabitch hakkında arama emri istiyorum..."

İkinci adam uzun boylu olarak tarif edildi. Kimse yüzünü görmemiş.

Davetsiz misafirin alışılmadık yüksekliği ve neredeyse çıplak olması nedeniyle, olay olası bir Çelik Mary görülmesi olarak sınıflandırıldı. Steel Mary bir gece önce Savannah'da da görülmüştü ve Savannah Biyolojik Tehlike ihtiyatlı davranmayı tercih etti.

Rapor birkaç fotoğrafla birlikte geldi. Onları masanın üzerine yaydım. Ori, ince, zayıf bir adam, çöplerle kaplı bir zeminin ortasında top gibi kıvrılmıştı. İkinci çekim cesedi arkadan gösteriyordu. Ori'nin yüzü kameraya bakıyordu, yanağı giderek koyulaşan bir kan birikintisinin içindeydi. Süt gibi ölü gözlerle bana bakıyordu. Yüzü sinekkaydı tıraşlı, dar ve şok edici derecede gençti.

Sadece bir çocuk, gerçekten. Bir zorba gören, ona karşı çıkan ve ezilen bir çocuk. İyi adamlar her zaman kazanmaz.

Üçüncü fotoğraf Ori'nin alet çantasını gösteriyordu, barın altına düzgünce sıkıştırılmıştı. Her nasılsa yıkımdan kurtulmuştu. Kutunun içinde keskiler ve tuğla malaları istiflenmiş, temiz ve düzenli bir şekilde duruyordu. Aletlerin üzerinde pembe bir fiyonkla bağlanmış küçük bir hasır kutu duruyordu. Kutuya yakın çekim. Çikolataya batırılmış çilekler.

Masonlar iyi para kazanıyordu ama o kalfa olacak yaşta bile değildi. Çikolata pahalıydı ve çileklerin mevsimi çoktan geçmişti. Onları almak için haftalarca para biriktirmiş olmalıydı. Muhtemelen onları özel birine vermeyi planlıyordu. Bunun yerine kendini pis bir yerde bulmuş, bir çöp parçası gibi atılmıştı.

"Bu piçi bulmalıyız," dedim saldırgan kanişe. "Onu bulacağız ve sonra canını yakacağım."

Fotoğraf yığınının göz gezdirdim. Ori'in elinin yakın çekimi. Ölü parmaklarına kırık bir gümüş zincir dolanmış. Ona bir şey takılmış olmalıydı. Bir muska, bir idol, belki de bir çeşit tılsım. Mary'nin geri çekilmesini sağlayan bir şey.

Raporu Barb'ın röportajına doğru çevirdim. "Gömlek yok, ayakkabı yok, hizmet yok" kısmına gelene kadar raporun özetini yansıtıyordu.

Barbara Howell, kıllı adamın bir kadın gibi güldüğünü belirtti.

Telefon bana bağırdı. Açtım. "Kate Daniels."

"Bu oyunla işim bitti," diye hırladı Curran.

Bağlantı kesme düğmesine bastım ve Maxine'in dahili numarasını tuşladım. "Maxine, eğer tekrar ararsa, lütfen onu bağlama."

"Canım, o Canavar Lord'du."

"Evet, biliyorum. Lütfen aramalarını kontrol edin." "Pekala."

Kağıda tekrar baktım. Kılıklı adam bir kadın gibi gülüyordu. Tıpkı ölümsüz büyücü gibi.

Curran beni neden arıyordu ki?

Telefonu elime aldım ve Christy'nin numarasını çevirdim. Christy benim en yakın komşumdu - Savannah yakınlarındaki evimden sadece birkaç dakika uzakta oturuyordu. İlk çalışta cevap verdi.

"Selam, ben Kate. Nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. N'aber?"

Sonra pişman olurdum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Evime gidip kapımın yanında bir not olup olmadığına bakabilir misin?"

Aradan bir ay geçmişti. Cam panelli kapının altına sıkıştırmadığı sürece, not orada olsa bile çoktan gitmiş olacaktı.

"Elbette. Sizi birazdan ararım. İş numaran, değil mi?"

"Hayır, benim dairem daha iyi. Teşekkürler."

Telefonu kapattım. Bir not olsa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmede. Hiçbir şeyi.

Barb'ın barına saldıran iri ve tüylü adam bir kadın gibi gülüyorsa ve ikinci davetsiz misafir Çelik Mary ise, bu aynı takım için vuruş yaptıkları anlamına geliyordu. Atlanta'da kendine bir bölge açmaya çalışan yeni bir grup muydu? Ahh. Ne kadar derine inersem kafam o kadar karışıyordu.

Kanıt fotoğraflarına geri döndüm. Barın geniş bir görüntüsü. Barbwire Noose'un içi yıkılmıştı. Kırılacak her şey kırılmıştı. Parçalanmış sandalyeler. Ezilmiş masalar. Parçalanmış camlar. Duvarlarda delikler. Bir zamanlar bilye masası olabilecek kaotik ve çarpık bir enkaz. Sözlükteki "öfke" tanımının altında bu resim vardı.

Fotoğraflardan birinde, ahşap enkazın altında fotoğrafı çekilen bir muska görülüyor. İki santim uzunluğundaki muska, bir tarafında bir kağıt parçası bulunan içi boş gümüş bir parşömeni andırıyordu. Bu yaygın bir tılsımdı: parşömen koruyucu bir büyü içeren bir parça kağıt ya da parşömen içeriyordu. Resmin altındaki yazıda şöyle yazıyordu: SERGİ A'YA BAKIN.

Kurşun kutuyu açtım. İçinde, küçük bir plastik torbanın içinde bir parça parşömen duruyordu. İki inç genişliğinde ve yaklaşık dört inç uzunluğundaydı, yırtık sarı kenarları birçok kez kırışmış ve yırtılmıştı. Yavaşça ters çevirdim.

Boş.

Sadece bir kez olsun, sadece bir kez olsun, beni yakıcı çemberlerden atlamak zorunda bırakmayacak bir kanıt isterdim.

Notta parşömenin muskanın içinde bulunduğu ve boş olduğu belirtiliyordu. Whooptidoo. Yapılan takibe göre Ori yalnız yaşıyordu. Birlikte çalıştığı marangozlardan biri Ori'nin hastalanmaktan korktuğunu ve muskayı hastalığa karşı bir koruma olarak taşıdığını belirtmiştir. Tılsımın ne tür bir büyüsü olduğunu ya da Ori'nin onu nasıl aldığını bilmiyordu.

Laboratuvar raporunu bulana kadar araştırdım. *İçinde "Rüzgar Gibi Geçti"* vardı.

En az 15 santim kalınlığında. İlk testle başladım.

Tüm kanıtların rutin olarak m-taramadan geçirilmesi gerekiyordu. M-tarayıcı büyülü kalıntıların izlerini bulur ve renk olarak kaydeder: insan için mavi, ölümsüzler için kırmızı ve morun çeşitli tonları, çoğu şekil değiştiren için yeşil. Parşömenimin m-taraması da boştu. Ne güzel.

Bir sonraki madde "Franco Emisyon Testi (FET)" başlığını taşıyordu. Bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Raftan bir büyü laboratuvarı prosedürü referans kitabı aldım. Görünüşe göre FET, ilgilenilen nesneyi beyaz bir kağıdın üzerine yerleştirmeyi, yoğun bir ilahiye veya ağır büyü yayan bir nesneye maruz bırakmayı ve ardından m-tarama yapmayı içeriyordu. Test edilen nesnede büyü yoksa, sadece birkaç dakikalığına da olsa, m-tarama tarafından algılanacak kadar büyüye doyuyordu. FET sonrası m-taramasının kopyası, ortasında parşömen boyutunda güzel bir boşluk olan soluk mavi bir kağıt parçası gösterdi. Parşömende bir büyü vardı. Elbette testlerden biri bunu ortaya çıkaracaktı.

Otuz dakika sonra, sıkılmış Savannah PAD büyücülerinin eğlenmek için neler yaptığına dair çok fazla gereksiz şey öğrenmiştim. Parşömen üzerinde yaptıkları on yedi testten sonra vardıkları sonuç şuydu: Boş, sihirli, ne olduğunu bilmiyoruz ve okuyamıyoruz. Toodles.

Parşömende iyi bir şey olmalıydı, Ori'nin hayatını ortaya koymasını sağlayacak bir şey. Çantayı elime aldım ve pencereye doğru tutarak ışığın içeri girmesini sağladım. Parşömen tanelerinden başka bir şey yoktu.

Sol tarafta bir kapı tıkırdadı ve ardından ağır adımlar koridorda yankılandı. Şövalye koruyucu ofisime girdi, saldırgan fino köpeğime hırladı ve müşteri koltuğuma oturdu. Ahşap ve metal onun ağırlığını kabul ederek inledi. Ted düz bakışlarıyla beni sabitledi. "Elinizde ne var?"

BÖLÜM 10

"ÇOK FAZLA ŞEYİN YOK," DEDİ TED, ben elimdekileri ortaya koyduktan sonra.
dava.

"Dava otuz altı saattir bende."

"Otuz sekiz." Ted öne doğru eğildi ve kurşuni gözleriyle bana baktı.

Ted Western kıyafetlerine düşküdü. Bugün kot pantolon, sıgır derisinden çizmeler ve omuzlarında siyah yamalar olan turkuaz bir gömlek giymişti; her yama beyaz bir Teksas yıldızıyla işlenmişti. Ted Moynohan, baloda bir sıgır hırsızı gibi davranıyor.

Sorun şuydu ki, şövalye koruyucu kıyafeti için yaklaşık kırk kilo fazlaydı. Tam olarak şişman sayılmazdı ama göğsü kalındı ve göbeğinin başlangıcını taşıyordu, Ted yaşlanmış bir ağır sıklet boksörünün yapısına sahipti. Eğlence olsun diye merdivenleri koşarak çıkmazdı ama yüzüne bir kapı çarparsanız, kapıyı yumruklar ve aynı darbeye sizi yere sererdi.

Kıyafetine rağmen, o bakışın hedefinde olmak, emniyeti kapalı dolu bir 45'liğin ağzına bakmak gibiydi. Çılgılık atıp bayılırsam ne yapacağını merak ediyordum.

Sesi alçak, neredeyse tembelceydi. "Tarikat'ın birincil görevi nedir?"

"İnsan ırkının hayatta kalmasını sağlamak."

Başını salladı. "Düzeni koruyoruz. Canavarları bir arada yaşamaya zorluyoruz. Barışı sağlıyoruz. Kırk sekiz saat önce bu şehir işliyordu. Biz burada otururken, İnsanlar birilerinin kendilerinden daha iyi ölümsüzlere sahip olduğu ve pastadaki paylarının peşine düştüğü paranoyasını yaşıyor. Şekil değiştirenler kendi ölümlülüklerini düşünüyor ve çocuklarının salgın hastalıklardan öldüğünü hayal ediyor. Loncanın kafası kesildiği için paralı askerler çırpınıyor. Biohazard şehir çapında bir karantina ilan etmek istiyor ve PAD kirli bir pelerinle her evsizi arıyor. Şehir cehenneme doğru gidiyor. Canavarlar, haydutlar ve polisler korktuğunda ne olur biliyor musunuz?"

Biliyordum. "İyi davranmayı bırakıyorlar."

"Düzeni yeniden sağlamalıyız. Atlanta'yı ne pahasına olursa olsun sakinleştirmeliyiz, yoksa panik ve kaosla kaynayıp gidecek. Senden daha yetkin, daha tecrübeli ve daha uzun bir geçmişe sahip bir kadın şövalyem olsaydı, seni bu dilekçeden alır ve ona verirdim."

Andrea ne, doğranmış ciğer mi? "Güven oyu için teşekkürler." "Bu dilekçeyi bir erkeğe vermek söz konusu bile olamaz. Bu konuda disiplin sorunu olan ve çenesi düşük bir akademi terki."

Masanın üzerine atlayıp ağzını tekmelemek istedim. "Kalbim sempati içinde kanıyor."

Ted beni görmezden geldi. "Atlanta Bölümü'nün tüm gücü arkanızda. Bu karmaşayı düzelt. Bunu gerçekleştirmek için neye ihtiyacın var?"

Kimliğimi çıkarıp ona verme dürtüsü o kadar güçlüydü ki boynumdaki kordona dokunmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. *Burada, bununla başa çıkıyorsun. Olası bir salgının ağırlığı üzerinizdeyken etrafta koşturmaya çalışırsanız, insanların ölmesinin sorumluluğunu taşırsanız, arkanıza yaslanıp nerede yetersiz kaldığınızı söyleyeceğim.* Bir yıl önce bunu yapabilirdim. Ori'nin buruşmuş bedeni gözümün önünden geçti. Ama sonra tekrar, belki de yapmazdım.

Gururumu bir top haline getirdim, üzerine oturdum ve kanıt kutusundan kurşun kutuyu aldım. "Bu onu daha önce durduran parşömen. Üzerinde ne yazdığını bilmem gerekiyor. Onu neyin incittiğini ve kim olduğunu bilmem gerek."

"Bir uzmana ihtiyacınız var."

Başımı salladım. "Bunu Saiman'a götürmek istiyorum."

"Polyform. Tarikat ile çalışmayı reddediyor."

"O en iyisi"-narsisistik sapık, cinsel sapkın, açgözlü hedonist

- "Şehirdeki uzman. Başka birini ithal edecek vaktimiz yok ve Savannah PAD tüm standart test olanaklarını tüketti. Uygun finansal teşvik sağlandığında Saiman'ın benimle çalışacağından eminim."

"Ne kadar emin?"

"Kendine çok güveniyor." *Pantolonuma girmek istiyor ve ben onun çiçeklerini atıyorum. Arasam çok sevinirdi.* "Ama ucuza gelmiyor."

Ted bir şeyler yazdı ve önüme koydu: 100.000 dolar. Saiman için bile fahiş bir meblağdı. "Bu senin limitin. Ara onu. Hemen."

Sandalyemden kıpırdama belirtisi göstermeyerek bana inanmadığını açıkça ortaya koydu.

Telefona uzandım. Saiman ikinci çalışta açtı.

"Kate," tanıdık bir erkek sesi ahizeye doğru nefes aldı. "Unutulduğumu sanmıştım."

Ugh. "Hayır, sadece kaçınıldı." Hoparlörü açtım.

"Her zamanki gibi açık sözlüsün. Bize biraz zaman kazandırayım mı? Arıyorsunuz çünkü Solomon Red'in iç organları vücudundan fırladı ve şehrin su kaynağını enfekte etmeye çalıştı."

"Evet." Bu beklenen bir şeydi. Saiman bilgi ticareti yapıyordu, bunun için iyi para ödüyordu ve paralı askerler her zaman nakit sıkıntısı çekerti.

Sesi tereyağını eritebilirdi. "Uzmanlığıma ihtiyacınız var mı?"

"Tarikatın senin uzmanlığına ihtiyacı var."

"Oh, ama Tarikat için çalışmayacağım." Güldü. "Benim zevkime göre fazla yasallar."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. İlgilenebileceğinizi düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Ama senin için çalışacağım. Benim şartlarımla." İşte başlıyoruz.

"Aslında sizinle çalışmaktan heyecan duyarım. Aramanız daha iyi bir zamanda olamazdı."

Sesi çok mutlu geliyordu. Bu bana pahalıya patlar.

"En basit şeyleri aradan çıkaralım," dedi Saiman. "Sizin ve benim muhasebe kolaylığımız için, hizmetlerim karşılığında elli bin dolar sabit ücret talep edeceğim."

"Bu oldukça büyük bir rakam."

"Ben oldukça pahalı bir danışmanım." "Otuz bin."

"Lütfen Kate, pazarlık yapma. Ted Moynohan muhtemelen bu miktarın iki katına izin verdi. Bunu biliyorum çünkü bu sabah beni aradı ve davada danışmanlık yapmam için bana elli bin teklif etti. Kendisinden şahsen hoşlanmadığım ve Tarikat'ın fanatizmini daraltıcı bulduğum için elbette bunu reddettim."

Ted'in yüzü granit gibi sertti.

Arkamdan iş çevirdi. Hafızam bana kanıt kutusunu getiren Mauro'yu gösterdi. Neden Mauro'da olsun ki? Tüm paketler Maxine'in masasına gelirdi ve bir kez bile bana getirmedi. Tabii paket Ted'in ofisindeyse ve Ted ona bunu yapmasını söylemediyse.

Ted kanıtlarımı gözden geçirdi ve ben bulgularımı özetlediğimde hiç istifini bozmadan orada oturdu.

"Kate?" Saiman'ın sesi sordu.

Kahve fincanımı elime aldım ve bir kaşıkla kahveyi karıştırdım. Karıştırmak ya da bir şeyler karalamak gibi tekrarlayan küçük hareketlerin stresi azaltmaya yardımcı olduğunu bir yerlerde okumuştum ve stresimi azaltmam gerekiyordu yoksa patlayacak ve Ted Moynohan'a bir ton tuğla gibi çarpacaktı. "Düşünüyorum."

"Suçlunuzun kadınları hedef almadığını fark ettiniz mi? Ya güçlerine karşı doğal bir bağışlıkları var ya da onları bir tehdit olarak görmüyor."

"Fark ettim."

"O halde Moynohan'ın seçeneklerinin sen ve Andrea Nash'ten ibaret olduğunu anlamalısın. Moynohan Nash'ten nefret ediyor - nedenini bilmiyorum ama eninde sonunda öğreneceğimden eminim - bu yüzden tek uygun çözüm sizsiniz. Aslında, şu anda senin ofisinde oturup konuşmaları dinliyorsan hiç şaşımam, sırf işbirliğimi sağladığından emin olmak için. Sırtın duvara dayalı Kate. Bu şartlar altında, elli binlik bir ücret bir hediyedir. Bunu nezaketle kabul et."

Kaşık parmaklarımın baskısı altında eğildi. Çıkardım ve iki elimle ileri geri, ileri geri bükmeye başladım.

"Pekâlâ," dedim. "Mary'nin öldüğüne ya da yakalandığına dair kesin bir kanıt elde ettiğimizde size elli bin dolar ödenecek."

"Ya da yetki alanınızın dışına çıktı. Onu ülkenin dört bir yanında takip etme ihtimaline pek sıcak bakmıyorum."

Kaşığı biraz daha eğdim. "Anlaştık. Gerçek fiyat nedir, Saiman?"

"Bana bir etkinlikte eşlik edeceksin Kate. Halka açık bir etkinlik olacak, gece elbisesi giyeceksin ve kolumda sergileneceksin. Bunu bir randevu olarak düşün."

Kaşık elimde kırıldı. Çöp kutusuna attım. "Bunu en son denediğimizde her tarafım şeytani kana bulandı."

"Sizi temin ederim, tamamen güvende olacaksınız. Aslında söz konusu etkinlik Atlanta'nın en güvenli yerlerinden birinde gerçekleştirilecek."

"Beni endişelendiren güvenliğim değil. Sizin şirketiniz. Beni gösterme ihtimalinden dolayı çok neşeli görünüyorsunuz. Gizli bir amacın mı var?"

"Her zaman bir art niyet vardır," diye beni temin etti Saiman. "Ama bunun dışında, varlığınızı çok hoş buluyorum."

Onun varlığını rahatsız edici buldum.

Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Seni cinsel bir ilişkiye zorlamak istemiyorum. Seni baştan çıkarmak istiyorum. Bu çok daha fazla beceri gerektirir. Korkarım bir cevaba ihtiyacım var. Evet mi, hayır mı?"

"Evet." Kelimenin tadı sanki çürük bir portakalı ısırılmışım gibi yapış yapıştı.

"Bunu öyle bir nefretle söylüyorsun ki. Şu anda vuruş menzilinizin dışında olduğum için kendimi şanslı sayıyorum. Bir anlaşmamız var mı?"

"Var."

"Muhteşem. Yarın akşam dokuzda sizi alırım. Elbiseyi evinize gönderirim. Uygun bir çift ayakkabıyla birlikte bu akşam sekizde orada olacak. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, çorap, iç çamaşırı . . ."

Cinsel sapkınlara partilerde eşlik etmek yakın gelecekte gündemimde yoktu. "Bu oldukça kısa bir süre. Şehri yıkmaya çalışan salgın hastalık saçan bir manyakla biraz meşgulüm. Bu ertelenebilir mi?"

"Kesinlikle olmaz. Yarın gece olmak zorunda yoksa anlaşmamız iptal olur."

Bu kadar önemli olan neydi? "Tamam, ama kendi kıyafetlerimi giyiyorum." Nasıl çılgın bir kıyafet bulacağı belli olmazdı.

"Sizi temin ederim, seçtiğim elbise çok zarif."

"Belki de onun yerine sen giymelisin. Eminim balonun en güzel kızı sen olursun."

Saiman içini çekti. "Zevkimi mi sorguluyorsun?"

"Geçen sefer beni Vietnam prensesi gibi giydirmiştin. Kendi elbisemi giyiyorum."

"Doğru elbiseyi giymeniz benim için son derece önemli. Büyük bir risk alıyorum."

"Kalbim senin için kan ağlıyor. Eğer elbiseni giymemi istiyorsan, bunu anlaşmamızda belirtmeliydin."

"I önermek bir değişim." Saiman'ın ses oldu pürüzsüz olarak eritilmiş çikolata. "Siz soruma cevap verin, ben de cüppe konusunu kapatalım."

"Ateş et."

"Ne giyersem giyeyim beni her zaman nasıl tanıyorsun?"

"Gözlerinden," dedim ona. "Seni her seferinde ele veriyorlar."

Uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Anlıyorum. Pekâlâ. Yaklaşık üç saat içinde özgür olacağım. Değerlendirmeme Çelik Mary'nin son görüldüğü yerden başlamak istiyorum. En az beş tanığa ihtiyacım olacak."

"Ayarlanacak," dedim ona. "Üç saat içinde Lonca'da görüşürüz."

"Konuştuğumuz gibi yüzümü değiştiriyorum. Güle güle." Kelimeye o kadar çok ima katmayı başarmıştı ki, telefonumdan silmek için bir bez parçasına ihtiyacım vardı.

Telefonu kapattım ve Ted'e döndüm. "Arkamdan kanıtlarımı karıştırmışsın."

Bana Paskalya Adası'ndan bir heykelin en iyi taklidini yaptı. "Bana güvenmiyorsun."

Saldırgan kaniş hırlayarak sözlerimi noktaladı. Ona ters ters baktım ve yere yattı.

Ted arkasına yaslandı. "İşleri berbat etmeyeceğine güvenmiyorum. Hızlı öğrenen biri değilsin ve sana öğretecek zamanım yok, bu yüzden tasmanı kısa tutuyorum."

İçimdeki durağan öfke tam anlamıyla alevlendi. Çok çalıştım. Kendi yükümü çektim. Biraz güven kazanmıştım. "Omzumun üstünde durursan çalışamam."

"İşte senin sorunun da bu Daniels. Senin bir egon var. Her gün bu ofise sanki buranın sahibiymişsin gibi giriyorsun. Sanki hak etmişsin gibi. Gerçek şu ki, sen Akademi'de başarılı olamazsın. Bu iş için gerekli eğitim ve disipline sahip değilsin. Sen bir şövalye değilsin ve asla da olmayacaksın. Henüz bana değerli olduğunu kanıtlayamadın."

"Bunu kanıtladım."

"Gece Yarısı Oyunları'nda savaştın ve Nash'i bu oyuna sen soktun." Gözlerimi ona diktim.

"İkiniz gerçekten yüzlerce tanığın önünde kavga edebileceğinizi ve bunun bana geri dönmeyeceğini mi düşündünüz?"

"Bu gerekliydi."

Ted ayağa kalktı. Sesi alçaldı. "Dünya canavarlarla dolu. Bizden daha güçlüler. Daha iyi büyüleri var. Biz insanların zirvede kalmasının tek nedeni sayımız ve canavarların bizden korkması. İşlerin düzeni bu. Her zaman böyle olmuştur ve böyle kalmalıdır. Gece Yarısı Oyunları'nın gerçekte ne olduğunu biliyor musunuz? Canavarlar için insanları av haline getirmenin bir yolu. Bizi o kumda ölürken görmeye devam edecekler ve çok geçmeden bizim yiyecek olduğumuzu ve alt edilmemizin kolay olduğu fikrine kapılacaklar. Bizden korkmayı bırakacaklar ve bu dünyayı kaosa sürükleyecekler. Ve sen o ringe gidip canavarların tarafında savaştın. Düzen'in temsil ettiği her şeye ihanet ettin. Boku yedin."

"Şekil değiştirenlerin tarafında savaştım."

"Şekil değiştirenler her an patlamaya hazır dinamit kutularıdır. Onlar insan değil. şimdilik insan olduklarını düşünmelerine izin vermek bizim için uygun ama sonuçta toplumumuzda onlara yer yok. Ayrı tutulmaları gerekir."

Dünya kristal berraklığına büründü. Kılıcımı çekip Ted'in boğazına yeni bir ağız açmama ramak kalmıştı. "Yani onları sürgüne göndereceksiniz. Rezervasyonlar mı yoksa çalışma kampları mı?"

"Ben olsam onları resimden tamamen çıkarırdım. Onlar bizim için bir tehdit.

Bizi öldürebilir ve bize hastalık bulaştırabilirler. Hayatta kalmak için hakimiyetimizi korumalıyız."

Şekil değiştirenleri yok edecekti. Hepsini öldürecekti. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Ted doğruldu. "Sana hayatına anlam katman için bir fırsat verdim. İyi olduğun için girdiğini sanıyorsun. Hayır. Sana verdim çünkü Greg Feldman'a saygı duyuyordum. O benim en iyilerimden biriydi ve anısını onurlandırmak için onun adını utandırmayacağından emin oldum. Ve ne zaman kendini unutursan ya da görevimizi unutursan ve kendini bir bok sanmaya başlarsan ve daha iyisini biliyorsan, gel beni gör ve seni düzelteyim."

Döndü.

Öfkeyle yavaşça nefes verdim. "Ted?"

Durdu ve bana geniş sırtını gösterdi.

"Bir köpeği kısa bir tasma ile gezdirdiğinizde, sizi ısırarak kadar yakınınızdadır.

Bunu aklınızda tutun."

Dışarı çıktı. Pencereye doğru döndüm ve bir şeyleri kırma isteğimi bastırmaya çalıştım. Gece Yarısı Oyunları'nda Hugh'yla kumun etrafında dönerken bana neden benden daha zayıf insanlardan emir aldığını sormuştu. O zamanlar bir cevabım vardı. şimdi aklımdan çıkmıştı ve hafızamla boğuşarak onu kurtarmaya çalışıyordum, çünkü ona çok ihtiyacım vardı.

Çelik Mary'yi öldürmek zorundaydım. Bu artık kişiseldi ve bunu bitirecektim. Ama Tarikat'ın yardımı olmadan Mary'nin izini tek başıma sürebilirdim. Saiman'ın parşömenimi analiz etmesini sağlamalıydım ve sonra Tarikat'tan ayrılabilirdim. Bu iyi hissettirecekti.

Eğer ben gidersem, dava Andrea'ya gidecekti. Ted'in başka kimsesi yoktu. Çelik Mary sihrini serbest bırakırsa, Andrea'nın gizli yarısı paniğe

kapılıp kaçabilirdi. En iyi ihtimalle, şehir bir salgınla yanıp kül olur ve o da

ve Tarikat'tan atılırdı. En kötü ihtimalle, bir loup şekil değiştiren sanılacak, avlanacak ve öldürülecekti.

Zihnimde Andrea'nın kurşunlarla delik deşik olmuş canavar derisi vücudu ve başında duran PAD'in kanlı bir resmi canlandı. "Loup'a dönüşmüştü. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Onu uyutmak zorunda kaldık."

Hayır.

Benim pisliğim. Kendi pisliğimi kendim hallederim.

Telefon çaldı. Muhtemelen Christy'ydi. Açtım. "Kate Daniels." Andrea, "Milton İlçe Hapishanesi'nde kilit altındayım," dedi. "Gel beni al."

BÖLÜM 11

BİRKAÇ SAAT SONRA BEAU Clayton'ın evine girdim.

Paçavralara sarılmış uzun bir paket taşıyordu.

Beau masasının arkasından bana sırtıttı. 1066 yılında, eski Saksonlar eski Norveçlilerle Stamford Köprüsü üzerinde kanlı bir savaşta karşılaştılar. Efsaneye göre Saksonlar düşmanlarını şaşırtmış ve Norveçliler toparlanmaya çalışırken savaşçılarından biri, dev gibi bir adam, köprüye çıkmış ve tek başına köprüyü tutarak kırktan fazla Sakson'u öldürmüştü, ta ki biri akıllılık edip aşağıdan uzun bir mızrağı köprünün tahtalarına saplayana kadar. Beau'ya bakınca, onu köprüde dev bir baltayı savururken hayal edebiliyorum. İri yarı, 1.80 boyunda, omuzları kapıdan sığmakta zorlanan Milton şerifinin yüzü kemik kıran birine benziyordu. Ömrünün sonuna kadar düzenlenmiş, yara bere içindeki bir masanın arkasında oturuyordu. Yerinde olmayan tek eşya büyük bir teneke kutuydu. Kutunun üzerindeki etikette "KAYNATILMIŞ YEŞİL FISTIK KONSERVESİ" yazıyordu.

Masasının önündeki sandalyeye oturdum ve paketi kucağıma koydum. "Konserve haşlanmış yer fıstığı. Bu biraz zorlama oldu."

"Beau gibi bir isimle, bir erkek dikkatli olmalı," dedi. "Birisi beni Kuzeyli çocuklardan biriyle karıştırabilir. Fıstıklar yanlış anlamaları önlemeye yardımcı oluyor."

Kutuyu bana uzattı. İçine baktım. Boş kovanlar. Beau, "Ne zaman vurulsam, kovanları kutuya atıyorum," dedi. Kutunun yarısı doluydu. Ona geri uzattım.

"Son karşılaşmamızda, bir gün benden bir iyilik isteyeceğini söylemiştim." Kocaman kollarını açtı. "Ve işte buradayız."

Daha önce de aynı davada çalışmıştık, ben Tarikat'ın, o da Şerif'in tarafındaydı. Bir gün benim de ondan bir iyilik isteyeceğimi söyleyerek benden bir iyilik yapmamı istemişti, ben de kabul etmiştim. Bir sonraki sefer kimin kapısını çalmak zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz.

"Andrea ne yaptı?"

Bir dosya açtı ve dosyaya göz attı. "Paradise Mission'ı hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

"Birinci sınıf bir otel. İspanyol misyonu gibi inşa edilmiş, avlusu perdeli. Çatısı cam ve sıcaklığı güzel ve sabit tutuyorlar."

"Bir sera gibi."

"Temel olarak. Avlu çok güzel bir yer. Her yerde çiçekler, bir havuz, jakuziler. Şehirden gelen zengin çiftlerin favori kaçamağı. Bir keresinde Erica'yı oraya götürmüştüm. Çok pahalı ama buna değer. İçeri girebilmek için dört ay bekleme listesinde kalmak zorunda kaldık."

Beau'nun acelesi yoktu. Ona bağışlamak daha da yavaşlamasına neden olacaktı, ben de başımı salladım.

"Anladığım kadarıyla kızınız orada sevgilisiyle kalıyormuş. Onu kızın yanındaki hücrede tutuyorum. Şimdi, ben tamamen heteroseksüelim, ama muhtemelen gördüğüm en güzel adamdı."

Raphael. Bu onların büyük romantik gecesi olmalı. Muhtemelen otel odasını haftalar öncesinden ayırtmıştı.

"Görünüşe göre ikisi de jakuzideymiş."

"Jakuziler beladan başka bir şey değildir," dedim ona.

"Oh, bilmiyorum." Beau omuz silkti. "Bir bira ve iyi bir arkadaşla fena değil. Rahatlatıcı. Hatta yatıştırıcı. Ancak bu durumda, istenen rahatlamayı sağlayamadılar. Bayan Nash kalkıp tuvalete gitti ve içecek bir şeyler aldı. Bayan Nash geri döndüğünde genç bir kadını sevgilisiyle konuşurken buldu." Gözleri biraz parladı. Raporunu kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Görünüşe göre, ilişkiye giren kadın açık saçık giyinmişti."

Bunu bir raporda kullanmak için yıllarca beklemiş olmalı. "Devam et."

"Otel personeline göre, zavallı adam elinden geldiğince femme fatale'i vazgeçirmeye çalışmış ama kadın ya çok kalın kafalıymış ya da onu gerçekten bir gezintiye çıkarmayı umuyormuş. Onunla tanıştıktan sonra, ben her ikisini de söyleyebilirim."

İç çektim. Bunun nereye varacağını biliyordum.

"Bayan Nash yaklaştığında, erkek arkadaşı az giyimli kadına Bayan Nash ile birlikte olduklarını söyledi. Kadının Bayan Nash'i 'sevimli' olarak değerlendirdiğini söylüyor."

Başımı eğdim ve birkaç kez masaya vurdum.

Beau'nun kaşları olarak kullandığı iki tüylü tırtıl yukarı doğru süzüldü. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, iyi olacağım. Üzgünüm."

"Görünüşe bakılırsa genç kadın üçlü bir ilişki önerisinde bulunmuş. Sonrasında ne olduğundan kimse tam olarak emin değil ama herkes çok hızlı olduğu konusunda hemfikir. Ben oraya vardığımda Bayan Nash küçük bir bikiniyle jakuzinin yanında durmuş, SIG-Sauer P-226'nın kabzasını sevgilisine ve otel personelinin endişeli üyelerine doğrultmuş, bir yandan da genç kadının kafasını suyun altına daldırıp, 'Şimdi kim istiridye avına dalıyor, sürtük?' diye soruyordu."

Acım yüzüme yansımış olmalı ki Beau masasının çekmecesine uzandı ve bana küçük bir aspirin şişesi uzattı. İki tableti ağzıma atıp yuttum ve acısına karşı yüzümü buruşturdum. "Sonra ne olacak?"

"Bayan Nash ve ben bir konuşma yaptık. Bir rozeti vurmayaacağına dair bahse girdim ve bahsi kazandım. Üzerinde kimlik yoktu - çok küçük bir bikiniydi - biz de onu, arkadaşını ve mağdur tarafı bu güzel hapishanede misafirimiz olmaları için davet ettik. Geceyi bizimle geçirmesi onu sakinleştirdi."

Vay be. "Kimliği yoktu ama silahı mı vardı?"

"Anladığım kadarıyla havluyla getirmiş." Neden şaşırmadım ki? "O bir şövalye."

"Tarikat'ı aradığında bunu anlamıştım."

Paketi kucağımdan aldım, masasının üzerine koydum ve paçavraları dikkatlice açtım. Beau keskin bir nefesle bir ciğer dolusu havayı içine çekti.

Paçavraların arasında güzel bir kılıç yatıyordu.

"Schiavona," dedim. "On altıncı yüzyılda Venedik Doge Muhafızları'nda görev yapan Dalmaçyalı Slavların tercih ettiği silah. Derin sepet kabzalı." Kılıcın muhafazasını oluşturan, aldatıcı derecede dar metal şeritlerden oluşan parlak örümcek ağının izini sürdüm. "Otuz altı nokta yedi inçlik bıçak, hem kesme hem de itme için etkili. Gerçek bir Ragnas Rüyası kılıcı."

Schiavona'yı yana çevirdim ve fenerin ışığının süslü kabzadaki stilize RD'yi yakalamasına izin verdim. Ragnas Dream kılıç yapmazdı, başyapıtlar yaratırdı. Schiavona tek başına hem benim dairemin hem de babamın Savannah'daki evinin ipoteklerini bir yıl boyunca ödeyebilirdi. Merhum vasım Greg onu yıllar önce satın almış ve kütüphanesindeki bir duvara asmıştı, tıpkı değerli bir sanat eserini sergiler gibi. Bu öyle bir şeydi ki

Hayat boyu barış yanlısı olan birinin uzun çizmeler ve tüylü bir şapka aramasına neden olacak bir kılıç.

Beau'nun yüzü yeşilimsi bir renk aldı. "Nefes al, Beau."

Aceleyle nefes verdi. "Alabilir miyim?"

Her insanın bir zayıflığı vardı. Beau rapierleri severdi. Gülümsedim. Bir kere dokundu mu, onu ele geçirmiştım. "Rahat ol."

Ayağa kalktı, mızrağı candan yapılmış gibi nazıkçe aldı ve büyük elini deri kabzanın etrafında kaydıldı. Kılıcın ucunu yukarı kaldırarak zarif çelik bıçağa hayranlıkla baktı. Yüzünü derin bir dinginlik kapladı. Beau kılıcını savurdu, ders kitaplarına geçecek kadar mükemmel, akıcı bir hareketti, zarif ve kusursuzdu ve devasa vücuduyla tamamen çelişiyordu. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu mükemmel."

"O hiç burada olmadı," dedim ona. "Onun 'arkadaşı' hiç burada olmadı. İsimlerini bilmiyorsun ve onları daha önce hiç görmedin."

Beau çok iyi bir polisti, çünkü mızrağını indirmeye zorladı kendini. "Bir kolluk görevlisine rüşvet vermeye mi çalışıyorsun Kate?"

"Bir emniyet yetkilisine, Tarikat'ın personel sorunlarını hassas bir şekilde ele aldığı için bir takdir belgesi sunmaya çalışıyorum. Tarikat Şövalyeleri çok fazla baskı altındadır. Andrea Nash tanıdığım en iyi şövalyelerden biri."

Beau schiavona'ya baktı. Bir dakika sonsuzluğa uzanıyordu.

Ona geniş bir gülümseme verdim. "Bir şey daha var." Uzandım ve kabzanın tabanındaki soluk opale dokundum.

Üç. İki.

Bir.

Kılıç gümüş bir çan gibi tek ve mükemmel bir sesle mırıldandı. Kılıcın kabzasından aşağıya doğru ince bir kırmızı çizgi uzadı, süslü bir sarmaşık gibi kıvrıla kıvrıla dallanarak kılıcın ucuna ulaştı. Beau'nun beti benzi attı.

"Büyülü bıçak. Asla bileme ya da yağlama gerektirmez. Bu kısımdan bahsetmeyi unuttum," dedim.

Beau bakışlarını schiavona'dan ayırdı. "Onları al ve geri gelmediklerinden emin ol."

ON DAKİKA SONRA ANDREA, RAPHAEL VE BEN hapishaneden çıkıp soğuk ve kapalı bir güne adım attık. Hem Raphael hem de Andrea Milton Hapishanesi üniforması yerine geçen turuncu patates çuvallarını giymişlerdi.

"Saldırı." Parmaklarımla saydım. "Ölümcül bir silahla saldırı. Bir şövalyeye yakışmayan davranış. Sivilleri tehlikeye atmak. Halka açık bir yerde ateşli silahı dikkatsizce kullanmak. Tutuklamaya direnme. Sarhoşluk ve düzensizlik."

"Ne sarhoğtım ne de düzensizdim." Andrea dişlerini sıktı.

"Hayır, eminim onu tamamen sakın ve profesyonel bir şekilde boğuyordunuz. Beau Clayton iyi bir nişancıdır. Şarjörünü kafana boşaltmadığı için şanslısın. Jakuziye silah getirmişsin. Bunu kim yapar?"

Andrea ellerini göğsünde kavuşturdu. "Silahlarım konusunda beni rahatsız etme. O kılıcı her yere sürüklüyorsun. Her şey onun fikriydi. Hafta sonu gitmek istedim."

Raphael'e baktım. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme ile vurdu. Eğer bayılma kapasitem olsaydı, bir kütük gibi yere düşerdim. Bazı erkekler yakışıklıydı. Bazıları seksiydi. Raphael kavurucu derecede ateşliydi. Geleneksel olarak yakışıklı değildi, koyu mavi gözleri vardı, yoğun ve insanın aklına hemen çarşafı ve teni getiren bir ateşle içten içe ısınıyordu. Uzun siyah saçları ve bir şekil değiştiricinin tonlanmış, esnek vücuduyla birleştiğinde, etki tüm dişi şeyler için şok ediciydi. En iyi arkadaşımın ballı tavşanı olduğu için onun şeytani güçlerine karşı bağışıklığım vardı ama arada bir beni hazırlıksız yakalıyordu.

"Önümüzdeki altı ay içinde müsait olan tek geceydi," dedi, "ve onu almak için bir iyilik yapmam gerekti."

Andrea ellerini salladı. "Ve bunu bir hapisyanede geçirdik. Onunla insan içine çıkmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Hiçbir yere gidemiyoruz, hiçbir şey yapamıyoruz çünkü ona sürekli asılanlar oluyor. Bazen kadınlar sanki ben orada yokmuşum gibi ona yaklaşıyor!"

"Seni anlıyorum ama onları boğamazsın Andrea. Sen öldürmek için eğitildin ama onlar değil. Bu pek de adil bir dövüş sayılmaz."

"Adaleti sikeyim! Seni de sikeyim, onu da sikeyim, her neyse." Yürüdü gitti.

Raphael kulaktan kulağa sırtıyordu.

"İyi karşılıyorsun."

Gözleri hafif bir yakut parlaklığıyla parlıyordu. "Çiftleşme çılgınlığı." "Ne?"

"İki şekil değiştiren çiftleştiğinde, birkaç hafta boyunca çıldırırız. Her şey mantıksız bir saldırganlık ve her kim olursa olsun mantıksızca hırlamakla ilgili."

eşine bir saniye fazla bakıyor." "Ve sen bunun her anını seviyorsun."

Başını aşağı yukarı salladı. "Bunu hak ettim."

Andrea rotasını tersine çevirdi ve yanımıza geldi. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Teşekkür ederim. Sana bir borcum var." "Önemli değil," dedim ona.

Raphael'e baktı. "Eve gitmek istiyorum."

Abartılı bir hareketle eğildi. "Dileğiniz benim için emirdir leydim. Otele geri dönmeli, duvarı tırmanmalı ve arabamızı geri çalmalıyız."

"Kulağa hoş geliyor." Yürüdüler.

Çiftleşme çılgınlığı. Dünya beni tamamen çıldırtmıştı. İçimi çektim ve Marigold'u almaya gittim. Bir cinsel sapkınla randevum vardı ve geç kalmak istemiyordum.

BÖLÜM 12

SAIMAN'A GÖZLERİNİ TANIDIĞIMI SÖYLEDİĞİMDE

Yalan söylüyordu. Dünyaya zekâ, kibir ve ince ama kendini beğenmiş bir küçümseme prizmasından bakıyordu ve bunu gizleyemiyordu. Yarı ıssız Lonca Salonu'nda ona odaklanmam tam olarak iki saniye sürdü ama bu sefer bunu yapan gözleri değildi.

Bugün otuzlu yaşlarının başında zayıf bir erkek olarak görünmeyi tercih etti. İçeri girdiğimde, yüzü profilden görünecek şekilde durmuş, bir masada oturan Bob, Ivera, Ken ve Juke ile rahatça konuşuyordu. Saiman'ın siyah ceketi, yüksek yakası ve dar belini ve omuzlarının düz çizgisini vurgulayan formda kesimiyle hafif bir Mandarin etkisi gösteriyordu. Koyu renk pantolonu bacaklarını sararak kaslı kalçalarını ortaya çıkarıyordu ama bu kaslar bir eskrimcinin ya da koşucunun pürüzsüz, uzun kaslarıydı; bir haltercinin cüssesi ya da bir dövüş sanatçısının keskin hatları değil. Koyu kızılağaç ağacı rengindeki saçları beline kadar kıvrımsız bir şekilde dökülüyordu.

Saiman yaklaştığımda döndü ve bana iyi tanımlanmış oval bir yüz sundu: keskin çene çizgisi, sık bir köprüye sahip geniş bir burun ve şok edici yeşil irisleri olan badem şeklinde, hafif kapüşonlu gözler. Benim bazen tehdit yaydığım gibi o da profesyonellik ve uzmanlık yayıyordu. Kim olduğunu bilmeseydim ve onunla sokakta karşılaşırsaydım, onu yerel kolejdeki yüksek büyüçülerden biri sanırdım; üç bin yıllık rünleri çözebilen, yarım düzine ölü dili konuşabilen ve bir el hareketiyle bir şehir bloğunu yerle bir edebilen tiplerden. Salonda bulunan paralı askerler arasında, vücut geliştirmeci barındaki bir ortaçağ çalışmaları profesörü gibi göze çarpıyordu. Saiman
Gülümsedi, gösteren Hatta beyaz Dişler, ve
geldi doğru Ben,

Büyük bir tahta sandığın yanından zarifçe geçerek.

"Kate," dedi, sesi yumuşak bir tenordu. "Çok hoş görünüyorsun. Özellikle pelerin göz korkutucu bir dokunuş."

"Tehdit etmeye çalışıyorum," dedim.

"Çalışan kişiliğimi beğendin mi?" Saiman yumuşak bir sesle sordu. "Zeka ve zarafetin estetik açıdan hoş bir birleşimi, öyle değil mi?"

Kendimizden memnun değil miyiz? "Çinli misin, Japon musun, yarı beyaz mısın? Söyleyemem, yüz hatlarınız ne orada ne burada."

"Ben esrarengiz, gizemli ve entelektüel biriyim."

Kendini beğenmişliği unuttu. "O egoyu kapıdan içeri sokmakta zorlandın mı?"

Saiman gözünü bile kırpmadı. "Hiç de değil."

"Gizemli zekanızı kullanarak görgü tanıklarından herhangi bir bilgi toplayabildiniz mi?"

"Henüz değil. Şu anda rahat görünmüyorlar."

Dört Atlı buradan başka bir yerde olmak ister gibi görünüyordu. Salonu gözden geçirdim. Bu sabah yaptığım yirmi kadar aramadan on dört kişi gelmişti; duvara yaslanmış, yüzünde ekşi bir ifadeyle duran Mark da buna dahildi. Bir sürü tanıdık yüz. Lonca'nın önde gelenleri Saiman ve benim çalışmamı izlemek için gelmişlerdi.

Pelerinimin içine uzandım ve içinde bir parça parşömen olan plastik bir torba çıkardım.

"Bu da ne?"

"Bu sihirli bir parşömen."

Saiman uzun, ince parmaklarıyla çantayı aldı, parşömeni ışığa tuttu ve kaşlarını çatı. "Boş. Merakımı uyandırdınız."

Cebimden bir kağıt parçası çıkardım. "Bu, PAD tarafından parşömen üzerinde yapılan testlerin listesi."

Saiman listeyi taradı. Dudaklarında dar bir gülümseme belirdi. "Eğlenceli. Yirmi dört saat. Üzerinde ne yazdığını ya da kimin okuyabileceğini söyleyeyim." Parşömeni iç cebine yerleştirdi. "Gidelim mi?"

Askerlere döndüm. "Beş gönüllüye ihtiyacımız var. Adamı iyi göremediyseniz gönüllü olmayın."

Bob elini kaldırdı. "Dördümüz bu işi halledeceğiz." "Bir kişiye daha ihtiyacım var," dedim.

Mark öne çıktı. "Ben yaparım."

Juke, minik bir çiviyle süslenmiş Gotik Tinker Bell burnunu aşağı doğru indirerek alay etti. "Sen orada bile değildin."

Mark ona acımasız bir bakış attı. "Sonuna kadar oradaydım."

Birbirlerine ters ters baktılar.

"Tartışmayalım," dedi Saiman. "Beşiniz de harika iş çıkaracaksınız."

Sandığın yanında diz çöktü. Büyük, dikdörtgen bir sandıktı, metal şeritlerle güçlendirilmiş eski, yaralı ahşaptan yapılmıştı. Saiman parmaklarını şıklattı ve eğitimli bir sihirbazın zarafetiyle bir parça tebeşir çıkardı. Sandığın üstüne karmaşık bir sembol çizdi. İçeriden kuru metalik bir tıkırtı duyuldu. Saiman yavaşça ve büyük bir dikkatle kapağı kaldırdı ve bir bowling topu çıkardı. Mavi ve yeşil renkte, altın rengi mermer desenli top biraz yıpranmıştı.

"David Miller'ı hiç duydun mu Kate?" Saiman sordu.

"Hayır."

Saiman bagaja uzandı ve avcı yeşiliyle renklendirilmiş plastik bir sürahi çıkardı. "David Miller aptal bir bilginin sihirdeki eşdeğeri idi. Tüm testler onun eşsiz bir büyü gücüne sahip olduğunu gösterdi. Bir elektrik lambasının ısı yayması gibi sürekli olarak bu gücü yayıyordu." Sürahiyi bowling topunun yanına koydu. "Ancak, onu eğitmek için yapılan sayısız girişime rağmen Miller yeteneğini kullanmayı asla öğrenemedi. Son derece sıradan bir yaşam sürdü ve altmış yedi yaşında kalp yetmezliğinden son derece ortalama bir şekilde öldü. Öldükten sonra, hayatı boyunca en çok kullandığı nesnelerin sihirli bir önem kazandığı keşfedildi. Onları manipüle ederek, sahipleri oldukça şaşırtıcı ve zaman zaman yararlı bir etki elde edebilir."

İlginç. "Dur tahmin edeyim, nesnelerin peşine düşüp onları ele mi geçirdin?"

"Hepsi değil," dedi Saiman. "Miller'ın torunları nesneleri dağıtmak ve farklı alıcılara satmak için ortak bir çaba gösterdiler. Tüm bu gücün tek bir kişinin elinde toplanmasının akılsızlık olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı. Ama eninde sonunda hepsini toplayacağım."

"Madem endişeliydiler, neden nesneleri sattılar?" Mark sordu.

Saiman gülümsedi. "Parasızlık tüm kötülüklerin anasıdır, Bay Meadows."

Mark gözlerini kırptırdı. Tahminimce kimse ona soyadıyla hitap etmiyordu. "Paranın 'aşk' olduğunu sanıyordum."

"Hiç aç kalmamış bir adam gibi konuştun," dedi Ivera.

"Ayrıca," diye devam etti Saiman, "ailenin güvenlikleri konusunda endişeleri vardı. Miller'ın koleksiyonuyla ilgilenen girişimci kişiler tarafından soyulup öldürüleceklerinden korkuyorlardı. Nesnelerin değeri düşünüldüğünde, endişeleri oldukça haklıydı."

Bagajdan bir anahtarlık çıkardı ve dikkatlice kapattı. "Bir sürahi suya ve beş bardağa ihtiyacım var, lütfen."

Birkaç asker kafeteryadan dolu bir sürahi ve beş bardak getirdi. Saiman zemini inceledi ve elinde tebeşirle ön kapıya yöneldi. Kapıdan yaklaşık on metre uzağa, kavisi odanın ortasına bakan bir yarım daire çizdi ve içine tebeşirle garip bir sembol çizdi. Sonra Solomon'un öldüğü noktaya geçti, düz tarafı asansör boşluğuna bakacak şekilde daha büyük bir yarım daire daha çizdi ve içini mükemmel yuvarlak dairelerle doldurdu. Saydım. On tane.

"Bowling lobutları mı?"

Ben sordum.

"Kesinlikle."

Saiman masaya döndü, anahtarları zincirden kurtardı ve beş anahtarın her birini Dört Atlı'ya ve Mark'a verdi. "Anahtarları ellerinizin arasında tutun ve olayı zihninizde canlandırmaya çalışın. Ne gördünüz? Ne duydunuz? Havada hangi kokular uçuştı?"

Saiman cam sürahideki suyu Miller'ın plastik sürahisine boşalttı. Macar büyücü Ken anahtarı inceledi. "Bu ne tür bir büyü?" "Modern büyü," dedi Saiman. "Her çağın kendi büyü gelenekleri vardır.

Bu bizimki. Çoğunuzun hayatınız boyunca bu ritüelin tekrarını görmesi pek olası değil. Bu büyü son derece nadirdir ve çok yorucudur. Bunu sadece çok özel müşterilerim için yapıyorum." Bana gülümsedi.

Oh iyi. Herkesin yattığımızı düşünmesini sağladı.

Ben de gülümsedim. "Şövalye koruyucuya tazminat konusunda çok cömert olması gerektiğini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Ben de sana. Çıplak Ted Moynohan'ın görüntüsünü beyinlerinden silsinler.

Yarım dakika sonra anahtarları topladı, anahtarlığa geri taktı ve sürahinin içine bıraktı. Anahtarlar dibe battı. Sihir sürahidен fişkırdı ve bana çarptı. Sanki biri gözlerimi ve kulaklarımı tüylü, yumuşak bir pençeyle kapatmış, sonra da ortadan kaybolmuştu.

Saiman her bardağa bir santim su doldurdu ve görgü tanıklarına baktı. "İçin lütfen."

Juke yüzünü buruşturdu. "Bu bok hiç hijyenik değil."

"Eminim çok daha kötülerini yutmuşsundur, Amelia," dedi

Saiman. "Amelia," dedim. "Ne güzel bir isim, Juke."

Bana kaşlarını çatı. "Geber."

"Suyu iç," dedim ona.

Yüzünü çarpıttı. "Gördüğüm her şeyi sana zaten anlattım."

Saiman, "Hafızamız, hatırladığımızdan çok daha ayrıntılıdır" dedi. "Ne kadar çok şey hatırladığınıza şaşırabilirsiniz."

Juke yutkundu.

Bob soğukkanlı bir ifadeyle kendi içkisini içti. Ivera kendininkine baktı ve içini boşalttı. Mark viski içer gibi içkisini fırlattı. En son Ken içti. Suyunu çok yavaş, yudum yudum içti, her yutkunuşunu ağzında tuttu, muhtemelen ondan bir tür bilgi edinmeye çalışıyordu.

Saiman bowling topunu aldı. "Lütfen etkinlik boyunca oturmaya devam edin. İllüzyona hiçbir şekilde müdahale etmeyin. Kate, istersen hareket edebilirsin; ancak görüntüyle kesişme. Herkes anladı mı?"

Bir dizi olumlu ses ona cevap verdi. İlk yarım daireye doğru yürüdü, topu uzun bir süre göğsünde tuttu, eğildi ve koridorun zeminine doğru savurdu. Top yuvarlandıkça, sanki biri dünyaya bir fermuar çekmiş ve geçmişini ortaya çıkarmış gibi, ardında farklı bir gerçeklik çiçek açtı. Solomon'un cinayeti öğleden sonra işlenmişti ve ışık şimdiki kuşluk güneşinden farklı bir açıyla eğilmiş, illüzyonun kenarlarını net bir şekilde işaretlemişti: en geniş yerinde yaklaşık otuz fitlik bir oval, salon boyunca uzanıyordu.

Top ikinci yarım daireye çarparak hayali lobutları dağıttı. Mükemmel bir vuruş olabilirdi.

İki adam yukarıdan ovalin içine düştü. Biri Solomon'du, gözleri şişmiş, yüzü kıpkırmızıydı. Sırt üstü, kötü bir şekilde yere düştü ama ayağa fırladı.

Rakibi çömeldi. Yanına bir mızrak düştü. Çelik Mary bir buçuk metreye kadar doğruldu. Omuzlarında bir pelerin asılıydı. Başlığı yukarıdaydı. Durduğum yerden sadece koyu renkli kumaşı görebiliyordum.

Yanılsamanın kenarı boyunca asansör boşluğuna doğru koştum.

Solomon, Çelik Meryem'in yan tarafına şiddetli bir tekme savurdu. Çelik Meryem yolundan çekildi, pelerini üzerinde dalgalanıyordu. Solomon'un ayağı yüzünün bir kıl kadar yakınından geçti. Solomon arkadan tekme atmak için döndü ve Çelik Meryem ona ters bir yumruk attı. Solomon havada uçarak asansör boşluğuna çarptı, tam da ben onun yanında, illüzyonun kenarında fren yaptığım sırada.

Çelik Mary mızrağı aldı ve bize doğru yürüdü, her adımı bir cenaze çanının gongu gibi kasıtlı bir işaretti. Başlık geriye kaydı ve ben

uzun kirpiklerin kalın kadifesiyle çerçevelemiş ve güçle dolup taşan iri, koyu, neredeyse siyah gözleri bir anlığına yakaladı.

Bir kadın.

Donup kaldım. O gözlerde akıldan çıkmayacak kadar tanıdık bir şey vardı. Kıpırdamadan durursam, ne olduğunu anlayabilirdim.

Çelik Meryem ağzını açtı. Kelimeler döküldü, içimde yankılandı. "Sana tanrılık teklif ediyorum, embesil. Bunu lütufla kabul et."

Mükemmel İngilizce. Aksan yok. Milliyetine dair bir ipucu yok. Lanet olsun.

Çelik Mary sol eliyle Solomon'un gömleğini kavradı, onu asansör boşluğuna doğru çekti ve itti. Mızrağın başı Solomon'un nefes borusunu kesti. Kan fişkırdı. Solomon çığlık attı, mızrağın üzerinde kıvranıyordu. Ağzından kıpkırmızı kan fişkırdı.

Çelik Meryem sağ elini kaldırdı, parmakları pençe gibi sertti ve Süleyman'ın göğsüne sapladı. "*Hessad*." Benimkini.

Güç kelimesi Solomon'a yapıştı. Vücudu gerildi, sırtı kamburlaştı. Tekrar çığlık attı, saf acının korkunç boğuk bir feryadı. Göğsünden kan fişkırdı ve geriye doğru çökerek yaranın içine doğru çekildi. Solomon'un dudaklarından uzun ve bitkin bir iç çekiş koptu. Sarktı. Gözleri kafasının içine yuvarlandı. Vücudu bir kez sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Çelik Meryem elini Solomon'un göğsünden çekti, avucunda bir tomar kırmızı parıltı duruyordu. Hissedemiyordum ama içgüdüsel olarak tam olarak ne olduğunu biliyordum. Kandı. Yoğunlaşmış kan. Solomon'un tüm gücü, tüm büyü, özü Çelik Meryem'in yumruğunda titreyen, kafeslenmiş, parlayan küçük bir kürenin içindeydi.

Çelik Mary gülümsedi. "Sonunda."

Dudakları bir gülümsemeyle gerildi. Kanı taşıyarak döndü ve ön kolunun iç tarafındaki dövmenin kıvrımlı çizgilerini gördüm. Harfler zihnimde patladı, onu yaktı. Bir güç kelimesi.

Dünya etrafımda yanıyordu. Isı kanıma karıştı, her damara ve kılcal damara yayıldı. Bedenim kilitlendi, şokun üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Çelik Mary sanki suyun altındaymış gibi yavaşça döndü ve eriyerek uzaklaştı.

Acı beni sarstı. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum, nefes alamıyordum. Kalp atışlarımın temposu kalbimin içinde bir balyoz gibi gümbürdüyordu.

Juke'un sesini duydum. "Solomon Red'i tokatladı! Bunu ilk seferinde kaçırmışım."

Görüşüm kayboldu, yerini kan sisi aldı. Güç kelimesi beni öldürüyordu. Onu sıkıştırdım, savunmasını kırmaya çalıştım. Acıtıyordu. Tanrım, acıyordu.

"Kesinlikle ilginç," dedi Saiman. "Sence de öyle değil mi Kate? Kate mi?" "Onun nesi var?" Ivera sordu.

Güç kelimesi baskı altında çatladı. Yakıcı ışık önümde titreşti ve aniden kristal berraklığında Saiman'ın odanın diğer ucundan bana baktığını gördüm.

Güç kelimesi beni içimden vuruyor, parçalamakla tehdit ediyordu. Benim olması için söylemem gerekiyordu.

Saiman'ın gözlerinde bir şey çaktı. "Kaç!"

Çok geç kalmıştım. Ağzımı açtım ve güç kelimesi bir sihir seline dönüştü. "*Ahissa!*"

Büyü tüm odayı sardı. İnsanlar çığlıklar atarak kaçıştılar ve birbirlerini ezdiler. Bob iki eliyle masaya yapıştı, yüzü çarpık bir korku maskesine dönüşmüştü ve acı çeken bir boğa gibi böğürdü. Ivera yere yığıldı.

Kendimi bir tüy kadar hafif hissettim. Büyünün son yankıları etrafımı sararak kelimenin gerçek anlamını zihnime getirdi. *Ahissa*. Kaçmak.

Tüm gücüm ayaklarımdan dışarı sızdı. Yere çöktüm ve duvara doğru kaydım.

Göğsünde bir örs varmış gibi nefes alan Bob, yerde sessizce ağlayan Ivera ve karşı duvara yaslanmış Saiman dışında salon boştu. Kollarını buz kaplamıştı. Kaşları mavi-yeşile dönmüştü ve kaşlarının altından bana bakan gözler bir don devinin gözleriydi: soğuk, delici mavi, tuzlu su kılıfına sıkışmış bir elmas gibi. Saiman'ın orijinal formuna ait olan gözler.

Birbirimizin gizli yüzüne baktık. Az önce Lonca'nın mahsulünün en iyilerini ölümüne korkuttuğumu fark ettim. Bunu unutmayacaklardı. Üstüne üstlük, Saiman'ın önünde bir güç kelimesinin kontrolünü göstermişim. Gözleri bana ne olduğunu tam olarak anladığını ve şok olduğunu söyledi. Bir ile on arasında bir ölçekte, bu felaket yirmideydi. Hareket edebilseydim, kafamı sert zemine vuruyor olurdum.

Saiman kendini duvardan kurtardı. Kollarındaki buz binlerce küçük kar tanesine dönüştü. Mavi-yeşil kaşları döküldü, tek tek kıllar

çarpınarak yere düştü. Saçlarıyla uyumlu yeni kara kaşlar oluştu. Buz devinin gözlerinin vahşi yoğunluğu sakın yeşil irislerle dönüştü.

"Görünüşe göre küçük bir teknik sorun yaşadık," dedi zoraki bir neşeyle. "Verdiğimiz rahatsızlık için özür dilerim. Bu tür bir büyü henüz kanıtlanmadı."

Bob eğildi ve Ivera'yı yerden kaldırdı. Yüzünden bunların hiçbirini yutmadığı anlaşıyordu. Homurdanarak Ivera'nın uzun gövdesini kollarının arasında kaydırıp ve onu koridordan taşıdı.

Saiman bana yaklaştı ve diz çöktü. Beni şimdi öldürmeye kalkarsa yapabileceğim pek bir şey olmazdı. Nefes almak bir çabaydı. Güç sözcüklerini ilk kez özümsemişimde ölmeye çok yaklaştım. İkincisinde yaklaşık üç saat kaybettim. Üçüncüsü alevlenme sırasında oldu ve acıyla doluydu. Şimdi, normal büyüyle, tamamen tükenmiş hissettim. Bayılmadım ve zaman kaybetmedim, yani bu konuda daha iyi olmalıydım, ama hiç rezervim kalmamıştı.

Saiman parmak uçlarıyla sol kolumu okşadı. "Kelimeler vardı," diye fısıldadı. "Tenine koyu mürekkeple yazılmış yüzlerce kelime."

Kelimeler mi? Ne kelimeleri? "Ne?"

Kendini tuttu ve ayağa kalktı. "Bir şey yok. En iyisi gidelim. Ben eşyaları toplayacağım."

Miller'ın koleksiyonunu sandığına koyup dışarı çıkarmasını izledim. O döndüğünde, dik bir pozisyon almayı başardım ve koridordan gün ışığına doğru sürünerek çıktım. Bu benim bedenimdi, bacaklarımdı ve bana itaat edeceklerdi, lanet olsun.

Dışarıda, Dört Atlı ve Kâtip'in etrafında toplanmış, solgun yüzlü bir grup asker bekliyordu. Birkaçı sigara içiyor, titreyen parmaklarıyla sigaralarına sarılıyordu. Kimse konuşmuyordu ama beni kuduz bir pitbull gibi izliyorlardı. Ivera bana hiç bakmıyordu. Oradan defolup gitmeliydim, çünkü şu anda kolay bir avdım ve izleyicilerim düşmanca hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Katip.

"Büyüde ufak bir teknik arıza oldu," dedi Saiman. "Tamamen benim hatam."

Beni koruyordu. Saiman bilgi ticareti yapıyordu ve bir sırrın fiyatı onu bilen insan sayısı ile ters orantılıydı. Bu yüzden

Bilgiye ne kadar az kişi sahip olursa, o kadar değerli hale geliyordu. Bunu biliyordum, çünkü Saiman benim yararım için sabırla açıklamıştı.

"Zahmet verdiğim için özür dilerim çocuklar," dedim bir şeyler söylemek için. "En azından almaya geldiğiniz şeyi aldınız mı?" diye sordu Katip. "Aldık. Teşekkürler," dedim.

Bob suratsızca, "Ne zaman istersen," dedi.

Mark, "Lonca her zaman Tarikat ile işbirliği yapmaya isteklidir," dedi.

Onlara el salladım ve otoparka doğru yola ıktım. Bir kadın. Koyu renk gözlü. Keşke yüzünü grebilseydim.

Arkamda hızlı bir adım sesi yankılandı ve Saiman yetişti. "Benimle gelersen çok memnun olurum," dedi. "Volvo'mun motoru, iki kat polieter köpük arasına sıkıştırılmış, ktle yüklü bir vinil tabakayla sarılmıştır. Düşük frekanslı gürültüyü azaltmada yeterli."

"Büyüleyici." oğu su arabası, insanın işitme duyusuna kalıcı hasar verecek kadar gürültü çıkartıyordu.

Saiman dar bir gülümsemeyle bana iltimas geçti. "Aracım büyülü motor standartlarına göre nispeten sessizdir. Benim aracıma binersen dinlenebilirsin."

Ve bana her türlü ilginç soruyu sorabilirdi. Yorgundum ama Saiman'la araba yolculuğunu riske atacak kadar yorgun değildim.

"Teşekkürler, ama ben almayayım. Katırımı terk edemem. Ayrıca, bir yolcuyla geliyorum."

Kaşları bir araya geldi. "Yolcu mu?"

Islık aldım ve köpek Marigold'un arkasında saklandığı yerden fırladı.

Saiman köpek arkadaşıma saf bir dehşet ifadesiyle baktı.

"Bu da ne?"

"Bu benim saldırı kanişim."

Saiman ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı. Yüzünü buruşturdu. Belli ki içeride bir tür şiddetli mücadele yaşanıyordu.

"Söyleyecek güzel bir şey bulmaya mı çalışıyorsun?"

Çaresizce bana baktı. "Yapamam. O korkunç bir yaratık."

"Eğer seninle gelmemi istiyorsan, bu korkunç yaratık arabana binmek zorunda."

Yüzündeki acı paha biilemezdi. "Sadece-"

"Korkarım yapamayız."

Saldırgan kaniş etrafımda dolandı ve sol botumun bir santim ötesine kusmaya başladı.

Bağırsaklarını kusan köpek en yakındaki duvara işerken Saiman, "Ne hoş," diye düşündü.

"O basit zevklerin köpeğidir," dedim ona.

Saiman arkasına yaslandı, gökyüzüne baktı, nefes verdi ve "Pekâlâ. Köpek zevkiniz de şarap zevkiniz kadar berbat. Ona Boone adını vermemiş olman bir mucize."

Boone's Farm'ın tadına bakmayalı uzun zaman olmuştu. İçki içmek artık tercih ettiğim bir eğlence değildi. "O bir erkek. Lütfen sadık köpek dostuma hakaret etme."

Saiman döndü ve büyümlü su motorunun bulunduğu şişirilmiş ön kısmı yüzünden şekli bozulmuş, mermi şeklindeki şık aracına doğru yürüdü.

Kanişi sevdim. "Merak etme. Haddini aşarsa onu ısırmana izin veririm."

Köpek kuyruğunu salladı. Ya Saiman lezzetli kokuyordu ya da fino köpeğimin içgüdöleri iyiydi.

Biraz sallanarak ata bindim ve Marigold'u harekete geçirdim. Yol boyunca düşsem bile, muhtemelen bir kar yığınınına inerdim. Yürüyerek uzaklaşabileceğiniz her iniş iyi bir inişti.

BÖLÜM 13

SIHIRLI DALGA DEVAM ETTİ. BENİM APARTMANIM

et dondurucusunu parası için çalıştırıyor. Odun sobasından sonsuza kadar kaçamazdım.

Daireme doğru yol aldığım süre boyunca dişi Çelik Mary'yi düşündüm ve hiçbir yere varamadım. Ölümsüz su büyücüsünün ağzından bir kadın sesi çıktı ama Çelik Mary'ninkiyle karşılaştıracak kadar iyi hatırlayamıyordum. Yani ya birlikte çalışan iki kadın vardı ya da sadece bir kadın vardı, bir buçuk metre boyunda, mızrak kullanmada uzman, ölümsüzleri yönlendirebilen, güç sözcükleri kullanabilen ve salgın hastalıklar yaratabilen.

Okuduğum hiçbir şey bu senaryoya uzaktan bile uymuyordu. Saiman'ın parşömeni okuma yeteneğine güvenmek zorundayım.

Ayakkabılarımı çıkardım ve mutfğa doğru yürüdüm. Telesekreterimdeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Düğmeye bastım.

"Notunu aldım," dedi Christy'nin sesi. "Birisi paravanın kilidini sökmüş ve kağıdı bir çiviyle ön kapına tutturmuş. Yağmur lekesi var ama sanırım şöyle yazıyor: 'Ben buradayım, sen değilsin. Beni ara' yazıyor. "

Kırık kemiklerle beni görmeye geldi. Bir gün çok geç ve bir dolar eksik.

İkinci mesaj Andrea'dan gelmişti.

"Selam. Benim. Raphael, Curran'ın Kasım ortasından beri tam bir piç olduğunu söylüyor. Kötü bir ruh hali içinde, her şeye ve herkese hırlıyor ve dilekçeleri dinlemeyi bıraktı. Yapılması gereken büyük işler yapılıyor ama yeni hiçbir proje onaylanmıyor. Raphael, rakip bir işletmeyi satın almak için Sürü'den finansman sağlamaya çalışıyor. Bu konuyu en son açtığında Curran'ın neredeyse kafasını koparacağını söylüyor. Görünüşe göre geceleri Keep koridorlarında dolaşıyor ve azarlayacak birini arıyor."

"Sevişmeye ihtiyacı var!" Raphael'in sesi uzaktan seslendi. "Sus.

Raphael kızgın çünkü şeyini onaylatamıyor."

"Benim *şeyim* bize para kazandıracak," diye bağırdı Raphael. "Bunu onaylatmamak, kazanabileceğimiz paraya mal oluyor."

"*Her neyse,*" dedi Andrea, "bilmen gerektiğini düşündüm." Mesaj sona erdi.

Telesekreter hâlâ yanıp sönüyordu. Bir mesaj daha vardı ve kimden geldiği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı.

Bir süre mutfakta oturdum ve saldırgan kanişimi okşadım, mesajı dinlesem mi yoksa silsem mi diye düşündüm. Sonunda düğmeye bastım ve Curran'ın sesi odayı doldurdu.

"Kaçabilirsin ama fark etmez. Seni bulacağım ve konuşacağız. Senden hiçbir zaman benimle şekil değiştiren şartlarında anlaşmanı istemedim ya da beklemedim, ama bu insan standartlarına göre bile çocukça. Bana bir cevap borçlusun. İşte, senin için kolaylaştıracığım. Beni istiyorsan, buluşalım ve olanları kendi açımdan anlatayım. Ya da her zaman yaptığın gibi benden kaçarsın ve bu sefer seni kovalamam. Kararını ver."

Telesekretere "Sen aklını kaçırmışsın," dedim.

Sesini dinleyerek mesajı birkaç kez daha oynattım. Şansını kullanmış ve mahvetmişti. Bunun bedelini ödemiştım. Bu tür bir acıyı tekrar riske atmak aptallık olurdu. Aptalca.

Sandalyeme yığıldım. Göğsümdeki taş keskin parçalara ayrıldı. Onu bırakmayı düşünmek acı veriyordu. Ama zaten o benim değildi ki bırakayım.

Babam bana çok şey öğretti. Kendini koru. Asla bağlanma. Asla risk alma. Zorunda değilsen asla risk alma. Ve çoğu zaman da haklı çıktık. Aptalca riskler almak sizi sadece daha sıcak sulara götürür.

Ama Curran'ın savaşmadan gitmesine izin verirsem, hayatımın sonuna kadar pişman olurdum. Göğsümde bir düzine taş sürüklemeyi ve onun benim mutluluk şansım olmadığını bilmeyi, çekip gitmeye ve asla emin olmamaya tercih ederdim. Ve onun tek istediği de buydu, emin olmak. İkimiz de bilmeyi hak ediyorduk.

Kabul etmek bana ne kadar acı verse de Curran haklıydı. Onun bir şekil değiştiren olmasına asla izin vermedim. Her zaman benimle bir insan olarak ilgilenmesini bekledim. Onunla kendi sahasında karşılaşp onun kurallarına göre oynayabileceğimi düşünmemiştı.

Büyük hata, Majesteleri. Şekil değiştiren gibi davranmamı mı istiyorsun? Tamam, bunu yapabilirim. Telefonu açtım ve hafızamdan bir numara çevirdim.

"Evet mi?" Jim cevap verdi.

"Bana şekil değiştirenlerin birbirlerinin bölgesine girerek ve eşyaları yeniden düzenleyerek romantik ilgilerini ilan ettikleri söylendi."

Hafif bir duraklama oldu. "Bu doğru."

"Kedi klanı bu ritüeli kullanıyor mu?"

"Evet. Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Müzakerelerde sallantılı bir zemindeyseniz, biraz suçluluk duygusu yükleyin. "Hatalı olmana ve adamlarının bana saldırmasına rağmen Gece Yarısı Oyunları sırasında senin yanında durduğumu hatırlıyor musun?"

Sessizce hırladı. "Evet."

"Curran'ın özel spor salonuna on beş dakikalığına girmem gerekiyor." Sessizlik uzadı.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Bu gece."

Bir duraklama daha. "Bundan sonra ödeştik."

Jim götün tekiydi ama borçlarını ödüyordu. "Anlaştık."

"Bu gece şehirde. Onu burada tutacağım. Derek iki saat içinde sizinle Keep'te buluşacak."

Telefonu kapattım ve ikinci numarayı tuşladım. Ne biliyorsun, gerçekten başardım.

"Teddy Jo," diye cevap verdi sert bir ses.

"Elmalar için bana borçlusun," dedim telefonda. Bu gece bütün iyilikleri istiyordum.

"Bu doğru. Sizin için ne yapabilirim?"

Gülümsedim. "Kılıcını ödünç almam lazım."

GECE DONUYORDU VE KARMELYON ALDIM, benim eski, Safra yeşili rengine küüstür bir kamyon. Ön far aksamı eksikti ve ezilmiş bir kola kutusundan daha fazla eziği vardı ama sihirli dalgalar sırasında çalışır ve beni sıcak tutardı. Ayrıca ölüleri uyandıracak kadar gürültü çıkarıyordu ama umurumda değildi. Sıcak olmak kazanmıştı.

Kılıcı alıp Atlanta'yı geride bırakmam iki saatimi aldı. Vardiyadan önce, Atlanta'da yaşayanların çoğu yakın kasabalardan işe gidip gelirken kırsal bölgelerden geçme lüksüne sahipti. Büyünün de yardımıyla, doğa bu gelişmemiş bölgeleri endişe verici bir hızla geri kazanmıştı. Canlılar sadece var olarak büyü üretir ve hareketsiz varlıklara karşı koyduklarında

beton ve elik, bitkiler avantajlıydı. Bir zamanlar tarla olan yerler artık sık ormanlara dönüşmüştü. Benzin istasyonlarını ve yalnız çiftlik evlerini yutarak insanları birbirine yaklaşmaya zorluyordu. Ağaçlar yolu çevreliyordu, dalları siyah ve yapraksızdı, karda keskin karakalem çizimleri vardı.

Karanlığa baktım ve saldırgan kanişi sevdim. Onun için ön koltuğu düz yatırmak zorunda kaldım, çok büyüktü. "Lanet olası yolu hep kaçırıyorum."

Kaniş küçük bir hırlama sesi çıkardı ve daha sıkı kıvrıldı.

Yalnız bir nöbetçinin uzun uluması gece boyunca yuvarlanarak varışımızı duyurdu.

Keskin bir dönüş yaparak sık meşelerin arasından zar zor fark edilen dar bir yola saptık. Patika bir sağa, bir sola saptı, yaşlı ağaçlar ayrıldı ve geniş bir açıklığa çıktık. Kale'nin devasa binası önümüzde belirdi. Bir kale ile modern bir kalenin karışımı olan bu yapı, ormanın üzerinde bir dağ gibi yükseliyordu, zaptedilemez ve karanlıktı. Eski usulle, basit aletler ve insanüstü bir güçle inşa edilmişti, bu da onu büyü geçirmez yapıyordu. Buraya en son geldiğimden beri kuzey kanadının büyük bir kısmı tamamlanmıştı ve avlu duvarı artık yaklaşık on beş metre yüksekliğindeydi.

Kapılardan avluya doğru yöneldim. Tanıdık bir figür kamyonu doğru yürüdü. Derek. Bu kurt yürüyüşünü nerede görsem tanırım.

Üç ay önce Derek yakışıklıydı. O mükemmel erkek yüzlerinden birine sahipti, taze, neredeyse güzelliğin sınırında ve kadınların yeniden on beş yaşında olmayı dilemesine neden olan koyu, kadife gözleri vardı. Sonra rakshasalar yüzüne erimiş metal döktü. İyileşti. Her ne kadar öyle olduğunu düşünse de şekli bozulmamıştı ama yüzü mükemmel hatlarını kaybetmişti.

Burnu daha kalın, çenesi daha iriydi. Kaç çıkıntısı daha fazla çıkıntı yaparak gözlerinin daha derin yerleşimli görünmesini sağlıyordu; bu da Lyc-V'nin travmaya tepki olarak kemik ve kıkırdağı kalınlaştırmasının bir sonucuydu. Sol ř a k a ğ ı n d a k i saç çizgisi boyunca uzanan deride, parçalanmış kafatasının parçalarının kaslara saplandığı kalıcı bir yara izi vardı. Bir kez dokunduğumda deri yüzeyinin altında tuz taneleri varmış gibi hissettim. Daha uzun saçlı olsa neredeyse görünmez olurdu ama Derek saçlarını kısa tutuyordu. Başka küçük, ufak tefek şeyler de vardı; ağız şeklindeki hafif değişiklik, sağ yanağındaki küçük yara izleri. Yüzü artık insanda destek çağırma isteği uyandırıyor. Kendisinin daha yaşlı, yaralı ve hırçın bir versiyonu gibi görünüyordu.

Ve gözleri artık kadife gibi değildi. O gözlere bir kez baktığınızda sahibinin çok ağır şeyler yaşadığını anladınız ve eğer sinirlenirse

kilometrelerce uzakta olmak istedim.

Motoru kapattım. Ani sessizlik sağır ediciydi.

Derek benim için kapıyı açtı. "Selam Kate." Kurt gibi bir sesi vardı, hışırtılı, kenarları sert ve zaman zaman alaycıydı. Gece Yarısı Oyunları'nda yaşadığı çile yüzüne olduğu kadar ses tellerine de kalıcı hasar vermişti. Bir daha ne kürkünün içinde ne de dışında aya karşı uluyamayacaktı ama hırıltısı insanın içini ürpertiyordu.

Kamyonuma baktı. "Güzel araç. Göze çarpmıyor. Hatta gizli."

"Beni bağışla." Teddy Jo'nun alev geciktirici kumaşa sarılı kılıcını taşıyarak arabadan indim ve arabayı fino köpeğinin suratına kapattım. "Kal."

Derek başıyla aracı işaret etti. "Kim o?" "Yerine gelen."

Beni ön kapıdan dar bir yan kapıya doğru götürdü. "Beni traşlı bir kaniş ile mi değiştirdin?"

"Çılgın yetenekleri var."

Derek'in kaşları yukarı kalktı.

"Aynı anda hem kusup hem işeyebiliyor ve arabamla dalga geçmiyor." İçinden güldü.

Kapıdan girdik ve uzun, dolambaçlı bir merdivenden çıkmaya başladık. "Dur tahmin edeyim, en tepede."

Derek başıyla onayladı. "Curran en üst katı kendine ayırdı." "Canavar Lordu olmak güzel."

Tırmanmaya devam ettik. Ve tırmanmaya. Ve tırmanmaya. Beş dakika sonra merdivenler nihayet büyük bir kapıyla son buldu. Derek kapıyı açtı ve beni 10'a 10 küçük bir odaya davet etti. Uzak duvardaki çıkışı başka bir kapı kapatıyordu.

Derek bir an bekledi.

İkinci kapı açıldı ve iki şekil değiştiren ortaya çıktı, yaşlı kel bir adam ve benim yaşlarımda bir kadın, her ikisi de mükemmel formdaydı. Bana kötü kötü baktılar.

Derek onlara başıyla onay verdi.

Açıkça beni içeri almak istemediler.

Amber Derek'in gözlerini devirdi. "Çekilin," dedi sessizce. Kenara çekildiler. Derek bana içeri girmemi işaret etti. "Lütfen."

Harika çocuk rütbesini yükseltmişti.

Şekil değıştirenlerin arasından geçerek bir koridora girdik. Sol tarafta küçük bir oda vardı. Derek'in yaşlarında bir adam olan üçüncü bir şekil değıştiren orada oturuyordu.

Koridorda ilerledik, yaşlı adam ve kadın bizi takip ediyordu. Curran'ın muhafızlarının buradaki varlığımla ilgili şüpheleri olduğu kesindi. Haklıydılar da. İyi bir şey yapmıyordum.

"Spor salonu sol tarafta olacak." Derek başıyla taş duvarın bitip yerini cama bıraktığı koridoru işaret etti. "Yaşam alanları üst katta. Koridorun sonunda küçük bir merdiven var."

Yanlarından geçerken kapıları işaret etti. "Özel toplantı odası. Sauna."

"Peki ya bu?" Başım la başka bir kapıyı işaret ettim.

Korumalar sanki biri ayaklarına basmış gibi görünüyordu.

Derek'in yüzü tamamen nötr bir hal aldı. "Kadın misafirler için ayrılmıştır."

Kapıyı açtım. Oda nın büyük bir bölümünü kaplayan kocaman, tenteli bir yatak, bembeyaz yorganın üzerine bulutlar gibi çekilmiş tül perdeler. Mobilyalar soluk, sarı meşe rengindeydi ve altın rengi vurgulara sahipti, zarif ve hafifti, neredeyse cilalı ahşap zeminin üzerinde süzülüyordu. Büyük bir şifonyer duvara yaslanmış, yanında da üç panelli aynası olan bir makyaj masası duruyordu. Zeminin ortasını, şömineye bakan ve yanında kalın beyaz bir halı bulunan aşırı doldurulmuş bir kanep e kaplıyordu. Şöminenin üzerindeki duvarda düz bir ekran asılıydı. Uzaktaki duvar buzlu camdı ve stratejik olarak bir bambu tasarımı oluşturan şeffaf uzantılarla kesilmişti. Kapı aralık duruyordu ve içinden tertemiz bir jakuzi gördüm.

"Barbie nerede?"

Dişi şekil değıştiren kış kış güldü ve sesini kesti.

"Striptiz direği var mı?"

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. Derek acı çekmiş görünüyordu. "Hayır." "Ortam müziği için hoparlörler mi?"

Derek küçük bir buzdolabının üstündeki köşeyi işaret etti. Eminim o buzdolabında soğuk şampanya vardır.

Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve bir fırın eldiveni giydim. Şekil değıştirenler beni büyük bir ilgiyle izlediler. Teddy Jo'nun kılıcındaki alev geciktirici kumaşı sabitleyen kordonu çözdüm ve kılıcı Derek'e uzattım, ortaya kalın, asbest kaplı bir kın çıktı. "Şunu tut lütfen."

O aldı.

Oniks renkli kabzayı kavradım ve kılıcı çektim. Klasik bir Hoplit kılıcıydı, yaprak şeklindeydi, yaklaşık iki fit uzunluğundaydı. Kabzasından ucuna kadar metalden bir kıvılcım çıktı. Kılıç kör edici beyaz bir ateşe dönüştü.

Şekil değiştirenler geri çekildi.

Derek'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden buldun?"

"Yunan ölüm meleğinden ödünç aldım." Kılıcı kilide doğrulttum ve kapıya dokundurdum. Mavi kıvılcımlar uçuştı.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı kadın koruma. "Sürtük odasını kaynakla kapatıyorum."

Ağzını açtı ve tek kelime etmeden kapattı.

Kılıcı kaldırdım. Kilit eriyerek hızla soğuyan bir metal parçasına dönüşmüştü. Çok güzeldi. Kılıcı dik tuttum ve Derek'e döndüm. "Spor salonu nerede demiştin?"

Beni koridordan geçirip büyük bir odaya soktular. Spor salonu son teknolojiye sahipti: özel dambıllarla dolu bir serbest ağırlık rafı, bicepsleri çalıştırmak için bir curl barı, dips ve bacak kaldırma için bir istasyon ve zeminin ortasında bench press - bir bar desteği olan deri bir bank. Bankın üzerine düz bir şekilde uzanır ve ağırlık yüklü barı göğsünüzün üzerine kaldırabilirsiniz. Curran'ın barı zaten yüklüydü. Disklerin üzerine kazınmış sayıları kontrol ettim; özel yapım, her iki tarafta iki yüzlük ve bir ellilik. Beş yüz pound. Bar bu ağırlığı taşıyabilmek için özel olarak yapılmış olmalıydı. Curran gerçekten de korkunç bir piçti.

Gülümsedim ve alevli kılıcı indirdim.

TELEFON ÇIĞLIK ATTI. GÖZLERİMİ TIRNAKLARIMLA AÇTIM. On iki

Yaklaşık iki saat önce girmiştım -Teddy Jo sohbet etmek istedi ve biz sohbet ederken sihir çöktü. Eve dönmem çok uzun sürdü ve kafatasım sanki biri kulaklarımın arasında davul çalıyormuş gibi uğulduyordu.

Esnedim ve telefonu açtım. "Kate Daniels." "O özel bir ağırlık sehпасıydı!" Curran hırladı. Sesimden şaşkın bir masumiyet damlıyordu. "Pardon?" "Pres barını benim sehpaма kaynakladın."

"Belki de en baştan başlamanız yardımcı olabilir. Anladığım kadarıyla birisi Keep'teki özel egzersiz tesisinize girmiş?"

"Sen! O sendin. Kokun bankın her yerinde."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Neden senin bench press'ine zarar vereyim ki?" Düşün, Curran. Düşün, seni aptal.

Telefondan bir aslan kükremesi yükseldi. O bitirene kadar telefonu kulağımdan uzak tuttum. "Çok korkutucu. Bir kolluk kuvveti mensubunu tehdit etmenin kanunen cezalandırılabilceğini hatırlatmayı görev biliyorum. Hırsızlığınızla ilgili bir dilekçe vermek isterseniz, Tarikat sizin için konuyu memnuniyetle inceleyecektir."

Telefon sessizliğe gömüldü. Tanrım, ona anevrizma geçirttim.

Curran hırlama ile mırlama arasında garip bir ses çıkardı. "Yatağımın her yerinde kedi nanesi var."

Biliyorum, tüm erzağımı yorganının üzerine döktüm. Çok büyük bir yataktı, devasa, kalın şiltelerle neredeyse bir metreye kadar yığılmıştı. Resmen üzerine tırmanmak zorunda kaldım.

"Kedi nanesi mi? Ne kadar tuhaf. Belki de temizlik şefinizle konuşmalısınız."

"Seni öldürmek zorundayım," dedi Curran, sesi garip bir şekilde sakindi. "Tek makul çözüm bu."

Görünüşe göre, hecelemem gerekiyordu. "Bu kadar dramatik olmaya gerek yok. Birinin son derece iyi koruduğunuz özel bölgenize girip ortalığı kasıp kavurduktan sonra zarar görmeden kaçmasının oldukça üzücü olabileceğini anlıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Anlamadı. Ona kendi şartlarında bir pas verdim ve o bunu anlamadı. Kendimi yine aptal durumuna düşürmüştüm.

"Biliyor musun, boş ver. Kaya gibi kalın kafalısın." O beni kovalarken ben de onu kovalamıştım ve o bunu bile anlayamamıştı.

"Kedi nanesini olduğu yerde bırakıyorum," dedi. "Her parçasını çıkaracaksın. Ve bunu çıplak yapacaksın."

"Sadece rüyalarında." Ve bunda da ciddiye dim. "Elbette bunun savaş anlamına geldiğini biliyorsun." "Her neyse."

Telefonu kapattım ve nefes verdim.

Saldırgan kaniş bana şaşkın bir bakış attı. "Ben bir aptala aşığım."

Köpek başını yana çevirdi.

"Onu sürtük kulübesinden kovduğumu anlayana kadar bekle." Kaniş usulca sızlandı.

"Senin eleştirilerine ihtiyacım yok. Eğer kusmadan ya da evimi dağıtmadan bir gün geçirebilirsen, o zaman söyleyeceklerini dinleyebilirim. O zamana kadar fikirlerini kendine sakla."

Yatağıma geri döndüm ve başıma bir yastık koydum. Az önce bir fino köpeğiyle sohbet etmiş ve onu beni eleştirmekle suçlamıştım. Curran sonunda aklımı başımdan almıştı.

BÖLÜM 14

ERKEN UYANDIM VE ON DAKİKA KADAR YATAKTA YATTIM, Curran'ı öldürmenin çeşitli yollarını düşünüyordum. Ne yazık ki hâlâ yakalamam gereken Steel Mary vardı, bu yüzden kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve giyindim.

Dışarıda dünya tamamen beyaza bürünmüştü. Kar yağışı ben içeri girdikten kısa bir süre sonra başlamış olmalıydı ve asfaltı en az on santim toz kaplamıştı. Kalın gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Soğuk yüzümü yakıyordu. Kış Atlanta'yı ağzına almış ve sertçe ısırılmıştı.

Saldırgan kanişe baktım. "Üşüdün mü?"

Tıraşlı poposunu bana doğru salladı.

Tekrar içeri girdim ve balıkçı yakamın altına bir tişört, üstüne de yeşil bir sweatshirt ekledim. Eski pelerinimle birlikte bu katmanlar beni sıcak tutacaktı. Sonra dolaptan eski, yırtık siyah bir kazak aldım, kollarını kestim ve kanişi içine soktum. Onu tıraş ettiğim için artık suni kürkü benim sağlamam gerekiyordu. Sevimli görünüyordu. Bazı insanlar hırçın Dobermanlara sahipti. Bense siyah kazaklı, traşlı bir kaniş aldım. Sert, cehennem dölü imajı ölümcül bir darbe almıştı ama en azından sıcak olacaktı.

Emir'e doğru yola çıktık. Kar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Saiman buna bayılırdı. Bir buz devi olarak kış için yaşırdı. Benim için kış, yüksek ısınma faturaları, yağsız yemek ve kar yığınlarını aşmaya çalışırken donmak demekti. Hava ne kadar soğuk olursa, o kadar çok yoksul insan açıkta kalarak ölürdü.

Köşeyi dönüp iki sıra köhne ofis binasının arasındaki dar patikaya girdik. Büyü burada çok etkili olmuştu. Bazı ofisler yıkılmış ve devasa tuğla ve harç yığınları halinde sokağa dökülmüştü. Bazıları yıkılmanın eşiğinde sallanıyordu, uçurumun kenarından bakıyor ama dalmaya pek istekli değillerdi. Tüm cadde çöktüğünde, şehir molozları temizleyecek ve yeniden inşa edecekti; burası Capitol'e uzun süre boş kalamayacak kadar yakındı.

Virajın arkasından bir erkek sesi yükseldi. ". . . sadece yürü. Ödemem gerek."

Bir sarsıntı. Hızlandım ve enkaz yığınının etrafında döndüm.

İki adam ve bir kadın yaşlı bir kadını beton bir binaya doğru sıkıştırdı, üçünün de gözlerinde tanıdık bir aç bakış vardı. Profesyonel haydutlar değil, sadece fırsatçılar; kolay bir hedef görmüşler ve şanslarını denemişler. Kötü bir fikirdi.

Yaşlı kadın beni gördü. Kısa boylu, tıknaz, koyu renk bir giysiye sarınmıştı. Çivit mavisi bir örtü siyah saçlarını ve alnını örtüyordu. Ceviz rengindeki yüzünden iki derin göz bana bakıyordu. Hiçbir ifade göstermiyordu. Korku yoktu. Endişe yoktu.

Onlara doğru yöneldim. Saldırgan kaniş eğlenerek yanımda tırıs kalktı. "Burası bizim bölgemiz," diye havladı genç kadın.

"Aslında burası benim bölgem." Haydutlar bana doğru döndüler.

"Bakalım. Benim bölgemde insanları rahatsız ediyorsunuz, bu yüzden bana bir ücret borçlusunuz. Birkaç parmak yeter. Bir gönüllümüz var mı?"

Küçük haydut belindeki kılıftan bir bowie bıçağı çıkardı.

Gelmeye devam ettim. "Bu bir hata."

Haydut yere çömeldi. Bıçağını sıktı, sanki boğuluyormuş ve bu onu dışarı çekecek bir kamışmış gibi. Gözlerinde küçük çılgın bir ışık dans ediyordu. "Hadi, fahişe. Hadi."

Kitaptaki en eski blöf: Gözlerinizde çılgın bir parıltı olsun, dövüşmeye hazırmış gibi görünün ve diğer adam geri çekilsin. Heh.

"Bıçağı düzgün tutarsan bu senin için daha iyi olabilir. Bıçağı çekene kadar iyi gidiyordun. Şimdi onu nasıl kullanacağın hakkında hiçbir fikrin olmadığını biliyorum ve sana bir ders vermek için elini kesip o bıçağı kışına sokmak zorunda kalacağım. Kişisel bir şey değil. Korumam gereken bir itibarım var."

Slayer'ı dışarı çektim. Beni destekleyecek yılların pratiği vardı ve çekişi hızlı yaptım.

Bıçaklı haydutun arkasındaki iki cesur geri çekildi.

Avcının bıçağına baktım. "Şuna bir bak. Benimki daha büyük. Gidelim, bıçak ustası. Bütün gün bekleyemem."

Bıçaklı haydut küçük bir adım geri attı, topuğunun üzerinde döndü ve hayatı buna bağlıymış gibi dışarı çıktı. Arkadaşları onu ara sokakta kovaladı.

Avcıyı kınına soktum. Müstakbel kurbanları hareket etmedi. Gözlerini kırpmadan bana baktı, irisleri o kadar karanlıktı ki gözbebeklerinin nerede olduğunu anlayamadım. Gülümsedi, geniş dudakları gerildi, ağzı açıldı ve güldü. Bir kadın için derin, gırtlaktan gelen, gerçek bir kahkahaydı.

Haydutlara gülmüyordu. Bana gülüyordu. "İyi misiniz hanımefendi?"

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi.

Başımı salladım ve devam ettim. Saldırgan kaniş de peşimden geldi. Kadının kahkahası peşimden süzüldü. Yan yola saptıktan sonra bile kahkahasını duyabiliyordum.

Saldırgan kanişe "Ürkütücü yaşlı bir kadın olması önemli değil," dedim. "Yine de işimizi yapmak zorundaydık."

On dakika sonra Tarikat'ın binasının kapısından içeri adım attık. Andrea gözleri kocaman açılmış bir halde merdivenden fırladı.

"Birisi Curran'ın Kaledeki özel odasına girmiş ve ağırlık sehpasını birbirine kaynaklamış. Ayrıca kadınlarını ağırladığı odanın kilidini de eritmişler. Siz miydiniz?"

"Benden asla bir şekil değiştiren gibi davranmamı beklemediği konusunda büyük bir anlaşma yapıyor. Ben de öyle yaptım."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

En iyi arkadaşına yalan söylemek kibarlık değildir. "Bu bir olasılık."

"Ona meydan okudun. Bütün Keep bunu konuşuyor. Misilleme yapmak zorunda kalacak. O bir kedi Kate, yani tuhaf biri ve hiç kimseye bu şekilde kur yapmadı. Ne yapacağını bilemeyiz. Seninle aynı dünyada yaşamıyor. Komik olduğunu düşündüğü için evinizi havaya uçurabilir."

Kolumu salladım. "Önemli değil. Anlamadı." Andrea

sarışın başını salladı. "Hayır, anlamadı. O anladı."

"Nereden biliyorsun?"

"Ofisin onun gibi kokuyor." Oh kahretsin.

"Ne yaptığının kokusunu alabilir misin?"

Andrea yüzünü buruşturdu. "Deneyebilirim. Ama

söz veremem." OFIS TAMAMEN NORMAL

GÖRÜNÜYORDU.

Andrea burnunu kırıştırdı ve çalışma alanımı inceledi. "şey, kesinlikle buradaydı. Yaklaşık iki saat önce diyebilirim."

Gözlerini kapattı ve masama doğru ilerledi. "Bir süre burada durdu." Döndü, gözleri hâlâ kapalıydı ve kitap raflarımın yanında durdu. "Evet, burada da." Gözlerini açtı ve rafın en ucundan bir kitap çekti. Kapağında bir kaya çıkıntısının üzerine yayılmış bir aslan resmi vardı. "Aslanlar hakkında mı okuyorsun?"

"Araştırma," dedim ona. "Kendimi savunmak için." "şey, göz gezdirdi."

Muhtemelen kendi kendine de kıkırdamıştır.

"İçeri nasıl girdiğinden emin değilim..." Andrea kaşlarını çattı. "Pencereden," dedim ona.

Sarı kaşları bir araya geldi. "Nasıl anladın?"

"Parmaklıklar kayıp." Alarmı da devre dışı bırakmış olmalı. Eğer büyü açık olsaydı, bir milyon yıl geçse bile koğuşlardan geçemezdi.

Bir zamanların kudretli metal ızgarasının bağlantılarının boşluğa hüzünlü bir şekilde uzandığı pencereye baktı. "İyi karar."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Ben eğitimli bir dedektifim, biz böyle  a l ı ř ı r ı z . "

Andrea gözlerini devirdi. "Bir şey yaptıysa bile ben göremiyorum.

zgnm." "Yine de teşekkürler."

Gitti. Dinlenme odasına gidip küçük bir çörek ve bir fincan kahve aldım. Döndüğümde ofis hiç farklı görünmüyordu. Yerinde olmayan bir şey yoktu. Gözüme arpan bir şey yoktu. Ne yapmıştı ki? Belki masama bir şey yapmıştır. Sandalyeme oturdum ve çekmeceleri kontrol ettim. Hayır, tüm sihirli eşyalarım hâlâ olması gereken yerdeydi.

Telefon aldı. Açtım.

"Oturuyor musunuz?" Curran'ın sesi sordu. "Evet."

"Güzel.

" Tıkla.

Bağlantı kesme sinyalini dinledim. Eğer oturmamı istiyorsa, o zaman ayağa kalkardım. Ayağa kalktım. Sandalye de benimle birlikte kalktı ve sonunda masamın üzerine eğildim, sandalye popoma yapışmıştı. Sandalyenin kenarından tuttum ve çekip çıkarmaya çalıştım. Yapışıp kaldı.

Onu ldrrdm. Yavaş yavaş. Ve her saniyesinden zevk alırdım.

Tekrar oturdum ve sandalyeden itmeye çalıştım. Olmadı. Masanın kenarlarına kenetlendim ve kendimi döndürmeye çalıştım. Sandalyenin ayakları gıcırdayarak halıya sürtündü.

Tamam.

Telefonu aldım ve Andrea'nın dahili numarasını çevirdim. "Evet?"

"Sandalyeyi kırıma yapıştırdı."

Sessizlik.

"Hâlâ bağlı mı?"

"Çıkaramıyorum."

Andrea kahkahaya benzeyen bazı boğulma sesleri çıkardı. "Acıyor mu?"

"Hayır. Ama kalkamıyorum."

Boğulmalar inlemelere dönüştü.

"*Ziyaretçi,*" diye mırıldandı Maxine kafamın içinde.

Bu mükemmel. Telefonu kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kışınız kalıcı olarak bir sandalyeye bağlı olduğunda, yapabileceğiniz tek şey oturmak ve profesyonel görünmeyi ummaktır.

Tanıdık bir adam ofisime girdi. Ortalama boyda ve ortalama bir yapıya sahipti, hoş ve dikkat çekici olmayan bir yüzü vardı, iyi biçimlendirilmişti ama ne yakışıklıydı ne de güçlü bir duygudan etkilenmişti. Sokakta yanından geçerseniz, tanıdık bir binayı nasıl görmezden gelerseniz onu da öyle görmezden gelebilirdiniz. Gözleri ve siyah paltosu dışında mükemmel bir boş levhaydı. Zarif ve yumuşaktı, daha önce hiç görmediğim bir yünden yapılmıştı.

"Merhaba, Saiman."

"Günaydın."

Muhtemelen onu selamlamak için ayağa kalkacağımı umarak durakladı. Büyük şans. "Sizin için ne yapabilirim?"

Saiman müşteri koltuğuma oturdu ve ofisimi inceledi. "Demek burada çalışıyorsun?"

"Burası benim gizli karargahım." "Batcave'in mi?"

Başımı salladım. "Robin'le birlikte."

Saldırgan kaniş Saiman'a dişlerini gösterdi. "Çok hoş biri."

"Palton neyden yapılmış?"

Saiman bana boş bir bakış attı. "Kaşmir."

Kaşmirden palto yaptıklarını bilmiyordum. "Sıcak mı?" "Çok."

Arkasına yaslandı.

"Peki buna neden ihtiyacın var?" Onu daha önce karda çıplak dans ederken görmüştüm, kar taneleri mutlu köpek yavruları gibi onu kovalıyordu.

Omuz silkti. "Görünüş her şeydir. Görünüş demişken, Batcave'iniz ... aradığım kelime neydi?"

"Seyrek, işlevsel ..." "Eski püskü."

Ona sert bakışlarımla vurdum. "Eski püskü mü?"

"Shopworn. Bu da beni asıl konuya getiriyor." Şık ceketinin içine uzandı ve bir gün önce ona verdiğim dilekçe raporunu çıkardı. Davanın o ana kadarki özetini, gerçekleri, araştırmaları ve teorileri sıralamıştım. "Özetini okudum."

"Ve?"

"Yetersiz değil."

Sakin ol kalbim, böyle hafif bir övgüden dolayı bayılmayayım. "Pastel boyayla yazılmasını mı bekliyordun?"

Saiman yüzünü buruşturdu ve elini kaldırdı. "Beni dinle. Beni şaşırttınız. Bu analizde senden beklediğim amatörce coşku ve hatalı muhakeme yok. Konuşma dilini mazur görürseniz, beyinden çok kas gücü imajı çiziyorsunuz. Bu, doğal zekanızın belirgin olmadığı anlamına gelmez; aksine, doğal olarak çevik bir zihin ile mantıksal çıkarım konusunda eğitilmiş bir zihin arasında büyük farklar vardır."

Yüzümü ovuşturdum. "Mantıksal çıkarım konusunda eğitim almış bir adam olarak, kas yığını bir insana eski püskü ofisinde hakaret etmenin sonuçlarını tahmin edebilmen gerekirdi."

Başını iki yana salladı. "Ne olabilirsin biliyor musun Kate? Bir uzman. Gerçek bir profesyonel olma potansiyeline sahipsin. İhtiyacın olan tek şey uygun araçlar ve onları kullanma özgürlüğü. İşte sana teklifim: Bir yer kiralayıp döşeyeceğim ve diyelim ki altı ay ile bir yıl arasında bir süre için başlangıç sermayesi sağlayacağım. Ana masraf ekipman şeklinde olacak. Kaliteli bir m-tarayıcıya ihtiyacınız olacak." Parmaklarıyla saydı. "Yazıcı istasyonu olan çalışan bir bilgisayar, iyi stoklanmış bir bitki ve kimyasal malzeme odası ve bir cephanelik, bunların hepsini sizin için temin edeceğim. Rahat bir ortam kuracağız."

geri ödeme planı. Tamamen bağımsız olabilirsiniz. Gerekğinde profesyonel ihtiyaçlarınızın müşteri listenizin geri kalanından daha öncelikli olması koşuluyla müşterilerinizi seçebilir ve seçebilirsiniz. Sağlam bir itibarın var ve benim desteğimle bundan yararlanabilir ve çok başarılı olabilirsin. Bu profesyonel bir teklif Kate. Tamamen işle ilgili, hiçbir kişisel bağ yok."

"Teşekkür ederim, Kansas'ta sattığınız şu güzel sahil mülkü kulağa harika geliyor."

"Yetenekleriniz benimkileri tamamlıyor. Sizi kullanabilirim ve şu anda çalıştırdığım insanlara güvenmektense size güvenmeyi tercih ederim, çünkü bu işi daha iyi yapabilirsiniz ve şaşırtıcı olsa da bana ihanet etmenizi engelleyecek bir etik kuralla zincirlenmiş durumdasınız. Teklifim, size işinizi layıkıyla yapabilmeniz için gerekli kaynakları ve yetkiyi sağlamayı reddeden bir kurum için uzun saatler çalışmaktan daha mantıklı."

Küçük bir parçam ayağa kalktı ve "*Bu kulağa hoş geliyor*" diye düşündü. Ted fark ettiğimden daha derine inmiş olmalı.

Özünde Saiman haklıydı. Bir şövalyenin kazandığının çok altında bir maaş alıyordum, mesleki unvanım en iyi ihtimalle güvencesizdi ve yarım yamalak statüm, Tarikat'ın tam teşekküllü bir üyesinin sahip olduğu kaynakların çoğundan yararlanmamı engelliyordu. Alaycı bir bakış açısına sahip olsaydım, ki bu muhtemelen doğru olurdu, Ted beni bu "ne orada ne burada" konumuna bilerek sokmuştu. Bu bir yemleme ve bekleme yöntemi idi. Bana sahip olabileceğim şeyleri gösterecek, tadına bakmamı sağlayacak ve ben tüm enchilada'yı isteyecek ve Tarikat'a kalıcı olarak katılmayı kabul edecek kadar hayal kırıklığına uğrayana kadar bekleyecekti. Gece Yarısı Oyunları'nda insan ırkına ihanet ettiğime karar vermesi dışında.

Saiman'a baktım. "Birinin insan olup olmadığına nasıl karar veriyorsun?"

Uzun, ince parmaklarını bükülmüş dizinin üzerinde ördü. "Bilmiyorum. Birinin insanlığını değerlendirmek bana düşmez. Bizim dünyamızda insan olmak, toplum çerçevesine dahil olmakla eş anlamlıdır. İnsanlık kişiye belirli haklar ve ayrıcalıklar kazandırır ama aynı zamanda yasaları ve davranış kurallarını gönüllü olarak kabul etmeyi de gerektirir. Salt biyolojinin ötesine geçer. Bu bir seçimdir ve bu nedenle yalnızca bireye aittir. Özünde, eğer bir kişi insan olduğunu hissediyorsa, o zaman insandır."

"İnsan olduğunu hissediyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Bu karmaşık bir soru."

Yarı İskandinav tanrısı, yarı buz devi ve yarı insan olduğu düşünülüşünde, tereddütü anlaşılabilirli.

"Kavramın felsefi anlamında, kendimi bir kişi olarak görüyorum, duyarlılığının bilincinde olan bir varlık. Biyolojik anlamda, bir insanla üreme ve yaşayabilir bir yavru üretme yeteneğine sahibim. Yani evet, kendimi bir tür insan olarak görüyorum. Belki farklı bir insan türü ama yine de insan."

Kendimi insan olarak görüyordum. Andrea'nın da öyle düşündüğünü biliyordum. Derek benim için insandı. Jim ve Dali de öyleydi. Ve Curran. Ted Moynohan onları insan olarak görmüyordu. Yalnız değildi. Akademi'de geçirdiğim süre boyunca Tarikat içinde de benzer görüşlere rastlamıştım. Bu, her şeyden çok, ayrılmak istememe neden oldu.

Saiman, "Teklifime dönecek olursak, kendi işinin patronu olmanın avantajları var," dedi. "Para mutluluğu satın almaz ama rahatlık, kaşmir paltolar ve çikolata sağlar. Bunu bir düşünün."

Çelik tuzak hafızanı gösterdiğin için teşekkür ederim. Beni çikolata yerken yakaladığı tek zaman neredeyse üç yıl önce, ilk tanıştığımızda olmuştu. Saiman hiçbir şeyi unutmadı. "Bu iyi bir teklif. Ama Tarikat'ın tasmağını sana borçlu olma zinciriyle takas etmiş olurum."

Sesi yumuşak kadife bir nitelik kazandı. "Bana borçlu olmak yorucu olmaz."

Ben de onun sesine uydum. "Bence de öyle. İster ipek ister zincir olsun, tasma tasmaadır."

Saiman gülümsedi. "İpek olmak zorunda değil, Kate."

Nokta. Gitmek istemediğim bir yere varmadan önce konuyu değiştirelim. "Parşömenimi kırabildin mi?"

Saiman şehit olmuş gibi bir ifade takındı. "Bunca zaman sonra hâlâ benden şüphe duyuyor olmanız beni aşılamalı."

Ne olacağını biliyordum. Saiman gösterisi. Çözmüşü ve şimdi gösteriş yapmak istiyordu.

Saiman ceketinin içine uzandı ve dar bir kurşun kutu çıkardı. "Kör Keşiş'in Parşömenleri'ni biliyor musun?"

"Hayır."

"On iki yıl önce, Voroviev adında bir Doğu Ortodoks rahibi, yerel okulu ele geçiren bir şeytan olarak algıladığı şeyi kovmaya çalıştı. Tanrıyı kovmaya çalıştı. Yaratık okula saldırmıştı.

Şeytan çıkarma ayini sırasında gözleri kör oldu ve kendini içinde bir dua bulunan eski bir dini parşömenle savundu. Şeytan çıkarma tamamlandığında parşömen boş kaldı. Parşömen cam bir kutuya yerleştirildi ve sonraki üç yıl boyunca yazı yavaş yavaş yeniden ortaya çıktı."

"Keşişe ne oldu?"

"Yaraları yüzünden öldü. Önümüzdeki soru, parşömen üzerindeki yazının neden kaybolduğu?"

Kaşlarımı çattım. "Parşömenin büyüünün yaratıkla temas edince tükendiğini tahmin ediyorum. Eğer yazının kendisi sihirli olsaydı, yok olurdu."

"Kesinlikle. Parşömen yavaşça çevreden büyü emdi ve büyü haznesini doldurduğunda yazı yeniden ortaya çıktı. Sizin parşömeniniz de aynı türden. Yazı hâlâ orada, sadece bizim algılayabileceğimizin ötesinde zayıflamış." Parmaklarını şıklattı. Orta parmağım büyüklüğünde siyah, dikdörtgen bir taş elinde belirdi. Büyücü Saiman. Oy.

Taşı çevirdi. Pürüzsüz siyah yüzeyde bir gökkuşağı dans etti. Bir soru sormamı istedi. Ben de mecbur kaldım. "Ne soracaksın?"

"Bir ley hattının altından çıkarılan gökkuşağı obsidyeninden bir gözyaşı. Çok nadir bulunur. Düzgün yerleştirildiğinde, artık büyüü alır, güçlendirir ve yayar. Bir tarafına senin parşömenini, diğer tarafına da bir parça gerçek parşömen, dana derisi yerleştirdim. Parşömen iki aylık bir süre boyunca ilahilerle iyileştirildi. Büyüye son derece duyarlıdır. Bu parşömenin bir parşömeninin fiyatı beş binden fazladır. Daha önce de belirttiğim gibi, benim ücretim çok az."

"Bu işten benim bir yılda kazandığımdan daha fazla kazanıyorsun." "Düzelتمeyi teklif ettiğim bir eşitsizlik."

Bu hayatta değil. "Yani obsidyen parşömendeki zayıf büyüü aldı ve parşömene yaydı. Sonuç ne oldu?"

Saiman kutuyu açtı ve küçük bir kare parşömeni havaya kaldırdı. Boştu. Sekiz küçük çizginin birbirini kestiği bir köşe dışında her şey: dördü dikey, dördü yatay, tıpkı bir tic-tac-toe alanı gibi dokuz küçük kareye bölünmüş bir kare oluşturunuyordu. Kareleri sayılar dolduruyordu: 4, 9, 2, 3, 5, 7, 8, 1, 6.

Bunu daha önce de görmüştüm. Her satır, sütun ya da köşegenin toplamı eşit olurdu. "Zahlenquadrat. Sihirli kare."

Saiman boğazını temizledi. Şaşkınlığa uğrayacağımı düşünmüş olmalı ve ben de onun şimşeklerini çaldım.

"Evet. Sihirli kare oldukça eskidir. Yunanlılar, Romalılar, Çinliler, Hindular tarafından kullanıldı."

Kafamdaki çarklar dönmeye başladı. Bu çok iyi bildiğim bir büyü alanıydı, çünkü biyolojik babamla ilgiliydi. "Bu bir dokuz kare, üçe üç. Ortada beş var, toplamı on beş. Yahudiler İbrani harflerini rakam olarak kullanırlardı. Ortadaki sayı olan beş, İbranice *heh* harfine karşılık gelir; bu harf, Tanrı'nın en kutsal ismi olan Tetragrammaton'un, YHWH'nin sembolüdür. Toplam sayı olan on beş ise İbranice *yah harfidir ki bu da başlı başına Tanrı'nın* bir ismidir. Bu bir Yahudi sihirli karesidir."

Saiman'ın yakışıklı yüzü sarsıldı. "Yahudi mistisizmi üzerine çalıştığınızı bilmiyordum. Ne kadar ilginç..." Sesinin sessizliğe gömülmesine izin verdi.

Yahudi âlimler her şeyi yazıyor ve kayıtlarını altından yapılmış gibi saklıyorlardı. Ailem hakkında bildiklerimin yarısı bu parşömenlerden geliyordu ve Voron bana okumayı öğrettiğinden beri onları incelemiştim.

Ona baktım. "Artık kime ait olduğunu bildiğimize göre parşömenin geri kalanını geri getirmenin bir yolu var mı?"

Arkasına yaslandı. "Peachtree'deki Tapınak'ta gizli bir oda var. Odanın içinde sihirli bir çember var. Çemberin içinde durursanız, yeterince güçlü olmanız koşuluyla, yazıyı orijinal haline getirmek için büyüünüzü kullanacaktır. Yazı İbranice kökenliyse başarı şansı çok daha yüksektir."

Sonunda. Steel Mary'yi bulacaktım. Tam zamanında.

"Elbette, çemberin çalışması için büyüünün bitmesini beklemeniz gerekiyor ve dalganın bu sabah erken saatlerde sona erdiği göz önüne alındığında, bugün Tapınağa girmenin pek olası olmadığını söyleyebilirim. Bir uyarı. Birincisi, çember sizi kurutabilir; ikincisi, çemberi kullanmanın bir bedeli var ve size yardımcı olamayacağım. Korkarım Yahudi ibadethanelerinde istenmeyen adam ilan edildim. Toco Hills ya da Dunwoody'ye girmeye kalkışırsam ve fark edilirim, buradan çıkmak için savaşmak zorunda kalabilirim."

Gözlerimi kırptım. "Ne yaptın sen?"

Saiman omuz silkti. "Diyelim ki genç bir haham günah konusunda oldukça gayretliydi. Bu bilgi karşılığında ayrıcalıklı bilgileri takas etmekten mutluluk duydu ve ben de onu eğitmekten mutluluk duydum."

Ugh. "Bir hahamı baştan çıkardın."

Saiman gülümsedi. "Birkaçını baştan çıkardım. Ama son ilişkim halkın gözünde patlayan tek ilişki oldu. Yazık da oldu. Hassas bilgiler konusunda meşhur bir kaynaktı."

Neredeyse gülecektim. "Peki neden başka biri olarak gitmiyorsun?"

Saiman tiksintiyle dudağını buruşturdu. "Bir golemeleri var. Senin büyüünün kokusunu alıyor ve ne yazık ki yanılmaz. Ben denedim. Yararlılığımı sizi tatmin edecek şekilde kanıtlayabildim mi?"

"Evet. Merak etme, hatırlıyorum. Elbise, bu gece, senin arkadaşın."

"Aslında aklımdaki bu değildi. Bir soruya yanıt almayı umuyorum."

Ona kaşlarını kaldırdım.

"Sandalyenin nesi var?" Anlayışlı

piç. "Pardon?"

Saiman öne doğru eğildi. "Otururken hareket ediyorsun Kate. Orada olduğundan emin olmak için kılıcına dokunuyorsun, vücudunun açısını değiştiriyorsun ve bu böyle devam ediyor. Kronik olarak hareketsiz oturamıyorsun. Ama dostça sohbetimize başladığımızdan beri hiç hareket etmedin."

Başımı kaldırdım. "Kıçım sandalyeme yapıştı."

"Gerçek anlamda mı mecazi anlamda mı?"

"Gerçekten." *Bir şey söyle. Günümü güzelleştir. Kıçımdaki sandalyeyle bile kıcını tekmeleyebilirim.*

Saiman'ın gözlerinde küçük bir ışık dans etti. "Ne kadar tuhaf. Bu bir eşek şakası mıydı?"

"Evet, öyleydi." Kendimi mobilyalardan ayırmayı başardığım anda şakacı aklımdan bir parça alacaktı.

"Bu gibi durumlarda en kolay çıkış yolunun pantolonu çıkarmak olduğunu gördüm. Elbette, çözünebilir bir yapıştırıcı olabilir. Bir bakmamı ister misiniz?"

"Hayır, yapmazdım."

Saiman'ın dudakları biraz titredi. "Eğer eminsen."

"Eminim."

"Gerçekten sorun değil."

"Kıçımı incelemek anlaşılmamıza dahil değil. Parşömenim, lütfen."

Saiman plastik torbayı bana uzattı ve ayağa kalktı. "Nasıl sonuçlandığını bana haber ver."

"Git başımdan."

Kendi kendine kıkırdadı ve gitti. Kahvemden bir yudum aldım. Soğuktu. Eh. En azından yaban mersinli çöreğimin tadı sıcak ya da soğuk aynı olacaktı. Küçük bir sorun dışında - çöreği masanın dış tarafında bırakmışım ve ona ulaşmak için ayağa kalkmam gerekecekti.

Telefonum çaldı. Açtım.

"Aseton," dedi Andrea'nın sesi. "Her şeyi çözer. Cephanelikte bir galon buldum. Sandalyeyi ıslatırız ve Oh, kahretsin. Geliyor!"

Telefonu bıraktım ve kılıcımı aldım. Curran kapıdan içeri girdi.

"Sen!"

Saldırgan fino köpeğim dişlerini göstererek yerden fırladı.

Curran'ın gözlerinde altın parladı. Kanişe baktı. Köpek nefesinin altında hırlayarak geri çekildi.

Kelimeleri dişlerimin arasından geçirdim. "Köpeğimi rahat bırak." Curran bakmaya devam etti.

Köpek duvara doğru geri çekildi ve yere yattı.

Curran elinde bir çeşit giysiyle içeri girdi. "Güzel köpek. Kazağına bayıldım."

Onu minicik, minicik, minicik parçalara ayırırdım. . .

"Kedi nanesi konusunda fikrimi değiştirdim." Giysiyi havaya kaldırdı. Dantelli bir önlükle tamamlanmış bir Fransız hizmetçi kıyafeti.

Avcının kabzası parmaklarımda pürüzsüzdü. Canavar Lordu olsun ya da olmasın, kanadı. Kaniş hırladı.

Curran kıyafeti kapının arkasına astı ve masama yaklaştı.

Bu doğru, yaklaş. Daha yakına. Daha yakına. . .

Masaya vurdu, olağanüstü bir hızla. Ensemde minik tüyler yükseldi. Zar zor gördüm. Bir an eli boştu, sonra çöreğimi tuttu. Isırdı. "Mmm, yaban mersinli."

Zihnimde, kafası patladı.

"Kıçın demir atmışken yemeğini korumak zor." Elindeki çörekle beni selamladı. "Konuşmaya hazır olduğunda beni ara. Numaramı biliyorsun."

Dışarı çıktı.

BÖLÜM 15

ANDREA'NIN ASETONU KOLTUĞUMA SIKIŞTIRDIĞI AN

şırınga, yapıştırıcı kimyasal bir reaksiyona girmeye karar verdi ve bu da arkamı ateşe verdi. Pantolonumu kesmem beş saniyeden az sürdü. Tekrar yere inmeye cesaret edebilmem yaklaşık yarım saat sürdü ve günümü dışarıdaki sokaktan topladığım bir torba buzun üzerinde oturarak geçirmek zorunda kaldım. Buz soğuktu ve kığım acıyordu.

Teknoloji tüm gün boyunca çalıştı. Tapınağı aradım ve eğer sihir devam ederse yarın öğlen için randevu talep ettim. İki kez beklemeye alındıktan sonra hahamların beni göreceği söylendi. Kate Daniels, telefonun efendisi.

Günü Steel Mary vakasının geçmişini inceleyerek geçirdim ve hemen hemen hiçbir yeni şey öğrenemedim. Biohazard ve PAD ile yaptığım kontrollerde de yeni bir gelişme olmadı. Büyü bozuldu ve Steel Mary hareketsiz kaldı. Hepimiz ellerimizin üzerine ya da benim durumumda buzun üzerine oturduk ve sorunun başlamasını bekledik.

Günün sonunda eve gittim ve biraz kestirdim. Uyandığımda güneş batmıştı. Parmaklıklılı pencerelerimin ardındaki şehir sessizdi, kışın kasvetinde donmuştu.

Saiman'ın randevusu için süslenme zamanı. Oh ne güzel.

Sadece bir tane resmi elbisem vardı. Onu da birkaç yıl önce almıştım ve vasimin eski eşi Anna seçmeme yardım etmişti. Elbise dolapta beni bekliyordu. Onu çıkardım, plastiğe sardım ve yatağın üzerine koydum. İnce ipek, elektrik lambasının ışığında parıltıyordu. Garip bir ton, ne sarı ne de altın rengi, biraz şeftali. Biraz fazla sarı olsa limon rengi, biraz fazla altın rengi olsa şatafatlı olurdu. Bu haliyle, ılık ılık güzel görünüyordu.

Üzerime geçirdim. Elbisenin ön kısmı ustalıklarla göğüslerime yapışıyor, belimden kıvrılıp yere düşmeden önce V şeklinde aşağıya doğru iniyordu

kumaştan bir şelalenin içinde. Kat kat ipek vücuduma yumuşaklık katıyor, gözü kas yerine kıvrımlar görmesi için kandırıyordu. Anna buna güneş ışığı elbisesi demişti. Hâlâ üzerime oturuyordu ama eskisine göre biraz daha sıkı duruyordu, ki bu kötü bir şey değildi. Tarikat sayesinde o kadar çok aç kalmıyordum.

Bu elbiseyi en son giydiğimde Max Crest'le buluşacaktım. Şimdi Saiman'la çıkmak için giyecektim. Bir kez olsun gerçekten görmek istediğim bir erkek için giymek isterdim.

Saçlarımı şakaklarımdan geriye doğru çektim. Yüzümü iğrenç gösteriyordu ve sol kulağımın yanındaki yara izini ortaya çıkarıyordu. Bir fiyatına iki tane, yaşasın. Tüm düğümleri fırçalayıp şekillendirici jöleyle masaj yaparak açmaya karar verdim. Uzun, parlak bir dalga halinde sırtımdan sarkıyordu. Kulaklarımı hiç deldirmemiştım; bunun ne kadar acı verebileceğini bilecek kadar çok insanın kulağından küpe sökmüştüm. Hiç mücevherim yoktu ama elbiseme uygun bir çift ayakkabım vardı, dar, sarı ve topuk yerine küçük ayakları vardı. Ayakkabıları elbise için almıştım. Onlara bakmak acı veriyordu. Onlarla yürümek Çin su işkencesiyle kıyaslanabilirdi.

Yapmak zorundalar.

Geçtiğimiz yıl içinde tam iki kez makyaj yapma şansım olmuştu, bu yüzden sanatın daha yüksek seviyeleri benim için çok uzaktı. Allık sürdüm, göz kapaklarımı kahverengi farla koyulaştırdım ve maskara sürdüm. Hangi tonu seçersem seçeyim, maskara beni her zaman egzotik bir bölgeye fırlatırdı. Pembe rujumu sürdüm ve savaş boyasını kaldırdım.

Kılıcım yok. İğnelerimi saklayacak bir yer yok. Bu beni endişelendirmeliydi ama endişelendirmedi. En büyük tehdit büyü dalgasıyla gelecekti ve büyü yirmi dört saatlik bir süre içinde nadiren iki kez vururdu. Diğer her şeyi çıplak ellerimle halletmeye hazırdım. Aslında, şu anki ruh halimi göz önünde bulundurursak, yumruklarımla birine zarar vermek tedavi edici olabilirdi.

Sekize dört kala kapının çalınması dairemde yankılandı ve saldırgan fino köpeğimi histerik bir hale soktu. Onu en az zarar verebileceği banyoya koydum ve kapıyı açtım.

Saiman takım elbise giyiyordu ve Thomas Durand'ın güncellenmiş bir versiyonuydu. Gece Yarısı Oyunları'nın yedide birine sahip olan orijinal Durand ellili yaşlarındaydı. Bu versiyon ise otuzlu yaşlarında, omuzları geniş, erkeksi ve mükemmel bakımlıydı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, pahalı ayakkabılarından asil profiline kadar her yerinden zenginlik havası yayılıyordu.

ustaca kesilmiş koyu sarı saçları vardı. Eski halinin en sevdiği oğlu gibi görünüyordu.

Ağzını açtı ve sanki biri düğmeye basmış gibi durdu.

Dünya'dan Saiman'a. "Merhaba."

Gözlerini kırptırdı. "İyi akşamlar. İçeri girebilir miyim?"

Hayır. "Elbette." Kenara çekildim ve o da daireme girdi. Evimi incelemek için uzun bir süre bekledi. Bakışları yatağımda oyalandı.

"Oturma odanızda mı uyuyorsunuz?"

"Evet."

"Neden?"

Çünkü daire bana vasım Greg'ten miras kalmıştı. Dairenin tek yatak odasını derme çatma bir kütüphane/depo odası haline getirmiş ve orada, kitapları ve eserleriyle çevrili bir şekilde uyuyordu. Greg bir yıldan kısa bir süre önce öldürüldü. Onun yatağında uyumak söz konusu değildi, bu yüzden bir divan aldım ve oturma odasına koydum. Gerçek yatak odasının kapısı sıkıca kapalıyken orada uyudum. Ve Julie geldiğinde, yatağı ona verdim.

Tüm bunları açıklamak sıkıcı ve gereksizdi. Omuz silktim. "Bu bir alışkanlık."

Saiman başka bir şey sormak ister gibi göründü ama fikrini değiştirdi.

Ayakkabılarımı giydim, üzerime tığ işi bir şal sardım ve avcıyı kucağıma aldım. "Ben hazırım."

Saiman gitmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Kapıyı açtım ve sahanlığa çıktım.

Beni takip etti. Kapıyı kilitledim. Bana kolunu uzattı ve ben de parmaklarımı koluna koydum. Ne de olsa anlaşmamızın kapsamındaydı. Kirli merdivenlerden indik. Dışarıda soğuk beni ısıırıyordu. Gece gökyüzünden küçük beyaz bulutlar süzülüyordu. Saiman yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve gülümsedi. "Kış," dedi usulca. Bana döndüğünde gözleri ışıldadı, sanki içten içe yanan bir ateşle aydınlanan iki buz parçası gibiydi.

Bir yayı andıran derin bir baş hareketiyle arabanın kapısını bana açtı. Arabaya bindim ve kılıcı kucağıma koydum. Kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna kayarak oymalı ahşap bir kutu çıkardı. "Bunları senin için getirdim," dedi. "Ama onlara ihtiyacın yok. Harika görünüyorsun."

Kutuyu açtım. Yeşil kadifenin üzerinde sarı topaz bir bileklik, küpeler ve bir kolye duruyordu. Kolye açık ara en çarpıcı olanıydı; zarif, ince bir zincir, ateşten bir damla taşla taçlandırılmıştı. "Kurt Elması'na benziyor," dedim.

"Gerçekten de öyle. Bu sarı bir topaz. Uygun olduğunu düşündüm ama çıplak boynunuz şok edici. İstedğin gibi kullanabilirsin elbette."

Kutuyu kapattım. "Kapatmasam iyi olur."

Saiman gecenin içinde uzaklaştı. Şehir akıp gidiyordu. Yıkık binalar pencerelerindeki kara deliklerle bana bakıyordu.

"Kışı sever misin Kate?"

"Teoride."

"Oh?"

"İçimdeki çocuk karı seviyor."

"Peki ya yetişkin?"

"Yetişkinler şöyle diyor: yüksek ısınma faturaları, donarak ölen insanlar, patlayan su boruları ve tıkanan yollar. Sevilmeyecek ne var?"

"Seni son derece eğlenceli buluyorum." Saiman bana baktı.

"Neden bu saçmalıkta ısrar ediyorsun? Senden romantik anlamda hoşlanmadığımı ve asla hoşlanmayacağımı açıkça belirttim."

Omuz silkti. "Kaybetmeyi sevmem. Ayrıca, bir kaçamakla ilgilenmiyorum. Benim önerdiğim şey çok daha istikrarlı: bir ortaklık. Karasevda gelip geçicidir ama karşılıklı çıkara dayalı bir ilişki yıllarca ayakta kalır. Ben istikrar, sadakat, kaynaklarım ve kendimi sunuyorum. Seni asla sıkmayacağım Kate. Sana asla ihanet etmem."

"Çıkarlarınıza uymadığı sürece."

Omuz silkti. "Elbette. Ama kazanımların risklerden daha ağır basması gerekir. Senin yanımda olman benim için çok değerli. Eğer daha değerli bir şey bulsaydım, anlaşmamızın iptal edildiğini asla öğrenmemeni sağlamam gerekirdi. Ne de olsa sen çok vahşi bir kadınsın."

"Başka bir deyişle, beni öldürecektin, böylece ihanetin için seni cezalandıramayacaktım."

"'Öldürmek' çok çirkin bir kelime. Ben sadece ulaşamayacağın bir yerde olduğumdan emin olurdum."

Başımı salladım. Umutsuz vakaydı. "Hangi kadın bu teklifin üzerine atlamaz ki?"

"Sana asla yalan söylemem Kate. Bu sana sunduğum avantajlardan biri."

"Minnettarlık duygusuyla dolup taşıyorum. Hiç birini sevdin mi Saiman?" "Hayır."

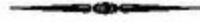
Bu anlamsız bir konuşmaydı. "Arkadaşıma aşık olan bir adam tanıyorum. Onu kesinlikle seviyor. Karşılığında istediği tek şey, onun da kendisini sevmesi."

Saiman beni taklit ederek kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Sen onun tam tersisin. Sevme kapasitesinden yoksunsun, bu yüzden benimkini de boğmak istiyorsun."

Güldü. Kahkahası aracın içinde çınladı, yıkılmakta olan şehrin ürkütücü bir müziği oldu.

BÖLÜM 16

KIRK DAKİKA SONRA SAIMAN BİR OTOPARKA GİRDİ

büyük bir malikanenin önünde. Kuzeye, Atlanta'nın varlıklı bölgesine doğru tırmanmıştık ama bu ev "varlıklı" kelimesini hakaret gibi algılanmasına neden oldu. Arsasına göre çok büyük olan bina yayılıyor, gecenin içine doğru iki büyük kat yükseliyor ve güneyli komşularını yoldan çıkarıyordu. Atlanta'nın zenginleri yeni evler inşa ettiklerinde, genellikle antebellum Güney tarzını taklit ederlerdi, ancak bu canavar kesinlikle İngilizdi: kırmızı tuğla, büyük pencereler, yeni karla buzlanmış koyu sarmaşık ve bir balkon. Tek ihtiyacı olan dantelli elbise giymiş, taze yüzlü bir İngiliz bayandı.

"Bu da ne?" Karın üzerine sarı elektrik ışığı saçan pencerelere baktım.

"Bernard'ın." Saiman, başımın üzerinde neşeyle ılık çalan bu kelimeye bir anlam dünyası yükledi.

Ona baktım.

"Burası bir parti evi."

"Umarım senin iyiliğin için çok uysal bir partidir." Eğer beni bir tür seks partisine götürmüş olsaydı, o güzel pencerelerden birine doğru uçardı, kafa üstü.

"O türden değil," diye beni temin etti. "Burası Atlanta'nın zengin ve nüfuzlu kişilerinin görülmek ve sosyalleşmek için toplandıkları bir yer. Teknik olarak bir restoran ama asıl cazibesi yemek değil, müşteriler. Atmosfer gayri resmi ve çoğu insan ellerinde içkileriyle kaynaşıyor."

Vay be. Zengin ve nüfuzlu. Tam da kaçınmak istediğim kalabalık. "Ve beni buraya sen mi getirdin?"

"Seni teşhir edileceğin konusunda uyarmıştım. Lütfen dişlerini gıcırdatma Kate. Çeneni daha kare gösteriyor."

Saiman otoparkın sonuna park etti.

"Vale yok mu?"

"Bernard'ın müşterisi olan insanlar arabalarının kontrolünü nadiren bırakırlar."

Avcıyı koltukların arasına kaydurdum ve arabamın kapısını açtım. Ayakkabımın topuğu eteğime takılmadan inmek biraz zaman aldı ve ben bu maharetli işi başaranı kadar Saiman eli ve gülümsemesiyle yanımdaydı.

Neden bunu tekrar kabul ettim ki? Aaah evet. Çünkü başka seçeneğim yoktu.

Saiman'ın beni merdivenlerden çıkarmasına izin verdim. Üstümüzde balkonda bir çift bir şeye gülüyordu. Kadının kahkahası biraz histerik bir tondaydı. Bir antre ve lüks bir merdivenden geçtik ve Saiman beni geniş bir odaya yayılmış birkaç küçük masanın bulunduğu ikinci kata kadar götürdü.

Minik siyah elbiseli, güler yüzlü bir ev sahibesi bizi bir masaya götürdü.

Kapıyı görebileceğim şekilde oturdum ve kalabalığı inceledim. Pahalı kadınlar ve pahalı erkekler

Hoşbeş ettiler. Birkaçı bize baktı. Kiralık yardımcı yok.

Tuhaf. "Korumalar nerede?" Mırıldandım.

Saiman, "Bernard's bir sığınaktır," dedi. "Şiddet kesinlikle yasaktır. Biri bu kuralı çiğnerse, Atlanta'nın tüm seçkinleri onu alaşağı etmek için ayağa kalkacaktır."

Tecrübelerime göre, şiddet patlak verdiğiğinde Atlanta'nın tüm elit kesimi dağıldı ve canını kurtarmak için kaçtı.

Saiman konyak istedi, ben de su. İçkiler neredeyse hemen geldi. Saiman ağır kristal bardağını aldı ve içindeki kehribar rengi sıvıyı avucuyla ısıttı. Déjà vu. Bu şarkıyı ve dansı Gece Yarısı Oyunları'nda da yapmıştık.

"Bil diye söylüyorum: Eğer bir rakshasa gelirse, kılıcımı arabada bıraktım." Saiman'ın nazik ifadesi keskinleşti. "Korkunç bir olaydı. Neyse ki geride kaldı."

Bardağını boşalttı. Birkaç saniye içinde bir tane daha aldı, onu da tek bir yudumda boşalttı ve kendisine yeni bir tane getirildi.

Öne doğru eğildim ve arkadaşlarını Saiman'ın boğazından aşağı kovalamak üzere olan konyağa başımı salladım. "Acelen ne?"

"Sadece şeker." Omuz silkti ve bardağı boşalttı. "Bugün erken saatlerde kendimi çok zorladım ve kaynaklarımı yenilemem gerekiyor."

Garson uçarak geldi ve masaya kocaman kare bir konyak şişesi bıraktı. "Saygılarımızla, efendim."

Saiman başını salladı ve bardağına konyak doldurdu. Eli hafifçe titriyordu. Saiman gergindi. Çenesinin yapısını inceledim. Sadece

Gergin ama kızgın. Kendini bir şeye hazırlıyor ve bunu sıvı cesaretle besliyordu. Bu hiç iyi değil.

Baktığımı fark etti. Gözlerimiz buluştu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başarısından gurur duyan bir uzmanın kendinden memnun gülümsemesinin aksine, bu bir kadına bakıp hayal kuran bir adamın gülümsemesiydi.

Ona düz bakışlarımı attım. Aşağı, evlat.

"Şaşırtıcı derecede çarpıcı görünüyorsun Kate," diye mırıldandı Saiman ve konyağı su gibi yudumladı.

"Yavaşla."

Saiman öne doğru eğildi. "Sırf üzerinde kaydırma ayrıcalığı için sana her hafta sonu yeni bir elbise alırdım."

Bu hayatta değil. "Sarhoşsun."

"Saçmalık." Biraz daha likör doldurdu. "Bu benim üçüncü bardağım." "Beşinci."

Kehribar rengi sıvıyı inceledi. "Erkekler size sık sık büyüleyici olduğunuzu söyler mi?" "Hayır. Erkekler genellikle çok sert vurduğumu söylerler." İpucu, ipucu.

"Her kadına çekici olduğu söylenmelidir. Erkekler gözleriyle, kadınlarsa kulaklarıyla baştan çıkar. Sana her gece ve her sabah söyledim."

Gittikçe gidiyordu. "Bu çok güzel."

"Hoşuna giderdi." Konyağın yarısı çoktan bitmişti. Yarış atı gibi çalışan metabolizmasına rağmen, harcanmış olmalıydı. "Söyleyeceğim şeyler hoşuna giderdi. Yapacağım şeyler."

"Tabii ki yaparım." Belki Bay Casanova masanın altında kendini içkiye verirse, garsona onu otoparka kadar taşıması için yardım ettirirdim ve geceyi bitirirdik.

Endişe içimi kemiriyordu. Saiman'ı hiç sarhoş görmemiştim. İçiyordu, evet, ama sarhoş değildi.

Arkama baktım. Uzak duvarda ordövrlerle dolu büyük bir masa duruyordu. Eğer içmesini engelleyemiyorsam, belki yemekle dikkatini dağıtabilirdim.

"Kendime biraz yardım etmemin sakıncası var mı?"

Beklendiği gibi ayağa kalktı. Sarhoş olsun olmasın, Saiman'ın tavırları kusursuzdu. "Size eşlik etmeme izin verin."

Aperatiflere doğru yürüdük. Pisti daha iyi görebilmek için yerimi aldım. Saiman yanımda dolanıyordu.

"Aç değil misin?" Ona sordum. "Pek sayılmaz."

"Kaynaklarınızı yenilemeye ne dersiniz?"

"Ah evet! Hatırlattığın için teşekkür ederim." Boş bardağını kaldırdı ve birkaç saniye içinde bir garson ona dolu bir bardak getirdi.

Bernard altı, Kate sıfır.

Yiyecekleri inceledim. Tam önümde kızarmış minik karelerle dolu gümüş bir tabak duruyordu. Her karede bir küp kıyma, minik yeşil soğan parçaları, susam tohumları ve zencefil rendesi vardı.

"Ton balığı tartarı," dedi Saiman bana. "Nefis bir şey."

Bir kare aldım ve ağızıma attım. Saiman'ın bakışları dudaklarıma takıldı. Birkaç kadeh daha içtikten sonra çırılçıplak soyunup dışarıda yağan karda benimle dans etmeyi teklif edebilirdi. Kendimi bu işlere nasıl bulaştırmıştım?

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Bu-"

Jim siyah bir pelerin giymiş ve kaşlarını çatmış bir halde kapıdan içeri girdi. Oh, lanet olsun.

Kapıda durdu, kalabalığı inceledi ve tehdit saçtı. Atlanta'nın ısıltılı elitlerinin bir araya geldiği bu toplulukta, Klan Kedisi'nin alfası karanlığın katı bir bloğu gibi göze çarpıyordu. Beni gördü ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi, beklenmedik bir şekilde burnu patlatılmış bir kedi gibi görünüyordu; aynı anda hem şok olmuş hem de kızgındı.

Bunu asla unutamam.

Onun arkasında, alfa kurt çifti Daniel ve Jennifer kapıdan içeri girdiler. İlginç.

Jim dişlerini gösterdi. Genç bir adam odanın diğer ucundan hızla uzaklaştı ve aceleyle yanına geldi.

Ardından iri bir cüsse kapıyı kapattı. Mahon. Atlanta'nın Ayısı, Ağır Klan'ın alfası ve Sürü'nün celladı. Ne haltlar dönüyordu burada?

Jim genç adamı kenara çekti. Yeşil gözlerini devirdi. Bir şey söyledi. Adam bana baktı. Gözleri büyüdü.

Kapıdan uzun boylu, yakışıklı bir adam girdi, yanında da birkaç yaş daha genç, zayıf, esmer ve baş döndürücü denecek kadar güzel bir adam vardı. Robert

ve Thomas Lonesco, alfa fareler. Daha fazla insan onları takip etti, hepsi de şekil değiştirenlerin sıvı zarafetine sahipti.

Houston, bir sorunumuz var. "Gitmemiz gerek."

"Olamaz." Saiman'ın gözleri çılgın bir ışıkla parladı. "Hayır, kalmalıyız."

Jim şiddetli azarlamalarına devam etti. Çok tek taraflı bir konuşmaydı.

Orta yaşlı tombul bir kadın kapıdan içeri girdi, beni fark etti ve dudaklarını büzdü. B Teyze, boudaların alfası. Saiman beni Sürü Konseyi'nin akşam yemeği yediği bir restorana sürüklemişti. Her klandan alfalar yemeğe katılmıştı.

Kulaklarım çok iyi tanıdığım bir sesi yakaladı. Odanın öbür ucundan duymuş olmam mümkün değildi ama yine de hissettim. Parmaklarım buz gibi oldu.

Tanıdık, kaslı bir figür kapıdan içeri girdi. Curran.

Sarışın başını çevirdi. Gri gözleri bana baktı.

Zaman durdu.

Zemin ayağımın altından kaydı ve havada süzıldüm, bağlantım koptu, sadece onu görüyordum. Bir an için tokat yemiş gibi baktı.

Onu reddettiğimi sandı.

Curran'ın bakışları Saiman'a kaydı. Erimiş altın gözbebeklerini doldurdu, tüm mantığı yakıp öfkeye dönüştürdü. Kahretsin.

Jim Curran'ın yanında bir şeyler söyledi, sonra başka bir şey daha söyledi. Curran onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Haki pantolon, siyah balıkçı yaka ve deri ceket giymişti. Onun için bu resmi kıyafete eşdeğerdi. Buraya özel bir durum için gelmiş olmalıydı. Belki Saiman'ı herkesin içinde parçalara ayırmazdı. Belki domuzlar uçardı.

Yanımdaki Saiman gülümsedi. "Hepimiz sahip olamayacağımız şeyleri isteriz, Kate. Ben seni istiyorum, sen aşkı istiyorsun ve o benim boynumu kırmak istiyor."

Yüce Tanrım. Aptal her şeyi planlamıştı. Curran'ın yararı için sergileniyordum. Ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı.

"Burada hiçbir şey yapamaz." Saiman kadehinden bir yudum aldı. "Red Stalker olayından sonra, İnsanlar ve Sürü, iletişim hatlarını açık tutmak için burada tarafsız bölgede aylık bir buluşma düzenledi ve

iş konuşmak. Protokolden herhangi bir sapma savaş anlamına gelir. Haddini aşmak için parmağını bile kıpırdatamaz."

Jim hâlâ konuşuyordu ama Curran dinlemiyordu. Gözlerini kırpmadan bize bakıyordu.

Sonunda sesimin işe yaraması için kendimi zorladım. "Beni buraya Canavar Lordu'nu aşağılamak için mi getirdin? Aklını mı kaçırdın sen?"

Saiman'ın yüz hatları çirkin bir şekilde buruştu. Medeni maske yüzünden kaydı. Sesi kaba bir hırıltıya dönüştü. "Aşağılanmanın ne olduğunu bilmek ister misin? Aşağılanma, kendi mekânında iki vahşi hayvanın arasında sessizce oturmaya ve terbiyeni takınmaya zorlanmaktır. Aşağılanma, ne zaman gidip ne zaman geleceğinin söylenmesi, kamarana hapsedilmek ve emirlerinden en ufak bir sapmada boynuna pençelerin geçirilmesidir. Gece Yarısı Oyunları'nda bana yaptığı buydu."

Saiman turnuvayı B Teyze ve Mahon'un arasında oturarak geçirmişti. Demek bütün mesele buydu. Kibri buna dayanamadı. Haftalardır içini kemiriyor olmalıydı ve ben de buna alet olmuşum. Bu yüzden kilolarca içki içmişti. Curran şiddet uyguluyordu ve Saiman bir çatışma bekliyordu.

"Tabii ki seni istediğini biliyorsun." Saiman vahşi dişlerini göstererek sırttı.

"Sizi duyabiliyor." Şekil değiştirenlerin duyma yetisi insanlardan daha fazlaydı ve Curran sesimizi duyabilmek için sinirlerini zorluyor olmalıydı.

"Onun duymasını istiyorum. Ben şehvet konusunda uzmanım ve o da seni arzuluyor. Sahiplenici biri. Seni sahiplenmeye çalışacaktı ve sen de beni reddettiğin gibi onu reddetmiş olmalısın; aksi takdirde burada bana katılamazdın. Bunu görmesini istedim. İçine çekmesini. Sen benimsin ve o değil."

Salak. "Saiman, *sessiz ol.*"

Curran'ın yüzü okunmaz haldeydi.

Saiman bana doğru eğildi. "Sana aşktan bahsedeyim. Bir keresinde bir gelinle damadı düğün gecelerinde baştan çıkarmıştım. Onu düğünden önce, gelini de düğünden sonra baştan çıkardım. Bunu sadece eğlence olsun diye, yapıp yapamayacağımı görmek için yaptım. Birlikte yeni bir hayata başlayan iki insan, diğer herkesi terk etmeye söz vermişlerdi. Eğer bu aşkın geçiciliğinin kanıtı değilse, nedir?"

Curran tam bir alfa bakışına terfi etti. Avını gören bir yırtıcının ilkel, acımasız bakışlarıydı. Duyularıma çarptı. Sağa baktım

Altın süsenlere geri dönün. Getir bakalım. Sadece senin için sakladığım bir sürü bastırılmış saldırganlığım var.

B Teyze iki fareye döndü, gülümseyerek bir şeyler söyledi ve birlikte üzerinde ÖZEL PARTİ yazan yan odaya girdiler. Alfalar birer birer onu takip etti.

Saiman usulca güldü. "Benzerliklerimiz yok değil, Curran ve ben. İkimiz de şehvete yenik düşüyoruz. İkimiz de gururumuzu koruyoruz ve kıskançlıktan muzdarız. İkimiz de istediğimizi elde etmek için kaynaklarımızı kullanırız: Ben servetimi ve bedenimi, o ise güçlü konumunu kullanıyor. Seni sadece beni reddettiğin için istediğimi söylüyorsun. O da seni aynı sebepten istiyor. Canavar Lordu olduğu zamanı hatırlıyorum. Çocuk kral, sürekli ergen, aniden besin zincirinin tepesinde, hayır diyemeyen yüzlerce kadına erişim izni verildi. Sence onları yatağına zorla mı atıyor? Bunu en az birkaç kez yapmış olmalı."

Curran'ın yüzünde bir kas kasıldı.

Köşede Jim başını salladı ve solumuzdaki bir çift ve Jim'in azarına maruz kalan kişi Sürü Konseyi'ni takip etti. Jim adamlarını içeri çekmişti. Curran'a temiz bir oyun alanı veriyorlardı. Sürüden tanık olmayacak, böylece hiçbir şekil değiştiren Canavar Lordu'na karşı tanıklık etmeye zorlanamayacaktı. Güzel.

Curran'ın gözleri cinayet vaat ediyordu. Neredeyse manşeti görebiliyordum: EMRİN DANIŞMANI CANAVAR LORD TARAFINDAN PARÇALANDI

ÖZEL KUZEY RESTORANI. Saiman'ı hayatta tutmak zorundaydım. Dilekçemde bana yardım etmesi için ona ihtiyacım vardı ve bu aptalca randevuyu kabul ettiğimde Tarikat'ın korumasını ona da genişletmişim.

Ne kılıcım ne iğnem ne de başka bir şeyim vardı.

Saiman yeni bir içki için işaret etti. "Aramızda tek bir fark var. Canavar Lord sana yalan söyleyecek. Seni sevdiğini, her zaman tek olacağını, seninle olmak ve seni güvende tutmak için her şeyi feda edeceğini söyleyecek. Ben sana yalan söylemeyeceğim. Tutamayacağım sözler vermeyeceğim. Dürüstlük, Kate. Dürüstlük teklif ediyorum."

Bu kadar zeki bir adam nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Kendini durduramıyor gibiydi. Mantık sınırlarını aşmıştı. "Saiman, kapa çeneni."

"Bu gece tamamen benimsin. Öp beni, Kate. Boynunu okşamama izin ver. Bahse girerim bu onu uçurur."

Saiman bana doğru uzandı. Kaçtım.

Curran'ın gözlerinde bir şey kırıldı. Bize doğru gelmeye başladı, telaşsız, kasıtlı bir şekilde hareket ediyordu, bakışları Saiman'a sabitlenmişti.

Curran onu ele geçirirse, onu öldürür. Bunu önlemek için saniyelerim vardı. Saiman'ın önüne geçtim. "Arkamda kal."

"Bana zarar vermeyecek. Burada olmaz. Bunun sonuçları olur."

"Umurunda değil." Saiman toplumun belirli kurallarla işlediğini ve bu kurallara bağlı kaldığı sürece güvende olacağını ve saygı göreceğini biliyordu. Hiçbir duygu onu bu kuralları çiğnemeyi düşünecek kadar derinden etkilememişti. Curran'ın sırf Saiman'ın boğazına sarılma şansı için her şeyi bir kenara atabileceği gerçeğini kavrayamıyordu.

Curran masaların arasında ilerliyordu. Ona doğru ilerledim. Silah. Bir silaha ihtiyacım vardı. Sağ tarafımdaki masada bir çift gülüyordu, yanlarındaki beyaz masa örtüsünün üzerinde çoğunlukla boş bir şarap şişesi duruyordu. Şişeyi aldım ve ilerlemeye devam ettim.

Curran'ın gözleri parladı.

Ona şişeyi gösterdim. *Saiman'ı alamazsın. Ben onu koruyorum.*

Hızlandı. *Umurumda değil.*

Şişeyi elime aldım ve iki masanın arasında bir yer seçtim. *Güzel. Gelmeye devam et. Konuşmak istiyordun. Konuşuruz.*

Odaya bir adam girdi. İnce yapılı adam, kırmızı ipek ve altın iplikle işlenmiş uzun bir Hint ceketi olan sherwani giyiyordu. Işıltılı mücevherler nakışın kıvrımlarını noktalıyordu. Siyah başı çıplaktı. Ucunda altın bir kobra başı olan bir baston taşıyordu ve onu tanıdığım kadarıyla bu baston muhtemelen gerçek bir eşyaydı. Nataraja, Halkın büyük kahunası. Atlanta'da Halk'ın çıkarlarıyla ilgileniyor, Roland'ın yakın çevresine rapor veriyordu.

Arkasında Ghastek'in zayıf figürü, yanında da akıllara durgunluk verecek güzellikte çivit rengi bir elbiseye sarınmış, göz alıcı bir kızıl saçlı olan Rowena belirdi. Diğer Ölülerin Efendileri onu takip etti. İnsanlar gelmişti.

Nataraja Curran'ı gördü, yüzünü buruşturdu ve biraz sıkılmış bir sesle, "İnsanlar Canavar Lordu'nu selamlıyor," diye seslendi.

Curran adımlarının ortasında durdu. Gözlerindeki öfke kaynadı. Kendini kontrol altına alarak öfkesini bastırdı. Bu muazzam bir irade çabası gerektirmiş olmalı. Ödüm bokuma karıştı.

Curran bana bir kelime mırıldandı. *Daha sonra.*

Şişeyi avucuma vurdum ve ağzımla cevap verdim. *Ne zaman istersen.*

Curran yavaşça bize sırtını döndü. Sesi düzgün ve netti. "Canavar Lordu İnsanları selamlıyor."

Elini özel odaya doğru uzattı ve Nataraja ile birlikte yan yana odaya girdiler.

"GITMELİYİZ," DIYE HOMURDANDIM.

Saiman zarif bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Çok fazla endişeleniyorsun."

İnsanlar ve Sürü Konseyi'nin özel odalarına girmelerinin üzerinden yirmi dakika geçmişti ve ben Saiman'ı bir türlü serbest bırakamıyordum. İçmeye devam etti. Daha önce cesaretini toplamak için içiyordu, şimdi ise çileden kurtuluşunu anmak için içiyordu.

Saiman kendi benmerkezciliğinin balonunda yaşıyordu. Onun için hiçbir şey para ve nüfuzdan daha önemli değildi. Atlanta'nın seçkinlerinin kurallarını çiğnemek suçluya her ikisine de mal olurdu. Hiçbir güçlü duygu Saiman'ı kuralları çiğnemesine neden olacak kadar rahatsız etmez ya da sıkıntıya sokmazdı. Curran'ın pençelerini Saiman'ın boğazına geçirme şansı için her şeyi feda edebileceğini anlayamıyordu.

Dahası, Curran şiddete mecburdu. Saiman sürü üyelerinin önünde büyük bir hakarete bulunmuştu. Şu anda Curran o özel odada oturmuş, yemek odasını Saiman'ın bağırsaklarından oluşan çelenklerle süslemeyi hayal ediyordu. Er ya da geç ortaya çıkacaktı ve Saiman'ı güvende tutma konusunda kendime güvenmiyordum.

Bir yüzleşme istedim. Şişeyi Curran'ın kafasında kırmak istedim. Ama bir kez başladık mı, Saiman'ın orada olduğunu bile unutturdum. Curran'ı incitmeye o kadar odaklanırdım ki, diğer her şeyi unutturdum. Koruma görevinin ilk kuralının "Her zaman 'bedeninin' nerede olduğunu bil" demesinin bir nedeni vardı. Koruduğunuz bedeni gözden kaybettiğiniz an, o da savunmasız hale gelirdi. Curran ölümcül bir piçti. Saiman'ın güvenliğini riske atamazdım.

Akıl yürütmeyi denedim. Tehdit etmeyi denedim. Saiman sandalyesine yapışmış, geceyi onun cesedini kucaklayarak bitirmemi sağlamaya kararlıydı. Beni takip edeceğini umarak onu bırakıp dışarı çıkmam söz konusu bile olamazdı. Tek bildiğim, Curran'ın ben gözden kaybolur kaybolmaz o odadan fırlayacağıydı. Ve Saiman onu taşıyamayacağım kadar ağırdı. Doğaüstü güce sahip olmamak için onca zaman varken. Andrea'nın gücüne sahip olsaydım, onu omzuma atar ve sürükleyerek dışarı çıkarırdım.

Jim özel odadan çıkıp bize doğru yürüdü. Rahat bir zarafetle hareket ediyordu, sadece sinsi sinsi dolaşan dost canlısı sert bir adamdı. İnsanlar ondan çekiniyordu. Otururken küçülmek zordur ama başardılar.

Masamızın yanında durdu ve gözlerini Saiman'a dikti. Jim'in sesi melodik bir şekilde yumuşaktı ve alçak sesle konuşuyordu ama sözlerinden kötülük damlıyordu. "Eğer şimdi yalnız gidersen, Canavar Lordu sana güvenli bir geçiş sağlayacak."

Saiman güldü, sessiz ve mizahsız bir sesle. "Onun güvencesine pek ihtiyacım yok. Randevumdan çok keyif alıyorum ve gecemin geri kalanını Kate'in eşliğinde geçirmeyi planlıyorum."

Jim bana doğru eğildi, kelimeleri net bir şekilde telaffuz etti. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Evet. Evet, biliyorum. Lütfen yanımdaki ahmağın kafasına vur, onu bayılt ve onu buradan taşıyamama yardım et. Dişlerimi sıktım. "Hayır."

Saiman'ın dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi. Bir yumruk daha atsa dişlerini o mükemmel saçlarından sökecekti.

Jim daha yakına eğildi. "Eğer onsuz gitmek istiyorsan, bunu gerçekleştireceğim." Gözlerinde yeşil bir parıltı belirdi.

"Bu akşam onunla kalmak zorundayım. Ama teklifiniz için minnettarım."

Jim başını salladı ve geri çekildi.

Eğer öfke ısı üretseydi, içim dışıma çıkardı. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Elimde kalan küçük kadınsı hünerlerimi bir araya getirdim ve Saiman'ın eline dokundum. "Saiman, lütfen gidelim. Bana bir iyilik yap."

Bardağın yarısını ağzına götürürken durakladı. "Ortaya çıktığında ona biraz daha eziyet etmek için sabırsızlanıyorum."

Salak, salak, salak. "Demek istediğini çoktan anlattın ve ben yorgun ve stresliyim. Gidip mutfağımda bir fincan kahve içmek istiyorum."

Zihninin alkol sersemliğini atlatması biraz zaman aldı. Kaşlarını kaldırdı. "Beni evinde özel bir fincan kahve içmeye mi davet ediyorsun?"

"Evet." Ona bir fincan kahve ve kocaman bir sandviç verirdim. Cömertlik bir erdemdi ve ben de son derece erdemli olma havasıydım.

Saiman abartılı bir iç çekiş yaptı. "Bunun bir rüşvet olduğunun farkındayım ama reddetmek aptallık olur."

"Sen yapardın."

Hesabı ödedi. Şansı yaver giderse, İnsanlar ve Sürü bir süre daha kapalı kalacaktı.

Merdivenlerden inmeye başladık. Onu bir şahin gibi izledim, merdivenlerde tökezlemesini bekliyordum ama her zamanki zarafetiyle inmeyi başardı. Dışarıdan bakıldığında hiçbir sarhoşluk belirtisi göstermiyordu. Tökezlemedi ve konuşması da onun aleyhine olacak şekilde kesik kesik değildi. Curran sarhoş bir adamı affedebilirdi ama ayık bir adamı affedemezdi.

Dışarıda, siyah gökyüzünden kar yağıyor, yeri yumuşak beyaz bir örtüyle gizliyordu. Saiman elini kaldırdı ve kar taneleri parmaklarını takip ederek tenine doğru süzüldü.

"Çok güzeller, değil mi?"

"Çok güzel." Onu araca doğru yönlendirdim.

Sonunda park yerine ulaştık. Saiman parmaklarını şıklatarak anahtarları havadan çıkardı.

"Araba kullanmamalısın," dedim

ona. "Tam tersine, kullanmalıyım."

Normal bir insan şimdiye kadar alkol zehirlenmesinden ölmüş olurdu. Araba kullanmak istedi. "Anahtarları bana ver."

Bunu düşündü ve anahtarları önümde salladı. "Sürmene izin verirsem ne alırım?"

Birinin bakışlarının ağırlığını hissettim, sanki bir keskin nişancı tüfek dürbününden sırtımı nişan almış gibiydi. Döndüm. Bina yaklaşık otuz metre ötede belirdi. Balkona açılan çift camlı kapılar açıldı ve Curran dışarı çıktı.

"Senin sürmene izin verirsem ne kazanırım, Kate?"

Elinden anahtarları aldım. "Yaşamak için! Arabaya bin."

"Şimdi, şimdi . . ."

Kilitleri açtım, yolcu kapısını aralık bıraktım ve onu koltuğa ittim.

Curran'ın gözleri altın renginde parlıyordu. Deri ceketini silkti, boğazlı kazağının boynunu iki eliyle kavradı ve ikiye ayırdı.

Arabaya daldım ve gaz pedalına bastım.

Dikiz aynasından Curran pantolonunu yırttı. Eti kaydadı ve bir canavar ortaya çıktı.

"Bu acele niye?" Saiman merak etti.

"Arkana bak."

Adam gitmişti. Yerinde koyu gri ve kas yığını bir canavar duruyordu. Ne aslan ne de insan olan bir yüzdeki kocaman dişleri bir anlığına gördüm ve sonra balkondan komşu çatıya atladı.

"Bizi takip ediyor." Saiman arka camdan dışarı baktı. "Gerçekten bizi kovalıyor!"

Seni kovalıyor. Bana zarar vermez. "Ne bekliyordun ki?"

Saiman'ın yüzüne şok damgasını vurdu. "Tüm insanlık iddialarını bir kenara bıraktı."

Keskin bir viraja girdim. Lastikler patinaj yaptı. Araç kayarak bir kar yığına süttü. Direksiyonla boğuşarak arabayı düzelttim ve caddeden aşağıya doğru savrulduk.

Curran arkamızdaki binanın üzerinde belirdi. Gece gökyüzünde kanatları varmış gibi süzüldü ve kiremitlerin üzerine indi. Ay ışığı tüylü yelesine vuruyordu. Koşmaya başladı, binalar arasındaki bir boşluğu daha aştı ve büyük sıçramalarla çatıdan çatıya atlayarak bizi takip etti.

Saiman'ın beynindeki sisi delip geçeceğini umarak net konuşmaya çalıştım. "Benim evime gidiyoruz. Ben dışarı çıkıyorum. Sen direksiyona geç ve olabildiğince hızlı sür. Bu senin tek şansın." Ve beni rahatsız eden her şeyi dışarıdan müdahale olmadan halletmek için tek şansım.

Saiman cevap vermedi. Yüzünden ve ellerinden et aktı, yeni bir şekle büründü ve sanki vücudu sıvı hale gelmiş gibi anında başka bir şekle dönüştü.

"Ne yapıyorsun?"

"Alkolün etkisi geçiyor." Arkasına baktı. "Hâlâ orada!"

"Yönümü bulmama yardım et. Nereye gittiğimi bilmiyorum."

"Bir sonraki sola dön. Bir köprü göreceksin. Yukarı çık."

Teknolojinin dayanması için dua ederek dönüşü yaptım. Eğer büyü bizi vurursa, başımız büyük belaya girerdi.

BÖLÜM 17

OTUZ DAKİKA SONRA KORKARAK DURDUK

Apartman binası. Karın içine atladım, avcı elimdeydi. Saiman sürücü koltuğuna atladı. Tekerlekler döndü, kar taneleri püskürttü. Geri sıçradım. Araba geri geri gitti, yarım saniye önce ayaklarımın olduğu yerin üzerinden geçti ve gecenin içine doğru hızla ilerledi.

Neredeyse beni eziyordu. Korkak. Hadi ortak olalım, Kate. Dürüstlük öneriyorum, Kate. Az önce kızdırdığım Canavar Lord'dan kaçmak zorunda değilim Kate. Tek yapmam gereken senden kaçmak ve buradan kaçarken arabamla sana çarpmak.

Sokağın aşağısındaki köpekler çılgınca havlamaya başladı. Şeytandan bahset.

Majestelerinin dikkatini çekmeli ve bunu sokaktan çıkarmalıyım. Açık alanda, koşarak başlayıp üzerimden buldozer gibi geçebilirdi. Dairemde manevra yapmakta zorlanırdı ve ben de ev sahibi avantajına sahip olurum.

Elbisemi yukarı kaldırdım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak binaya koştum. Kapıyı açmam üç değerli saniyemi aldı. İçeri daldım, kılıcı bıraktım, oturma odasının penceresine koştum ve kaydırarak açtım. Çelik ve gümüş parmaklıklardan oluşan kalın bir ızgara penceremi koruyordu. İki kolu tuttum ve çevirdim. Kilit kırılarak açıldı. Parmaklık sola doğru sallandı ve onu gördüm, kabus gibi bir canavar, siyah gökyüzü ile beyaz kar arasında sıkışmış bir iblis gibi sokağın karşısındaki çatılara doğru ilerliyordu.

Yüce Tanrım.

Beni gördü ve sıçramanın ortasında yönünü değiştirdi. Bu doğru. Gel seni yumruğumla öpeyim bebeğim.

Pencereden uzaklaştım. Ayakkabılar. Çivili topuklu ayakkabılarım vardı. Onları çıkardım ve koridora fırlattım. Eğer onu tekmelemek zorunda kalırsam, topuk bir bıçak gibi vücuduna saplanacaktı. Acıtacaktı ama onu durdurmaya yetmeyecekti ve kurtulmam çok zor olacaktı.

Curran çatıdan indi ve caddenin karşısındaki binama doğru koşmaya başladı. Kendime tekmelemek için yer açarak geri çekildim. Kalbim küt küt atıyordu. Ağzım tamamen kurudu.

Bir saniye geçti.

Gel hadi. Hadi, hadi.

Pençeli bir yarım pençe pencere pervazını oydu. Curran pencereden içeri daldı.

Dev gibiydi, ne bir insan ne de bir aslandı. Curran'ın her zamanki savaşçı formu dik duruyordu. Bu yaratık dört ayak üzerinde hareket ediyordu. Daha koyu gri kırbaç izleriyle çizgili gri postunun altında devasa, kaslarla dolu, en az altı yüz kilo ağırlığındaydı. Kafası aslan, gözleri insan, dişleri ise canavardı.

İşte frenleri olmayan Canavar Lord böyle görünüyordu.

Oturma odanın zeminine düştü. Kaslar büküldü ve süründü, gerildi ve koptu. Gri kürkü eriyerek insan derisine dönüştü ve Curran halımın üzerinde çıplak ve sinirli bir şekilde durdu, gözleri altın renginde parlıyordu.

Sesi derin bir hırıltıydı. "Burada olduğunu biliyorum. Kokusunu alabiliyorum."

Ağır bir şeyle beynini dağıtmak için dayanılmaz bir dürtü hissettim. "Koku alma duyunu mu kaybettin? Saiman'ın kokusu iki saatlik."

Altın gözleri beni yaktı. "Nerede o?"

"Yatağımın altında."

Yatak havalandı. Oturma odasının bir ucundan diğerine uçtu ve bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Bu kadarı yeterliydi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bu sefer kendini nasıl bir belaya bulaştırdıysan seni ondan kurtarıyorum." Neden ben? "Ortada bir karışıklık yok! Bu profesyonel bir anlaşma." "Sana para mı ödüyor?" Curran hırladı.

"Hayır. Ona ödeme yapıyorum."

Kükredi. Ağzı i n s a n d ı ama ağzından çıkan ses patlaması gök gürültüsü gibiydi.

"Söyleyecek sözünüz kalmadı mı, Majesteleri?"

"Neden o?" diye hırladı. "Sahip olabileceğin onca adam v a r k e n , neden *bu iş* için onu tuttun?"

"Çünkü şehirdeki en iyi ekipmana sahip ve onu nasıl kullanacağını biliyor!"

Bunu söyler söylemez, bunu nasıl karşılayacağını anladım.

Curran'ın boğazında bir başka gürleyen kükremenin başlangıcı söndü. Bana baktı, dilsizdi.

Bu çok iyiydi. Ellerimi havaya kaldırdım. "Laboratuar! Laboratuvarından bahsediyorum, sikinden değil, seni aptal. Şehirde dördüncü sınıf laboratuvarı olan tanıdığım tek kişi o. Boş bir kâğıt parçasını alıp üzerine görünmez bir büyü okuyabilir."

İçine işlemiş olmalı, çünkü konuşma yetisini yeniden kazandı. "Bana söylenen bu değildi. Bana yalan söyleme, Kate."

"Dairemden defol!"

"Uzun bir gece planladığımı ve bu konuda başka seçeneğiniz olmadığını biliyorum."

Jim'i bir daha gördüğümde boğazını tekmeleyecektim. "Sana kırılgan bir çiçek gibi mi görünüyorum? Saiman'ı cesedi yere düşmeden üç kez öldürebilirim. Eğer onunla yatmak istemiyorsam, yeryüzündeki hiçbir güç beni buna zorlayamaz. Bak, bizim dünyamızda gerçeklik denen sinir bozucu bir şey var. Beni kurtarmak için canavar ihtişamıyla buraya koşmadan önce, bu kavram hiç aklından geçti mi?"

Ağzını açtı.

"Hayır!" İleri geri volta atarak homurdandım. "İşim bitmedi. Tarikat'ın soruşturması için ona ihtiyacım var. Onunla çıkmayı hizmetlerinin bir koşulu haline getirdi, çünkü Gece Yarısı Oyunları'nı Mahon ve B Teyze arasında geçirmesine neden oldun ve bu onun küçük intikam versiyonu. Onu koruduğumu biliyordun ama yine de peşinden gittin. Özel hayatımı mahvettin, şimdi de profesyonel hayatımı mahvetmeye çalışıyorsun. Eğer bu gece onu öldürürsen, yemin ederim seni öldürürüm."

"Onunla yatman için seni zorluyor mu?"

Tek yönlü bir zihin, Majesteleri. "Hayır. Ama onunla yatağa atlayıp beynini dağıtmak istesem bile, bu konuda fikir beyan etmeye hakkınız yok."

Curran'ın ağzının kenarlarında öfke titredi. Kafese kapatılmış bir kedi gibi bir ileri bir geri yürüyordu. "Buna hakkım var."

"Kim demiş?"

"Sen. Yatağımın her tarafına kedi nanesi döktüğünde bana bu hakkı verdin."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Beni orada tutuyordu. "Fikrimi değiştirdim."

"Ne, yine mi? Neden şaşırmadım?"

"Yine ne demek istiyorsun? Beni ekmiştin, hatırladın mı?"

"Ortaya çıkmadığım için rahatlamıştın."

Argh. "Tekrar gözden geçirelim. Yemeği ben pişirdim. Sana turta yaptım. Masayı hazırladım. Duş aldım. *Makyaj* yaptım. Prezervatif aldım, Curran. Ve sonra saatlerce mutfağında oturup seni bekledim. Oturdum ve üç saat bekledim. Sonra Keep'i aradım ve sana bir daha ulaşmamam söylendi. Ve sen bana bağırma cüretini mi gösteriyorsun?"

Bana dişlerini gösterdi. "Doolittle kemiklerimi yerleştirirken telefon geldi. Mahon'a gitmiş, o da önemli olmadığını düşünmüş. Bana hiç ulaşmadı. Aradığından haberim yoktu. Bu bir hataydı, benim tarafımdan oldu ve bunun tüm sorumluluğunu kabul ediyorum. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Bu konuda tam bir mutabakat içindeyiz."

Gözleri parladı. "Ama sen, beni bulmaya ve ne olduğunu anlamaya bile çalışmadın."

"Beni bu kadar küçük hissettirdin." Başparmağımı ve işaret parmağımı zar zor ayırdım. "Sürünerek Keep'e gitmeli, ayaklarının dibine çökmeli ve beni alman için yalvarmalı mıydım?"

Hırladı. "Kale'ye yürüyüp suratıma yumruk atman gerekiyordu. Bu iyi olurdu. Ama sen kaçtın."

Gözlerindeki öfke ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Sürü ile Tarikat arasında bir çatışma çıkmasını önlemeye çalışıyordum, seni aptal!"

"Saçmalık." Beni duymamış gibi devam etti. "Beni bulabilirdin. Bir açıklama talep edebilirdin. Bunun yerine bu karmaşayla başa çıkmak için parlak fikrin benimle konuşmamak oldu. On altı yaşında bir çocuk gibi peşinden koşmamdan zevk mi alıyorsun?"

"En fazla on iki. On altı sana çok fazla kredi vermek olur." Havayı ısırdı. "Bak kim konuşuyor."

Sesim o kadar acıydı ki tadını alabiliyordum. "Önemli değil. Benimle olmak istediğini sanıyordum. İstememi sağladın." Kelimelerle boğuştum.

-"Hiç elde edemeyeceğimi düşündüğüm şeyler. Bir şansımız olduğunu sanmıştım. Ama artık bitti. Teşekkürler Majesteleri, geçici deliliğimi tedavi ettiğiniz ve bana bunun nasıl benim hatam olduğunu gösterdiğiniz için. Aşk salonunuzu mahvettiğim için özür dilerim. Benim hatamdı. Bankınızı ve yorganınızı değiştireceğim. Artık gidebilirsiniz."

Bana baktı. Eğer gitmezse, onu öldürecektim.

"Hecelememi ister misin? Yavaş konuşacağım. Kalbimi kırdın ve şimdi de üzerinde tepiniyorsun. Senden nefret ediyorum. Dairemden defol git, yoksa yemin ederim seni döverim."

Yüzü karanlıktı. "Ayaklarına kapanmamı mı istiyorsun? Bu mudur yani?"

"Düşündüm de, ayaklarına kapanmak iyi olurdu, ama hayır, sadece gitmeni istiyorum. Git."

Gözleri bana parladı. "Yap beni."

Sola doğru hamle yaptım ve ona tekme attım. Kaçmak için hiçbir hareket yapmadı. Ayağım karnına çarptı. Lastikle kaplanmış bir ağaca tekme atmak gibiydi. Tekme onu birkaç adım geriye savurdu. Homurdandı. "Bu kadar mı, bebeğim?"

Hızımı toplayarak döndüm ve kafasına bir tekme attım. Sendeleyerek geri çekildi, biraz dikkati dağılmış görünüyordu.

Zorla sıırttım. "Zilin çaldı mı, *bebeğim*?" Kahretsin. Elimdeki her şeyle ona vurmuştum ama yere düşmemişti. Bir ışık gibi sönmüş olmalıydı.

Curran başını salladı ve halımın üzerine kan tükürdü. Gözlerindeki altın rengi beni yaktı. Bana doğru gelmeye başladı, çenesi gergindi.

Kafasına bir tekme daha yemezdi ve vücuduna tekme atmak işe yaramazdı. Dizine bir yan tekme attım. Ayağımı kenara savurdu ve beni yakaladı. Kaçtım ve böğrüne bir yumruk indirdim. Döndü ve yumruğum sırtından sekti. Ow. Topuğumu tekrar dizine batırdım, tüm gücümle sürdüm. Homurdandı ama gelmeye devam etti. Komodinden bir lamba kaptım ve onunla ona vurdum. Onu yakaladı, ellerimden söktü ve bir kenara fırlattı.

Neredeyse duvara dayanmıştım. Manevra alanım yok denecek kadar azalmıştı.

Parmak eklemlerimi solar pleksusuna geçirdim. Keskin bir nefes verdi ve beni duvara yapıştırdı. Ön kolu sol kolumu sıkıştırdı. Sağ yumruğumu kulağına indirdim. Hırladı, bileğimi yakaladı ve başımın üstündeki duvara kilitledi.

Hareket edecek yerim yoktu. Oyun bitti.

Beni vücuduyla destekleyerek duvara yapıştırdı. Kurtulmaya çalışarak gerildim. Bana yaptığı tüm iyilikler için taştan yapılmış olabilirdi. Ama etten yapılmıştı ve çırılçıplaktı.

Her kasımı zorladım. Hiçbir şey yapamadım. Onu alt etmek beni aşıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Sola doğru eğilin, Majesteleri."

"Dişlerinle şahdamarıma bir atış yapmak ister misin?" Sağa doğru eğildi ve kalın boynunu ortaya çıkardı. "Karotis daha iyi."

"Dişlerim çok küçük. Kanamana neden olacak kadar hasar veremem. Şahdamarı daha iyi; onu biraz yırtar ve kan dolaşımına hava kabarcıkları sokarsam, iki nefeste kalbinde olurlar. Ayaklarımın dibinde bayılırsın." Normal bir insan ölürdü ama bir şekil değiştireni kalıcı olarak yere sermek için hava embolisinden daha fazlası gerekirdi.

"Al bakalım." Başını bana doğru eğdi, boynu dudaklarıma o kadar yakındı ki teninden yayılan sıcaklığı hissettim. Nefesi kulağıma ılık ılık geliyordu. Sesi hırıltılıydı. "Seni özledim."

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Senin için endişeleniyorum." Başını eğdi ve gözlerimin içine baktı. "Aptalca bir şey olacak ve ben orada olamayacağım ve sen gideceksin diye endişeleniyorum. Hiç şansımız olmayacak diye endişeleniyorum ve bu beni çıldırtıyor."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Birbirimize baktık. Aramızdaki küçük boşluk çok sıcak geliyordu. Çıplak vücudundaki kaslar şişkinleşmişti. Vahşi görünüyordu.

Çılgın altın gözler benimkilere baktı. "Beni özlüyor musun, Kate?"

Gözlerimi kapattım, onu susturmaya çalıştım. Yalan söyleyebilirdim ama sonra yine başa dönerdik. Hiçbir şey çözülmezdi. Hâlâ yalnız olurdum, ondan nefret ederdim ve onu isterdim.

Omuzlarımdan tuttu ve beni bir kez sarstı. "Beni özlüyor musun?"

Ben de atladım. "Evet."

Beni öptü. Onun tadı gri bir odada bir renk patlaması gibiydi. Şiddetli, sahiplenici bir öpücüktü ve ben onun içinde eridim. Dili benimkine değdi, istekli ve sıcaktı. Onu yaladım, tekrar tadına baktım. Kollarım boynuna dolandı.

Hırlayarak beni kendine çekti ve dudaklarımı, yanaklarımı, boynumu öptü. . . "Beni gitmeye zorlama."

Hiç şansım yok. Nefesimi tutmak için yutkundum. "Eğer gidersen, seni nasıl boğarım?"

Beni kalçalarının üzerine kaldırdı ve ben de kendimi ona bıraktım ve nefesini çalarak onu dudaklarından öptüm. Bırakmak istemedim. Elleri vücudumda gezindi, boynumu okşadı, omuzlarıma geçti, sonra

Göğüslerimi. Parmakları meme uçlarıma dokunarak içime ürperti gönderdi. Vücudumu kamburlaştırdım, ona daha hızlı ve daha hızlı süründüm.

Homurtu ile mırıltı arasında bir ses çıkardı. Derinlerde, ilkel bir kadın seviyesinde bir şeyi tetikledi ve ona daha sıkı bastırdım, ellerimi sırtındaki kasların kordonlarında gezdirdim, boynunu yaladım, onu tekrar tekrar öptüm, böylece tekrar yapacaktı.

Curran beni duvardan salladı ve eşyalara çarparak odanın içinde taşıdı. Tökezleyerek yatağın üzerine düştük, belli bir açıyla devrilmişti. Curran tek eliyle yatağı aşağı çekti ve üzerine düştük, iri vücudu benimkinin üzerindeydi. Ağzını dudaklarımdan çekip boynumu öptü, boğazımdan aşağıya sıcaklık yaydı. Meme uçlarım ağrıyordu. Önlüğü omzumdan aşağı çekti ve göğsümü emdi. İçindeki sıcaklık beni hiperaktif ve sabırsız yapıyordu. Kendimi çok boş hissediyordum ve onunla dolu olmak istiyordum. Kokusu ve ondan yayılan sıcaklık beni sarhoş ediyordu.

Curran kollarımı yakaladı ve başımın üzerine doğru itti. Sol eli bileklerime kapandı. Beni alçak ve aç bir hırıltıyla öptü, dişleri tenimi ısıırıyordu. Sıcak eli kalçamdan yukarı kayarak beni ürpertti ve iç çamaşırlarımın yırtıldığını duydum. Onu bir kenara fırlattı, elini popomun altına soktu, kalçalarımı kaldırdı ve uyluklarımla arasına eğildi.

Aman

Tanrım.

Çığlık attım.

Beni yaladı, emdi ve aşağıdaki sıcak zevk düğümü dışında her şeyim kayboldu. Her darbesi, dilinin her dokunuşu, daha da sıcak ve daha sıcak hale getirdi, baskıyı arttırdı, dayanılmaz, harika, ezici. Sonunda içimden derime doğru yakıcı bir sarsıntıyla patladı. Curran beni bıraktı. Haykırdım ve ona sarıldım. Sıcaklık bir dalga çağlayanına dönüştü.

"Prezervatifler," diye nefes

aldım. "Nerede?"

Ona yatağın olduğu yeri gösterdim.

O uzaklaştı ve ben neredeyse hırlayacaktım. Beni bırakmasını istemiyordum.

Dünya dönüyordu. Başım dönüyordu, sanki sarhoş gibiydim.

Curran elinde bir prezervatifle tekrar ortaya çıktı.

Bir paketi soyup açtı. Saçma bir an için prezervatifin sığmayacağını düşündüm. Bir şekilde taktı, üzerime çıktı ve boynumu öptü. Dişleri tenimi sıyırdı. Beni kendine doğru çekti.

Bacaklarımı kalçalarına doladım.

Sırtındaki devasa kaslar ellerimin altında şişti. İtti ve içime kayarak beni sıcak ve sert bir şekilde doldururken tekrar haykırdım. Vücudum titredi. Tekrar tekrar itti, yumuşak bir ritim oluşturdu ve ben de onunla birlikte hareket ettim, sallandım ve mutluluktan bayılmamaya çalıştım. İçimde bir orgazm daha patladı ve ağzımdan bir ılgık koptu. Curran derinlere doğru itti. Bedenim onun etrafında kenetlendi. Homurdandı ve kendini boşalttı ve battaniyelerin üzerine yığıldık.

Nefes nefese kalmıştım.

Bu bir halüsinasyon olmalıydı ama o kadar mutluydum ki umurumda değildi.

Beni kendine çekti ve başımı göğsüne koydum. Eli saçlarımı okşadı. Kalp atışları düzgün ve güçlüydü. Ter tenimizde yavaşça soğurken birlikte uzandık.

Yuvarlandım ve kaburgalarına yumruk attım.

Homurdandı. "Bu o lanet telefon görüşmesi içindi."

Beni kucakladı ve kollarımı sıktı. "Sanırım beni bir sivrisinek ısırıldı."

Uzaklaşmaya çalıştım ama beni sarmalamıştı.

Gri gözler benimkilere baktı. "Neden kaleye gelmedin?"

"Oh, bunu planlamıştım. Bunun kurumlar arası bir felakete yol açacağını hatırladığımda botlarımı giymiş, gitmeye hazırdım. Sorumluluk sahibi davranıyordum."

Kahkahalarla sarsıldı. "Ne?"

"Sen mi? Sorumlu musun?"

"Kapa çeneni. İki küçük ayının sen i incitmesine izin verdiğini nereden bilebilirdim, Goldilocks?"

"Ah, evet, o ağız. Onu özlemişim." Şiddetli bir sarılmayla beni kendine çekti. "Artık hepsi benim." Kemiklerim sızladı.

"Nefes alamıyorum," diye ciyakladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, içime çekecek kadar bıraktı beni.

Bir süre birlikte yattık, ta ki açık pencereden gelen soğuk hava beni etkileyip titretene kadar.

"Üşümüştün." Ayağa kalktı ve pencereyi kapatmaya gitti.

Elbisem bacaklarıma yapıştı ve belime dolandı. Kıpırdandım ve kaydırarak çıkardım.

"Prenses Buttercup elbiseni mahvettik," dedi.

"Bu elbiseyle şansım hiç yaver gitmiyor." Elbiseyi tekmelemek için dirseğimin üzerinde yükseldim ve daireme baktım. Her yeri harap etmiştik. "En azından bina hâlâ ayakta."

"Kendimi tuttuğum için gurur duyuyorum," dedi. Ben de güldüm.

Yastıkları yerden kaldırdık ve battaniyeyi bulduk. Yatağa yanıma uzandı, ben de ona sarıldım, başımı göğsüne yasladım.

"O ucube ne dedi, öyle bir şey değil," dedi Curran.

"Biliyorum," dedim ve çenesinin köşesini öptüm.

"Ben kimseyi zorlamadım ve sana yalan söylemiyorum."

"Biliyorum."

Daireden uzun, hüznü bir inilti yayıldı. Curran kaşlarını çattı. "Bu senin kırma köpeğin mi?"

"O bir saldırı kanişi. Onu bir olay yerinde buldum, yıkadım, tıraş ettim ve şimdi evi koruyor ve halıya kusuyor."

"Adı ne?"

Ona doğru uzandım. "Grendel."

"Bir kaniş için tuhaf bir isim." Döndü, göğüslerimin ona karşı ezilmiş olmasından sonuna kadar faydalandı.

"Gecenin bir yarısı savaşçılarla dolu bir içki salonuna geldi ve onları korkudan öldürdü."

"Ahh. Bu her şeyi açıklıyor." Eli önce omzumu, sonra sırtımı okşadı. Aldatıcı bir şekilde rahat bir okşamaydı ve kendimi ona sürtmek istememe neden oldu. Daha yakına eğildi ve beni öptü. Dişleri alt dudağımı sıyırdı. Çenemi öptü ve boynumdan aşağı doğru inmeye başladı. Mmmm . . .

"Aslanların günde otuz kez seks yapabildiğini okumuştum," diye mırıldandım.

Bir kaşını kaldırdı. "Evet, ama sadece yarım dakika sürüyor. Yirmi saniyelik spesiyali mi tercih edersin?"

Gözlerimi devirdim. "Hangi kadın bu teklifi geri çevirebilir ki?"

Eli göğsümü kavradı. Parmakları meme ucuma dokundu ve titredim.

"Ben aslan değilim," dedi Curran. "Ama çabuk toparlanırım." "Ne kadar çabuk?"

Omuz silkti. "İki dakika." Oh, Tanrım.

"Sonunda yavaşlıyorum," dedi. "İlk birkaç saatten sonra falan."

Birkaç saat. . . Elimi göğsünden karnına doğru kaydırdım ve sert kas çıkıntılarını hissettim. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. "İyi ki bir kutu prezervatifimiz var."

Doymuş yırtıcı bir kedi gibi alçak sesle güldü ve beni üzerine doğru savurdu.

BÖLÜM 18

GÖZLERİMİ AÇTIM, IŞIĞI GÖRDÜM VE SAĞA DOĞRU SARSILDIM.

Büyü hâlâ çalışmıyordu. Evrene şükürler olsun.

Yatak olması gereken yere geri dönmüştü. Oh, güzel. Her şeyi hayal etmiştim.

Curran odaya girdi. Dolabımdan aldığı Pack eşofmanlarını giymişti, başka bir şey giymemişti. Göğsünde ve kollarında sürekli efor sarf etmekten sertleşmiş kaslar vardı. Hayatı için savaşılan bir adamın yapısına sahipti; ne çok iri ne de çok zayıftı, güç ve esnek çabukluğun mükemmel bir birleşimiydi.

Ve oldukça uzun ve heyecanlı bir gece geçirmiş bir adam gibi sıırıttı.

Hayır. Hayır. Rüya değildi.

Onunla yattım. Yüce Tanrım.

Curran'ın gri gözleri bana güldü. "Günaydın."

"Bana hala uyuduğumu söyle."

Bana dişlerinin kenarını gösterdi. "Hayır."

Tekrar uzandım ve çarşafı üzerime çektim. Bu kadar dikkatsiz olamazdım.

"Bunun için artık çok geç," dedi. "Ben zaten her şeyi gördüm. Aslında her şeye dokunduğumdan ve tattığımdan da oldukça eminim."

"Bununla başa çıkmak için biraz zamana

ihtiyacım var." "Acele etme. Hiçbir yere

gitmiyorum." Korktuğum şey buydu.

Hiç havlama sesi duymadığımı fark ettim. "Köpeğim nerede?" "Onu dışarı saldım."

Sarsıldım. "Tek başına mı?"

"İşi bitince geri gelecektir. Yemeğin nerede olduğunu biliyor."

Curran yatağa doğru sessizce ilerledi, yürürken çıplak ayak parmakları sanki hâlâ pençeleri varmış gibi yeri hafifçe kavırıyordu. O gerçekten de bir

inanılmaz çekici bir piç. Yatağın üzerine eğildi. Dudakları dudaklarıma değdi. Beni öptü. Ben de onu öptüm. Curran ve diş macunu tadındaydı. Belli ki aklımı kaçırmıştım.

"Dün gece seni incittim mi?"

Dün geceyi tanımlamak için pek çok kelime kullanabilirdim ama acı bunlardan biri değildi. "Hayır."

"Bana durmamı söylediğinizden beri emin değildim."

"Evet, sabah beşte." Devam etti, devam etti ve saat beş civarında vücudum pes etti. "Uyumam gerekiyordu. Ama şimdi iyi ve dinlenmiş durumdayım." Bu neden ağzımdan çıktı ki?

Kilere girip kendine krema ve kedi nanesi partisi vermiş bir kediye benziyordu. "Bu bir ipucu mu?"

"Olmasını ister miydin?" Kendimi durduramadım.

Sırıttı ve yanımdaki yatağa kaydı. "Evet."

Yarım saat sonra kaçtım ve kıyafetlerimi aramaya başladım. Hava java kokuyordu, benim için kahve yapmıştı.

Giyindim ve bir omlet kızartıp Andrea'yı aramak için mutfığa gittim.

"İki saat geciktin," dedi bana. "İyi misin? Sen hiç geç kalmazsın.

Gelip seni almamı ister misin?" "Hayır.

Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Curran ekmek kızartma makinesine ekmek doldurdu. "Mary'nden haber var mı?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Kurşunu atlattık. "Teşekkürler."

"Bekle, kapatma."

"Evet?"

Andrea sesini alçalttı. "Raphael spor salonu olayıyla ilgili daha fazla dedikodu öğrendi."

Curran bana baktı.

Raphael'in pişman olacağı bir şey söylemeden önce onu başından savmak zorundaydım. "Şimdi iyi bir zaman değil..."

"Bak sen, telefonla cephanelikte saklanıyorum, kapıyı gözlüyorum ve kimse duymasın diye fısıldıyorum. Kendimi dersi eken bir çocuğun elinde esrarla tuvalette saklanması gibi hissediyorum. En azından beni dinleyebilirsin.

Raphael, Curran'ın on beş dakika boyunca ağırlık sehpasının üzerinde yattığını ve kaynakla tutturulmuş olmasına rağmen o lanet çubuğu kaldırmaya çalıştığını söylüyor."

Curran'ın yüzü esrarengiz bir izlenim bıraktı.

"Aha," dedim. "Aha" iyi bir kelimeydi. Kararsız. "O kırdı."

"Pardon?"

"Çubuğu kırdı. Sonra da sehpayı çubukla parçaladı.

O şeyi paramparça ettim."

Şimdi öldür beni. "Aha."

"Çok fazla hayal kırıklığı yaşıyor olmalı. Adam dengesiz. Bu yüzden arkanı kolla, tamam mı?"

"Olur. Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve ona baktım. "Bankı kırdın."

"Sen kırdın. İşi yeni bitirdim."

"En parlak anlarımdan biri değildi."

Omuz silkti. "Hayır. Sadece kedi nanesini görene kadar anlamamıştım. Benimle alay ettiğini sandım. Beklenmedik bir şeydi." Nefesinin altından homurdandı. "Raphael'in ağzını bağlayacağım."

"Sadece finansal entrikalarının onaylanmasını

istiyor." "Bunu onun için yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

Gazı kapattım ve iki mavi metal tabak çıkardım. Ön kapımın kırıldığı ve şeytani deniz kızlarının mutfağını harap ettiği son seferden sonra kırılabilir tabaklardan vazgeçmiştim. Omleti tabaklara paylaştırdım ve Curran'ın kolları üzerime kapanınca durdum. Beni kendine doğru çekti, sırtımı göğsüne bastırdı. Kokumu içine çektiğini duydum. Dudakları şakağını sıyırdı. Burada, mutfağımızda yalnızdık, kahvaltı masada soğurken birbirimize sarılmıştık. Bu bir çeşit alternatif evrendi, vahşi bir hayvan gibi avlanmayan ve bu tür şeylere sahip olabilen farklı bir Kate vardı.

"Ne oldu?" Yumuşakça sordum.

"Sadece yakalandığını bildiğinden emin olmak istedim."

Boynumu öptü ve ben de ona yaslandım. Ona bu şekilde sarılıp günlerce kalabilirdim. Çok hızlı ve çok derine batmıştım. Evet, her şey iyi güzeldi ama bir sonraki seferde ne olacaktı?

Ufukta fetih mi var? Bu düşünce beni yaraladı. Görünüşe göre hâlâ kırılığandım. "Dün gece hiç kemiğimi kırmadım, değil mi?"

"Hayır. Ama bu müthiş bir tekmeydi. Bir iki an için güzel ışıklar gördüm."

"Hak ettiğini buldun."

Biraz garip bir şekilde ayrıldık. Buzdolabını kontrol etti. "Hiç turta var mı?"

"Ekmek kutusunda."

Turtayı kutudan çıkardı ve kabuğunu kokladı. "Elmalı." "Dün yaptım." Sihirli elmalar iyi çözülmüştü.

"Benim için mi?"

"Belki."

"Sandalyeden önce mi sonra mı?"

"Sonra. Gerçi sana gerçekten çok kızmıştım. Ne kullandın sen?"

"Endüstriyel tutkal. İçine bir katalizör ekleyene kadar etkisizdir. Kumaşı çıkardım ve sandalyeyi ince plastik içinde bir torba tutkalla doldurdum, plastiği katalizörle kapladım, üstüne süngerler koydum ve yeniden döşedim."

Bu yüzden üzerinde otururken garip hissetmedim. Oturduğum anda torba kırıldı, yapıştırıcı ve katalizör karıştı ve süngerler popoma yapıştı. "Çok uzun sürmüş olmalı."

"Çok motive olmuşum."

"Tutkalın asetonla karıştırıldığında ısı ürettiğini biliyor muydun?"

Dudakları kıvrıldı. "Evet."

"Bundan bahsetsen ölür müydün?"

Kıkırdadı.

"Kendine gel," diye homurdandım.

Curran omletine daldı. Kahvemi içtim ve onun benim yemeklerimi denemesini izledim. Çoğu şekil değiştiren baharatlı yiyeceklerden kaçınırdı. Duyularını köreltirdi. Normalde koyduğum tuzun yarısını kullanmışım ve jalapeñoların hiçbirini girmemişti.

Nedense onun beğenmesi çok önemliydi.

Çatalıyla omletten bir parça kopardı ve bariz bir zevkle çiğnedi. "Doolittle seninle ceset hakkında konuştu mu?"

"Hayır. Kayıp şekil değiştirenlerden haber var mı?" Curran başını salladı. Yüzü asıldı.

"Kötü haber mi?"

Tahmin ettim. "Çılgına döndüler."

Kahve fincanı ağzımın yarısına kadar gelmişken durdum. Şekil değiştirenlerin yalnızca iki seçeneği olduğu söylenirdi: Kod'a dönüşmek ya da lup'a dönüşmek. İlki fedakârlık ve demir disiplin gerektirirken, ikincisi onları vahşi bir terk edilmişlik yoluna fırlatır, katil yamyam manyaklara dönüştürdü. Üçüncü bir seçenek daha vardı ki bu neredeyse hiç gerçekleşmezdi. Bir şekil değiştiren insanlığını tamamen unutabilirdi. Bu tam anlamıyla lupizm değildi, çünkü luplar kurbanlarını parçalara ayırırken sadece onlarla alay etmek için sık sık insan şekline dönüştürdü. Vahşi şekil değiştirenler hayvan formlarına o kadar derinlemesine gerilemişlerdi ki dönüşme, konuşma ve muhtemelen tutarlı insan düşünceleri oluşturma yeteneklerini kaybetmişlerdi. Vahşileşmek o kadar nadirdi ki, bilinen vakaları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Genellikle bir şekil değiştiren uzun süreler boyunca -aylar, bazen yıllar- hayvan formunu korumaya zorlandığında meydana gelirdi.

Ne yazık ki vahşi şekil değiştirenler hâlâ Lyc-V taşıyordu. Eğer bir insanı ısırırlarsa ve insan bir loup'a dönüşürse, bunun sorumluluğunu Sürü üstlenirdi. Bu alfaların en büyük yüküydü. Bazen kendi insanlarını öldürmek zorunda kalırlardı.

"Sen . . . ?"

"Ben yapmadım ama yapıldı. Cesetler bugün Keep'e getiriliyor."

"Çıldırımlarına ne sebep olabilir?" Kahvemi karıştırdım.

Curran uzandı ve parmaklarıyla elimi okşadı. "Bazen korku bunu yapar. Küçük çocuklar ürktüklerinde, kaçmak için genellikle tüylü olurlar."

"Yani onları insan olduklarını unutturacak kadar korkuttu mu?"

Curran durdu. "O mu?"

İnce buz. Çok dikkatli olun. Saiman'dan bahsedersen, bu onu kızdırabilir. "Sanırım bir kadın olabilir. Ölümsüz büyücüleri, navigatörlerin vampirleri yönlendirdiği gibi yönlendiriyor."

Bunu çiğnedi. "Roland'inkilerden biri mi?"

"Henüz bilmiyorum. Bildiğim anda öğreneceksin."

Curran iki dilim pasta kesti ve birini önüme koydu. "Toparlanman ne kadar sürecek?"

Ve mutlu sabah bir anda durdu. "Neden toplanmam gerekiyor ki?" Gelişigüzel sordum.

"Çünkü benimle birlikte Keep'e geliyorsun." Bunu bir gerçekmiş gibi söyledi. Yüzünde, Canavar Lordu'nun "ya benim yolum ya da otoban" bakışı olarak tanımladığım o tanıdık boş ifade vardı. Bu konuda gerçekten ciddi idi.

"Neden?"

"Seni Lonca'da görmüş. Seni burada bulabilir. Burası güvenli değil."

"İyi denemeydi. O seni hedef alıyor, beni değil." Eğer Roland'ın peşimde olduğuna dair bir ipucu verirsem beni lanet kaleye götürür ve zırhlı bir odada saklardı.

"Seni yanımda istiyorum," dedi. "Bu bir rica değil."

"Çok yazık. Emirlerle aramın iyi olmadığını unutmuş olmalısınız, Fuzziness Hazretleri."

Masanın üzerinden baktık.

"Kendini koruma uygun yok."

"Ve siz de benden Kaleden Tarikata her iki saatte bir gidip gelmemi bekliyorsunuz." Sesimi ılımlı tuttum. "Sanırım artık işime, evime ya da kıyafetlerime ihtiyacım olmayacak."

"Ben öyle bir şey demedim. Yine de kıyafetler konusunda size geri döneyim. Hâlâ değerlendirme aşamasındayız."

"Bak, benim hayatımı yönetemezsin. Bir kez birlikte yattık-"

Yedi parmağını havaya kaldırdı.

"Peki," diye dişlerimin arasından sıktım. "Yirmi dört saat içinde yedi kez seks yaptık. Sırf senin sevgilin olduğum için-"

"Dostum."

Kelimeler ağzımda öldü. Şekil değiştiren terimleriyle, eş tek eşlilik, aile, çocuklar anlamına geliyordu - medeni, fiziksel ve ruhani bir birliktelik. Evlilik demekti. Görünüşe göre bu fikirden vazgeçmemişti.

"Dostum," dedim sonunda, kelimenin

tadına bakarak. Bana göz kırptı. Yüce

Tanrım.

Ona sert bakışlarımı attım. "Sen bir kontrol manyağısın ve ben tüm otoritelerle savaşıyorum.

Ve çiftleşmemizi mi istiyorsun?"

Hinzır bir kıvılcım gözlerini aydınlattı. "Birçok, birçok kez."

"Neyin var senin? Kafana çok mu sert vurdum?" "Eşim benimle yaşıyor," dedi. "Kalede."

"Daha önce çok arkadaşın oldu mu?"

Bana zihinsel engelliler için ayrılmış bir bakış attı. "Sevgililerim vardı."

"Yani bu, bir anda uydurduğunuz yeni bir kural mı?"

"Canavar Lordu olmanın bir avantajı da bu. Kurallar uydurabiliyorsun."

Kale'ye gitmek söz konusu bile olamazdı. Zaten tehlikedeydiler ama ben oraya gidersem olacakların yanında bu hiçbir şeydi. Curran halkını koruyordu ve ben onları tehlikeye atıyordum. Sesimi normal çıkmaya zorladım. "Bilmem gereken başka Curran kuralları var mı? Onları da şimdi söyle de hepsini veto edebileyim."

"Benim kurallarımı veto edemezsin," dedi. Ben de güldüm. "Bu asla işe yaramaz."

Birbirimize baktık.

"Takas yapalım," dedi. "Sen bana neye sahip olman gerektiğini söyle, ben de sana ne istediğimi söyleyeyim."

Pazarlık yapmaya çalışıyordu. Bir yerlerde zafer kazanmış olmalıyım. Ya öyle ya da dün gece benim için olduğu kadar onun için de iyiydi.

"Tamam."

Çatalını sallayarak beni davet etti. "Sen başla."

"Tarikat masadan kalktı," dedim. "İstifa etmeyeceğim."

"Yapmak zorundasın demedim." Bana sert bir bakış fırlattı.

"Ama madem ısrar ediyorsunuz, kabul ediyorum. Tarikat masadan kalktı. Benim sıram." Tehlike, tehlike . . . "Tamam."

"Tek eşlilik," dedi kesin bir dille. "Sen benimleyken, ben tekim.

Başka biri sana dokunursa onu öldürürüm." "Ya yanlışlıkla birine çarparsam?" Gözlerinde altın rengi parladı. "Çarpma."

Görünüşe göre bu durumla ilgili mizahi duygular beslemeyi reddediyordu. "Bunu aklımda tutacağım."

"Kendin söyledin, ben bir kontrol manyağıyım. Kıskanç, sahiplenici bir piçim ve bazıları kadar insan değilim. Dün gecenin bana neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bana ihanet edersen onu öldürürüm. Benimle olmak istemiyorsan söyle. Arkamdan iş çevirme. Elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyorum. Böylece sürpriz olmaz."

"Diğer erkeği öldürmenin hiçbir anlamı olmadığının farkındasın değil mi? Eğer seni aldatırsam, suçlu ben olurum, o değil. O sana hiçbir şey için söz vermedi."

"Bu mantıkla ilgili değil. Sürü böyle çalışır. Eşimi almaya çalışan herkesi öldürmeye hakkım var. Benden bunu yapmam beklenirdi, bunu yapmak isterdim ve yapardım."

Çatalı ona doğrulttum. "Tamam. Ama geçit töreni şimdi bitiyor."

"Ne geçit töreni?"

"Kız arkadaşının geçit töreni."

Kaşları yukarı kalktı. "Kız arkadaş geçidi mi?"

"Curran, beni aldatırsan işimiz biter. Bu adil."

"Kate, bu iki taraf için de geçerli. Eğer biri bana asılmaya kalkarsa, boğazına yapışabilirsin."

"İnsanların sana asılması umurumda değil. Sadece harekete geçersen umurumda olur."

"Anlaştık. Kız arkadaş geçit töreni sona erdi." Mutlu ve vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. Benim kişisel psikopatım. "Kıskançlık krizine girip misafir odamın kilidini erittiğinde bunu anlamıştım."

"Söylemiyorsun." Omletimi elime aldım.

"Benim sıram. Konuşmama olayını bir daha asla yapmayacağız." "Oğlum, bu seni gerçekten rahatsız etti, değil mi?"

Hırladı. "Evet,  yle oldu."

"Tamam. Seninle konuşmayı asla bırakmayacağıma söz veriyorum. Buna pişman olabilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Eminim. Keep'te bunu daha ayrıntılı olarak tartışabiliriz." "Peki tebaanızın geri kalanı bu konuda ne düşünecek?"

Omuz silkti. "Sürü en iyi hiyerarşi net olduğunda işler. şu anda çoğu insan neden sinirli olduğumu bilmiyor ve bilenler de nerede durduğumuzdan emin değil, bu yüzden herkes yumurta kabukları üzerinde yürüyor. Sürü bizi bir arada gördüğünde her şey daha iyi olacak."

Ona hangi taşları atarsam atayım, rotasından sapmayı reddetti. Kelimelerimi çok dikkatli seçtim. "Yapmamalarını tercih ederim."

Tamamen hareketsiz oturdu. Sesi alçak ve tehlikeli bir ton kazandı. "Benimle birlikte olmaktan utanıyor musun?"

"Hayır."

Yüzü okunamayan düz bir ifadeye büründü. "şekil değiştiren b i r i olduğum için mi?"

"Hayır, sen Canavar Lordu olduğun için."

Arkasına yaslandı. "Detaylandırmak ister misin?"

"Benim değerim tarafsızlığımda. İnsanlara, Sürüye, Druidlere ya da Cadı Kahine yaklaşabilirim çünkü taraf tutmadığım çok açık. Sadece tarafsız olduğumda etkili bir şekilde çalışabilirim. Seninle yatmak tarafsızlığımı yok eder. Sana sadık olmayan birine tahammül edemezsin."

Seninle birlikte olduğumu kabul ettiğim an, Sürü ile sorunu olan herkes benimle konuşmayı bırakacak. Bu sorunun sadece bir kısmı."

"Daha fazlası var mı?"

Eğer ikimiz için bir umudum varsa, ona her şeyi anlatmak zorundaydım. Bu düşünce beni oturduğum yerde dondurdu.

"Kate?" diye sordu usulca.

Ağzımı açtım ve kelimeler çıkarmaya çalıştım. Çıkmadılar. Uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı.

Ona söyleyemezdim. Henüz söyleyemedim.

Başka nedenler bulmalıydım ve bu yüzden son birkaç haftanın sefaletini atlatmamı sağlayan şeylere bağlı kaldım. "Kaç kadınla yattın?"

Geri çekildi ve kollarını kavuşturarak pazularını şişirdi. "Yapma bunu."

"Bu meşru bir soru," dedim.

"Kaç erkekle yattın?" "Sen üçüncüsün.

Soruya cevap ver."

"Peki, uzun süreli partnerleri mi yoksa tek gecelik ilişkileri mi sayıyoruz?" İçimi çektim. "Sadece partnerleri mi saymak istersiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Yirmiden az." "Detaylandırmak ister misiniz?" Üzerinde düşündü. "On sekiz."

"Peki kaç tanesi sizinle birlikte kalede yaşıyordu?"

Cevap biraz daha hızlı geldi. "Yedi, ama hiçbirisi benim odamı paylaşmadı." "Odalarınızı paylaşmadılar da ne demek? Nerede . . ."

"Kamaralarında."

Güldüm. "Oh, yani onları bimbo odasındaki gece varlığınıza şereflendirdiniz, Majesteleri? Zeus gibi, altın ışıklar içinde?"

Bana dişlerinin kenarını gösterdi. "Hoşlarına gitti."

Küstah herif. "Tabii. Peki neden kadınların odana girmesine izin vermiyorsun?" "Çünkü benim odamda olmak, güçlü bir konumda olmak demektir."

Bu iş bittiğinde bir sürtük odasında kalacağımı düşündüyse, hiç şansı yoktu.

Bu iş bittiğinde ölmüş olacaktım.

"Halkın gözünde, seninle benim aramda büyük bir güç dengesizliği var. Eğer seninle birlikte Keep'e gidersem, Atlanta beni Kate olarak görmeyi bırakır.

Daniels, Tarikat'ın ajanı ve beni Canavar Lord'un On Dokuz Numaralı Kız Arkadaşı olarak algılayacaktı. Ya da Sekiz Numara, nasıl bakmayı seçtiklerine bağlı olarak. Kazandığım azıcık itibar da silinip gidecektir ve emin olun ki Tarikat beni mevcut davadan sizin hırlamanızdan daha hızlı bir şekilde alacaktır."

"İkimiz de bazı şeylerden vazgeçmek zorundayız," dedi.

Kollarımı kavuşturdum. "Benim gibi düşündüğünüze çok sevindim Majesteleri. Canavar Lordu olmayı bırak, Sürü'den vazgeç ve gel benimle dairemde yaşa."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Ona gülümsedim.

"Anladım," dedi. "Demek istediğim anlaşıldı. Bu adil değil. Ama Sürü benim kimliğim. Onu halkım için kurdum. Tarikat senin kim olduğun değil. Zamanının yarısında bulduklarını onlardan nasıl saklayacağını bulmaya çalışıyorsun. İşaret fişeği raporunu okudum. Yalan söyleme yarışması olsaydı, sen kazanırdın."

Bu gerçekten eve çok yakındı. "Tarikat benim şu anda olmayı seçtiğim yer. Eğer bu dilekçeden çıkarılırsam, Andrea'ya gidecek. O benim en iyi arkadaşım. Mary'nin büyüleriyle çarpışır, açığa çıkabilir. Bu onu mahveder. Her halükarda, kendimi size haklı çıkarmak zorunda değilim."

"Andrea şövalye olduğunda riskleri biliyordu. Onu bu duruma sen sokmadın, bunu kendisi yaptı. Sen sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun. Aynı anda iki dünyada birden yaşamaya çalışıyor ve bunu yapamaz."

Ahh. Bu gerçekten, gerçekten eve çok yakın vurdu.

Devam etti. "Kendini haklı çıkarmak istemiyorsun. Buna saygı duyuyorum. Ama benim senin kirli sırrın olmamı istiyorsun. Sinsi sinsi dolaşıp herkesin içinde benim değilmişsin gibi davranmamı istiyorsun. Bunu yapmayacağım."

"Senden ağzını sıkı tutmanı istiyorum." "Hayır."

"Bir sonraki Konsey toplantısında konuyu anlatmak için etrafta sallamak üzere bir çift külotumu ödünç almak ister misiniz?"

Gözleri parladı. "Hiç yedek var mı?"

Mantıklı birini seçebilirdim. Ama hayır, bu kibirli aptala aşık olmak zorundaydım. Benimle Keep'e gel, prensesim ol. Deli baban beni öldürdüğünde yasımı tut. Evet, doğru.

Ayağa kalktı, tezgahdan telefonu aldı ve önüne koydu. "İkimizin de bir şeylerden vazgeçmesi gerektiğini söyledim."

"Şimdiye kadar bir şeylerden vazgeçmesi beklenen bendim. Senin fedakarlığın ne?"

Telefona başıyla işaret etti ve bir numara söyledi. "Bu Keep'in kamarotunun telefonu. Tüm uyku düzenlemelerini onun ekibi yapar. Bu sabah onu arayıp geleceğimi söyledim. Ara onu. Sizin için bir oda hazırlanmasını isteyip istemediğimi öğrenin."

Telefon çaldı.

İkimiz de baktık.

Tekrar çaldı ve açtım. "Evet?"

"Kate?" Saiman'ın sesi hafif endişeli geliyordu. "Görüyorum ki geceyi atlatmışsın."

"Zar zor."

Curran boş tabağını aldı.

"Yaralandın mı?"

"Hayır." Sadece bazı yerlerde hassas.

"Bunu duyduğuma sevindim."

İşkence edilen metalin sesi mutfakta gıcırdıyordu. Curran metal plakayı yavaşça, metodik bir şekilde yuvarlayarak bir tüp haline getiriyordu.

"Bu ses de ne?" Saiman söyledi.

"İnşaat."

"Bugün Tapınağı ziyaret etmeyi planlıyorsunuz?" "Eğer sihir uygunsa."

"Ne bulduğunuzu öğrenmek isterim." "İlginiz not edildi."

Telefonu kapattım. Curran, eskiden tabak olan neredeyse katı bir metal parçasını tezgâhın üzerine bıraktı.

Gri gözlerinin içine baktım. "Curran, eğer ona saldırırsan, onu savunmak zorunda kalacağım. Burada bir rekabet yok. Eğer onunla birlikte olmak isteseydim, olabilirdim." Kahretsin. Bu doğru çıkmadı.

Derin bir nefes aldı.

"Demek istediğim, o teklif etti ve ben reddettim."

"Benimle gel."

"Yapamam."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "O zaman işimiz bitti." "Yani ya hep ya hiç mi?"

"Bunu yapabilmemin tek yolu bu." Bana sırtını döndü ve dışarı çıktı.

BÖLÜM 19

CURRAN GITTİKTEN ON DAKIKA SONRA SIHIR VURDU. Dişlerimi sıktım.

dişlerini fırçaladı, giyindi, Marigold'u eyerledi ve Tapınağa doğru yola çıktı.

Ya hep ya hiç. Merhaba, Bulanık Majesteleri. Benim adım Kate Daniels, Kulelerin Kurucusu Roland'ın kızı, yaşayan efsane ve tesadüfe bakın ki sizi ve halkınızı yok etmeye çalışan adam. Eğer beni yanına alırsan, kim olduğumu öğrendiğinde seni ve beni öldürmek için elinden geleni ardına koymayacaktır. Şu anda bile avlanıyorum. Ve benimle yatmaya devam edersen, asla eskisi gibi olamazsın.

"Ya hep ya hiç "in gerçek anlamı buydu. Ve bunu görmezden gelip onunla birlikte Keep'e gitmeyi o kadar çok istiyordum ki. O kibirli piç kurusuna ne zaman bu kadar bağlanmıştım? Dün gece değildi. Beni kendimden kurtardığı onca zamandan sonra mı? En azından ne zaman başladığını biliyordum - bir deniz iblisi sürüsü tarafından aranan kapağı Julie'nin hayatına karşılık takas etmeye çalıştığında.

Onunla kalmak için adam öldürürdüm. İşte şimdi korkutucu bir düşünce oldu.

Sıcaklık intihara meyilli düşüşünü sürdürüyordu. Tüm kat kat kumaşlara rağmen kollarımı zar zor hissediyordum ve kalçalarım kaskatı donmuştu. Grendel ve Marigold'un durumu daha kötü görünmüyordu ama yol boyunca koşmuşlardı.

Üç tarafı alçak tuğla bir bina ve dördüncü tarafı tuğla bir çitle çevrili Tapınak, yıkık binaların oluşturduğu sade manzaraya karşı neredeyse neşeli görünüyordu: parlak kırmızı duvarlar, bembeyaz sütun dizisi ve karlı çimenlerin üzerine tünemiş aynı derecede beyaz merdivenler. Sadece birkaç metre solda, Unicorn Yolu pusuda bekliyordu. Derin ve şiddetli bir büyü alanı olan Unicorn Yolu, harap olmuş Midtown'ı bir yara izi gibi kesiyordu. Işıktan kaçan ve canavarlarla beslenen şeyler orada saklanıyordu ve çaresiz kaçaklar oraya kaçtığında ne PAD ne de Tarikat onları takip etme zahmetine giriyordu. Buna gerek yoktu.

Tek Boynuzlu At Yolu, sinagogun etrafından dikkatlice dolanarak Tapınak arazisine ulaşması dışında bir ok gibi dümdüz uzanıyordu.

Mezuzot, ayetler

Tapınak duvarının çevresi boyunca, kalaylı muhafazalarla korunan ve nitelikli bir kâtip tarafından yazılmış Tevrat'tan alıntılar asılıydı. Duvarın kendisi o kadar çok melek ismi, sihirli kare ve kutsal isim taşıyordu ki, sanki üzerine tılsımlı bir ansiklopedi atılmış gibi görünüyordu.

Dört golem arazide devriye geziyordu: iki metre boyunda ve Georgia kili gibi kırmızıydılar. Değişim'den hemen sonraki ilk günlerin şekilsiz canavarları artık yoktu; bu adamlar usta bir heykeltıraş tarafından yapılmış ve bir sihir ustası tarafından canlandırılmıştı. Her biri insansı bir erkeğin kaslı gövdesine sahipti ve büyük sakallı bir başla taçlandırılmıştı. Gövde belden itibaren koçu andıran ve toynaklı dört güçlü bacakla donatılmış tıknaz bir hayvan gövdesiyle kusursuz bir şekilde birleşiyordu. Golemler ileri geri yürüyor, uzun çelik mızraklar taşıyor ve zayıf, sulu bir pembeyle parlayan gözleriyle dünyaya bakıyorlardı. Bana hiç aldırış etmediler. Aldırsalardı, öldürmek zor olmazdı. Her biri alınlarına kazınmış tek bir kelime *-emet*, hakikat- tarafından canlandırılıyordu. İlk harfi yok et ve *emet met* oldu. Ölüm. Golemin sonu. Yavaş yürüyüşlerine bakılırsa, onlar o koca kışkı mızrakları getirmeden önce içeri girip harfi çıkarabilir ve sıvışabilirdim.

Herkesin büyüü manipüle etmek için kendi yöntemi vardı. Cadılar bitkisel iksirler hazırlıyor, İnsanlar vampirleri yönlendiriyor ve hahamlar yazıyordu. Bir Yahudi büyücüyü etkisiz hale getirmenin en kesin yolu kalemni elinden almaktı.

Ben yaklaşırken bir kadın tapınaktan çıktı ve merdivenlerin dibine indi. Marigold'un dizginlerini çite kaynaklanmış bir raya bağladım ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Kadın kısa boylu ve mutlu bir şekilde tombuldu. "Ben Haham Melissa Snowdoll."

"Kate Daniels. Bu benim fino köpeğim."

"Anladığım kadarıyla Haham Kranz ile bir randevunuz var. Sizi ona götüreceğim ama korkarım kaniş dışarıda beklemek zorunda kalacak."

Saldırgan kaniş beklemek konusunda şüphelerini dile getirdi ve zincirden daha da az hoşlandı, ancak ona hırladıktan sonra, sakın davranmanın kendi yararına olduğuna karar verdi.

Haham elini kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. Soluk bir parıltı parmaklarını kenetledi ve Tapınak'taki koruyucu koğu geçmeme izin vermek için açılırken bir ışık şalesi halinde aşağı süzüldü.

"Beni takip edin, lütfen."

Beni içeri götürdü. Kutsal alanın açık kapılarının önünden geçtik. Devasa kemerli pencereler, koyu kırmızı minderlerle donatılmış krem rengi sıraların üzerine gün ışığı saçıyordu. Yatıştırıcı krem rengi duvarlar, altın desenlerle yaldızlanmış tonozlu bir tavana kadar yükseliyordu. Doğu duvarında, sıraların önünde, soluk bir fener yükseltilmiş bir platformu ve üzerinde Tevrat tomarlarının bulunduğu altın bir kutu olan kutsal arka aydınlatıyordu.

Dışarıdaki kasvetli havayla o kadar tezat oluşturunuyordu ki, en yakın mindere oturup gözlerimi kapamak ve uzun bir süre öylece oturmak istedim. Bunun yerine Haham Melissa'yı koridordan aşağıya, küçük bir merdivenden dar bir odaya kadar takip ettim. Odanın en ucunda kare şeklinde bir banyo vardı. Bir mikva, Ortodoks Yahudilerin kendilerini arındırmak için geldikleri bir yer.

Haham sağdaki duvara yaklaştı, elini duvarın üzerine koydu ve bir şeyler mırıldandı. Duvarın bir bölümü yana kaydı ve uzaklara uzanan bir geçit ortaya çıktı. Soluk mavi fener tüpleri taş duvarları aydınlatıyordu. "İşte gidiyoruz," dedi. "Sadece düz devam et, kaçıramazsın." İçeri adım attım. Duvar arkamdan kapandı. İleri gitmekten başka yol yoktu.

GEÇİT YOLU BENİ BOŞ BİR OFİSE GETİRDİ. I

içinden geçti ve yürümeye devam etti. İleride başka bir ofis bekliyordu, bu ofiste ağır bir taş masa ve arkasında duran iki adam vardı. İlki kırk yaşlarında, uzun boylu, zayıf, kısa sakalının uzattığı uzun bir yüze ve saç çizgisine sahipti; tel gözlüklerinin ardında zeki gözleri vardı. İkincisi on yaş daha büyüktü, yetmiş beş kilo kadar daha ağırdı ve kare çeneli bir yüze, şüpheli ve dünyadan bıkmış bir polisin gözlerine sahipti.

Uzun boylu adam beni selamlamak için masanın arkasından çıktı. "Merhaba, ben Haham Peter Kranz. Bu da Haham John Weiss."

Ellerini sıktım ve onlara Sipariş Kimliğimi uzattım. Bir süre baktılar ve bana geri verdiler.

Peter uzun gövdesini masanın arkasına doğru katladı. "Zindan atmosferi i ç i n özür dilerim."

"Sorun değil. Zindanlarda daha kötülerini de gördüm."

İkisi bu söz üzerine biraz düşündüler. Onların arkasından baktım. Ofisin duvarlarını İbranice yazılar süslüyordu, kalın siyah çizgilerle duvara mürekkeple yazılmış satırlar ve metinler. İnsanın gözünü alıyordu. Bakmamaya çalıştım.

"Anladığım kadarıyla çembere erişmek istiyorsunuz." Peter uzun parmaklarını önünde birleştirdi.

"Evet."

"Nedenini bilmek isteriz."

Çelik Meryem'i anlattım ve kâğıt parçasıyla birlikte çantayı çıkardım.

İki haham birbirlerine baktılar. Ben duvara baktım. İbranice metinde bir şey vardı. Ona baktığımda neredeyse gözlerim kaşınıyordu. Eğer gözlerimi kısarsam . . .

Peter, "Elbette Tarikat ile işbirliği yapmak istediğimizi anlamalısınız," dedi. "Ancak, çemberin varlığının reklamını yapmıyoruz. Hatta bunu bir sır olarak saklamaya çalıştığımız bile söylenebilir. En çok da bunu nasıl öğrendiğinizi merak ediyoruz."

Saiman'dan bahsetmek beni dışarı attırır. "Tarikatın kaynakları vardır."

"Elbette, elbette," dedi Peter.

Hahamlar birbirlerine bir kez daha baktılar.

Siyah çizgiler, sıradan bir resmin içinde üç boyutlu bir görüntü saklayan eski stereogramlar gibi birbirine karıştı. Darbe beynimi yumrukladı ve güç diliyle yazılmış bir kelime gördüm. *Amehe*. İtaat et.

Kelime beynimde cızırdadı. Buna zaten sahiptim ama yazıldığını görmek yine de aklımı kurcaladı.

Tanrı'nın isimleriyle dolu bir duvara yazılması mantıklıydı. Hahamlar yazılı büyü konusunda uzmanlaşmışlardı ve Tevrat'a bakılırsa Yahova itaatle ilgiliydi.

Weiss, "İnsanlar çembere erişmek için yıllarca çalışıyor," dedi. "Bir Johnny-come-lately öylece içeri girip onu görmeyi talep edemez."

"Ben sıradan bir Johnny değilim. Ben şehri bir salgından kurtarmaya çalışan, tarikat kimliği ve keskin bir kılıcı olan Johnny'yim." Mezuzotlarının onları Çelik Meryem'den koruyacağını düşünselerdi, derin bir hayal kırıklığına uğrarlardı.

Peter'ın ağzının kenarları sarktı. "Haham Weiss'ın demek istediği, çok üzgün olduğumuz, ancak niteliklerinizin yetersizliği size erişim izni vermemizi engelliyor. Bu çok talihsiz bir durum."

Bu konuda hemfikirdik. "Yeterli olduğumu kanıtlamak için arkanızdaki duvarda ne yazdığını okumamı ister misiniz?"

Peter bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

Weiss içini çekti. "Bunlar Tanrı'nın birçok ismi. İbranice okumayı bilmek sizi içeri sokmaz, ama kendinizi daha iyi hissettirecekse devam edin."

"Diyor ki: 'İtaat et. "

Uzun bir an geçti ve sonra Peter bir klik sesiyle ağzını kapattı.

Weiss'ın gözleri soğudu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Kelimeyi orijinal dilinde telaffuz etmemi ister misiniz?" Kelimenin onlara ne yapacağı belli olmazdı. Çoğunlukla büyüü kontrol etmek için kullanırdım ama insanları kontrol etmek için de kullanılabilirdi. Bunu bir kez yapmıştım - Derek'e - ve bir daha asla yapmayacaktım. Ama onlar bunu bilmiyordu.

Hahamların rengi soldu. Kutsal adamları korkutmayı başarmıştım. Belki tekrar için bir rahibeyi dövebilirdim.

"Hayır!" Peter ellerini kaldırdı. "Hayır, buna gerek yok. Seni çembere götüreceğiz."

GOLEM YEDİ AYAK UZUNLUĞUNDA VE ALTI AYAK GENİŞLİĞİNDEYDİ. aksine

Dışarıdaki golemler Yunan heykelleri gibi incelikle şekillendirilmişken, bu canavar saf güçten ibaretti. Geniş, kaba ve kalın kil kas levhalarıyla birlikte yontulmuş olan bu canavar, dar bir koridorun sonunda, açık bir parşömen şeklindeki bir kapının önünde duruyordu. Çelik bir miğfer giymişti, siperliği çıkarılmış bir miğfer. Metal siperlik ağzını kapatıyor ve çelikten bir tabaka alnını koruyordu. Burada harfleri kazımak yok. Onu devre dışı bırakmak zorunda kalırlarsa ne yapacaklarını merak ettim. Belki bir tankla vururlardı.

Yanımdaki Peter, golemın önünde ateş yakılmış küçük bir taş ocağın beklediği yeri işaret etti. Yan tarafta bir kutu kibrit duruyordu. "Çemberi kullanmanın bir bedeli var."

"Ne oldu?"

Sesi yumuşaktı. "Bilgi. Çemberin koruyucusu budur. Ateşi yakmalı ve ona bir sır söylemelisin. Eğer bilgin değerliyse, golem senin için kapıyı açacaktır."

"Peki ya golem bu bilgiden hoşlanmazsa?" Beni azarlamasını ve akşam yemeğimi yemeden yatağa göndermesini ummak çok mu fazlaydı?

Weiss, "Bu sizi öldürebilir," dedi.

"Yalan söylersen anlar," dedi Peter. "Alev maviye dönecek."

Çok güzeldi. Golem'in yumrukları kafamdan daha büyüktü. Tek yapması gereken beni tutup sıkmaktı ve kafatasım bir yumurta gibi çatlayacaktı. Koridor manevra yapmak için çok dardı. Hızımın bana bir faydası olmazdı.

"Burada bekleyeceğiz." Weiss birkaç metre ötedeki küçük bir taş bankı işaret etti. Bank golemle karşı karşıyaydı, böylece golem beni kum torbası olarak kullanmaya karar verirse ön sıralarda oturabileceklerdi.

Peter, "Fikrini değiştirmek için çok geç değil," diye mırıldandı.

Ve ben her kapattığımda Ori'in ölü gözlerine mi bakacaktım? Hayır, teşekkür ederim.

Yere geçtim, kibriti aldım ve bir tane çaktım. Küçük bir alev parladı. Dikkatlice ateşe yaklaştırdım ve tahta çıranın ortasındaki kağıt parçasını çiğnemesine izin verdim.

Golemin ortasında alçak bir gümbürtü başladı, kayanın kayaya sürtünmesinden çıkan kaba bir ses. Kavernöz yuvalarında iki iğne ucu kadar keskin ışık parladı.

Yere oturdum.

Golem titredi. Devasa bir sütun bacak kalktı ve öne doğru adım atarak zemini salladı.

Boom.

Boom.

Boom.

Boom.

Golem ateşin önünde durdu ve eğildi. Omuzlarından kopan küçük taş ya da kuru kil parçaları ateşe düşerek parlak beyaz kıvılcımlar halinde tutuştu. Yavaşça, ağır ağır çömeldi, çelik ağız siperi benden sadece üç adım ötedeydi.

Gözlerinin içine baktım. "Beni çemberin içine al, sana ilk vampirin hikâyesini anlatayım."

Arkamda, iki haham bankta otururken giysiler hışırdadı.

Bir sopa aldım ve ateşi onunla dürttüm. "Uzun zaman önce bir adam yaşarmış. Büyük bir adamdı, bir düşünür, filozof ve büyücüydü. Ona Roland diyeceğiz. Roland'ın bir zamanlar bir krallığı varmış, dünyanın en güçlü krallığı, sihir ve harikalar diyarı. Ataları insanları vahşetten refah ve aydınlanma çağına taşımıştı ve Roland ailesinin başardıklarıyla gurur duyuyordu.

"Roland'ın pek çok çocuğu vardı, çünkü çok uzun süre yaşamıştı, ama en sevdiği en küçük oğluydu, ona Abe diyelim. O zamanlar Roland'ın tek çocuğuydu. Gördüğünüz gibi, Roland'ın kendisine karşı geldiklerinde çocukları öldürmek gibi bir alışkanlığı vardı, bu yüzden geriye bir tek Abe kalmıştı.

"Her şey muhteşem bir şekilde ilerliyordu, ancak krallığın insanları büyülerini çok ileri götürdüler. Büyü ve sihir arasındaki dengeyi bozdular.

Teknoloji. Teknoloji geldi ve büyüünün akışını kesti. Teknoloji dalgaları Roland'ın krallığına saldırdı ve onu büyüünün dünyamızı parçaladığı gibi parçaladı. Ona yardım etmesi için oğluna güvendi. Ama Abe bunu özgürlük için bir şans olarak gördü. Teknoloji dalgalarının kaosunda Abe babasına ihanet etti ve güç için onunla savaştı. Aralarındaki savaş krallıklarını paramparça etti. Abe kaybetti ve takipçilerini vahşi doğaya götürerek babasının yıkılmış krallığından daha büyük kendi ulusunu kuracağını ilan etti.

"Sonunda Roland halkını hayal kırıklığına uğrattı. Kudretli krallık çökmüş ve hükümdarı her şeyini kaybetmişti. Dünyadan saklandı, bir dağda tek başına yaşamayı seçti ve günlerini meditasyon yaparak geçirdi.

"Bu arada Abe'nin göçebe ulusu daha da büyüdü. Bildiklerinin çoğunu kaybettiler. Felsefe ve karmaşık büyü artık önemli değildi, önemli olan hayatta kalmaktı. Abe'nin bir oğlu oldu ve onun oğlunun da iki oğlu oldu. Onlara Esav ve Yakup diyeceğiz. Esav en büyükleriydi. Büyük bir savaşçı, insan ve hayvan avcısı olmakla övünürdü. Gerçek şu ki, Esav bir hayduttu, ama sıradan haydutlardan daha güçlü ve kuvvetliydi ve elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Yaşlı göçebeler Roland'ın yıkılan krallığının harikalarına dair hikâyeler anlatırdı. Söylentiye göre Roland dağına gittiğinde krallığının hazinelerini de yanında götürmüş. Bu hazineler arasında efsanevi bir canavarın derisinden yapılmış ve kayıp bir vadinin kokusunu taşıyan bir giysi de varmış. Bu giysiyi giyen bir avcı dilediği hayvanı avlayabilir ve yakalayabilirdi. Girişimci bir adam olan Esav bu giysileri ele geçirmeye karar verdi. Ne de olsa yaşlı bir adam ne kadar sorun çıkarabilirdi ki? Böylece Esav malzemelerini topladı ve Roland'ın dağına doğru yola çıktı.

"Kendinizi Roland'ın yerine koyun. Burada, her şeyini kaybetmiş bir adamdı ve şimdi kendi torunu ortaya çıkıp onu soymaya çalışıyor. Dahası, soy ağacının meyvesi olan büyük torunu cahil bir hayduttur. Roland, Esav'da halkının kaderinin yansımasını görüyordu; ilkel vahşete geri döndükleri için tüm bilgilerini kaybetmişler, tüm başarılarını heba etmişlerdi.

"Roland kırmızıyı gördü ve Esav tek bir darbe bile indiremeden öldü. Ama bu yeterli değildi. Roland'ın boşaltması gereken çok fazla hayal kırıklığı vardı. Büyük torununa, yıkılan krallığına ve dünyaya öfke duyuyordu. Esav'ı tekrar öldürmek istiyordu ve bu yüzden onu ölümün kıyısından geri sürükledi ve ikinci kez öldürdü. Sonunda Roland durana kadar Esav tekrar tekrar öldü.

Nefes almaya çalıştığında Esav'ın öldüğünü fark etti. Bedeni kalmıştı ama zihni ölmüştü. Roland onun yerine ne canlı ne de ölü, akılsız bir yaratık buldu. Zihni beyaz bir sayfa gibi tamamen boş olan bir ölümsüz.

"Roland bu boş beyni sonsuz bir kolaylıkla kontrol edebildiğini keşfetti. Esau'nun ağzından konuşabiliyor ve ölümsüzlerin duyduklarını duyabiliyordu. Roland'ın aklına bir dizi olasılık geldi ve insanların Esav'ın kendisini öldürdüğünü düşünmesinin kendisi için daha uygun olacağına karar verdi. Eskiden büyük torunu olan yaratığa Esav'ın almaya geldiği sihirli giysiyi giydirdi ve yaşayan ölüyü ailesine geri gönderdi, her hareketini kontrol etti ve kendi ölümüyle ilgili çılgın hikâyeler uydurdu. Esau'yu Abe'in göçebelerine eziyet etmek için kullandı. Abe'i ve onun soyundan gelen herkesi yok etmek istiyordu.

"Sonunda Esav'ın dişleri büyüdü ve kana karşı korkunç bir susuzluk duymaya başladı. Yıllar sonra bir zamanların kralı bu dişleri bir teste tabi tuttu. Esav'ın kardeşini uzlaşma bahanesiyle bir toplantıya çekti ve orada ölümsüzün tüm öfkesini Yakup'un üzerine salarak Esav'ın kardeşinin boynunu parçalamasına izin verdi. Ancak Yakup fildişi bir yaka takmıştı ve Esav'ın dişleri onun şahdamarını kesmeyi başaramadı.

"Zamanla Esav'ın vücudu değişti. Pençeleri çıktı. Saçları döküldü. Vücudu cılızlaştı ve bir hayvan gibi dört ayak üzerinde koşuşturmaya başladı. Roland onu, atalarının ve çocuklarının cesetlerinin gömülü olduğu bir mağaraya bıraktı. Açlıktan ölmek üzere olan ilk vampir, cesur bir adam sonunda onun acısına son verene kadar mağaraya musallat oldu.

"İlk vampirin gerçek hikâyesi budur." Ayağa kalktım. "Aslında o kadar da gizli değil. İncil'de ve Yahudi bilim adamlarının yazılarında yankıları var. Abe öldü, çocukları da öyle. Ama Roland, o hâlâ yaşıyor. Yaşlı piç hepsinden daha uzun yaşadı. Daha fazla ölümsüz yarattı ve gücünü yeniden inşa ediyor, krallığını diriltmek için uygun zamanı bekliyor."

Fırlatma bıçağımla parmağımı deldim. Derimde tek bir damla kırmızı kabardı. Golem'e doğru eğildim ve o kadar sessiz fısıldadım ki kendimi zar zor duyabiliyordum. "Ve onun kanı da yaşamaya devam ediyor."

Kanı golemın göğsüne dokundurdum. Vurulmuş gibi geriye doğru sallandı. Taş gıcırdadı, toz pufladı. Golem döndü, kapıya doğru ilerledi, kocaman eliyle taşı kavradı ve kenara iterek kapının ardındaki karanlık odayı ortaya çıkardı.

Karanlığa doğru yürüdüm. Arkamdan taş kapı kayarak kapandı.

SOLUK MAVİ IŞIKLAR DUVARLARDA VAROLUŞA GEÇTİ. I

sayıldı. On iki. Sonunda önümdeki zemini aydınlatana kadar titreştiler, soldular ve daha parlak ve daha parlak parladılar: iki daire, ilki altı ayak genişliğinde, diğeri bir ayak daha geniş, taşa oyulmuş. Dairenin etrafını, her biri beş ayak yüksekliğinde on iki taş sütun çevreliyordu. Her birinin üzerinde cam bir küp duruyordu. Küpün içinde bir *sefirot*, bir parşömen yatıyordu.

Çembere yaklaştım. Parşömenlerin arasında güçlü, görünmez bir akım gibi büyü titreşiyordu. Bir koğuş, hem de çok güçlü bir koğuş. Korumalar hem korur hem de kontrol altına alır. Tek bildiğim, çemberin içine adım atmamın, çemberin ortasında bir tuhaflığın tezahür etmesine ve beni portakal suyu gibi sıkmasına neden olacağıydı.

Avcıyı kılıfından çıkardım ve çizgilerin etrafında döndüm. Duvarlarda gizemli rünler, talimatlar ya da uyarılar yoktu. Sadece fenerin zayıf, tül gibi mavi ışığı, şeffaf kutularında duran parşömenler ve yerdeki çift daire.

Buraya kadar gelmiştim. Artık geri dönüş yok.

Avcıyı kolumun altına aldım, Ziploc poşetinden kâğıdı çıkardım ve çemberin içine girdim.

Geçtiğim noktada gümüş bir ışık tutuştu. Çifte dairenin oyulmuş dış hatları boyunca ilerleyerek onu tutuşturdu. Parşömenlerin arasında büyü kaynaklı. Gümüşü bir parıltı duvarı yükselip beni dış dünyadan mühürledi. Artık tek ihtiyacım olan, canavar gibi bir yaratığın ortaya çıkıp beni yemeye çalışmasıydı.

Sevgili hahamlar, çok üzgünüm, çevrenizdeki dostunuzu vurdum. İşte hatıra olarak kafası. Evet, bu uçabilir.

Sihir, sanki suları test ediyormuş gibi küçük keskin iğnelerle tenimi ısırdı. Gerildim.

İnce çatlaklar zemine yayıldı. Boşluklardan soluk ışık sızıyordu. Bir şey yaklaşıyordu. Bileğimi ısıtarak avcıyı salladım.

Güç altımda patladı. Büyü ayaklarımı delip geçti ve bedenimi acı veren bir sel gibi yardı, sanki vücudumun her hücresi çıplakmış gibi içimi gıcırdattı. İçimden bir çığlık koptu ve sel ağzımdan bir ışık akıntısıyla fişkırdı, o kadar parlaktı ki kör oldum. Başım döndü. Her şey acıyordu. Zayıf ve sersemlemiş bir halde kılıcımı sıktım.

Nefes al. Bir, iki, üç . . .

Yavaşça görüşüm netleşti ve yarı saydam koğuğu ve onun ötesinde taş sütunlarında parlayan parşömenleri gördüm. Derin mavi büyü akımları parıltının içinde bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Bu da ne böyle? Yukarı baktım. Benden kopan son büyü de çivit mavisini bir bulutun içinde yukarıda süzölüyor ve yavaşça koğuğuyla birleşiyordu.

Lanet olsun. Çemberin çevre duvarı bir koğuğu değildi, öyle görünse ve öyle hissettirse de. Bu bir *ara*, *bir* büyü motoruydu. Onlar hakkında okumuştum ama hiç karşılaşmamıştım. Benim gibi bir aptal içine girip onu çalıştırmak için biraz büyü suyu bağışlayana kadar hareketsiz duruyordu. Büyümü emdi ve maviye döndü. Eğer bir vampir olsaydım, parıltı mor olurdu.

Ayaklarımın artık yere değmediğini fark ettim. Göz ucuyla eskiden zeminin olduğu yeri görebiliyordum ama orada değildi. Aşağıya baktım. Zemin yok olmuştu. Yerine siyah bir çukur açılmıştı ve ben onun üzerinde ağırlıksız bir şekilde süzölüyordum.

Oh, harika. Sadece harika.

Elimi açtım ve parşömeni ortaya çıkardım. Bir ışık tüyü onu avucumdan alıp havaya, göz hizama kadar sürükledi.

Büyü bozuldu. Çivit mavisinin uzun damarları *ara* boyunca uzandı ve parşömene çarptı. Mavi dallardan oluşan örümcek ağına yakalanan parşömen titredi.

Tapınağın bir kalkanla korunuyor olması iyi bir şeydi; aksi takdirde zerre kadar gücü olan herkes bu havai fişekleri hissedebilirdi.

Parşömeni tutan dallar daha koyu bir maviye dönüştü. Çember parşömenin büyüünü aldı ve şimdi parıltıya yayıldı.

Güçlü bir büyü darbesi *arayı* yardı.

Parşömenin ortası pürüzsüzleşti. Kaba kâğıdı buruşturan yıpranmış çizgiler kayboldu. Mürekkep, yavaş yavaş, tıpkı bir fotoğraf gibi ortaya çıktı. Köşede sihirli bir kare oluştu. Bir dizi geometrik şekil: spiraller, daireler, haçlar ...

Büyü, büyük bir çanın sesi gibi tekrar tekrar titreşti. Tüm vücudum yankıyla uğuladı. *Acele et, lanet olası.*

Parşömenin yırtık pırtık kenarları, üzerine ağ örüldükçe büyüdü. Parşömen orijinal parşömenin sadece küçük bir parçası, sol üst köşesi olmalıydı ve şimdi çember onu bir zamanlar olduğu gibi yeniden inşa ediyordu.

İbranice yazılmış kelimeler belirdi. Aralarından İngilizce yazılmış daha küçük satırlar geçiyordu.

*Toprağı harap eder ve toz haline
getiririm, şehirleri ezer ve onları
çöplüğe çeviririm,*

Bu tanıdıkta. Bunu biliyordum.

*Dağları parçalarım ve vahşi hayvanlarını
panikletirim, denizi çalkalarım ve gelgitlerini
durdururum,*

Hafızamı yokladım ve bunu daha önce nerede okuduğumu bulmaya çalıştım.

*Doğanın vahşi yerlerine mezarın dinginliğini
getiriyorum, insanoğlunun hayatını biçiyorum,
hiçbiri hayatta kalmıyor,*

Hadi, hadi. Nereden geldi bu? Neden beynime yerleşmişti? Kelimeler gelmeye devam etti, daha hızlı ve daha hızlı. Satırları taradım.

*Karanlık alametler getiriyorum ve kutsal yerlere saygısızlık ediyorum,
Tanrıların kutsal evlerine iblisleri salıyorum,
Kralların saraylarını yerle bir eder, ulusları yasa
boğarım, tarlaların ve meyve bahçelerinin çiçeklerini
ateşe veririm,*

Parşömenin sonunda son bir cümle alevlendi. Zihnimi delip geçti. Soğuk parmaklarımı ısırıldı.

Kötülüğün girmesine izin verdim.

Olamaz.

Kelimeler bana dik dik baktı. *Kötülüğün girmesine izin verdim.*

Hayır, bilmiyorsun. Bunu biliyordum - bu, bir zamanlar veba tanrısı olarak tapılan bir adama karşı tılsım olarak kullanılan eski bir Babil şiirinin bir parçasıydı. Antik dünyaya panik ve dehşet getirmiş ve salgın hastalıklarla insanları yok etmişti. Gazabı kaos, öfkesi ateşti ve eski Babilliler ondan o kadar çok korkuyorlardı ki, ona bir tapınak inşa etmekten bile korkuyorlardı.

Onunla ilgili her şeyi on yaşındayken okudum. Adı Erra'ydı.

Ama elik Meryem bir kadındı. Onun bir kadın olduğundan kesinlikle, yüzde yüz emindim. Onu kendi gözlerimle gördüm. Kocaman, 1.80 boyunda bir kadındı ama kesinlikle kadındı. Yuvarlak bir deliğim vardı ve evren beni bu deliğe kare bir çivi sokmam için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu olmayacaktı.

Dallar geri kıvrıldı ve çemberin içine doğru çekildi. Parşömen gergin bir şekilde koptu ve parlayan kıvılcımlardan oluşan bir buluta dönüşerek dağıldı. Bir kez daha eski ve boş olan parşömen parçası elime düştü. Çemberin gücü kayboldu ve ben taş zemine düştüm.

Kapı kayarak açıldı ve Peter'ın solgun yüzünü gördüm. Hırıltıyla nefes almaya çalıştı. "Saldırı altındayız."

BÖLÜM 20

GEÇİT YOLLARINDAN GEÇERKEN ÇİFTE ZAMANLAMA YAPTIM
Sinagog. Peter yanımda koştu.

"Çemberin büyüünü gizlemenin bir yolu yok da ne demek? Çemberi gizli tuttuğunuzu söylemişsiniz."

Öfkelendi. "Çemberin ayrıntıları gizli. Gücü gizli değil. Kimse Tanrı'nın gücünü gizleyemez. Bilginin ışığı parıldamalıdır. "

İyi parlıyordu. Gerçekten iyi parlıyordu. O kadar iyi parlıyordu ki Çelik Mary parşömeni hissetmiş ve araştırmaları için süvarileri göndermişti.

Bir gümbürtü eski binanın duvarlarını sarstı. Merdivenleri hızla çıktım, koridoru geçtim ve ön tarafa geldim. Merdivenlerdeki kapının önünde birkaç kişi duruyordu.

Karla kaplı çimenlikte, bir metre boyundaki kan kırmızısı bir adam bir golemi arka bacağından yakaladı. Golemi havaya kaldırdı, savurdu ve yere çarparak havaya bir kar püskürmesi gönderdi. Golem kaydı, ayağa fırladı ve ikizinin parçalanmış bedeninin üzerinden atlayarak dörtnala uzaklaştı. Tapınağın dört bir yanında ezilmiş kil bedenler etrafa saçılmıştı. En az on, belki daha fazla. Burası bir savaş alanına benziyordu ve sadece bir taraf kayıp vermişti.

Adamdan kırmızı bir aura yayıldı, beyaz karın üzerinde yakut parlaklığında. Güneş bulutların arkasında soluk bir parıltı halindeydi. Saat neredeyse beşti ve gece yakında bastıracaktı. Onunla karanlıkta dövüşmek istemedim.

"Yalnız mı?" Kimse
cevap vermedi.

"Yalnız mı geldi?"

"Evet." Haham Weiss görüş alanıma girdi. "O parşömende ne yazıyordu? O ne?"

Bilmek istemezsin. "Eski Babil'de Erra adında bir tanrı vardı, Nergal olarak da bilinirdi. Veba ve kaos tanrısıydı." Ve korkunun.

Gerçek bir tanrı olmaması dışında. Bir tanrıyı tercih ederdim ama Erra çok çok daha kötü bir şeydi.

Başka bir golem arkadan dörtlü geldi ve mızrağını adama fırlattı. Adam onu bir kenara fırlattı.

"Erra'nın emrinde yedi savaşçı vardı." Slayer'ı çevirip bileğimi ısıttım. "Darkness, Torch, Beast, Tremor, Gale, Deluge ve Venom. Deluge öldü. Canavar Lordu onu üç gün önce öldürdü."

Golem kızıl adama saldırdı ve toynaklı bacaklarıyla tekme atarak şaha kalktı. Saldırıyı izledim. "Bu ... olabilir."

Adam tepindi. Gök gürültüsü, devasa bir balyozun sesi gibi avluda yuvarlandı. Yer esnedi. Golemi yakaladı ve oluşan deliğin içine itti. Golem beline kadar battı, hâlâ tekmelemeye devam ediyordu. Adam kocaman yumruğunu savurdu ve golemın göğüs kafesine bir yumruk indirdi. Kil göğüs bir yumurta kabuğu gibi paramparça oldu. Golemin kafası yere düştü.

"Tremor." Toprağın gücü. Çok güzel. Zeminin donmuş olduğu göz önüne alındığında obruklar oluşturmaması gerekirdi, ama görünüşe göre biri ona bundan bahsetmeyi unutmuş.

Tremor bir sonraki hedefi bulmak için etrafı inceledi.

"Koşuşu asla kıramayacak," dedi biri sağımdan.

Oh evet, yapacak. Bu konuda bana güvenin. "Ben olsam buna güvenmezdim. Gardiyanlarınız çok güçlü ama büyüünüz onun için çok genç."

Kır saçlı bir kadın bana genellikle embesillere mahsus acıyan bir bakış attı. "Korumalarımız, Ortak Çağ başlamadan önce on iki yüz yıllık bir dilde yazılmıştır. Unicorn Lane bile onları aşamaz."

Tremor'u işaret ettim. "Ortak Çağ'dan on iki yüz yıl önce, Erra otuz yüzyıl gençti. O sizin dilinizden önceydi."

Sol taraftan histerik bir havlama sesi geldi. Aptal köpek, kendini hedef haline getiriyor.

"Koşuşu açın." Merdivenlerden inmeye başladım.

"Bu akıllıca değil," diye seslendi Peter. "Büyü tutacaktır."

"Söz konusu bile olamaz. Bu çok tehlikeli." Yaşlı kadın kollarını kavuşturdu. "Ölümünüzden ya da Tapınağa vereceğiniz zarardan sorumlu tutulamayız."

Tremor fino köpeğime doğru bir adım attı. "Aç şu lanet koşuşu, yoksa kırarım!"

Tremor köpekten uzaklaştı, golemın kafasını kardan sıyırdı ve Tapınağa doğru fırlattı. Havada uçtu, gümüş bir parıltıyla koğuştan geçti ve Tapınağın kapısına çarparak parçalandı. Tabii ki golemler Tapınak'a aitti ve koğuş onlara kilitlenmişti, bu yüzden içinden geçebilirlerdi. Tapınağı golem kalıntılarıyla dolduracak ve atacak ceset kalmadığında da buraya kendisi gelecekti.

Hahamlar kırık kafanın parçalarına baktılar. Tremor başka bir cesede uzandı.

Kır saçlı kadın başını kaldırdı. "Peter, koğuşu aç!"

Beyaz ışık aşağı akıyordu. İçeri adım attım ve koğuş arkamdan kapandı. Pelerinin tokasını çekerek Tremor'a doğru ilerledim.

Tremor yüzünü bana döndü. Solomon Red'in yüzünü takınmıştı. Sürpriz, sürpriz.

Pelerin omuzlarımdan kaydı ve karın üzerine düştü. Yürümeye devam ettim.

Güzel ve yavaş.

Solomon bana küçümseyici bir sırtışla baktı. Asla gülümsemezdi. Ayık görünmek için tüm kaslarını zorlayan bir sarhoş gibi, Solomon da okuyamadığı gerçeğini ciddi bir önem maskesinin ardına saklamak için elinden geleni yapardı. Ama şimdi bariz bir küçümsemeyle bana sırtıyordu. Çevik bir zekâ gözlerini aydınlatıyordu. Erra'nın zekâsı.

Solomon ağzını açtı. Tanıdık bir kadın sesi ağzından döküldü. "Yine mi sen? Rahiplerin yapabileceğinin en iyisi bu mu? Yoksa beni eğlendirmeye mi çalışıyorlar?"

Kılıcımı savurup bileğimi ısıttım. "Neden bir kadınsın?" "Neden kadın olamıyorum?"

Çünkü soy ağacımı mahvediyor. "Çünkü Erra'nın şiiri senin bir erkek olduğunu söylüyor."

Solomon omuz silkti. "Bunak tapınak farelerinin saçmalıklarına güvenmemelisin."

"Bunu aklımda tutacağım. Başka bilgelik incileri var mı?"

"Önümüzdeki bir dakikayı atlatmana yardımcı olacak hiçbir şey yok." Süleyman kollarını iki yana açtı ve sanki önündeki büyük bir ağırlığı itiyormuş gibi kollarını birleştirdi.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı.

Yukarı ve sola doğru sıçradım. Durduğum yerde bir çukur açılmıştı. Yere indim ve tekrar zıpladım, başka bir çukurdan zar zor kaçtım. Etrafımda delikler açıldı, tıpkı

Karda açgözlü siyah ağızlar ve ben onların arasında sıcak teneke üzerinde bir tavuk gibi zıpladım. Önce sağa, sonra sola sıçradım. Uçmayı öğrenmediğim sürece ona asla ulaşamayacaktım.

Süleyman, Erra'nın sesiyle güldü.

Genelde sihrimi son çare olarak saklardım ama bu eski güçtü ve şimdi oyalanmak için iyi bir zaman değildi. Ona şimdi vurmalıydım ve sertçe vurmalıydım.

Derin bir nefes aldım ve bir güç sözcüğü söyledim. "*Ossanda.*" Diz çök.

Dünya bir acı sarmalında dönüyordu. Kendi etimden bir avuç alıp koparmak gibi. Yuvarlandım ama yere düşmedim.

Solomon'un ağzı açık kaldı. Dudaklarından kaya kayması sesine benzer donuk bir kükreme döküldü. Dizleri toprağa çarptı. *Şimdi kim gülüyor?*

Yerdeki delikler kapandı. Koştum.

Güç kelimesi sihrimi çok fazla tüketmişti ve her adım bir irade savaşına dönüştü. Kurşun zincirleri sürüklemek gibi. Koşmaya devam ettim.

Ayaklarımın altında kar uçuştı. Solomon titredi. Uyluklarında kalın kas kordonları şişti.

On feet.

Altı.

Üç.

Boynunu yarmak için tasarlanmış klasik bir baş üstü darbesiyle vurdum. Ben savurdukça aramıza toprak girdi. Kılıcın bıçağı toprağı yararak temiz bir şekilde çıktı. Iskaladım. Kahretsin.

Solomon'un diz çöktüğü yerde kalın bir tümsek çıkıntı yapıyordu. Onu delip geçmeye çalışmak bıçağı kıracak ve hiçbir şey başaramayacaktı.

"Önce diz çöküyorsun, sonra saklanıyorsun. Şimdiye kadar hiç etkilenmedim."

Tümsek patladı. Toprak parçaları karın üzerine düştü. Solomon gülerek bana saldırdı.

Kaçtım ve yan tarafını oydum. Avcı, Solomon'un kaburgalarının hemen altında dar bir çizgi kesti. Kırmızı fişkırdı. Solomon savruldu ve bana ters bir yumruk attı. Yumruk göğsüme çarptı. Uçtum, karda kaydım ve bir şeye çarptım. Soğuk sağ tarafımı kesti, sanki biri böbreğime bir buz sarkıtını sokmuş gibiydi. Ciğerlerim yandı. Gözlerimin önünde renkli daireler uçuştı. Kafamı çarpmış olmalıyım.

Gözlerimi kısıtım, kırık bir golemın bedeniydi. Sıcak yapışkan sıvı yan tarafımı ıslattı.

Yıkanmak için duş almak istedim. Evet, kesinlikle kafamı vurdum.

"Silkin," dedi Erra. "Hadi bakalım. Kalk bakalım."

Kendimi kurtardım. Golemin mızrağı, cesedinden destek alarak dışarı fırlamıştı ve mızrağın ucu kanımla kıpkırmızıydı. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Gözlerin hala açılmadı mı?"

"Atlarınızı tutun. Ben geliyorum." Evet, o kadar da değil. "Benim durduğum yerden, sadece zahmetli bir şekilde nefes alıyorsun."

Kar, odağın içinde ve dışında yüzüyordu. "Zor nefes alıyorum. Geliyor musun yoksa sadece nefes mi alıyorsun? Tek satırlık cümlelerini düzgün kurmalısın."

"Teşekkürler. Bunu unutmayacağım."

Bulanık sis dağıldı ve Solomon'un dört ayak üzerinde bana doğru geldiğini gördüm.

Vakit yok. Sırtımı goleme dayadım ve Slayer'ı iki elimle kavradım.

Solomon üzerimde belirdi. "Dua etme zamanı."

Bacağımı kaldırıp onu karnından yakaladım ve göğsüne doğru ittim. Avcı kaburgalarının arasındaki ete kaydı. Nokta dirençle karşılaştı ve yok oldu.

Solomon'un kocaman elleri beni kavramaya çalıştı ama karnına bastığım ayağım onu geri çekti. Kemiklerime baskı uyguladı. Tanrım, çok ağır bir piçti. Bıçağı büküm, kalbini parçalamaya çalıştım.

"Vazgeç," diye mırıldandım. "Kalbine vurdum."

Erra homurdandı. "Biliyorum. Onu yakalamak için kaç cesetten geçmek zorunda kaldığın hakkında bir fikrin var mı?"

Işık küçüldü. Toprak etrafımıza yığıldı. Birkaç dakika sonra gömülmüş olacaktık.

Yara yan tarafımı kemiriyordu. Kılıcım takılmıştı ve gümüş iğneleri ölümsüze batırmak onu kürdanla dürtmek gibi olacaktı - biraz acı verici ama sonuçta nafiye.

Solomon ayaklarını içeri soktu. Parmakları boynumu tırmaladı.

Yeterince hava yoktu. "Artık ölmesine izin verir misin?"

"Fazla bir şeyi kalmadı, merak etme. Çok konuşuyorsun. Ağaçtaki küçük bir sincap gibi, cıvıl cıvıl cıvıl cıvıl."

Üzerimizdeki ışığı zar zor görebiliyordum. Toprak biraz daha yükselirse, Süleyman ikinci kez öldüğünde üzerime çökecekti. Boğulurdum, diri diri gömülürdüm. "Hayvan izlenimlerin çok çarpıcı."

Solomon sağa doğru sarsıldı. Eli kolumu kavradı, başını eğdi ve acı ön kolumu sıktı.

Hortlağına beni ısırttı. "Bu da ne?" Solomon sırıttı.

"Küçük sincap! Tadın ailedenmişsin gibi." Oh, kahretsin.

Tüylü bir şekil hırlayarak ve dişlerini göstererek Solomon'a vurdu. Solomon sarsıldı ve köpek Solomon'un sırtını yırtarken üzerime fazladan ağırlık bindi. Bağırdım. Solomon koluyla hamle yaparak kanişi kenara savurdu. Ağırlığı değişti ve ben de fırlatma bıçağımı kaptım.

"Köpeğime dokunma."

Solomon güldü. "Ne kadar ilginç. Hugh sır saklıyormuş. Şaşırmadım. Kiralık yardımcıların sorunu da bu: Hırsları yoksa işe yaramazlar, hırsları varsa-"

Fırlatma bıçağımı Solomon'un boğazına sapladım. "Şah damarı kesilmiş. Keyfini çıkarın."

Solomon'un ağzından fışkıran kan yüzümü ıslattı. "Yakında görüşürüz," diye mırıldandı.

Solomon'un gözleri karardı. Bir kez titredi ve üzerime yığıldı.

Erra kaçmıştı.

Gerildim ve Süleyman'ın cesedini yana, toprağa doğru ittim.

Bir an sonra kötü kokulu bir dil yüzümü yaladı ve tenimi günlük yol leşinin güzel kokusuyla kapladı.

Tüylü boynuna sarıldım. "Tamam, tamam. Şimdi beni kaldır."

Kaniş heyecanla sıçradı. Ayağa kalktım. Yan tarafımdaki kesik protesto çılgınlıkları atıyordu. Toprak bir duvar belime kadar yükseldi. Devrilmemek için ona tutundum.

Solomon yüzüstü yatıyordu. Onu tekmeledim. Kendimi o kadar da iyi hissettirmedim. Ne olur ne olmaz diye tekrar tekmeledim ve sırtına saplanmış bir mızrağa baktığımı fark ettim.

Koğuş yıkıldı. İnsanlar tapınaktan koşarak bana doğru geliyorlardı.

Mızrak nereden gelmişti? Bir adam bana ulaştı. "Yaralandın mı?" "Mızrağı kim fırlattı?"

Geri çekildi. "Ben bir sıhhiyeciyim. Size yardım edebilirim."

Tehditkâr olmayan sesimle yavaşça konuşmaya çalıştım. "Mızrak nereden geldi?"

Gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum, görmedim."

Mızrağı yakaladım ve gerildim. Sonovabitch, gerçekten orada. Ayağımı cesedin üzerine koydum, birkaç siyah iğneyi ezdim ve sertçe çektim. Mızrak serbest kaldı. Eskiden golemlerden birine aitti. Birisi onu almış ve fırlatmıştı. Çok güçlü biri.

Birisi Joshua'nın cesedinin bulunduğu direğin etrafında süründüğümü rapor etmişti. Birisi beni yıkıntılardan izlemişti. Ve şimdi de biri Süleyman'ı şişleyip ortadan kaybolmuştu. Tüm bu gizlilikten gerçekten yorulmaya başlamıştım.

Küçük sincap. Tadın ailedenmişsin gibi. Sonra görüşürüz.

Kanı tanıdı ama kim olduğumu bilmiyordu. Onun yerinde olsaydım, beni takip ederdim. Evime girer, hakkımda öğrenebileceğim her şeyi öğrenir ve koz olarak kullanabileceğim her şeyi arardım. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ve sonunda oldu. Tüm arkadaşlarımla sırtında kocaman bir hedef tahtası vardı.

Julie. Evde Julie'nin resimleri vardı.

Eve gitmem gerekiyordu.

Sürüyü uyarmak zorundaydım.

Etrafımda döndüm ve Marigold'un kırmızı karda yan yattığını gördüm. Aman Tanrım. Ona doğru tökezledim ve koşmaya başladım.

"Bekle!" büyücü beni kovaladı.

Marigold kıpırdamadan yatıyordu, başı yukarı kalkıktı. Bir golem mızrağının bükülmüş enkazı boynundan sarkıyordu. Erra etrafa bir şeyler fırlatırken vurulmuş olmalıydı.

Karın içine düştüm ve başını tuttum. Gözleri karanlıkta kaldı. Uzun kirpikleri hareket etmiyordu.

"Onu tamir edebilir misin?"

Tıp büyücüsü "O öldü," dedi.

O benim Marigold'umu öldürdü. O sürtük Marigold'umu öldürdü. Bu katırı bir yıl boyunca kullandım. Ona havuç getirmiş, onu fırçalamış ve bir kavgada ya da fırtınada beni taşıması için ona güvenmiştim. Şimdi ölmüştü, sonradan düşünülmüş gibi öldürülmüştü.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Telefona gitmem gerekiyordu.

İnsanlar yolumdan çekildi. Merdivenleri çıktım ve ilk sıcak bedeni yakaladım. "Telefon?"

"İçeride, sağda."

İçeri koştum, sağa dönüp küçük bir odaya girdim ve telefonu aldım.
Çalışmak. Çalış, lanet olsun, çalış, çalış.

Çevir sesi. Evet!

Keep'i aradım. Bir adam açtı. "Curran" diye bağırdım. Hemen."

"Kimsiniz?"

"Kate Daniels. Ben-"

Telefon tıkladı ve Curran'ın sesi telefona doldu. "Mesaj bırakın."

"Çelik Meryem'in adı Erra. Eğer halkınızdan biri onunla savaşırsa, sizi delirtecektir. Bu onun uzmanlık alanı. Roland'a hizmet etti, yani buraya Sürü'yü öldürmeye geldi. Dikkatli olun. Eğer yapabiliyorsanız onunla doğrudan savaşmayın-"

Arama kesildi. Mesaj limitine ulaşmıştım.

Siparişi çevirdim. Maxine hatta geldi.

"Tapınaktan beni alacak birine ihtiyacım var."

"Üzgünüm canım, ama herkes

dışarıda." "Andrea mı?"

"Dışarıda Mauro'ya yardım ediyor."

Telefonu kapattım ve Jim'in numarasını tuşladım. İkinci çalışta açtı.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Bunu şimdi mi anladın?"

Sakince konuşmaya çalıştım. "Tapınaktayım. Az önce Çelik Mary'ye rastladım ve o oraya varmadan önce eve gitmem gerekiyor."

"Yirmi dakika içinde oraya bir araba

göndereceğim." "Teşekkür ederim."

Dışarı çıktım. Üç haham bana yaklaştı. Yaşlı bir kadın, Weiss ve yetmişli yaşlarında olması gereken bir adam. Uzun, bembeyaz saçları ve bir o kadar beyaz sakalıyla oldukça yaşlı görünüyordu ve süslü bir asaya yaslanarak topallayarak yürüyordu.

"Bunu Tapınağa sen getirdin." Eliyle golem mezarlığını işaret etti. "Artık burada istenmiyorsunuz. Gidin buradan."

Oh, bu harika. Solomon'u işaret ettim. "Cesedi yak. Kana dokunmayın. Herhangi bir hastalık belirtisi görürseniz derhal Biyolojik Tehlike'yle temasa geçin." Doktoru işaret ettim. "Sen! Beni iyileştir."

"Duymadınız mı?" Kadın inanamayarak bana baktı.

"Pandemi potansiyeli olan, ölümsüz büyücüleri pilot olarak kullanan ve evimi basmaya hazırlanan bir Mary var. Tanıdığım herkes

hedef haline gelmek. Tapınak tarafından yasaklanmak endişelerimin en küçüğü."

ATTIĞIM HER ADIM YANIMA SOĞUK BİR ACI SOKUYORDU.

Derim sargının altında ıslanmıştı. Yara açılmıştı. Tapınak doktoru çok iyiydi ama kesiğin iyileşmesi için yeterli zaman olmamıştı. En azından pansuman iyi yapılmıştı, bu yüzden kan yerinde kalmalıydı.

Köprüye ulaştım ve kar yığınının içine yığıldım. Grendel beni yaladı ve karı sarıya boyamak için kaçtı.

Eve gitmem gerekiyordu.

Bir araba köprüden çok hızlı bir şekilde geçti. Metalik siyah, bir şekilde Indyracer tarzı ön tekerlekleri filizlenmiş bir hot rod gövdesine sahipti. Boyalı kırmızı alevler ön tarafından kaputun üzerine doğru uzanıyor, üzerinde DEMON LIGHTNING yazan tuhaf boynuzlu bir kafatasını yalıyordu. Arka tarafı kabarmış, büyüğü bir su motoru canavarını barındırmak için mücadele ediyordu.

Araba hızla yanımdan geçti, kar püskürterek fren yaptı ve iki adım ötemde durdu. Şoför tarafındaki cam aşağı kayd ve ortaya ufak tefek Endonezyalı bir kadın çıktı. Onunla daha önce tanışmıştım. Sürünün yerleşik mitoloji uzmanıydı. Aynı zamanda vejetaryendi ve şaşı gözlü beyaz bir kaplan olan hayvanına dönüştüğünde, ağzına kan girecek herhangi bir şeyi ısırmaı reddediyordu.

Ayrıca bir yarasa kadar kördü.

Dali gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve başıyla arabayı işaret etti.

"Bin!" Ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

"Atla, Kate!"

"Bu da ne böyle?"

"Bu 1999 model bir Plymouth Prowler. Pooki olarak da bilinir." Eminim Jim komik olduğunu düşünmüştür. "Dali, zar zor görebiliyorsun. Araba kullanamazsın."

Dali burnunu havaya kaldırdı. "İzle beni."

Başka seçeneğim yoktu. Grendel için bağırdım, onu arabaya tıktım, bindim ve emniyet kemerimi bağladım.

Dali gaza bastı. Arabanın her iki yanında kar patladı ve ileri doğru fırladık. Tahta kalaslar Prowler'ın ağırlığı altında gümbürdedi. Köprü ileriye doğru kıvrıldı. Dali yavaşlama belirtisi göstermedi.

"Dali, bir dönüş var."

Dönüş bize doğru koştu.

"Dali. . ."

Prowler hızlandı, bir ok gibi dümdüzdü.

"Dön! Sola dön!"

Ahşap raylar önümüzde belirdi. Prowler sola saptı, o kadar keskin bir dönüş yaptı ki neredeyse kayacaktı. Nefesimi tuttum. Bir an için ağırlıksız kaldık ve sonra dört tekerleğimiz de sert zemine indi.

"Onu gördüm." Dali kola şişesi gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Ben kör değilim, biliyorsun. Koltuğunuza sıkıca tutun, bir dönüş daha yaklaşıyor."

Eğer bundan sağ çıkarsam, Jim'i ellerimle öldürürdüm. Araba gıcırdadı ve rayı kıl payı ıskaladı.

Dali'nin mutlu yüzü görüş alanıma girdi. "Kriptonitini biliyorum."

"Ne?"

"Kriptonit. Süpermen'i alaşağı edebilecek taş mı?" Ona bakakaldım.

Dali sırıttı. "Araba kullanmamdan korkuyorsun."

Araba kullanmak değildi. Araba ile intihardı. "Sana Erra'dan bahsetmeliyim." Araba savrulurken yumruklarımı sıktım. "Böylece Jim'e anlatabilirsin."

Dali yüzünü buruşturdu. "Neden ben ayrıcalıklı oluyorum?"

"Çünkü sen kanıtlanmış bir sicile sahip bir Pack uzmanısın ve söylediklerimi kendi araştırmamla destekleyebilirsin. Seni dinleyecektir ve şu anda ona kendim bir şeyler açıklayacak vaktim yok."

Bana baktı. "Kate? Bu gerçekten çok kötü bir şey mi? Çünkü dişlerini sıkmış gibi bir halin var..."

"Yola dikkat et!"

Direksiyonu kırdı, devrilmiş bir kamyon enkazından kaçındı. "Her şey kontrolüm altında."

"Babil hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil. Benim uzmanlık alanım Asya bölgesi. M.Ö. üçüncü bin yıl civarında ortaya çıkan ve sonunda bir imparatorluğa dönüşen bir Mezopotamya şehir devletiydi. Akadlı Sargon burayı inşa ettiğini iddia etmiştir. Mezopotamya medeniyetin beşiği olarak kabul edilir ve Babil daha çok ilk yazılı kanun olan Hammurabi Kanunları ve bir insanın ilk kez asıldığı Asma Bahçeleri ile ünlüdür.

şehri yeniden yapılandırmak için. Sanırım bu isim 'Tanrıların Geçidi' anlamına geliyor, ancak kimse nedenini tam olarak bilmiyor."

"Çok değil" tanımının üzerinde çalışılması gerekiyordu. "Cennet'ten sonra inşa edilen ilk şehir olduğu için Geçit olarak adlandırıldı."

Tekrar ön cama döndü. "Babil, Ortak Çağ'dan üç bin yıl öncesine dayanıyor. Bu çok yeni."

"Bu yeni Babil. Eski Babil neredeyse tamamen sihirle inşa edilmişti ve teknoloji geldiğinde tıpkı bunun gibi yerle bir oldu." Pencereden şehir merkezinin mimari mezarlığını gösterdim. "Eski Babil, Ortak Çağ başladıığında on iki bin yaşındaydı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Önemli değil. Erra'nın şiirini hiç okudunuz mu?"

"Hayır."

"Genel olarak hastalıklara ve özel olarak da Erra adlı bir tanrıya karşı tılsım görevi gören bir şiir. Babil'in her yerinde taş tabletler üzerine kazınmış olarak bulundu. Gılgamış Destanı'ndan daha fazla kopyası var."

Dali ısıklık çaldı. "Gılgamış onların büyük babasıydı."

"Evet, ama ondan o kadar da korkmuyorlardı. Erra'dan çok korkuyorlardı, o kadar korkuyorlardı ki, şiiri mevcut her taş yüzeyine kazıdılar. Hikâyeye göre Erra veba, korku ve delilik tanrısıydı. Emrinde yedi savaşçı varmış: Meşale, Tremor, Deluge, Gale, Canavar, Venom ve Karanlık. İlk dördünün elemental güçleri vardı."

"Ateş, Toprak, Su ve Rüzgâr." Dali başını salladı.

"Canavar bir canavardı. Zehir kendini açıklıyor."

"Peki ya Karanlık?"

Başımı salladım. "Kimse bilmiyor."

Burnunu kırıştırdı. "Bunun olmasına bayılmıyor musun?"

"Şiir, Erra ve İşhum adlı danışmanın Babil'e nasıl geldiklerini ve onu nasıl yok ettiklerini anlatır. Şiir de yanıltır. Yetkili kişi Erra değil, İşhum'du. Babilliler Erra'dan o kadar korkuyorlardı ki, sırf güvende olmak için onu başa geçirdiler. Ayrıca onu erkek yaptılar."

"Bekle, Erra bir kız mıydı?"

"Evet. Erra bir kadın ve Ishum da Roland."

Dali hiçbir şey söylemedi. Direksiyonu daha sıkı kavradı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Devam ettim. "MÖ 6200 civarında Roland ve Erra etrafta koşuşturuyor ve Mezopotamya'yı fethediyorlardı. Gençtiler ve bu onların ilk büyük savaşıydı. Bu noktada hayal edilemeyecek kadar eski olan Marduk tarafından yönetilen Babil'e rastladılar. Eskiden korkunç derecede güçlüydü ama yaşlanmış ve bunamıştı. Dünya yoluna devam etti. Marduk ilerlemiyordu ve bunu biliyordu. Antik dünyanın mücevheri olan son şehri Babil'i yönetmekten memnundu. Neredeyse tamamen derin büyüyle inşa edilmiş, gelişen büyük bir metropoldü ve bundan gurur duyuyordu.

Bu hikayeyi çok iyi biliyordum. Voron bunu bana uzun zaman önce anlatmıştı ama onun versiyonunda Erra bir erkekti. Roland'ın Savaş Lordları bile onun hakkında her şeyi bilmiyordu.

"Roland şehri ellerinde tutmak için yeterli birlikleri olmadığına karar verdi. Marduk'a büyük saygı duyuluyordu, bu yüzden çok fazla yerli direnişine katlanmaları gerekecekti ve altyapı kolayca ele geçirilemeyecek kadar karmaşıktı. Roland savaşı elde etmek için yapar, boyun eğdirmek için değil. Şehirleri en az hasarla almak, kendi hükümetini kurmak ve onları daha iyi hale getirmek için inşa etmek istiyor. Devam etti. Ama Erra ayak diredi. Marduk'la ilgili bir şey onu kızdırmış olmalıydı.

"Erra, Roland'ın ordusunun bir kısmını aldı ve yedisiyle birlikte Babil'i işgal ettiler. Şehri aldı ve Marduk'u kovdu ama Babilliler boyun eğmeyi ve şehri almayı reddettiler. Erra Babil'i yıkmaya karar verdi. Onları veba bombardımanına tuttu ve yedilinin şehirde cirit atmasına izin verdi. Nüfusu yarıya indirdi, kutsal yerleri harap etti, inanılmaz zulümler yaptı. Yeryüzünde cehennem gibiydi. Tutunacak bir şey kalmadığında, şehri terk etti. Marduk daha sonra şehre geri döndü ve onu yeniden inşa etti, ancak tekrar öne çıkması yüzyıllar aldı. Şu anda arkeolojik kayıtlardan Babil olarak bildiğimiz şey, bir zamanlar var olanın soluk bir taklididir." Anladığından emin olmak için Dali'ye baktım. "Bizim hayal bile edemeyeceğimiz büyülu savunmaları vardı. Erra onları ezdi ve gülerek uzaklaştı. Bu hikâyeyi Jim'e anlatmanı istiyorum."

Dali yutkundu. "Neden?"

"Çünkü Erra burada. Curran Deluge'u öldürdü ve ben de Tremor'u hallettim." "O bizim peşimizde mi?"

"Sanırım öyle. Yanında yedi savaşçısı var. Onlar ölümsüz. Onları vampirler gibi yönetiyor."

Dali sanki korkudan sıyrılıyormuş gibi omuzlarını silktilti. "Bundan ne kadar eminsin?"

"Çok eminim. Erra veba yaratır. Eski zamanlarda Roland'ın ordusunun önünde yürürdü. Bir yerden geçerdi ve ertesi sabah cesetlerden başka bir şey olmazdı. Birkaç gün sonra, toprak havalandığında Roland'ın birlikleri gelirmiş. Roland'ın Sürü'yü ortadan kaldırmak istediğini biliyoruz. Erra bunu yapmak için mükemmel bir insan. Hayvanları panikletme gücü var ve bu şekil değiştirenler üzerinde de işe yarıyor."

"Şaka yapıyorsun."

Alıntı yaptım, " 'Toprağı harap ederim ve toza çeviririm, şehirleri ezerim ve onları çöplüğe çeviririm, dağları parçalarım ve vahşi hayvanlarını paniğe sürüklerim. Şekil değiştirenleri çılgına çevirir, Dali. Seni vahşileştiriyor. Çelik At'taki kavgaya tanık olanları duymuşsundur. Hepsi çılgına dönmüş. Onunla dövüşemezsin. Bunu Jim'e açıkla. Kişisel gücü mü yoksa bunu yapmak için savaşçılardan birini mi kullanıyor bilmiyorum ama Sürü'nün karşı koyamayacağı türden Eski Büyü'ye sahip. Onunla çatışmaya giremezsiniz, çünkü hepinizi delirtir."

Araba kayarak durdu ve daireme vardığımızı fark ettim. Kapıyı sarsarak açtım ve dışarı atladım. Grendel de peşimden geldi.

"Kate?" Dali'nin gözleri onun yüzünde kocaman açılmıştı. "Onunla nasıl savaşağıız?"

"Bilmiyorum. Onunla doğrudan savaşıamazsın ve ben de savaşmak zorunda kalmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kapıyı çarparak kapattım ve koşarak binama girdim.

BÖLÜM 21

DAİREMİN MERDİVENLERİNDEN ÇIKTIM, elimde SLAYER ve terli iblis yumurtası yedekte.

Evimin kapısı. Tek parça halinde. Zorla girildiğine dair bir iz yok.

Kendimi yavaşlamaya zorladım, anahtarı kilide soktum ve kapıyı açtım. Kaniş tırısla içeri girdi. Parmak uçlarımda usulca takip ettim.

Mutfak. Temiz.

Parmak uçlarımla banyo kapısını ittim. Temiz. Oturma odam. Temiz.

Kütüphane/Julie'nin odası.

Temiz. Temiz. Daire temizdi.

Julie'yi saklamak zorundaydım.

Daireyi taradım. Çok fazlaydı. Fotoğrafları atabilirdim ama evimin her yerinde ondan izler vardı. Giysiler, vampir dişli oyuncak ayı, duvarında büyük bir KEEP OUT yazısı olan yarı boyalı siyah yatak odası... Er ya da geç Erra daireme girecek ve benim gözden kaçırdığım bir şey bulacaktı. Julie'yi arayacaktı ve onu bulursa çocuğumu öldürecekti ve bunu bana işkence etmek için yavaşça yapacaktı.

Düşün. Düşün, düşün, düşün . . .

Makası kaptığım gibi Julie'nin dolabına girdim ve en sevdiği Gotik elbisesini çıkardım. İki makas ve iki parça siyah kurdele. Çekmecedan yapıştırıcıyı kaptım ve siyah kurdeleyi iki fotoğraf çerçevesinin köşesine sabitledim.

Cenaze resimleri. Larissa öldüğünde Voron da böyle yapmıştı. Bir süre bizimle seyahat eden bir kurtçuktı ve öldüğünde fotoğrafındaki kurdeleleri düzeltti. Bir çocuğum vardı ama o öldü ve cenaze fotoğraflarını gözümün önünde sakladım.

Kağıt çekmecesini açtım, Julie'nin okul evraklarının olduğu dosyayı aldım ve kitapları odun sobasının üzerinden ittim. Biraz gazyağı, biraz

ve iki dakika sonra Julie'nin okul kayıtları alevler içinde kaldı.

Tamam. Okulun telefon numarasını ezberlemiştim. Hiçbir kayıt yoktu. Ve eğer Erra Julie'nin öldüğünü düşünseydi, onu aramazdı. Telefonu aldım ve okulun numarasını çevirdim. On saniye içinde güvenliğe bağlandım ve ayrıntılı talimatlar verdim: Julie araziden ayrılmayacaktı. Ben onunla iletişime geçene kadar benimle iletişime geçmeyecekti.

Aramayı sonlandırdım, Sipariş'i çevirdim ve kapattım. Eğer Erra tekrar aramayı bilseydi, bu onu Julie'ye de götürmezdi.

Kağıtlar yanıp kül oldu. Yere oturdum ve alevlere baktım. Onu yendim. Eğer şimdi içeri girerse, Julie güvende olacaktı.

Grendel bana doğru yaklaştı ve usulca mızımızlandı. "Bana bir dakika ver," dedim ona.

Tüm hayatım bu andan kaçınmaya odaklanmıştı. Ailem beni bulmuştu. Onu öldürsem bile, ki bu büyük bir "eğer", fark edilmeyecek değildi.

Gitmem gerekiyordu. Eşyalarımı alıp beni takip edemeyeceği vahşi doğaya gitmeliydim. Nereye saklanacağımı biliyordum. Voron ve ben yıllar önce birkaç kaçış yolu planlamıştık.

Peki ya Julie? Okulda güvendedeydi ama anlamayacaktır. Onu terk ettiğimi düşünecekti. Onu yanımda götürmem söz konusu bile olamazdı. Julie ben değildi. Bir bıçak alabilir, ormanın içinde eriyebilir ve haftalar sonra diğer taraftan daha zayıf ama yıpranmamış olarak çıkabilirdim. Julie bunu kaldıramazdı. Yapılacak en sorumlu şey onu olduğu yerde bırakmak olurdu.

Kaçar ve beni aramaya giderdi. Göz açıp kapayınca kadar kaçardı.

Yapabileceğim tek şey okula bir mesaj göndermek ve benim gitmem gerektiğini, onun kalması gerektiğini söylemek ve onu orada tutmaları için onlara güvenmekti.

İyi seçenek yok. İnsanları önemsediğinizde, sizi bağlarlar.

Diyelim ki kaçtım ve Erra izimi kaybetti. Sürü onun bir sonraki hedefi olurdu. Şekil değiştirenleri yok edecekti. Onlarla işi bittiğinde, oynayabileceği bir şehir olurdu. Eğer ünlü olduğu şeyi gerçekten yaparsa, Atlanta hastalıklı cesetler diyarı haline gelirdi.

Erra benim çocukluk kâbuslarımdan doğdu. Yetişkinliğe ulaştığımdan beri ilk kez babamın hayatta olmasını istedim, tıpkı bir çocuğun ebeveyninin karanlık bir odaya girip ışığı açmasını istemesi gibi. Voron'un ölmüş olması dışında. Ayrıca, onun tepkisinin ne olacağını biliyordum: Kaçmak. Koşabildiğin kadar hızlı koş.

ve olabildiğince uzağa. O beni tekrar bulmadan önce bir fırsat pencerem vardı. Bir kez elimden kaçırdım mı, kaçış yolum sonsuza dek kapanırdı. Gösteri bitti.

Avcıyı yerden kaldırdım ve parmaklarımı bıçağın üzerinde gezdirdim, büyüünün tenimi ısırdığını hissettim. Kaçma ihtiyacı beni kavradı. Duvarlar sanki dairem küçülmüş gibi içime kapandı.

Bu ben değildim. Panik yapmadım. Bunun için keskin olmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve her şeyi akışına bıraktım. Olabilecek en kötü senaryoyu hayal ettim. Julie ölmüştü, küçük yüzü kanlar içindeydi. Curran ölmüştü, vücudu parçalanmıştı, gri gözleri boşluğa bakıyordu, tüm altınlar gitmişti. Jim, Andrea, Raphael, Derek ölmüş, bedenleri parçalanmış.

Ellerim buz gibi oldu. Nabzım hızlandı. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Atlanta öldü. Sokaklarda cesetler. Etrafta dolaşan ama cesetler zehirli olduğu için konmayan akbabalar.

Hepsini içime çektim. Acıdı. Yüzümden ter boşandı.

Uzun bir an geçti.

Yavaş yavaş kalp atışlarım yavaşladı. Derin nefes aldım ve verdim. Tekrar. Tekrar. Yorgunluk halsiz bir dalga halinde üzerime çöktü. Kaniş elimi yaladı.

Zihnimi kandırarak en kötüsünün yaşandığını ve benim de bunu atlattığımı düşünmüştüm. Herkes hâlâ hayattaydı. Onları korumak için hâlâ bir şansım vardı.

Nefes alışım düzleşti. Dehşet ve korku benden uzaklaştı. Korku kaynakları tüketir. Vücut kendini savunmak için onu kapatmadan önce insan ancak bu kadar korkabilirdi. Devrelere aşırı yüklenmişim. Sakinlik geldi. Zihnim paslı bir saat gibi yavaşça çalışmaya başladı. "Ben eğlendim. Arkadaşlar edindim, bir çocuk evlat edindim, aşık oldum. Şimdi bedelini ödeme zamanı."

Grendel başını eğdi.

"Ayrıca, o sürtük Marigold'u öldürdü. Ona nükleer bomba atmalıyız. Var mısın?"

Kaniş arkasını döndü, mutfığa doğru koştu ve bana yemek kabını getirdi.

"Fedakârlığınıza ne oldu? Tamam. Onu öldürmeme yardım edersen sana et olarak ödeme yaparım."

Köpek havladı.

"Bir anlaşma yaptınız. Bakalım ne bulabileceğiz." Sırıttım ve yerden kalktım. Her şey acıyordu. Tükenmişim. Güç kelimesi ve dövüş bana pahalıya mal olmuştu ve yaranın da faydası olmamıştı. Çelik zincirleri sürüklüyordum gibi hissediyordum.

Görünmez zincirlerim ve ben mutfağa girdik. Buzdolabını açtım, ölümsüz kafayı çöpe attım ve yiyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

Dairemden bir kapı sesi geldi.

GRENDL'İ BANYOYA KOYDUM VE KAPIYI AÇTIM.

Erra sahanlıkta duruyordu, kürk bir pelerine sarınmış, yüzü bir kukuleta ile gizlenmişti. Boyum 1.70 civarındaydı. O benden en az on santim üstündü.

Birkaç saat bekleyip biraz soluklanmama izin verse ölür müydü?

Kapıyı açık tuttum. "Şahsen ziyaret edildim. Çok onur duydum."

"Olmalısın. Kapıda bir koğuş var. Senin mi yoksa birine para mı verdin?"

"Benim."

Elini uzattı, parmaklarının dibinde kılıç kullanmaktan oluşan nasırları bir an için görebildim. Erkek eli, demişti Bob. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum.

Koğuş, mavi bir parıltıyla derisini kavradı. Cehennem gibi acıyor olmalıydı. Yumruğunu sıkı.

Mavi parıltı elinin etrafında katılaştı. Kılcal çatlaklar içinden geçti. Uzun bir saniye boyunca yarı saydam mavi bir cam gibi durdu ve sonra kırıldı.

Büyük kafatasımın içinde patladı ve felç edici bir baş ağrısına dönüştü.

Mesaj alındı. Ben ne yapabiliyorsam, o da kırabiliyordu. İnce "R" Biz.

Koğuşun parçaları havada eriyerek aşağıya doğru uçtu. Erra yüzünü buruşturarak elini sıkı. "Çok kötü değil."

Kafatasım yarılmayı çok istiyordu. "Şimdi mi dövüşelim yoksa sonra mı?"

"Sonra görüşürüz." Daireme doğru yürüdü. Görünüşe göre konuşmak istiyordu.

Bu iyiydi. Daha sonra her zaman kanını akıtabilirdim. Kapıyı kapattım.

Erra kapüşonunu geri çekerek koyu kahverengi, neredeyse siyaha çalan saçlarını ortaya çıkardı, pelerinini çıkarıp yatağımın üzerine attı. Bol siyah bir pantolon ve metalle süslenmiş deri bir ceket giymişti. Basit bir uzun kılıç

belinde asılı. Gösterişsiz, işlevsel bir kabza, yaklaşık yirmi sekiz inç uzunluğunda çift ağızlı bir bıçak. Saplamak ya da kesmek için iyi. Benim taşıyacağım türden bir kılıç. Nasırları onu nasıl kullanacağını bildiğini gösteriyordu. Bir mızrak dövüşçüsüyle karşılaşma hayalim alevler içinde kaldı. Koğuşları ceviz gibi kırıyordu, dev gibiydi ve kılıcı iyi kullanıyordu.

"Ateş püskürtmüyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Sadece kontrol ediyorum."

Erra benimle yüzleşti. Benden yaklaşık on yaş daha yaşlı görünüyordu. Sivri burnu daha da çıkıktı, neredeyse Roma biçimindeydi ve dudakları benimkinden daha dolgundu. Koyu renk gözlerine bakmak canlı bir telle şoklanmak gibiydi. Büyü, irislerinde çalkalanıyor, yüksek kibir, zekâ ve beyaz ateşli öfkeyi körüklüyordu. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu.

Gözleri kısıldı. Beni inceledi. Çenemi kaldırdım ve ona baktım.

Erra usulca güldü. "Sen ne bilirsin ki? Kan doğru aktı. Kendi ölümlülüğümün küçük bir kalıntısı. Binlerce yıl ve tanrısal güç ve işte buradayım, bana benzeyen bir bebek tarafından meydan okunuyorum."

Beni orada yakalamıştı. Zerre kadar akıllı olan hiç kimse akraba olduğumuzdan şüphe duymazdı. Aynı cilt tonu, aynı gözler, aynı yüz şekli, aynı sırtıma, aynı yapı, tek fark onun iri olmasıydı. Benzer kıyafetler bile giyiyorduk.

Dubal ritüeli birden anlam kazandı. Bulanık sıvının içinde kendimi görmemiştim. Onu görmüştüm. Biri bizi yan yana gördüğü anda, iş işten geçmiş olacaktı.

Erra daireyi inceledi. "Burada mı yaşıyorsun?" "Evet."

"Burası bir izbe."

Son zamanlarda herkesin konaklamam hakkında yorum yapmasının sebebi neydi?

Ofisim perişan haldeydi, evim ise izbe bir yerdi.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi altı."

Gözlerini kırıştırdı. "Sen sadece bir bebeksin. Ben senin yaşındayken bir sarayım vardı.

Hizmetçiler, muhafızlar ve öğretmenler. İlkini asla unutmazsınız." "İlk ne?"

"İlk sarayınız."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Erra arka tarafa doğru yürüdü ve kütüphaneye göz attı. "Kitaplarınızı beğendim." Julie'nin resmini raftan aldı. "Bu çocuk kim? Aileden değil."

"Bir yetim."

Erra'nın parmakları siyah kurdelenin üzerinde kaydı. "Ne oldu?" "O öldü."

"Çocuklar genellikle böyle yapar." Döndü ve mutfığa doğru başını salladı. "Hava soğuk. İçecek bir şeyiniz var mı?"

"Çay." Bu gerçeküstü bir şeydi. Belki ona biraz kurabiye yedirirsem Atlanta'yı çorak bir araziye çevirmeyi erteleyebilirdi.

"Sıcak mı?" Erra sordu. "Evet."

"Bu iş görür."

Mutfığa gittim, çay yaptım, iki fincan doldurdum ve oturdum. Avcı sandalyede beni bekliyordu. Onu kucağıma kaydurdum ve Erra'ya baktım. Karşımdaki sandalyeye kıvrıldı ve çayına yarım fincan bal döktü.

Tanıdığım onca insan arasında onu alt etmek için en iyi şansa sahip olan bendim. Şu anda en iyi halimde değildim ama hayatlarımız için savaşacağımız zamanı seçme şansımız yok.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Senin daha iyi erişebileceğini ama benim daha hızlı olduğumu düşünerek. "Neden mızrak değil de kılıç?"

"Mızrak bir şeyleri yerine sabitlemek için iyidir. Kılıçlar ağırlık altında kırılmaya meyillidir. Seni dövüşürken gördüm ve bir kılıcı hak ediyorsun." Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Tabii ben seni şişlerken kıpırdamadan durmayı planlamıyorsan."

Omuz silktim. "Bu düşünce aklımdan geçti ama korumam gereken bir itibarım var."

Erra kıkırdadı. "Senin kim olduğunu anladım. Sen Im'in melankoli krizlerine girdiğinde bahsettiği kayıp çocuksun."

Melankoli, doğru. Beni öldüremediği için yas tutuyor. Ne kadar da çekici. "Im?"

"Babanın çocukluk lakabı. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Antik dünyanın belası. Plaguebringer. Şehir Yiyen. Teyzem." Roland'ın ablası.

Erra fincanını kaldırdı. "Ailemizin yeniden bir araya gelişini kutlayalım mı?"

Kaşığımı kaldırdım ve havada birkaç kez döndürdüm. "Whooptidoo."

Gülümsedi. "Onun çocuğu olamayacak kadar komiksin. Onun çocukları kendilerini saçma bir şekilde ciddiye alma eğilimindedir."

Çayımı yudumladım. Sohbetimiz uzadıkça daha çok dinleniyordum. "Söylemiyorsun."

"Benim yavrularıma daha çok benziyorsun ama ben daha altı yıl önce uyandım, bu yüzden benim olamazsın. Çok yazık. Başka bir zaman, başka bir yerde seni uygun bir şeye dönüştürebilirim."

Dayanamadım. "Çocuklarınız nasıldı?"

"Dürtüsel. Ve şiddet yanlısı. Çoğunlukla erkek çocuk yapardım ve onlar da hayattaki basit zevklere yönelirlerdi: içki içmek, fahişelik yapmak ve kavga etmek, tercihen üçünü birden yapmak." Parmaklarını salladı. "İm'in yavruları yıldızlara bakar ve avına saldıran bir şahinin pençelerinin açısı gibi gereksiz olayları hesaplayan saatler yaparlar. Yaptıkları mekanizmaları gösteriyorlar ve herkes hayretler içinde kalıyor. Benim çocuklarım sarhoş olur, bir inek sürüsünü düşman alayıyla karıştırır ve tüm ordu paniğe kapılana kadar deliler gibi bağırarak hepsini katleder."

Truva'yı kuşatan Yunanlılardan biri olan büyük Ajax'a benziyordu. "Yunan" döneminde olmalı.

Erra bir içki aldı. "Ahmağın biri şehrin kapılarını bir dağa sürükledi. Ona bunu neden yaptığını sordum. 'O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti' dedi. "

Gözlerimi kırtıtm. "Saçını kestirmeyi de mi reddetti?"

Erra yüzünü buruşturdu. "Kelleşmişti. Ana planı buydu: kimse fark etmesin diye yelesini uzatmak. Babası muhteşemdi. Bir güvercin kadar aptal ama muhteşemdi. Kanımın onun beyin eksikliğini telafi edeceğini düşünmüştüm."

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Teyzem yüzünü buruşturdu. "O şimdiye kadar yetiştirdiğim en aptal çocuktu. Onu öldürmek baş ağrısını iyileştirmek gibiydi."

Çayımı yudumladım. "Kendi oğlunu mu öldürdün?"

"O bir hataydı ve bir hata yaptığınızda bunun düzeltilmesi gerekir."

"İntihar ettiğini sanıyordum." En azından İncil'e göre.

"O yaptı. Ben sadece yol boyunca ona yardım ettim." "Ajax da kendini öldürdü."

Benimkine o kadar benzeyen bir hareketle çayını yudumladı ki bakmamak için kendimi zor tuttum. "Söylemiyorsun."

İşte benim ailem. Oh, çok hoş. Bardağımı yeniden doldurdum.

Teyzem bana baktı. "Baban çocukları onu hayal kırıklığına uğrattığında ne yapar biliyor musun?"

"Bana söyleyeceğinden eminim."

"Beni arıyor. Hatalarını telafî edemeyecek kadar duygusal. Bunu birkaç kez yaptı ama onları bizzat öldürmesi için gerçekten aptalca bir şey yapmaları gerekiyor."

"Asinine'de mükemmelim."

Gülümsedi, kesecek kadar keskin. Kınından çıkan bir kılıç gibi. "Buna inanabilirim."

Birbirimize baktık.

"Neden Sürü?" Ben sordum.

"Beş melezi yok etmek kolaydır. Üzerlerine yeterince asker gönderirseniz ezilirler. Elli melez, sayılarının beş katını kesip biçecektir. Hızlıdırlar ve öldüremediklerini paniklerler. Beş yüz melez, kendilerinden on kat büyük bir orduya karşı koyabilir ve zafer kazanabilir." Çayını yudumladı. Yüzü soğuklaştı. "Bunun binlerce yıl önce olduğunu gördüm. Melezlerin bu yeni krallığı henüz emekleme aşamasında. Yürümeyi öğrenmeden önce ezilmeleri gerekiyor."

Gözlerinin içine baktım. Acımasız bir zeka geri baktı.

"Neden onlara melez diyorsun?"

"Bu uygun bir terim. Küçümseme içeriyor. Bir canavarla karşılaşan bir askersiniz. Sizden daha güçlü ve hızlı, kâbus gibi görünüyor ve normal bir insanı öldürecek bir yara aldığında, arkadaşları sizi geri itiyor ve on beş dakika sonra yaraladığınız yaratık tekrar ayağa kalkıyor. Cesaretiniz nereden gelecek?"

Ona doğru eğildim. "Ama yaratığın bir iğrençlik, bir melezlik, senden daha aşağı bir şey olduğunu düşünüyorsan, derinlere inip bir çift bulabilirsin."

Erra başını salladı. "Aynen öyle."

"O zaman neden onları kirli ilan edip bunu bir haçlı seferine dönüştürmüyorsunuz?"

Kaşığını bana doğrulttu. "Dinden uzak durmak istiyorsun. İşin içine dua ve ibadeti soktuğunuzda, askerleriniz sizin bir din adamı olduğunuzu düşünmeye başlar."

Tanrı. Büyü sırasında inancın gücü vardır. Kendinize ait olmayan dürtüler duymaya başlarsınız. Bu yüzden Babil'i, bana bir tapınak inşa ederlerse şehri yerle bir edeceğim ve üzerinde durduğu toprağı tuzlayacağım konusunda uyardım. Her halükarda, melezler dağıtılmalı. Çok örgütlüler ve bir İlk'leri var."

Bardağımla oynadım. "İlk nedir?"

"Önce İlkler oradaydı. Daha fazla güce, daha iyi kontrole sahipler ve diğer melezler onlara akın ediyor."

Curran.

Erra'nın gözleri kısıldı. "Ondan hoşlanıyorsun." Kaşlarımı kaldırdım.

"Aslanı seviyorsun."

"Ona katlanamıyorum. O kibirli bir pislik."

"Yatağınız b u r u ş m u ş , pencere pervazında ve iç kapı çerçevesinde pençe izleri var. Onunla çiftleşiyor musun?"

Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Sana ne bundan?" "Sen bir sürtük müsün?"

Ona baktım.

"Sürtük değilsin o zaman. Güzel." Erra başını salladı. "Kanımız gördüğün her güzel adamla birlikte olmak için fazla değerli. Ayrıca, bu sadece kalp kırıklığı istemektir. Kendini korumalısın yoksa ilk yüzyılında asla hayatta kalamazsın. Diğer insanların sana verdiği acı seni parçalara ayırır."

"Ders için teşekkürler."

"Senin melezin hakkında. Yatakta çok eğlenmelidirler, küçük sincap, ama her zaman çocuk ve aile isterler. Aile sana göre değil."

Kaşlarımı kaldırdım. Benim için karar verdi, değil mi? "Benim için ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Güldü. "Sen nesen biliyor musun? Benim soluk bir taklidimsin. Daha zayıf, daha yavaş, daha küçük. Benim gibi giyiniyorsun, benim gibi konuşuyorsun ve benim gibi düşünüyorsun. Seni dövüşürken gördüm. Öldürmeyi seviyorsun. Tıpkı benim gibi. Korktuğunda saldırıyorsun ve şu anda kapındaki korumayı benim yaptığım gibi parçalayıp parçalayamayacağını merak ediyorsun. Seni tanıyorum, çünkü kendimi tanıyorum. Ve ben berbat bir anneyim."

Kucağımdaki avcıyı okşadım. "Ben sen değilim."

"Evet. Ve bu senin felaketin olacak. Hayatta kalmanın anahtarı ölçülü olmaktır.

Bunu öğrenmediniz ve asla da öğrenemeyeceksiniz."

Sinir krizi geçirip Babil'i havaya uçuran kadından itidal dersi almak. Bu çok zengin. "Ölçülülükten bahsetmişken, Kumarhane halka aittir. Babam onun üslerinden birine saldırdığınızı biliyor mu?"

Erra omuz silkti. "İm onaylardı. Bu çok ..." Kaşlarını çatı, belli ki bir kelime arıyordu. "Gösterişli. Bu çağda sevmediğim her şey var: çok gürültülü, çok parlak, çok gösterişli. Tüm o renkli ışıkların ve pankartların ardındaki binanın güzelliğini kimse fark etmiyor bile. Müzik sanki içeride tencerelere vuran bir maymun grubu varmış gibi geliyor."

"Bunu yetkililere bildirdiler." Erra'nın gözleri büyüdü. "Öyle mi yapmışlar? Pislikler."

Ghastek onun ne olduğunu bilmiyordu ama Nataraja Roland'a onunla tanışacak kadar yakın olabilirdi ve bir hevesle Kumarhaneyi toza çevirebilecek kadar dengesiz olduğunu biliyordu. İşini şansa bırakmak istemiyordu.

Erra dengesiz. Tanrım, belki de bu kelime teyzemi tanımlamak için icat edilmiştir.

Bu çılgınlık olurdu. "Lonca seni gücendirecek ne yaptı?"

Erra gözlerini devirdi. "Bugün ders verme günüm mü?"

"Ne sıklıkla öğretmenlik yapıyorsunuz?"

Tekrar kıkırdadı. "Pekâlâ. Bir orduyu ele geçirmek istediğinizde, onlara yaklaşır ve 'En güçlü adamınızı gönderin' dersiniz. Gönderirler ve onlar izlerken onu öldürürsün. Bunu hızlı ve acımasızca yaparsın, tercihen elle. Ve onlar bunun etkisindeyken, ilk yaklaştığınızda size laf atan koca ağızlı ufak tefek adamı vurursunuz. Bu, büyük adamı vurabileceğinizi ama vurmamayı seçtiğinizi gösterir."

Başımı salladım. Mantıklı geldi.

"Bir şehri ele geçirmek istediğinizde, şehrin sağladığı güvenlik illüzyonunu yok etmeniz gerekir. İyi korunan büyük kurumları vurmali, onları yöneten ve yenilmez olarak görülen güçlü insanları bulmalı ve onları öldürmelisiniz. Önce morali yok etmek istersiniz. İnsanların kararlılığı gittiğinde ve herkes kendi derisi için korktuğunda, şehir sizindir. Lonca kendini güçlü sanan küçük insanlarla dolu. Liderlerini odasında öldürebilirdim ama bunun yerine onu aşağı sürükledim ve gözlerinin önünde öldürdüm. Artık sadece bana karşı çıkmayacaklar, aynı zamanda ağızlarını her açtıklarında panik yayacaklar. Ve sonra, tabii ki, ben çocuklarımı dışarı çıkarırken Birinci mekâna girdi. Ateş etmemek için çok cazipti."

Yani Solomon'un şekil değiştiren statüsü bir tesadüftü. Onu Lonca'nın başı olduğu için hedef almıştı, kürklü olduğu için değil. "Ama sonra Tremor'u Solomon'a benzettin. Neden?"

Erra gözlerini devirdi. "Baban silah ve zırh yapıyor. Bunu ben de yapabilirim ama çoğunlukla etten golemler yapıyorum. Ama bir golemin hareket edebilmesi için önce kan yakıtıyla aşılması gerekir. Kan vücuda verildiğinde, kan verenin görüntüsünü alır. Büyü ne kadar güçlüyse, golem o kadar iyi hareket eder ve bağışçıya o kadar çok benzer. Yaptığım ilk yedi tanesi birkaç yüzyıl dayanmıştı çünkü çocuklarımı kullanmıştım. Şimdi ise buluntu yeteneklere güvenmek zorundayım ve bulduklarım da çok az."

Çayım biraz boğazımda kaldı. "Bakalım doğru anlamış mıyım: çocuklarınızı öldürdünüz ve onların ölümsüz bedenlerini kullandınız."

"Evet. Bu seni şok etti mi?"

"Hayır. Sen bir psikopatsın."

"Bu ne demek oluyor?"

Kalktım ve ona bir sözlük getirdim. Tanımı okudu. "Bu her şeyi çok iyi özetliyor, evet. Sosyal kurallar fikri özünde yanlıştır. Bu dünyada tek bir kural vardır: Eğer bunu yapabilecek kadar güçlüysen, bunu yapmaya hakkın vardır. Geri kalan her şey, zayıfların çoğunluğunun kendilerini güçlülerden korumak için oluşturdukları yapay bir savunmadır. Korkularını anlıyorum ama bu beni soğutuyor."

Voron'un olmamı istediği kişiydi. Pişmanlık yok, tereddüt yok, bağlılık yok.

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. "Neden sırtıyorsun?" "Sen olmadığım için mutluyum."

"Duyduğuma göre annen çok güçlüymüş." Erra fincanına biraz daha bal ekledi. "Ama ruhu zayıftı. Ne tür bir kadın kendini öldürtür ve çocuğunu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakır?"

Güzel. "Beni ağrıyan yerler için mi test ediyorsun?"

"Annesiz büyümek zor olmalı."

"Onu babanın öldürdüğünü bilmek yardımcı oluyor." Soğuk çayımı içtim. "Seni motive ediyor."

Erra fincanının kenarından bana baktı. "Çocukken balık beslerdim. Özellikle benim için uzaklardan getirilmiş, parlak yüzgeçli, güzel balıklardı. Onları çok severdim. İlk balığım maviydi. Sadece iki yıl yaşadı. Öldüğünde günlerce ağladım. Sonra bir tane daha aldım. Sarı, ben

Sanırım. Hafızam bulanık. O da birkaç ay sonra öldü. Sonra başka bir tane aldım. Sonunda, balıklarım öldüğünde, bu rutin hale geldi. Bir üzüntü hisseder, küçük bedenlerini tütsüyle yakar ve canım istediğinde yeni bir tane alırdım."

"Bu acıklı hikayenin bir anlamı var mı?"

Erra öne doğru eğildi. "İnsanlar bizim için balıktır, çocuğum. Annenin ölümü canını yakıyor, çünkü o senin annendi ve Im senin çocukluğunun güvenliğini ve mutluluğunu elinden aldı. İntikamını almakta haklısın. Ama onun için o sadece bir balıktı. Biz uzun yaşıyoruz ama onlar yaşamıyor. Onun suçunu olduğundan daha büyük gösterme."

"Onu öldüreceğim."

Erra'nın kaşları kalktı. "Önce beni geçmeniz gerekecek."

Omuz silktim. "Isınmak için bir şeyler yapmalıyım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "İşte ruh bu. Sanırım sen benim en sevdiğim yeğenim olabilirsin."

"Kalbimi ısıtıyor."

"Hâlâ bu duyguya sahipken tadını çıkar. Sen öldükten sonra kitaplarının tadını çıkaracağım. Tamamen tesadüfen gerçek bir çocuk doğurdun ve ne yaparsan yap benden daha zayıfsın. Eğer anneni öbür tarafta görürsen, ailemize bir çocuk doğurabileceğini düşündüğü için onu benim için tokatla."

Bu kadar yeter. Gözlerinin içine baktım. "Kaybedeceksin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Hiç disiplininiz yok. Tek yaptığın bir şeyleri yıkmak. Babam piçin teki ama en azından bir şeyler inşa ediyor. Sen şehirleri dumanı tüten harabelere çeviriyorsun ve hiperaktif bir çocuk gibi gördüğün her şeyi kırıp döküyorsun. Sonra da burada oturup 'Neden bütün çocuklarım şiddet yanlısı aptallar oldu' diye merak ediyorsun. Bu doğanın bir gizemi. "

Aynı anda kalktık, kılıçlar elimizdeydi. Grendel banyo kapısını yumrukladı, histerik bir çılgınlıkla havlıyordu.

Güç, sihirli bir pelerin gibi Erra'nın etrafında dönüyordu. "Pekâlâ. Bakalım neyiniz varmış."

Kapıyı işaret ettim. "Yaş güzellikten önce gelir."

"Domuzdan önce inci." Dışarı çıktı ve ben de onu takip ettim. Domuzdan önce inci. Bla-bla-bla.

Daireden çıkıp merdivenlerden aşağı indik. Yan tarafım çok acıyordu.

Karla kaplı otoparka doğru yürüdük. Isınmak için kılıcımı salladım.

"Yaran nasıl?" diye sordu. "Acıyor mu?"

Boynumu önce sola, sonra sağa uzatıp patlattım. "Solomon'u her kestiğimde, sıkışmış bir domuz gibi senin sesinle homurdandı. Yedi kişi yaralandığında canın yanıyor, değil mi? Oh, evet, özür dilerim. Yedi değil. Beş."

"Barış yap." Bana el salladı.

"Bunu yapacak mıyız, yoksa konuşmaya devam mı edeceksin?"

Teyzem kılıcını kaldırmış, karların üzerine geldi. Hızlıydı. Çok hızlı. Bu kadar iri bir kadın daha yavaş olmalıydı.

Bıçağı saplandı. Çabuk. Kaçtım ve yanına vurdum. O da savuşturdu. Kılıçlarımız birleşti. Şok kolumu yumrukladı. Ve bir boğa gibi güçlüydü.

Erra omzumu kesti, bıçağının kılıcımdan kaymasına izin vererek engelledim, döndüm ve ona tekme attım. Geri sıçradı. Birbirimizden ayrıldık.

Teyzem deri ceketini karın içine fırlattı ve parmaklarıyla bana işaret etti.

"Özür dilerim, getirmem mi
gerekiyordu?" "Ne?"

Saldırdım ve ittim. Savuşturdu, büküldü. Bacağını kendi bacağımla birleştirdim ve sol elimin eklemlerini kaburgalarına batırdım. Kemikler çatırdadı. Dirseğini kaburgalarımın doğru savurdu. Darbeyle birlikte döndüm ve yumruk beni zar zor sıyırdı. Acı içimi parçaladı. Tekrar ayrıldık.

Sıvı ısı yan tarafımı ıslattı. Yarayı yırtarak açtı. Harika.

Bacaklarındaki kasların gerildiğini gördüm ve onunla yarı yolda buluştum. Çarpıştık. Vur, vur, savuştur, vur, sola, sağa, sola, yukarı. Karın üzerinde dans ettim, hareketlerimi onun ritmine uydurdum ve daha hızlı giderek onu benimkini takip etmeye zorladım. Yanım yanıyordu. Her küçük hareket karaciğerime beyaz bir iğne batırıyordu. Dişlerimi sıktım ve bununla savaştım. O güçlü ve insanlık dışı derecede hızlıydı ama ben bir kıl kadar daha hızlıydım.

Bir ileri bir geri koştuk. Tekrar tekrar vurdu. Kaçabildiğim kadar kaçtım ve gerisini savuşturdum. Onu engellemek bir ayıyı zapt etmeye çalışmak gibiydi. Omzumu sıyırdı. Elinin altından eğildim, bacağını kestim ve geri çekildim.

Erra kılıcını yukarı kaldırdı. Kırmızı bir damla bıçaktan aşağı kaydı. Ona dokundu. "Çok fazla numara biliyorsun."

"Yapamazsın." Yetenekliydi ama tüm saldırıları basitti. Yine de hilelere bel bağlamak zorunda değildi. Bir balyoz gibi vurduğunda değil. "Sen dövüşmeyi büyüünün kesin olduğu zamanlarda öğrendin, bu yüzden dövüşte sana yardım etmesi için ona güveniyorsun. Ben dövüşmeyi teknoloji hâlâ üstünken öğrendim ve hız ve tekniğe güveniyorum. Büyülerin ve sihrin olmadan beni yenemezsin."

Benden daha iyi değilsin, nyah-nyah-nyah. Yemi yut, Erra. Yemi yut.

"Zeki, zeki küçük sincap. Güzel. Gücümü kullanmadan seni elimle parçalara ayıracağım. Ne de olsa sen ailedensin ve insan kan bağı olan akrabalarına karşı toleranslı olmalı."

Tekrar çarpıştık. Kar uçtu, çelik parladı. Her şeyimi hızıma vererek kestim ve doğradım. İyi bir vücut yarası için çok iyi savunma yaptı, ben de kollarına saldırdım. Eğer kılıç tutamıyorsa, dövüşemezdi.

Dizi beni yakaladı. Darbe beni geriye savurdu. Güzel yıldızlar görüşümü engelledi. Uçtum ve kara çarptım. *Kalk, kalk, kalk.* Kendime gelmeye çalıştım ve bıçağını engellemek için tam zamanında ayağa yuvarlandım.

Erra'nın yarım düzine kesiği kanıyordu. Kolundan karın içine kırmızı damlıyordu.

Beni geri itti, bıçağını avcıya sürttü. Ayaklarım kaydı.

"Kan zırhın nerede, küçük melez çocuk? Kanlı kılıcın nerede? Gücünün ortaya çıkmasını bekliyorum ama hiç çıkmıyor."

"Seni öldürmek için kanıma ihtiyacım yok."

"Kanaman var." Başıyla yanımı işaret etti. Gömleğim vücuduma yapışmış, hızla soğuyan ısıyla ıslanmıştı. Karın üzerinde kırmızı bir iz bırakmıştım. "İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Sen daha yeteneklisin ama yaralısın. Kanaman yavaşlayana kadar seni döveceğim ve sonra öldüreceğim."

İyi plan. Şu anda çok makul görünüyordu.

Erra kan izine bakarak başını salladı. "Hâlâ yapabiliyorken kanını kullan ki en azından bir değer olduğunu bileyim."

"İhtiyacım yok."

"Bunu yapamazsın, değil mi? Kanla nasıl çalışılacağını bilmiyorsun. Seni aptal, aptal çocuk. Ve beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Gardımı indirdim ve yana doğru döndüm. Dengesini kaybederek öne doğru küçük bir adım attı ve ben de sol kolunu kaldırıp savurdum. Erra geri çekildi. Avcı bir yılanın öpücüğü kadar hızlı bir şekilde sol koltuk altına girdi ve geri çekildi. Çılgılık attı. Kan aktı ama hızlı değildi. Yeterince derin değildi. Lanet olsun. Geri çekildim.

Dişlerini göstererek güldü, saçları yüzüne döküldü. Dudakları kıpırdadı, fısıldadı. İyileştirici bir ilahi. Tamam, iki kişi bu oyunu oynayabilir. Nefesimin altında büyüü mırıldandım, yanıma yeniden canlandırmak için ilahi söyledim.

"Senden hoşlanıyorum. Aptal ama cesursun. Eğer şimdi kaçarsan, sana avantaj sağlarım," dedi. "İki gün. Belki üç."

"Tanıdığım herkesi öldürmek ve sonra da bunu yüzüme vurmak için zamanı kullanırdın."

"Ha! Sen benim çocuğum olmalısın."

Dişlerimi gösterdim. "Senin çocuğun olsaydım, kendimi anne karnında kordonla boğardım."

Güldü. "Güzel aslanını öldüreceğim ve babana döndüğümde kafatasını şapka olarak takacağım."

"Aslanı bu işe karıştırma. Bu seninle ve benimle ilgili."

Saldırdı. Ben savuşturdum, o da beni karda geri sürdü. Vurdu.

Vur

.

Vur

.

Kolum uyuşmaya başlamıştı.

Bana elinin tersiyle vurdu. Apartman sarsıldı, etrafımda dans etti. Darbenin gücü beni döndürdü. Sendeleyerek geri çekildim, ağzımdaki kanın tadını aldım ve kara kırmızı tükürdüm.

Erra homurdandı. Sol kolu gevşek duruyordu. Sonunda biraz hasara yol açacak kadar kanamıştı.

"Acı bir sürtük, ha?" Güldüm. "Çok uzun süre üstte olmanın sorunu bu, tahammülünü kaybediyorsun." Dünya etrafımda sallanıyordu. Başım zangırdadı. Daha fazla dayanamadım. Beni yıpratıyordu ve yarın yokmuş gibi kan kaybediyordum.

Kullanayım bari. Sallandım ve Avcının parmaklarımın arasında biraz kaymasına izin verdim. Bir litre kanımın karları güzel bir kırmızı desenle süslediği düşünülürse, sallanmak zor olmadı.

Erra kılıcını kaldırdı. "Silkinin ve etrafa son bir kez bakın."

Yaşamak ya da ölmek umurunuzda olmadığı sürece herkes herkesi öldürebilir. Erra yaşayıp yaşamadığını çok önemsiyordu. Ben de önemsiyordum ama acı beni onun korkuttuğu kadar korkutmuyordu. Ben daha iyiydim. Zamanlamayı doğru yaparsam yaşayabilirdim bile. Tek yapmam gereken iyi bir vuruş yapmak ve bunu yapabilecek kadar gücümü korumaktı. Bırak işin çoğunu o yapsın.

"Konuş, konuş, konuş. Bunamış yaşlı bir kadın gibi gevezelik edip duruyorsun. Yaşlanmaya mı başladın?"

Bana saldırdı. Onu çok net gördüm, karda koşuyordu, gözleri vahşiydi, kılıcını öldürmek için kaldırmıştı. Yere yattı, kaburgalarının altına sapladı. Bir kadının kalbine giden yol midesinden geçer. Kalbini yarıp geçsem bile kurtulamazdı. Teyzem olabilirdi ama ölümlüydü, lanet olsun.

Dünya halamın ve kılıcımın ucuna kadar küçüldü.

*Curran, keşke daha fazla
zamanımız olsaydı. Julie, seni
seviyorum.*

Bana doğru geldi. Kılıç kolu çok yüksekti. Eğer ilk darbenin altında kalırsam, benim olacaktı.

Sol tarafımdan bir şey bana çarptı. Nefesim ciğerlerimi tek bir acı patlamasıyla terk etti. Nefes almaya çalışarak soluklandım ve aşağıda yerin kaybolduğunu gördüm. Bir şey beni çelik bir kısıka aldı ve binaya doğru sürükledi.

Saf öfke dolu bir feryat bizi kovaladı. "Buraya geri gel!" Ciğerlerime biraz hava çekmeyi başardım.

Beni sıkan kolun üzerinde pullar vardı.

Boynumu büktüm. Kırmızı gözler, yarık göz bebekleriyle bana bakıyordu. Gözlerin altında, uzun ve üçgen dişlerle süslenmiş devasa çeneler çıkıntı yapıyordu. Zeytin pulları deriyi parçalıyordu. Bir şekil değiştiren mi? Şekil değiştirenler sürüngene dönüşmez. Kollarım kenetlenmişti. Öksüremiyordum bile.

"Ne halt ediyorsun sen? Onu yakalamıştım!"

Çeneler açıldı. Derin bir kadın sesi bana hırladı. "Hayır. Onunla dövüşemezsin."

"Bırak beni!"

"Hayır."

"Kimsin sen?"

Çatı bize doğru koşuyordu. Kenar belirdi ve sonra havalandık. Bir sonraki çatıya çarptık ve o da hızla karşıya geçti.

"Beni yere bırak."

"Çok yakında."

Yaratık tekrar sıçradı. Yıkık şehir akıp gidiyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bu benim işim. Seni korumam için beni görevlendirdi." "Kim? Beni korumanı kim söyledi?"

Tanıdık bir bina görüş alanıma girdi -Jim'in güvenli evi. Jim bana bir bebek bakıcısı ayarlamıştı. Onu öldürebilirdim.

Bir gümbürtüyle çatıya indik. Bir adam bize doğru hamle yaptı. Kadın adama çarparak onu çatıdan düşürdü ve pençeli elini kiremitlere sapladı. Ahşap gıcırdadı. Çatıdan bir parçayı kenara fırlattı ve deliğe düştü. Yemek masasının üzerine düştük ve tabakları bir kenara fırlattık. Yüzler bana bakıyordu: Jim, Dali, tanımadığım diğer insanlar ...

Yaratık beni bıraktı. Ağzından derin bir kükreme çıktı. "Ona iyi bak."

Birden fırladı. Ağır bir kuyruğu üzerime savruldu ve sıçrayarak çatıdaki delikten geçip gözden kayboldu.

BÖLÜM 22

JIM BANA BAKTI. "BU DA NEYDİ BÖYLE?"

"Sen söyle." Masadan yuvarlandım, kafamdaki yıldızları silkeledim ve bir koridorun kapıya erişim vaat ettiği kapı aralığına doğru sendeledim. Oradan çıkmam gerekiyordu.

"Kanaması var," diye bağırdı biri.

Jim'in gözleri yeşile döndü. "Dali, Doolittle'ı getir." Dali dışarı fırladı.

Jim elini omzuma sıkıştırdı. "Kimdi o?" Bina etrafımda sallanıyordu. "Bilmiyorum."

Jim beni işaret etti. "Sen, sen ve sen-çeyrek mil çevre. Onları tanımıyorsun, içeri giremezler. Sen çatıya, Carlos'u bul. Brenna, Kate gitmiyor. Gerekirse üzerine otur. Yarım saat içinde dönmezsem, Güneydoğu ofisini boşaltın."

Gerildi ve yukarı, sağa doğru sıçradı, duvardan sekerek delikten çatıya çıktı. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti.

Bir kadın bana ayı gibi sarıldı. Odaklanmaya çalışarak yüzüne baktım. Küt kesilmiş kısa saçlar, kızıl kahverengi saçlar, yeşil gözler, çiller .

. . Brenna. Jim için iz sürücü olarak çalışan kurtlardan biri. Son karşılaşmamızda boğazına gümüş bir iğne sokmuştum ve o da bacağımı ısırmıştı. Sağ kolumu o, sol kolumu da tanımadığım sarışın bir kadın tutuyordu.

Bakışlarımı Brenna'ya sabitledim. Yüzü lekelenmişti. "Bırak beni." "Bunu yapamam." Başını iki yana salladı.

"Brenna, ellerini üzerimden çek yoksa canını yakarım." Oda dönmeyi bıraksa, her şey hazır olacaktı.

"Sorun değil Kate. Sanırım bunu kaldırabilirim." Herkes ukalaydı.

Dali koşarak odaya girdi. Ellili yaşlarında siyah bir adam ellerini havluyla silerek onu takip etti. Doolittle.

"Peki şimdi kendine ne yaptın?"

Yüzü yanlara doğru süründü. Midem sıkı bir top haline geldi ve yere
k u s t u m .

"Bırak onu," diye hırladı Doolittle.

Kurtlar beni serbest bıraktı. Bu doğru. Asla bir kurtadamı kızdırma.

Doolittle üzerime eğildi. "Dizzy?"

Başımı salladım. Acı başımın içinde kurşun bir top
gibi yuvarlandı. Yüzüme dokundu ve geri çekildim.

"Sakin ol, sakın ol." Doolittle'ın parmakları derime bastırarak sol gözümü
açık tuttu. "Düzensiz genişleme. Bulanık görme?"

İşaretleri biliyordum. Beyin sarsıntısı geçirmiştım ama önemli
görünmüyordu. Yavaş yavaş kafama dank etti: Erra gitmişti. Ona ulaşma
şansımı kaybetmişim. "Onu neredeyse yakalıyordum. Onu alabilirdim."

"Onu sırt üstü yatırın, nazikçe. Yavaşça şimdi."

Elleri beni kenetledi ve yere indirdi. Doolittle'a

"Onu neredeyse yakalıyordum," dedim.

"Yaptığınızı biliyorum çocuğım. Biliyorum."

Ayağa kalkmak istiyordum ama ne tarafa kalkacağımı bilmiyordum ve
içimden bir ses bunu yakın zamanda da öğrenemeyeceğimi söylüyordu.
"Beyin sarsıntısı geçiriyorum."

"Evet, biliyorsun." Doolittle eşofmanımı kesti. "Brenna, ellerini başına
koy ve hareket etmesini engelle."

"Onu neredeyse yakalıyordum. Onu alabilirdim."

Biri, muhtemelen Brenna, ellerini yüzümün yan taraflarına bastırdı.
"Neden bunu söyleyip duruyor?"

"Bu sadece biraz azım. Kafa travması geçiren insanlar bunu yapar.
Endişelenecek bir şey yok." Doolittle tişörtümü bedenimden sıyırdı. Hava
akımı tenimi soğuttu.

"Bu senin güven veren sesin," dedim ona. "Bu, cidden kafayı yediğim
anlamına geliyor."

"Artık küfür yok. Seni kim iyileştirdi?"

"Tapınaktaki bir haham."

"İyi bir iş çıkardı."

"Neredeyse ona sahip oluyordum. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Evet, yaptın. Şimdi sus." Doolittle ilahi söylemeye başladı. Büyü içimde
kıpırdandı, yavaş ve yoğun. Fısıldamaya devam etti, sözcüklere güç kattı.
Yavaşça, eriyen balmumu gibi, büyü sıvı ve sıcak hale geldi ve içime
yayıldı, göğsümden kafatasıma ve ayak parmaklarıma kadar aktı.

"Bu çok hoş," dedim.

"Susmamı söyledi." Brenna'nın eli dudaklarıma dokundu. "Neredeyse-"

Brenna, "Biliyoruz," diye mırıldandı. "Sessiz olmalısın Kate. Shhhh."

Gözlerimi kapattım. Sıcak bir denizde yüzüyormuşum gibi hissettim. Küçük sıcak iğneler yarama batıyor ve kafa derimin içinde dans ediyordu. Yanım kaşınıyordu.

"Onunla konuşmam gerek," dedi Jim'in sesi Doolittle'ın ilahisinin arasından.

Kükreme ile gevezelik arasında keskin bir çığlık onun sözünü kesti. Sesi ya sinirli dev bir sincaba ya da küçük ama aynı derecede sinirli bir ayıya benziyordu. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu. Bunun için bir kelime vardı.

"Kan dondurucu." Kendi sesimi duydum. Kulağa bulanık geliyordu.

"Eğer onun için bir şey geliyorsa, bunun ne olduğunu bilmem gerek," dedi Jim. "Çabuk ol," dedi Doolittle.

Jim üzerime eğildi, yüzü bulanık bir leke gibiydi. Doğru, yaklaş da sana aklımdan bir parça vereyim.

"Seni buraya kim getirdi?" Jim sordu. "Onu neredeyse yakalıyordum."

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı Brenna.

Tişörtünü tuttum ve kendimi yukarı çektim.

"Kahretsin!" Brenna parmaklarını yanaklarıma kenetledi.

"Onu neredeyse yakalıyordum," diye dişlerimin arasından sıktım. "Saldırıdan bir saniye uzaktaydım ve bakıcın beni yakalayıp bir binaya sürükledi. Bana cinayetime mal oldun. Şimdi hepiniz boku yediniz."

"Lanet olsun, Jim." Doolittle omuzlarımdan tutup beni aşağı itti. "Başını sabit tut."

Jim'in parmakları yumruğumu sıktı. "O benim değildi."

"Saçmalık. O bir şekil değiştirendi ve beni sizin güvenli evinize getirdi."

"Ona evin nerede olduğunu söyledin mi?"

Jim elimi sıktı ama ben çok sinirlenmiştim.

"Ona beni bırakmasını söyledim. Beni korumanın onun görevi olduğunu söyledi. Başka kim bir şekil değiştirene beni korumasını emredebilir ki? Senin evini nasıl buldu? Kapının üstüne bir tabela mı koydun - GİZLİ PAKET EVİ BURADA, ŞEKİL DEĞİŞTİRENLER İNSAN

ATIŞTIRMASI GETİRİR?"

Doolittle bileğimin hemen altındaki bir noktaya bastırarak elime giden dolaşımı kesti. Parmaklarım uyuştı.

Jim kendini kurtardı. "Çıkıyoruz."

Doolittle beni tekrar aşağı itti. "O hareket edemez."

"Bilinmeyen bir şekil değiştiren çatıda bir delik açtı ve ben onu yakalayamadan kaçtı. Ev tehlikede. Onu stabilize etmek için ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"On dakika."

"Sen onları al, sonra hareket ederiz."

Doolittle üzerime eğildi ve ilahi söylemeye başladı.

On dakika sonra Doolittle boynumu kelepçeledi ve Brenna beni kucağına aldı. Beni bir çocukmuşum gibi merdivenlerden aşağı taşıdı. Merdivenler inanılmaz derecede yüksekti ve bir spiral gibi dönüyordu. Kıpırdandım, kaçmaya çalıştım ama Brenna beni daha sıkı kavradı. "Merak etme Kate. Seni düşürmeyeceğim."

Beni küçük bir kızağa bindirdi. Jim'in ekibinden insanlar etrafımızda dolaşıyordu. Doolittle beni kızağa bağladı, Brenna dizginleri aldı ve yola çıktık.

Sütyenime ve iç çamaşırlarıma kadar soyunmuş bir halde yatağa uzandım, ve 0-negatif torbasının damarlarıma boşalmasını izledim. Kafamın rahat olduğunu ve fazladan ilgiye, hele hele fazladan kana ihtiyacım olmadığını açıklama girişimim Doolittle'dan duvardaki kuru bezelye gibi sekti. Beni üç kez ölümün eşiğinden döndürdüğünü, daha önce de kan nakli yaptığını ve cahil bir doktor olabileceğini, ama söyleyebildiği kadarıyla hâlâ nefes aldığımı ve biraz zaman kazanıp ne yaptığını bildiğini varsayarsak gününün güzel geçeceğini belirtti. İntihara meyilli sert vakalar bunu dikkate alırsa hayatı çok daha kolay olur, çok teşekkür ederim.

Kaburgalarım hâlâ ağrıyordu, ama hırlamama neden olan keskin bıçak darbeleri yerine, ağrı katı ve ağır bir baskıya dönüşmüştü.

Doolittle yatağımın etrafında yürüdü. "Sen benim ölümüm olacaksın." "Senden önce öleceğime eminim, Doktor."

"Bundan hiç şüphem yok."

Masadan bir ayna aldı ve bana doğru tuttu. Baktım.

Çoğum solgun ve biraz yeşil görünümliydi. Çenemin köşesini koyu mor bir leke kaplamıştı ve muhteşem bir çürüğe dönüşmeye adaydı. İkinci leke ise teyzemin beni tekmelediği orta bölgemi kaplıyordu. İç organlarımın lapa haline gelmemesi için karnımı esnetmiştim ve karın kaslarım cezanın en ağır kısmını çekmişti.

"Yeşil ve mor, çarpıcı bir kombinasyon."

Doolittle başını salladı, beni boş kan torbasından çıkardı ve buzlu çaya benzeyen kahverengi bir sıvıyla dolu bir bardak uzattı. "Warren'daki çetelerden biriyle talihsiz bir karşılaşma yaşamış gibi görünüyorsun."

"Diğer"-erkek, hayır, bekle, kız, kadın-"kişiyi görmelisin." Nedense bu başlangıçta planladığım etkiyi tam olarak yaratmadı.

Doolittle bana dik dik baktı. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yatak istirahati." "Bunu yapamam, Doktor." Onu tanıyorum, beni sakinleştirmeye çalışacaktı. Şimdiye kadar yapmamıştı, serumumu bir şahin gibi izliyordum. İşler istediğim gibi gitseydi, ayağa kalkmış ve koşuyor olurum.

Şu anda Erra yaralı ve en zayıf halindeydi. İyi bir zamandı. için vurmak Onu, ama ve Şanslar . bulma Onu, Hatta silahlı ile şekil değiştirenlerin sayısı sıfırdı. Teyzem psikopattı ama aptal değildi.

Doolittle içini çekti. "Çayını iç."

Bardağıma baktım. Daha önce Doolittle'in buzlu çayını içmiştim ve son derece dikkatli davranmak gerekiyordu. Biraz yudumladım. Aşırı şeker yüklemesi. Dişlerimin şoktan anında parçalanıp parçalanmayacağını görmek için bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ağzım sandığımdan daha güçlüydü.

Doolittle bir sandalyeye oturup bana baktı ve ilk kez gözlerinde her zamanki mizah yoktu. Sesi yumuşaktı. "Bunu yapmaya devam edemezsin Kate. Sonsuza kadar yaşayacağını sanıyorsun. Ama er ya da geç hepimiz bedelini ödemek zorundayız. Bir gün güleceksin, şakalaşacaksın, yatağından yuvarlanacaksın ve düşeceksin. Ve o zaman üç gün yatak istirahati olmayacak. Üç ay olacak."

Uzandım ve eline dokundum. "Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Seni üzmemi istememiştin."

Yüzünü buruşturdu. "İç. Sıvıya ihtiyacın var." Biri kapıyı çaldı.

"Benim," dedi Jim'in sesi.

Doolittle bana bir sweatshirt verdi. Üzerime geçirdim ve Jim'i içeri aldı. Jim tuğla çığnemiş ve çakıl tükürmüş gibi görünüyordu.

Bir sandalye kaptı, yatağımın yanına koydu, oturdu ve bana baktı.

Ona dönüp baktım. "Sana elimi sürdüğüm için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Sorun yok. Kendinde değildin. Şimdi daha iyi misin?" "Evet."

"O zaman tekrar deneyelim. Bana dövüşü anlat."

"Dali sana Erra'dan bahsetti mi?"

"O yaptı."

Onun için mücadelenin taslağını çizdim, aile bağlantımızı bunun dışında bıraktım ve kurtarılışımı anlattım.

"Terazi," dedi Jim.

"Evet."

Ne düşündüğünü biliyordum - Lyc-V enfeksiyonu sonucu şekil değiştirenler memelilerdi. İnsanların sürüngenlere ya da kuşlara dönüştüğü birkaç vaka vardı ama bunların hepsi Lyc-V enfeksiyonu değil, dış büyüğü faktörler yüzünden gerçekleşmişti ve bu dönüşümlerin hiçbirinin bir ara aşaması yoktu. Beni yakalayan şekil değiştirici bir savaşçı formundaydı. Yarı insan, yarı pullu bir şey.

"Ne tür gözleri vardı?" Doolittle sordu. "Zeytin rengi iris, yarı gözbebeği. Kırmızımsı bir parlıltı."

Doolittle, "Parlama iyi bir gösterge değil," dedi. "Sırtlan gözleri ışığı herhangi bir renkte yansıtır, ancak bouda gözleri her zaman kırmızı renkte parlar. Ama yarı gözbebeği ilginç." Jim'e baktı.

"Çatıda bir adam vardı," dedim. "Onu düşürdü. O iyi mi?"

Jim başını salladı. "O da aynı şeyi söylüyor: pullar, kırmızı gözler, kuyruk. Daha önce de benzer bir koku almıştım."

"Neydi o?"

Jim yüzünü buruşturdu. "Bir timsah."

Şekil değiştiren timsahlar. Dünya ne hale geliyordu?

"Daha garip şeyler de oldu." Doolittle bardağımı işaret etti. "İç."

Bardağı Jim'e gösterdim. "İyi doktor balımın içine bir kaşık çay koydu."

"Bir bal porsuğunun yaptığı çayı içiyorsun," dedi Jim. "Ne bekliyordun ki?"

Doolittle homurdanarak gazlı bez ve aletleri tıbbi çantasına doldurmaya başladı.

"Onu bana sen giydirmediyse kim giydirdi?" "Bilmiyorum," dedi Jim.

Curran değildi. Güvenlik Jim'in alanıydı; Curran bir korumaya ihtiyacı olduğunu düşünseydi Jim'den bunu halletmesini isterdi.

Curran. Oy.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

"Kurt Klanı'nın uydu evlerinden biri," dedi Jim. "Kurt Klanı Evi şehrin dışında ama Atlanta sınırları içinde birkaç toplanma noktaları var. Burası en yakın olanıydı."

"Ya Curran?"

"Keep'te."

"Ona bundan bahsettin mi?"

"Henüz değil. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" "Hayır."

Hareket etme belirtisi göstermedi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kedi ve casus ustası, ölümcül kombinasyon. "Hayır. Sana bunu düşündüren ne?"

Jim arkasına yaslandı. "Berbat bir yalancısın."

"Bu doğru." Doolittle stetoskopunu sıvadı. "Sizinle poker oynadım genç bayan ve ne zaman iyi bir kart alsanız bütün masa bunu biliyordu."

"Aldatmak seni rahatsız ediyor," dedi Jim. "Senin için işe yarıyor Çünkü birine zarar vereceğinize söz verdiğinizde, bunu kastettiğinizden kimsenin şüphesi olmaz. Ama bana bir görev için gelseydiniz, ilk dakikadan sonra sizi kovardım."

"İyi. Ben kötü bir yalancıyım." Bardağımın kenarından Jim'e baktım. "Bu bir şey sakladığım anlamına gelmez. Belki de bu hikâyede başka bir şey yoktur."

"Bardağı benimle kendi arana koydun ve sözcükler çıkmasın diye ağzına bastırıyorsun," dedi Jim.

Bardağı yere bıraktım.

"Bu bir tarikat meselesi mi?" Jim sordu.

"Hayır, bu benim işim. Sürüyle hiçbir ilgisi yok."

"Tamam," dedi Jim. "İşler değişirse ve bana söylemek istersen ya da yardıma ihtiyacın olursa beni nasıl bulacağını biliyorsun."

Kalktı ve dışarı çıktı.

Doolittle'a baktım. "Bu ani iyi niyet niye?"

"Kim bilir kediler neden böyle şeyler yapar. Tahminimce onun için bir bıçak almanızın bununla bir ilgisi olabilir ..." Doolittle başını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bir türlü rahat bırakmıyorlar."

Bodrumdan bir kapı sesi duyuldu. "Kim o?" Doolittle seslendi.

"Hastayı görmeye geldim!" diye seslendi bir kadın sesi.

"Çıplak mı?" diye sordu başka bir kadın sesi. "Onu hep çıplak görmek istemiştir."

"Sus. George, beni bütün gün burada ayakta mı tutacaksın?" Doolittle'a baktım. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Öfkelendi ve kapıya yöneldi.

Curran'ın yanı sıra, sürüdeki iki şekil değiştiren beni duraksattı: Atlanta'nın Ayısı ve Sürü'nün celladı Mahon ile Boudaların alfası ve Raphael'in annesi B Hala. Diğerleri de tehlikeliydi ama bu ikisi beni bir iki dakika durup düşünmeye sevk etti. B Teyze'yi insan derisi üzerindeyken görmüştüm. Ne kadar kızgın ya da zayıf olursam olayım onu havaya uçurmak benim çıkarıma değildi.

"Çok iyi görünüyorsun George," dedi B Teyze. İkisini görmek için başımı çevirmem, kalan azıcık saygınlığımı da yok edecekti, bu yüzden olduğum yerde kaldım.

"Ne istiyorsunuz?" Doolittle'ın Georgia'nın güney kıyılarındaki aksanına rağmen, iyi doktorun sesi tüm cazibesini yitirmişti.

"Neden, Kate'i görmek için tabii ki."

"Kız beyin sarsıntısı geçiriyor. Entrikalarınız onun zihni berraklaşana kadar bekleyebilir."

"Buraya ondan faydalanmaya gelmedim, George. Aman Tanrım."

Boynumu bükтім. Doolittle kapıyı kapatmış, parmağıyla üstümüzdeki birinci katı işaret ediyordu. "Yukarıda sen boudaların alfasısın. Burası benim bölgem."

"Neden kıza beni görmek isteyip istemediğini sormuyorsun? Eğer çok zayıf ya da huzursuzsa, başka bir zaman gelirim."

Ve ikimizi de alt etti. Eğer şimdi onu görmeyi reddedersem, yatağımın üzerinde dev bir neon tabelayla durabilirim: B TEYZEDEN KORKUYORUM.

Doolittle yatağıma geldi. "Boudalar seninle konuşmak istiyor. Evet demek zorunda değilsin."

Evet, biliyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Sorun değil, onu göreceğim." Doolittle başını kaldırdı. "Otuz dakika, Beatrice."

B Teyze içeri girdi. Arkasında genç bir kadın bouda bir tabak taşıyordu. Baharatların ve pişmiş etin kokusu etrafımda dönüyor, anında ağzımın suyunu akıtıyordu. Açlık iyi bir şeydi. Doolittle'ın büyülerinin işe yaradığı ve vücudumun besinleri hızla tükettiği anlamına geliyordu.

Genç bouda tabağı yatağımın üzerine koydu, dilini bana doğru uzattı ve gitti.

B Teyze Doolittle'a baktı. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Nefesinin altında homurdandı ve dışarı çıktı.

B Teyze bir sandalye çekti ve yatağımın yanına oturdu. Kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında, tipik bir genç büyükanneye benziyordu: biraz tombul, kolay bir gülümseme ve başı dertte olan bir çocuğu yabancı kalabalığından onu seçmeye ikna edecek nazik gözleri vardı. Hantal gri bir kazak giymişti. Kahverengi saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı. Bir tabak kurabiye de eklerse her şey tamam olacaktı.

Beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Bu gülümsemenin ardında, pasta çatalı büyüklüğünde pençeleri olan yedi ayak uzunluğunda bir canavarın beklediğini asla bilemezsiniz.

"Gergin görünüyorsun canım," dedi. "Ne kadar kötü yaralandın?"

Merhaba büyükanne, ne kadar büyük dişlerin var. "Önemli bir şey değil."

"Ah. İyi o zaman." Tabağı başıyla işaret etti. Biftek, pide ve cacık sosu. "Keyfinize bakın. Öğle yemeği benden."

Bir ısırık almamak hakaret olurdu. Bir ısırık almak beni bir şeye mecbur bırakabilirdi ve B Teyze'ye borçlu olmaktansa şeytana borçlu olmayı tercih ederdim. "Bana teklifte bulunmuyorsun, değil mi?"

"Bunu söylemen komik."

Elimde bir bardakla durakladım. Tam da ihtiyacım olan şey.

"O tür bir teklif olmayacak." B Teyze bana parlak bir gülümseme verdi. İçimdeki ürpertiye bastırdım.

"İkimiz için de işleri kolaylaştırmak adına doğrudan konuya gireceğim." B Teyze tabağı bana doğru itti. "Curran dün gece Keep'e dönmedi. Ben de

Ne kör ne de aptalım ve şekil değiştirenlerin yalanlarını çözmek için sizin yaşadığınızdan daha fazla yıl harcadım. Lütfen cevap vermeden önce bunu aklınızda bulundurun. Geceyi burada mı geçirdi?"

Pençelerini boğazıma dayamak asla iyi bir fikir değildi. Gülümsedim. "Seni ilgilendirmez."

"Demek öyle. 'Dostum' kelimesini kullandı mı?"

"Curran'la aramızda olanlar bizim kendi meselemiz."

B Teyze kaşlarını kaldırdı. "Tebrikler. O zaman sen gerçekten de eşsin."

Neden ben? "Bu benim için yeni bir haber olurdu."

"Son öğrenen sen olsaydın şaşırmazdım. Sana o çorbayı içirdiğinden beri sana aşık olacağını biliyordum. İkinizin bunu anlamasının bu kadar uzun sürmesini izlemek çok eğlenceliydi."

"Eğlence sağlamak için yaşıyorum."

"Bu kadar düşmanca davranmaya gerek yok." B Teyze pidesinden küçük bir parça kopardı. "Keep'i aradım. Sizin için hazır oda yok. Ayı sana yaklaştı mı?"

"Mahon? Hayır."

"Yaşlandıkça yavaşlıyor." Dişlerini göstererek kıkırdadı. Gözlerinde yırtıcı bir ışık parladı. Etkisi tüyler ürperticiydi.

"Odaların ne alakası var?" diye sordum. "Curran senin onun odasını paylaşmanı istiyor."

"Yatak açma servisi ve yastığımda nane şekeri olacak mı?"

"Sürünün dişi alfası sen olacaksın," dedi B Teyze. Boş havaya boğuldum.

"Al, çayını iç canım. Gerçekten, bunun ne anlama geldiğini düşündün?" diye sordu.

Suyumu içtim. Her nasılsa Curran "eş" dediğinde zihnim bunu "Sürünün Canavar Kadını" olarak tercüme etmedi.

"Alfa olmak için yeterli donanıma sahip değilim."

B Teyze gülümsedi. "Yani gücü istemiyor musun?" "İstemiyorum." Sorumluluk da istemiyordum. "Peki ne istiyorsun?" diye sordu bana.

"Atlanta'da dolaşıp şekil değiştirenleri öldüren o deli kaltağı öldürmek istiyorum."

"Bunun dışında mı?"

"Onu istiyorum."

"Sürü olmadan mı?"

"Evet." Neden sorularına cevap vermeye devam ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerinde bildiğim her şeyi ona anlatma isteği uyandıran bir şey vardı, böylece başımı okşayacak ve sonunda bana "Aferin kızıma" diyecekti. Bouda klanında ergenlik B Teyze varken cehennem gibi olurdu.

"Sadece ona sahip olamazsın." B Teyze'nin gözleri acımasızdı. "Curran Sürü'ye ait ve onu bizden almana izin vermeyeceğiz. Senin mutlu olmak için ona ihtiyacın var ama bizim de hayatta kalmak için ona ihtiyacımız var. Eğer Sürü'den ayrılırsa, alfalar güç için savaşır. Şu anda alfalar arasında hiç kimse onun yerini alıp elinde tutamaz. Kaos ve kan olur. Sonunda en güçlü olan kazanır ama en güçlü olan her zaman bu iş için en iyi kişi olmayabilir."

Arkasına yaslandı. "Curran konusunda şansımız yaver gitti ve hepimiz biliyoruz ki onun gibi başka bir Canavar Lordu bulma şansımız çok az. Senden hoşlanıyorum ama onu uzaklaştırmaya çalışırsan seni öldürmek için sıraya giren ilk kişi ben olurum."

Bugün beni tehdit etmek için yanlış gündü. "Yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sizin çok fazla gücünüz var ama bizim de sayımız var, yani evet, yapabiliriz. Bunu sizi kızdırmak için söylemiyorum. Durumu net bir şekilde anlamanız gerekiyor. Curran sürüye ait. Onunla halkı arasına girersen sürü seni paramparça eder. Etiniz soğuyor. Ye."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Curran'ın gitmesine izin vermeyeceklerdi. Bıraksalar bile onları asla terk etmezdi. O bir şekil değiştirendi ve onlar da onun insanlarıydı. Bir yolunu bulmalıydım. "Neden onunla birlikte olamıyorum ama alfa olamıyorum?"

"Hem pasta yemek hem de pastadan yemek istiyorsunuz. İşler bu şekilde yürümüyor. Kralla evlenip kraliçe olamazsın. Yatakta tatlı sözler söyleyeceği kişi sen olacaksın ve tavsiye isteyeceği kişi de sen olacaksın. Onun kararları üzerinde eşi benzeri görülmemiş bir etkiye sahip olacaksın, ancak bununla birlikte gelen sorumluluğun hiçbirini istemiyorsun. Bu korkakça ve sen böyle biri değilsin. Ya hep ya hiç, Kate. Anlaşma bu ve pazarlığa açık değil."

"Yani bu konuda söz hakkım yok mu?"

B Teyze kaşlarını çatı. "Tabii ki var. Onunla çiftleşmek zorunda değilsin. Onu her zaman reddedebilirsin. Ama eğer onunla çiftleşirsen

Alfa da beraberinde gelir. Kendinize sorun, gerçekten bir kaçamağa razı olur muydunuz? Yoksa onu her zaman kendin için mi istiyorsun?"

Bu soruyu kendime sormamak için cesurca bir çaba gösterdim. Cevabı bildiğimden oldukça emindim. Bu yol, tüm sağduyudan tamamen vazgeçmeyi gerektiriyordu. "Ben bir şekil değiştiren değilim."

"Doğru. Sen de olabilir misin?"

Başımı salladım. "Bu fiziksel olarak mümkün değil. Lyc-V'ye karşı bağışıklığım var." "Mükemmel."

Beni kaybetti.

"Bir şekil değiştirici olsaydınız, canavarınızın türünü seçmeniz gerekirdi. Bir klan seçmeniz ve Lyc-V'yi bağışlayacak birini seçmeniz gerekirdi ki bu da altı klanın kendini küçümsemiş hissedeceği ve bir klanın ayrıcalıklı muamele göreceği anlamına gelir. Bu kimsenin açmak istemeyeceği bir sorun. Bu, tarafsız olmanın gerçekten avantajlı olduğu nadir durumlardan biridir."

"Bunu çok düşünmüştünüz," diye mırıldandım. Altmış dört bin dolarlık soru nedeniydi.

"Olaya bir de bizim açıımızdan bakın. Onun çiftleşmesini istiyoruz. Eşi olarak onun kararlarını sorgulama hakkına sahipsiniz ki bunu biz yapamayız. Sürü üyelerinin onunla bir sorunu varsa, size gelip yardım isteyebilirler. Eğer bir emir verirsiniz, teknik olarak sizi geçersiz kılabilir, ancak bunu yapmakta isteksiz olacaktır. Sürü bu itiraz yolundan çok uzun süredir mahrum bırakıldı."

Elindeki pideyi salladı. "Curran adil bir alfa, en iyilerden biri. Ama kötü anları da oluyor ve şu anda kimse bu anlarda ona karşı çıkmaya cesaret edemiyor. Elbette bazı insanlar sizi kabul etmeyecek ama bu normal. Ne zaman bir güç değişimi olsa, insanlar gürler. İlk birkaç rakibini öldürdükten sonra iyi olacaksın."

Kesinlikle bir şeyin peşindeydi.

"Kimse senin gücünü sorgulamıyor canım. Alfalar seni savaşırken gördü ve sen iyi bir varlıksın. Tek bir sözle iki yüz iblisin bacaklarını koparabilen biri hafife alınmamalıdır."

Ekmeğini ısırdı. "Ayrıca, Curran senin uygun olmadığını düşünseydi, bu teklifi yapmazdı. Evet, sana kafayı takmış durumda ama yeteneklerini de göz önünde bulunduracak kadar kurnaz. Alfalar genellikle diğer alfalara ilgi duyar. Ben zayıf biriyle çiftleşmezdim, o da öyle."

"O kadar basit değil," diye homurdandım.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir geçmişin olduğunu biliyoruz canım. Bu kadar güç, yüksüz gelmez ve Curran aptal değil. Eğer sana evlenme teklif ettiyse, geçmişini kabul edilebilir bir risk olarak görüyor olmalı."

Her şeye bir cevabı vardı, değil mi? "Onun eşi olmamı neden bu kadar önemsiyorsun? Buraya kalbinin iyiliği için gelmedin."

Durakladı. Yüzü kederli bir hal aldı. "Raphael benim üçüncü çocuğum. İlk ikisi ergenlik çağında öldü. Ondan sonra başka çocuk yapmayacağımı söyledim. Bebeklerimi öldürmeye devam edemezdin. Oğlum benim her şeyim. Onun için dünyayı bile parçalayabilirim. İkimiz de onun mutluluğunun adını biliyoruz."

"Andrea."

Başını salladı. Gözlerindeki acı gurura dönüştü. "Benim Raphael'im istediği her kadına sahip olabilir. Eğer seni isteseydi, karşı koyamazdın."

"Bundan emin değilim..."

"Güven bana. Babası bana kur yaptı. Raphael'in seçme şansı vardı ama o canavar derisi olan kızı seçti. Çünkü benim hayatım yeterince karmaşık değildi."

"Andrea onu seviyor. O akıllı, eğitilmiş ve-"

Elini kaldırdı. "Onu övmene gerek yok. Onun hakkında senden daha çok şey biliyorum. Ama gerçek şu ki, o bir canavar ve oğlumun eşi. Baskın, güçlü ve kurnaz. Herhangi bir meydan okuyucuyla savaşabileceğinden şüphem yok, bu da demek oluyor ki ben görevi bıraktığımda bouda klanının dizginleri bir hayvanın çocuğuna geçecek. Boudalar onu kabul edecektir. Ama Sürü kabul etmeyebilir."

"Curran ona zulmedilmeyeceğine dair bana söz verdi."

Dudaklarını büzdü. "Saflarda bir canavar derisinin varlığını görmezden gelmek başka bir şey. Bunun alfaların yüzüne vurulması başka bir şey. Diğer klanlar bizden hoşlanmıyor; öngörülemezliğimizi sevmiyorlar ve öfkelerimizden korkuyorlar. Bouda alfa çifti olarak Andrea ve Raphael sürü konseyinde yer alacak. Bu bazılarının hoşuna gitmeyecek. Özellikle kurtlar ve Heavy Klanı onun varlığını kabullenmekte zorlanacak. Dört yüz kurt var ve biz sadece otuz iki kişiyiz. Ama Ayı açık ara en büyük tehdit. Eski kafalı ve önyargılarına sıkı sıkıya bağlı. Curran'ı neredeyse o büyüttü ve onun üzerinde çok etkisi var. Oğlumun geleceğini koruma umudum varsa Mahon'a karşı koymalıyım."

Sonunda. Her şey netleşmişti. "Curran'ın eşi olursam Andrea adına araya gireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sadece onun adına değil, tüm boudalar adına. Klanda şu anda altı çocuk var, dördü ergen, hepsi de ergenlik çağını geçmiş ve lupizmden eser yok. Sıradan ergenlerin vahşi olduğunu düşünüyorsanız, büyük bir şok yaşarsınız. En son bu kadar çok gencimiz olduğunda Curran sürüyü bir araya getirmeye çalışıyordu ve kendisi de oldukça gençti. Çocuklarım çizgiyi aştığında hoşgörölü olmayı seçti. Artık gücüne güveniyor ve o kadar hoşgörölü olmayabilir."

Yumuşak başlı Canavar Lordu. O gün gelecek.

B Teyze eğildi ve bana dik dik baktı. "Diyelim ki sen alfa oldun. Bir dişi şekil değiştiren ile Curran arasında kabul edilebilir minimum mesafe nedir?"

"Bilmiyorum."

"Bir savaş olmadığı sürece üç adım. Biraz daha yaklaşırsan sana meydan okur. Resmi bir toplantıda bir odaya giriyorsunuz, şekil değiştirenler yükseliyor mu yoksa yerde mi kalıyor?"

"Bilmiyorum."

"Alfalar güçlerini kabul ettiğinizi göstermek için ayağa kalkar, diğerleri ise boyun eğdiklerini göstermek için yerde kalır. Bir şekil değiştiren size dişlerini gösteriyorsa, selamlamak için mi gülümsüyor yoksa sizi korkutmaya mı çalışıyor?"

"Bilmiyorum." Bozuk plak, o benim.

"Eğer başı eğikse, gülümsüyor demektir. Kendini dik tutuyorsa, hırılıyor olmanız gerekir."

Artık canıma tak etmişti. "Bütün bunların anlamı ne?"

"Curran'ın eşi olacağından hiç şüphem yok. Onu seviyorsun, onun için neredeyse ölüyordun ve gitmesine izin veremeyeceksin. Bu olduğunda, boyundan büyük işlere kalkışmış olacaksın canım. Bizim kurallarımıza göre oynamalısın ve sen onları bilmiyorsun." Muzaffer bir edayla gülümsedi. "İşte sana teklifim: Sana çocuklarımdan ikisini vereceğim. Çok iyi, istikrarlı ve yetenekliler. Sen izin vermedikçe delirmezler. Sadakatleri yalnızca size karşıdır ve sizin için en iyisini düşünürler. Büyük hatalar yapmanızı engellerler. Yine de küçük hatalar yapacaksınız, ama elden bir şey gelmez. Karşılığında, Bouda klanına özel bir saygı göstereceğine söz vereceksin. Sizden kuralları çiğnemenizi istemeyeceğim ama arada bir kuralları esnetmenizi isteyebilirim. Bu çok iyi bir teklif Kate."

Bakışlarına karşılık verdim. "Bana rüşvet vermene gerek yok. Zaten kimsenin Andrea'ya dokunmasına izin vermezdim."

"Şimdi öyle düşünebilirsiniz ama arkadaşlıklar biter ve solar, iş anlaşmaları ise devam eder. Ben de eski kafalı bir alfabim ve pazarlık yapmayı tercih ederim."

Bunun bir dezavantajı var mıydı? Haklıydı, gelenekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Eğer Curran'ın teklifini kabul edersem . . . Ne düşünüyordum ki ben?

"Eğer sonunda onun eşi olursam, bir anlaşmamız var," dedim. "Bu muazzam bir 'eğer'."

B Teyze'nin gözleri parladı. "Mükemmel, canım.

Mükemmel." "Ona bundan bahsedeceğim."

"Senden bunu bekliyorum."

"Fikrini değiştirebileceğinin farkında mısın? İyi şartlarda ayrılmadık."

Dudaklarını büzdü. "Çiftleşme bizim türümüz için değişken bir dönemdir. Yeni çiftleşen şekil değiştirenler kıskanç, sahiplenici ve şiddete eğilimlidir. İçgüdüleri aşırı hızdadır. Eşinizle güvenli bir yere sığınmak istersiniz ve eğer biri ona iki saniyeden uzun süre bakarsa, pençelerinizi boğazına geçirmemek için kendinizle savaşmanız gerekir. İnsanın hayatındaki en mantıklı zaman değildir, bu yüzden Sürü Yasası çiftleşme çılgınlığı için hükümler koyar."

Çantasına uzandı ve kopçalı küçük bir deri kitap çıkardı. Kopçayı açtı ve şeffaf plastikle korunan sayfalar ortaya çıktı. Küçük bir fotoğraf albümü.

"Bunlar benim holiganlarım." B Teyze sayfaları çevirdi ve albümü bana uzattı. Genç bir adam fotoğraftan bana gülümsedi. Sıska denecek kadar zayıftı, parlak siyah saçları ve çocuk sırtışı vardı: geniş ve mutlu.

"Alejandro," dedi. "Ona Fare diyoruz, çünkü her zaman çok sessizdi, odada olduğunu anlamazdınız. Beş üç, yüz yirmi kilo ıslak. Kolları kibrit gibi. Bir at gibi yiyor ama hiçbir şey ona yapışmıyor. Utangaç, tatlı bir çocuk. Şu sırtışa bak." Gülümsedi. "Çocuğun içinde kötü bir kemik yok. Geçen yıl çok hoş bir fare kızla evlendi. Kızlar biraz şaka yaptı: fare bir sıçanla evlendi. Düşününde Curran, fare kızın

Karısı çok güzeldi. Alejandro masanın üzerine atladı ve yemek bıçağıyla Curran'ın boğazını kesmeye çalıştı."

Gözlerimi kırptım. "Ne oldu?"

"Peki, sizce ne oldu? Curran onu boynundan yakaladı ve biz de gidip damadı sakınleşene kadar koymak için bir kafes almak zorunda kaldık. Resepsiyonu bu şekilde geçirdi, diğer odadaki kafeste küfürler savurarak. Gelini, damat ikna edilebilecek kadar sakınleşene kadar kafesin yanında oturdu ve sonra onunla birlikte kafese girdi. Ondan sonra bir daha bağırmadı." B Teyze başparmağıyla fotoğrafı ovuşturdu. Gözleri sıcacıktı. "Şimdi tüm bu olanlardan çok utanıyor."

Sürü kanunlarını iyi bilmiyordum ama bir meydan okumayı fark edecek kadar biliyordum. "Curran onu öldürebilirdi."

"Oh, evet. Onun da hakları dahilinde olurdu. Sürü yasası çok dikkatli. Çiftleşme çılgınlığı sırasında bir şekil değıştirenizi cezalandıramayacağınızı söylemiyor. Sadece onu cezalandırmak zorunda olmadığınızı söylüyor. Eğer onun ihlalini görmezden gelmek isterseniz, bu sizin açınızdan bir zayıflık işareti olarak görülmeyecektir. Unutmayın, Curran Mouse'u kızdırmaya çalışmıyordu. Her düğüne gelmek zorunda, çünkü onu hep davet ediyorlar ve bundan nefret ediyor. Genelde söylediklerine çok dikkat eder ama o gün yorgundu ve aklına gelen ilk nazik tebrik cümlesini söyledi. 'Çok güzel bir karın var, Alejandro. "

"Bu kadar mıydı?"

Başını salladı. "Evet, tüm söylenen buydu. Bu senin uğraştığın türden bir delilik, canım. Senin dışında, çok daha kötü. Curran sahiplenme dürtülerini kontrol etmekte diğerlerine göre daha zorlanıyor. O ... hasarlı."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu size açıklamak bana düşmez. Bilmen gereken şey, onun koruma güdüsünün çok güçlü olduğu. Seni bir battaniyeye sarıp Keep'e sürüklediğine şaşıyorum. Aranız açıldığından beri çekilmez biri oldu. Seni seviyor Kate ve bu yüzden sabırla kararını vermeni bekliyor."

"Şok edici gelebilir ama kadının rızasını beklemek kibarlık olarak kabul edilir. Aslında, beklemezseniz, adam kaçırma ve tecavüz gibi sinir bozucu suçlamalarla uğraşmak zorunda kalabileceğinizden eminim."

B Teyze gözlerini devirdi. "Çocuk manyak değil, hayır hayırdır ve bunu anlayacaktır. Seni zorlamak onun savunduğu her şeye karşı gelmek olur ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu dünyada her şeyin bir bedeli vardır. Onun bedeli biziz. Kendine sor, sürünün alfası olmaya değer mi? Onu yeterince seviyor musun? Ve bunu iki arkadaşını gömmüş birinden duyun: hızlı karar vermek isteyebilirsiniz. Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Mutlu olmak için bir şans görürseniz, bunun için savaşmalısınız, böylece daha sonra pişmanlık duymazsınız."

BÖLÜM 23

B TEYZE GİTTİ. BİRKAÇ NEFES BEKLEDİM, AYAKKABILARIMI BULDUM ve

merdivenlerden yukarı tırmandı. Ve sahanlıkta Jennifer'a rastladı. Jennifer hayatını koşu tanrısına adanmış gibi görünüyordu: uzun bacaklar, uzun vücut, uzun yüz. Uzun dişler. Özellikle de canavar formundayken.

Jennifer ve kocası Daniel, Clan Wolf'u işletiyorlardı. Duyduğuma göre, ikisi arasında Jennifer daha saldırgandı ve kafanızı omuzlarınızdan ayırma olasılığı daha yüksekti. Daniel ikna edilebilirdi ama Jennifer'ı kızdırırsanız her şey biterdi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Kurt alfa zayıf kollarını kavuşturdu.

"Dışarı."

"Bunu yapmana izin veremem."

Mavi gözlerinin içine baktım. "Bunu yeniden ifade etmek isteyebilirsin."

Jim mutfaktan çıktı ve kapının çerçevesine yaslandı.

Jennifer başını kaldırdı. Benden birkaç santim yüksekti ve bunu sonuna kadar kullandı. "Sen Canavar Lord'un eşisin ve benim korumam altındasın."

"Bunu nereden duydun?"

"Kurt klanının kaynakları vardır."

O kadar da özel değilmiş. "O zaman kurt klanı da benim eş durumumun hâlâ tartışmalı olduğunu biliyor. Henüz evet demedim."

Gözleri kısıldı. "Yatağına kedi nanesi döktün ve ağırlık sehpasını birbirine kaynakladın."

Jennifer iki, Kate sıfır. "Bu benimle Kürklü Hazretleri arasındaki özel bir mesele. Çiftleşmiş olsak bile, benim kendi adım var ve kendi repliğimi yaptım. 'Eş' teriminin yaptığım her şeyi gölgede bırakması gerektiğini düşünmüyorum. Bundan daha fazlasını hak ettim."

Jim usulca kıkırdadı.

Jennifer bir adım geri çekildi ve beni tarttı. "Anlaşıldı," dedi sonunda. "Ama o kapıdan çıkıp gidersen, Curran'a, seninle birlikte olduğumu açıklamak zorunda kalacağım."

güvenliğini sağlayıp gitmene izin vereceğim. Zaten yeterince endişelenecek şeyim var."

Haklıydı. "Yapacak işlerim var. Büyü bozuldu, bu yüzden Erra'nın hâlâ etrafta dolaşıyor olması pek olası değil. Teknolojiyi pek sevmez ve onu son gördüğümde evimin etrafındaki kar yığınlarını kırmızının hoş bir tonuyla yeniden dekore etmeye çalışıyordu."

"Hayır."

Jim'e baktım. "Sürü içindeki statüm konusunda biraz kafam karışık."

"Teknik olarak hiç yok," dedi. "Bir şekil değiştirenle yatmak size paket ayrıcalıkları vermez."

Jennifer'a gülümsedim. "Resmi bir Sürü statüsüne sahip olmadığım için beni alıkoyma yetkiniz yok. Ben Düzen'in yasal bir temsilcisiyim ve sizden kenara çekilmenizi istiyorum."

Jim'e baktı. "Bu konuya herhangi bir noktada dahil olmak ister misin?"

Jim omuz silkti. "Eğer kendini mahvedersen ve Jennifer'ın seni burada tuttuğu ve yaralanmana izin verdiği ortaya çıkarsa, bu kurtlar için iyi görünmez. Ve senin kendini ciddi şekilde mahvetme konusunda bir sicilin var."

Teşekkürler, Bay Yardımsever. "Bakın, durumunuzun zorluğunu anlıyorum ama köpeğim donarak ölürken ben burada rahat rahat oturmayacağım." Ve şu andan itibaren teyzemin birincil hedefi bendim. Şekil değiştirenlerle arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar güvende olurlardı.

"Yanına bir eskort al," dedi Jim.

"Bana bakıcılık yapmayı mı teklif ediyorsunuz Bayan Poppins?"

"Olmaz. Sana bir araç vereceğim ve Jennifer'ın kurtlarını da yanına alabilirsin."

Zekice. Saldırıya uğrasaydım, korumam gereken katil kurtadamlar olurdu.

Jennifer Jim'e baktı. "İnsanlarıma gönüllü olduğun için teşekkür ederim, kedi."

Benim için başka bir emrin var mı?"

Jim ona sert bakışlarını yöneltti. Jennifer'ın üst dudağı kalktı ve dişlerinin bir kısmı göründü.

Geri adım attım. "Lütfen farklılıklarınızı çözmekten çekinmeyin." Siz bunu yaparken ben de sessizce yoluma gideceğim.

Jennifer bakışlarını bir an için durdurdu. "Kedi haklı. Kurtlarımı alın."

"Kurtlarını tanımıyorum." Jim'e baktım. "Madem bu kadar endişelisin, neden gitmiyorsun?"

İç çekti. "Çünkü bazı insanlar şu anda tamamen mantıklı değil. Eğer seninle gelseydim, rahatsız edici sorulara cevap vermek zorunda kalacaktım. Ben soru sorarım, cevap vermem."

"Ne tür sorular?"

"Neden Kate ile bir araçta yalnızdın? Ne giyyordunuz? O ne giyyordu? Orada ne kadar kaldınız? Bir şey mi yaptınız yoksa konuştunuz mu? Konuşmanızın içeriği neydi? Bu yolculuk önlenbilir miydi?"

Yüzümü ovuşturdum. "Yani kısacası Lord Hazretleri'nin eteklerinin tutuşmasından mı korkuyorsun?"

"Bunu söylemenin bir yolu bu. Diğer yol ise, kendimi Sürü'nün sosyal protokolüne uymaya adanmışımdır. Eğer 'resmen' çiftleşmiş olsaydınız ve Keep'teki odalarına yerleştirilseydiniz, bu daha az sorun olurdu. Ancak, teknik olarak hala müsaitsiniz, çünkü henüz söz vermediniz."

Cevabımı çok dikkatli bir şekilde telaffuz etmeye gayret ettim.

"Müsait mi?" "Kapışmaya açık. Piyasada. Harekete hazır. Heyecanı söndürüyorum."

Artık sadece benimle dalga geçiyordu. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Tamam, umurunda değil, bana bir eskort ver, beni bir arabayla ya da at arabasıyla ya da her neyse onunla gönder. Sadece kız arkadaşını şoför olarak gönderme."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Jim'in kaşları bir araya geldi. Yüz ifadesine bakılırsa, Jim kedi formunda olsaydı sırtındaki bütün tüyler diken diken olurdu. "Kız arkadaşım mı?"

Jennifer gayet düzgün bir yüz ifadesi takındı.

Bir peni için, bir pound için. "Bilirsin, kısa boylu, gözlüklü, Endonezyalı, cehennemin en alt katlarından gelen bir iblis gibi araba kullanan?"

"O benim kız arkadaşım değil."

"Oh, yani hala kapmak için hazır mı? Adil bir oyun mu?" "Havayı söndürmek mi?" Jennifer ekledi.

Jim arkasını döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Vay anasını, sinirlerime dokunmuştum. Orada bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tamamen karanlıkta bir atıştı.

Jennifer bana baktı. "Sana üç kurt vereceğim."

"Neden üç?"

"Eğer bir sorun çıkarsa, biri sizi gözetim altına alacak ve geri çekilmenizi sağlayacak, diğer ikisi de araya girecek."

Çenem yere çarpmak için çok uğraştı. Fiziksel olarak mümkün olsaydı, halıdan dişlerimi topluyor o l u r d u m . "Daha önce tanışmıştık, değil mi?"

"Sanırım öyle, evet."

"O zaman kurdun beni savaştan kaçırmaya çalışırsa kollarını keseceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ne hakkında konuşuyoruz?" B Teyze mutfaktan çıktı. "Az önce Jim'i gördüm ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı."

"Jennifer bana bir eskort ayarlamak istiyor. Biri bana doğru hapşırırsa beni yakalayıp deli gibi kaçacaklarmış."

B Teyze kaşlarını kaldırdı. "Gerek yok. Boudalar eşlik edecek."

Jennifer'ın gözleri iki buz parçası gibi dümdüz oldu. "Halkımda bir sorun olduğunu mu ima ediyorsun?"

Şimdi Curran'ın neden deli olduğunu biliyordum.

"Tabii ki hayır canım." B Teyze'nin gülümsemesi o kadar tatlıydı ki, onu tostun üzerine sürebilirdiniz. "Ama Bouda Klanı ve Kate arasında özel bir bağ var."

Jennifer'ın sesi de aynı derecede tatlıydı. "Kurt Klanı ve Kate arasında da özel bir bağ var."

Çelik, B Teyze'nin gülümsemesine karıştı. Sesi şeker gibi tatlı kalmıştı. "Eşlik etmeme izin vermelisin."

Jennifer'ın gözleri sarıyla parladı. B Teyze'ye kocaman mutlu bir gülümseme verdi. "Kendine iyi bak, Beatrice. Benim evimdesin."

"Neden, Tanrım, bu bir tehdit mi?"

Ne konuştuklarını duymasaydınız, kilise pikniğinde yerel dedikoduları dinleyen iki Güneyli kadın olduklarını düşünürdünüz.

Jennifer öne doğru sallandı. "Buraya gelip her şeye burnunu sokmandan bıktım."

B Teyze'nin gözlerini yakut rengi bir parıltı kapladı. "Gençsin ve kendini göstermek istiyorsun. Ama bunu beni alt ederek yapacağını bir an bile düşünme. En iyi gününde, en kötü günümde tek kolum arkamdan bağlıyken ne kadar iyiysem o kadar iyisin."

"Öyle mi? Belki de bu teoriyi test etmeliyiz."

Üç adım geri attım ve koridora süzüldüm. Arkamdan gelen hırçın bir hırıltı birinin kürkünü çıkardığını haber veriyordu. Koridorun sonuna kadar koştum. İki şekil değiştiren kapının yanında nöbet tutuyordu.

"B Teyze ve Jennifer bir hesaplaşma yaşamak üzereler," dedim onlara.

Çıkıp gittiler. Merdivenlere ulaşmaları için birkaç saniye bekledim, kapıyı açtım ve karın içine doğru yürüdüm. Eğer kavga etmek istiyorlarsa, sorun değildi. Kurtarmam gereken bir kanişim vardı. Jim'in güvenli evi evimden sadece otuz dakika uzaklıktaydı. Kar yığınlarına rağmen kırk beş dakikada varabilirdim. Dayan, Grendel. Geliyorum.

MERDIVENLERDEN DAIREME DOĞRU YÜRÜDÜM. Ayaklarım reddetti

sanki kurşunla doluymuş gibi hareket ediyordu. Sırtım ağrıyordu. Çok yorgundum. Son yirmi dört saat içinde iki kez hayatım için savaşmış ve ikisinde de büyüyle iyileşmişim. Büyücüler mucizeler yaratıyordu ama iyileşmek için vücudun kendi kaynaklarını kullanıyorlardı ve Doolittle her ne yaptıysa beni tüketmişti. Tükenmişim.

Gözlerim kapanmak istedi ve birkaç kez neredeyse karın içine düşüyordum çünkü yumuşak ve davetkâr görünüyordu. Eğer durdurduğum bir Biohazard minibüsü olmasaydı, yol boyunca kestirebilir ve kırım donabilirdi. Biohazard sağlık teknisyenleri beni bıraktı ve seyahat süremi üçte bire indirdi. Yolda minibüste on beş dakika yarım uyku çekmişim, güvenli ve sıcak. Şansım iyiye dönüyor olmalıydı. Bir kat merdiven sonra evde olacaktım.

Ön kapımın kıymıkları önündeki sahanlığı kirletiyordu. Yorgunluk kayboldu, bir adrenalın patlamasıyla yandı. Açık kapıdan içeri adım attım ve nefes almayı bıraktım.

Mobilya ve kumaş parçaları yere saçılmıştı. Tahta parçaları duvardan çıkıntı yapmış, yarıklar ve deliklerle işaretlenmişti. Kütüphanenin kapısı yok olmuştu. İçerideki kitap rafları un ufak olmuştu. Dört düzine cam şişe parçalanmış, içindekiler zemini kirletmiş, nadir kitapların yırtılmış sayfaları ve Greg'in değerli eserleriyle karışmış, şimdi ezilmiş ve parçalanmıştı. Kırılan pencerelerden gelen cereyanda bitki tozları dönüyordu.

Evim sadece yıkılmamıştı. Sanki içinden bir kasırga geçmiş gibi yerle bir olmuştu.

Banyo kapısı menteşelerinden sökülmüştü. Grendel için fazla büyük olan derin oyuklar açılmıştı. Canavarı Erra getirmiş olmalı. Banyoyu kontrol ettim. Grendel yoktu. Kan da yoktu. Onu öldürmüş olsaydı, cesedini benim için sergilemeye bırakırdı.

Mutfakta, dolapları duvardan söktüğü yerde sıvada delikler açılmıştı. Tahta kırılmıştı, kesilmemişti. Onları tekmeleyerek parçalara ayırmış.

Oturma odasına geri döndüm ve parçalanmış kitaplarla dolu zeminde yürüdüm. Greg'in dirklilerinden biri duvardan çıkmış, Julie'nin resimlerini deliyordu. Fotoğraflar kesik kesikti, Erra Julie'nin gözlerini ve yüzünü tekrar tekrar bıçaklamıştı. Omurgamdan aşağı buzlar indi. Eğer Julie'yi bulabilseydi, çocuğumun gözleri oyulmuş cesedini kucaklıyor olurdum.

Dünyaya bir iyilik yapmalı ve o kaltağı öldürmeliydim.

Greg öldüğünde, dairesini ve sahip olduğu her şeyi bana bırakmıştı. Kitapları, eserleri, silahları. Gitmelerine izin veremezdim. Onun anısını yaşatmak için buraya, Atlanta'ya taşındım. O benim aileme benzeyen son bağlantımdı. Tarikat'taki yerini aldım ve dairesini bir ev haline getirdim. Burası benim alanımdı. Kendimi güvende ve emniyette hissettiğim dünya köşem. Ben ve Julie için bir sığınak. Ve Erra bunu ihlal etti. Onu parçaladı.

Bunun geri dönüşü yoktu. Her şey gitmişti. Şimdi ne yaparsam yapayım, kütüphaneyi ya da daireyi eski haline getiremezdim. Her şeyi tamamen yok etmişti, asla eskisi gibi olmayacaktı.

Biraz ölüyormuşum gibi hissettim. Bir mezarda olduğumu anlayacak kadar sık ölüme baktım. Daha fazla bir şey hissetmeliydim, daha derin bir üzüntü, bir kayıp duygusu, ama orada öylece durdum, hissizleştim.

Vuruşunu yapmıştı. Benim de karşılık verme zamanım gelmişti.

Merdivenlerden küçük bir ses yükseldi. Grendel hızla daireye girdi ve bana çarptı, beni pençeledi.

"Hey, seni aptal."

Onu yakaladım ve kokan boynuna sarıldım, ellerimi yanlarında gezdirdim. Kan yoktu. Eşofmanı parçalara ayrılmıştı ama yıpranmış görünmüyordu.

"Hadi buradan gidelim."

Kapıdan çıktım, köpeğim de yanımdaydı ve arkama bakmadım.

Yirmi dakika sonra Andrea'nın evine vardığımızda çılgın dedektiflik yeteneklerimi kullanarak onun evde olmadığını anladım. Kapısı kilitliydi ve çaldığımda cevap vermedi. Muhtemelen Raphael'in evindeydi. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu: Tarikat. Tarikat'ın askeri düzeyde korumaları vardı. Onları aşmak için küçük bir büyücü ordusu gerekirdi. Ya da teyzem. Ne hoş bir düşünce.

Kendimi Emir'e doğru sürükledim. Uyku hâlâ üzerime yapışmıştı ve yorgunluk beni yavaş ve aptal yapıyordu. Katlanabilir karyolayı yerden almam bir dakikadan fazla sürdü.

cephanelik. Onu ofisime kurdum ve üzerine yığıldım. Grendel yanıma uzandı ve birlikte sızdık.

TEPKİ ZAMANIM MÜKEMMELDİ. Bu yüzden koşmadım.

Andrea ofisime girdiğinde kılıcımı ona doğru tuttum. Onun yerine avcıyı kılıcı kavradıktan bir saniye sonra yere düşürdüm ve yavaşça doğruldum. En iyi arkadaş, öldürmek yok.

Andrea bana ters ters baktı. "Sen buradasın!" "Başka nerede olabilirdim ki?"

Kapıyı kapattı. "Hiçbir fikrin yok."

"Evim darmadağın. Senin evine uğradım ama gitmiştin, ben de buraya geldim. Burası güvenli, sıcak ve kahve var."

"Dün gece Jim'lerdeydin."

"Evet. Jennifer ve B Teyze kavga etmek üzereydi ve ben de kaçtım. Normalde böyle bir şeyi görmek için para öderdim ama gidip köpeğimi almam gerekiyordu. Bu arada cehennemden gelen köpeğim nerede?"

"Kapının yanında tırmalıyordu, ben de dışarı çıkmasına izin verdim. Burada olduğunu böyle anladım." Andrea başını salladı. "Sen gittikten sonra Doolittle kavgayı ayırdı. Sonunda herkes senin gittiğini anlayacak kadar sakinleşti. Doolittle telaşlandı çünkü çayına yatıştırıcı koymuştu ve senin karda bir yerde bayılacağını düşündü. Hem kurtlar hem de boudalar saatlerdir seni bulmak için kar yığınlarını tarıyor."

Elime bir kitap aldım ve alnımı birkaç kez ona çarptım. Neden ben? Neden?

"Ve kimse burayı arayıp kontrol etmeyi düşünmedi mi?"

"Jim aradı ama Maxine ona burada olmadığını ve vardiyanın başladığında sana mesajı iletceğini söyledi."

Tabii ki. Tarikatın standart politikası, bir şövalye izinli olduğunda, acil bir durum olmadığı sürece izinli olduğu anlamına geliyordu. Aksi takdirde şövalyeler kendilerini tamamen bitkin düşürme eğiliminde olurlardı.

Konsantre oldum. "Maxine?"

"O dışarıda. Ted onu bir toplantıya götürdü. Burada sen, ben ve Mauro'dan başka kimse yok."

"Ne toplantısı?"

"Hiçbir fikrim yok." Andrea kollarını salladı.

"Kate!" "Ne?"

"Odaklanın. Jennifer, B Teyze ve Doolittle bu sabah Curran'a söyleyecekler."

Merhaba Majesteleri, aşk kekinizi uyuşturduk ve sonra karda, karanlıkta dışarı çıkmasına izin verdik. Evi yerle bir oldu ve nerede olduğundan emin değiliz. "Bir sürü metal plakaya ihtiyacı olacak."

"Ne?"

"Boş ver. B Teyze'nin korumasına uymak benim işim değil. Ben bunu kabul etmedim."

Andrea bana doğru eğildi ve çok yavaş ve net bir şekilde konuştu. "Canavar Lordu'nu aramalısın. Mümkünse erkek arkadaşımın annesinin derisini yüzmeden önce."

Kendimi masaya sürükledim ve telefonu açtım. Canavar Lordu'nu ara. Tamam.

Sorun şu ki, Canavar Lordu'nun ve benim iyi olduğumuzdan emin değildim. Keep'i aradım.

"Kate Da-"

Hat tıklandı ve Curran'ın sesi telefona doldu. "Evet?" İşte başlıyoruz. "Selam. Benim."

"Ben de senin aramanı bekliyordum."

Bu bekleyiş iyi mi yoksa kötü mü? "Nasıl gidiyor?" Bu benim, neşeli.

"Daha iyi oldu." Sesi birisinin derisini yüzme üzereymiş gibi çıkmıyordu. Gerçi Curran'ı tanıdığım kadarıyla sakın sesi pek bir şey ifade etmiyordu. Onu sakince gümüş bir golemın sırtına atlarken ve sonrasında dayanılmaz acıya rağmen bu konuda tamamen mantıklı davranırken görmüştüm.

Andrea kafese kapatılmış bir kaplan gibi yerde volta atıyordu.

"Ben de. Tarikat'tayım. Dün gecedan beri buradayım."

"Ben öyle duymadım."

Ona çoktan söylemişler. "Birini parçalara ayırdın mı?"

"Henüz değil. Düşünüyorum."

Arkama yaslandım. "Andrea halımda bir delik açıyor çünkü müstakbel kayınvalidesiyle aranızın bozulmasından endişeleniyor. Bu konuda biraz duygusal."

Andrea volta atmaya ara verdi ve bana bin metre mesafeden baktı. Keskin nişancı tüfeğinin dürbününden hedefe bakarken yüzünde bu kesin ifadeyi görmüştüm.

Burnumun kenarını ovuşturdum. "Ona volta atmayı kesmesini söyleyebilir miyim?" "İstediğin bu mu?"

"Evet. Bana bir iyilik olarak." "Nasıl istersen."

Kimin daha aptal olduğunu anlayamıyordum; bunu bana söylediği için o mu, yoksa bunu söylediği için her şeyi bırakıp doğrudan ona gitmek isteyen ben mi? Bu çılgınlık sona ermeliydi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bir iyilik," dedi Curran. "Bugün seni Tarikat'tan almama izin verir misin?"

Sözünü bitirmedi ama neyi söylemeden bıraktığını biliyordum: *Seni alıp eve götüreyim, Keep'e.*

"Vardiyam başladı" - saate baktım - "on iki dakika önce. Saat altıda bitiyor. Eğer bana bağlıysa, burada seni bekliyor olacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Eviniz için üzgünüm."

"Ben de."

Telefonu kapattım. Bu, birbirimizi tanıdığımızdan beri yaptığımız ikinci medeni konuşmaydı. Bunu kutlamak için elimizde şampanya olmaması çok kötü oldu.

"Bıraktı. Tatmin oldun mu?"

Andrea kaşlarını çatı. "Canavar Lordu senden bir iyilik mi istedi?" "Evet, istedi."

"B Teyze ve Jennifer orada mıydı?"

"Bilmiyorum, sormak aklıma gelmedi."

"Eminim oradadırlar." Andrea gözlerini kısarak bana baktı. "Curran iyilik istemez. Zahmet etmez. Ve bütün bu olanları hiç tartışmadan geçiştirdi. Bu tür bir etki ancak bir eşin sahip olabileceği bir şeydir. Birlikte yattınız."

Ona boş bir bakış attım.

"Curran'la yattın ve bana söylemedin mi? Ben senin en iyi arkadaşınım." "Bu konu açılmadı."

"Senin için ne büyük hayal kırıklığı."

Ha-ha. "Kastettiğim bu değildi."

Bir müşteri koltuğu çekti ve üzerine oturdu. "Detaylar. Şimdi."

"Kavga ettik, bir süre birbirimize bağırдық, kafasına tekme attım ve sonra gece burada kaldı."

"Bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

Kollarını havada salladı. "Nasıldı?" Havai fişekler gibi, sadece daha iyisi. "İyiydi."

"Senden bilgi almak dış çekmek gibi bir şey. B Teyze biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Bu onların toplu panik ataklarını açıklıyor. İkiniz dairenizi dağıttınız mı?"

"Hayır."

"Ne oldu?"

Mauro koridorun sonundayken cevaplayabileceğim bir soru değildi bu. Çekmeceden bir kağıt aldım, üzerine "Erra Teyzem" yazdım ve ona gösterdim.

Andrea'nın rengi soldu.

Kağıdı yırttım ve çöp kutusuna attım. "İyi haber şu ki Çelik Meryem'in kim olduğunu biliyorum. Adı Erra. Kötü haber ise ne yapabileceğini biliyorum."

Ona Erra'yı, geçmişini ve güçlerini anlattım, belki birileri dinliyordur diye aile bağlantımızı bu konunun dışında tuttum. "O tamamen ahlaksız biri. Roland dışında hiçbir insanla kesinlikle bir bağı yok. Erra için dünya aile ve aile olmayanlar olarak ikiye ayrılıyor. Aile olmayanlar adil oyundur. Ve sırf o ailede doğmuş olmanız sizi güvende tutmaz. Eğer yeterli olmadığınızla karar verirse, varlığınızdaki hatayı düzeltecektir. Onun sözleri, benim değil."

Andrea, "Kendini çok beğeniyor," dedi.

"Oh evet. Bir arabaya bindiğinde, egosu ön koltukta oturmak zorunda."

Parmaklarıyla masama vurdu. "Doğrudan meydan okumayı mı düşünüyorsun?" "Aynen öyle. Meydan oku, birkaç hakaret savur, beni yem olarak kullan,

Benden nefret ettiği için karşı koyamayacaktır. Bunu şehrin dışında, kalabalığın arasına karışamayacağı bir yerde yaparsak ve Tarikat'ın bir araya getirebildiği tüm kadın şövalyeleri onun üzerine salarsak bir şansımız olabilir."

Andrea, "Ted'den bu konuda size yardımcı olmama izin vermesini iki kez rica ettim," dedi. "İkinci kez yazılı olarak. Reddedildi."

"Ted arkamdan iş çevirdi," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

Onun için çizdim. Yarısında ayağa kalktı ve tekrar yerimde volta atmaya başladı. Derisinin altında belli belirsiz lekeler belirdi.

İşim bittiğinde dişlerini sıktı. "Yaptığı şey şövalyelik kurallarına aykırıydı. Ama başvurabileceğiniz bir yol yok. Tüzükte senin haklarını koruyan hiçbir şey yok. Sen bir şövalye değilsin."

"Rücu istemiyorum."

Bana doğru döndü. "Tarikat'tan ayrılıyor musun?"

Dünyayı sihir kapladı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Arkadaşlarımı insan olmayan olarak gören bir organizasyona kendimi adamakla ilgili bir sorunum var."

"Ted Moynohan Tarikat'ın tamamı değil."

"Sen Akademi'den geçtin. Onun tek olmadığını biliyorsun." Öne doğru eğildim. "Bu kurum çapında kökleşmiş bir önyargı. Neden orada olduğunu anlıyorum ama buna katılmıyorum. İnsan olmayan tehlikeli bir etikettir. Eğer biri insan değilse, hiçbir hakkı yoktur Andrea. Koruma yok."

Volta atmayı bıraktı ve bana baktı. "İşte bu yüzden kalmalı ve savaşmalısın. Senin gibi insanlar ayrılırsa Tarikat asla değişmez. Değişimin etkili olabilmesi için içeriden gelmesi gerekir."

İçimi çektim. "Bu benim kavgam değil Andrea. Hiçbir şeyi değiştirecek konumda da değilim. Kendin söyledin, ben bir şövalye değilim. Kardeşliğin bir parçası değilim. Zar zor tahammül edilen bir yabancıyım ve her an kovulabilirim. Sesimin bir önemi yok ve ne kadar bağırırsam bağırayım sesim duyulmayacak."

"Yani öylece bırakacak mısın?"

"Muhtemelen. Bu konuda taviz veremem ve tüm Tarikat'la savaşmam. Bu kaybedilecek bir savaş. Bazı kaybedilen savaşlar yine de savaşmaya değerdir, ama bu onlardan biri değil. Kafamı bu duvara vurmak zaman ve çaba kaybı. Tarikat'ı değiştiremem ama artık benim hizmetlerimden faydalanmamasını sağlayabilirim."

Grendel hızla odaya daldı, yanımdan geçip köşeye fırladı. Ağzından yırtık bir hırıltı çıktı. Havayı ısırdı, bir kez havladı ve sert ayakları üzerinde dondu kaldı.

Bir şey onu ölümüne korkutuyordu. Avcıyı yakaladım. Andrea'nın iki elinde de SIG-Sauer vardı.

Yüksek bir gümbürtü binayı çınlattı ve kafamın içinde yankılandı. Birisi az önce Tarikat'ın korumasının gücünü test etmişti.

"Ne oluyor be?" Andrea koşarak koridora çıktı.

Pencereye olan mesafeyi tek bir nefeste aştı.

Koruma kalkanı binayı görünmez bir dış kabuk gibi örtmüştü. Tarikat'ın koruyucu büyüğü bütün bir MSDU büyüğü ekibini uzak tutacak kadar güçlüydü ama ona çarpan her neyse bir çukur bırakmıştı.

Penceremin üzerinden katı bir ateş duvarı yükseldi. Koruyucu büyüğün görünmez bariyeri alevlerin baskısı altında gerilirken soluk mavi parladı.

Yangın söndü. Bir kadın sesi binanın içinde yuvarlandı. "Neredesin, sefil kemirgen? Ağacını yakmaya geldim!"

Teyzem gelmişti.

BOOM! KOĞUŞ BİR DARBE DAHA ALDI.

Bina görüşümü engelliyordu. Daha iyi bir açığa ihtiyacım vardı.

Koşarak koridora çıktım, sola döndüm ve Maxine'in masasına doğru koştum. Grendel hırlayarak beni takip etti. Maxine'in ofisi sığ ama uzundu ve penceresi Ted'in inine girmeden önce girişten alabileceğim en uzak mesafeydi.

Pencereyi açtım ve dışarı eğildim.

Altımda ve solumda yırtık pırtık pelerinli bir adam koğuşu yumruklayarak büyüğün içinde ön kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Bum!

Bum!

Çıplak kolları koyu kırmızı renkte parlıyordu.

Meşale. Ateşin gücü. Teyzem şahsen gelmemeye karar verdi. Onu bir günlüğüne gizlenmesine yetecek kadar incittiğimi umuyordum. Öyle bir şansım yoktu.

Andrea elinde kocaman bir arbaletle Maxine'in ofisine girdi. Arbaletin garip yerlerinden metal silah görünümlü parçalar fışkırıyordu, sanki üzerine yarım düzine çeşitli tüfek fırlamış gibiydi. Mauro onu takip etti.

Mauro'nun yararlanması için ona "Aşağıdaki adam Torch," dedim. "Ateş üzerinde gücü olan bir ölümsüz büyüğü. Erra onun zihnini navigatörlerin vampirleri sürdüğü gibi sürüyor."

"Bunu dışarı çıkaramayız." Mauro yana doğru eğilerek daha iyi baktı ve caddenin karşıındaki yeni ofis binalarına başıyla işaret etti. "Eğer onunla aşağıda savaşırsak her şeyi yakar. Caddenin karşıındaki binaların hepsi ahşap. Saman gibi yanacaklar."

"Onu kontrol altında tutmak daha iyi." Andrea pencerenin yanında benim yerime geçti, Torch'u gördü ve nişan almayı bıraktı. "İyi değil. Onu meşgul tutun."

Koridora doğru ilerledi, zıpladı ve tavan arasına açılan giriş kapısını aşağı çekti.

Bum!

Onu meşgul tut. Terlemek yok.

Pencereyi açıp buz gibi havanın içeri girmesini sağladım ve pencere kenarına oturdum. "Kır şunu artık, başımı ağrıtıyorsun."

Torch yukarı baktı. Benim yaşlarımda, simsiyah saçlı, Kızılderili yüz hatlarına sahipti. Bana bir Cherokee gibi göründü ama emin değildim. "İşte buradasın!" dedi Erra'nın sesiyle.

"Sorun nedir? Dışarı çıkıp benimle dövüşemeyecek kadar korkuyor musun?" "Ağır ol, korkak. Geliyorum."

Bum! Bina sarsıldı. Koşu onu uzun süre tutamazdı.

Mauro ofisime girdi. "Andy, onu sana yaklaştırmamı söyledi, böylece fotoğraf çekebilecekmiş. Al bakalım." Bana bir kavanoz fırlattı. "Yangından korunma."

Cebimi karıştırdım ve beş dolarlık bir banknot çıkardım. "Hey, Erra?" Torch bana doğru baktı.

Ona beş dolar uzattım ve koşu bina arasındaki altı inçlik boşluğa düşmesine izin verdim. "Senin için!"

Torch yaklaştı ve beşliğe baktı. "Nedir bu?"

"Senin için biraz bozukluk. Dalkavuklarına düzgün kıyafetler al."

Parmaklarımı kavanoza daldırdım ve kalın kokulu macunu yüzüme sürdüm.

Torch kaşlarını çatarak teyzemin yüzündeki ifadeyi yansıttı. "Değişmek mi?" Oh, Tanrı aşkına. "Bu para. Artık para birimi olarak bozuk para kullanmıyoruz,

Kağıt para

kullanıyoruz." Bana baktı.

"Seni aşağılıyorum! Bir dilenci gibi fakir olduğumu söylüyorum, çünkü ölümsüzlerin paçavralar içinde. Hizmetkârlarını senin için giydirmeyi teklif ediyorum, çünkü onlara bakamıyorsun. Hadi ama, ne kadar kalın kafalı olman gerekiyor?"

Elini yukarı kaldırdı. Parmaklarından bir alev fişkırdı ve koşu doğru kaydı. İçgüdüsel olarak pencereden geri çekildim. Ateş söndü. Öne doğru eğildim. "Şimdi anlıyor musun?"

Daha fazla ateş.

"Sorun nedir? Bu para yeterli değil miydi?"

Alevler cama vurdu. Koğuşta kılcal mavi damarlar belirdi. Bu hiç iyi değil. Andrea neden onu vurmuyordu?

Ateş sönene kadar bekledim ve başımı dışarı çıkardım. Meşale iki kolunu kaldırmış duruyordu ve pelerinin ortası açıktı, bu da bana onun tam ön görüntüsünü fazlasıyla sunuyordu.

"Olamaz, çıplaklık zamanı mı?"

Cevap vermek için ağzını açtı. Keskin bir ses havayı yararak geçti. Açık ağzından bir arbalet oku fırladı, boynunun arkasından çıkan ucu yeşil bir yıldız gibi parlıyordu. Hava tısladı. İkinci ok göğsünü delip geçti. Üçüncüsü karnına, göğüs kemiğinin hemen altına saplandı.

Yeşil ışık bir kez titreşti, güneş ışığını yakalayan bir zümrüt gibi. Cıvatalar patladı.

Gökyüzünde yeşil bir sel patladı. Pencereden eğilerek uzaklaştım. "Onu neyle vurdu?"

"Galahad Beş savaş başlığı. Gallerlilerin devlere karşı kullanmak için bulduğu bir şey. İyi yumruk atıyor." Mauro ışığa karşı gözlerini kırıştırdı. "Cerberus olayından sonra bizden biraz almamızı istedi."

İşaret fişegi sonunda söndü. Erra'nın alaycı sesi sokaktan seslendi, "Tüm yapabildiğin bu mu?"

Olamaz. Pencereye doğru eğildim, Mauro da yanımdaydı. Sokakta, Torch pelerinin parçalarını omuzlarından çekti. Kumaş onun dokunuşuyla yeşil parlayan bir küle dönüştü.

Çıplak omuzlarını dikleştirdi ve ağzını açtı.

Bir büyü patlaması bana çarptı ve koruyucu büyüü bir gök gürültüsü gibi parçaladı. Pencere camı patladı. Dünya acı içinde bembeyaz oldu. Bina ayaklarımın altında titredi ve sarsıldı, koğuşun çöküşünün artçı şokundan titriyordu. Dişlerimi sıktım ve acıyla pençeleştim. Görüşüm netleşti. Önümde Mauro, parçalanmış pencerenin kırıkları arasında dizlerinin üzerine çökmüştü. Burnundan kan damlıyordu.

Sesini içine çekti ve yüzünü buruşturarak sendeleyerek ayağa kalktı. "Bir güç kelimesi."

"Evet." Muhtemelen "Aç ya da Kır" gibi bir şeydi. Pencereye baktım. Yarı saydam mavi bir duvar görüşü engelliyordu. Kılcal çatlaklar ölü koğuşu çatlatıyordu. Duvar bir saniye daha bir arada durdu ve rüzgârda eriyerek dağıldı.

Altı bin yaşındaki bir kadın tarafından söylenen güçlü bir söz böyle hissettiriyordu.

Erra'nın sesi neşeli bir şarkıyla binanın içinde yankılandı. "Bir küçük adım! İki küçük adım! Üç küçük adım! Merdivenlerden yukarı geliyorum, küçük sincap. Kendini hazırla."

Avcıyı kılıfından çıkardım ve koridora doğru yürüdüm. Arkamda Andrea giriş panelinden geçerek yere çömeldi.

Koridora açılan kapı menteşelerinden sökülerek açıldı ve Torch sahanlıkta belirdi. Çıplak vücudu kızgın, derin bir yakut ışıyla parlıyordu. Geniş bir metal tasma boynunu sıkıca kavramıştı. *Kafa kesme numaram suya düştü.*

O ölümsüzdü, ailemin kanından yapılmıştı. Bu bana bir şans verdi, küçük önemsiz bir şans, ama dilenciler seçilemezdi. Büyüyü kendime çektim.

Torch sol ayağını kaldırarak içeri adım attı. Ayak parmaklarından küçük kıvılcımlar çıktı. Ayağı yere değdi ve kıvılcımlar alevlere dönüşerek hızlı bir çağlayan halinde kol ve bacaklarından yukarı çıktı.

Mauro kendini hazırladı.

Alevler Torch'un çıplak göğsünü yaladı. Koridorun elli metresi aramızda uzanıyordu, her iki tarafta da dört ofis vardı. Büyüyü etrafımda dolaştırarak çekmeye devam ettim. *Bu doğru, onu yaklaştır, sevgili teyze.* Menzil ne kadar kısa olursa, etkisi de o kadar büyük olur.

Tatar yayı tıngırdadı. İkiz oklar Torch'un göğsünü deldi. Alev kılıflı elini sabırsızca sallayarak onları çıkardı. Andrea küfretti.

"Şirin," diye havladı Erra. "Benim sıram."

Ateş, Torch'un etrafında ısı ve ışıktan bir örtü gibi dönüyordu. Kollarını kaldırdı. Alevler parmak uçlarında dans etti.

Kocaman bir el beni geriye itti. Mauro kendini önüme attı. Gömleği yoktu. Sırtını ve göğsünü yoğun bir dövme duvarı kaplamıştı. Sanki Mauro'nun derisinin içinde eti lav haline gelmiş gibi, parlak kırmızı küçük çizgilerle parlıyor ve akıyordu. Önce sol ayağını, sonra sağ ayağını yere vurarak koridora çıktı, ayaklarını iki yana açtı, kollarını iki yanına kaldırdı.

"Çekil önümden!" Hırladım.

Mauro derin bir nefes aldı.

Torch'un kollarından bir ateş topu fırladı ve koridorda kükreyerek ilerledi. Mauro tek bir kelime haykırdı. "*Mahui-ki!*"

Dövmeler parlak kırmızıyla parladı. Alev duvarı Samoalı'nın beş metre önünde ikiz jetlere bölündü ve Mauro'nun sol taraftaki, Gene'in de sağ taraftaki ofisini vurdu. Mauro'ya dokunulmamıştı.

Ateş söndü. Meşale başını bir köpek gibi yana eğdi. "Bu da ne?"

Mauro homurdandı ve önce bir ayağını, sonra diğerini yere vurdu. Derisindeki kırmızı çizgiler alevlendi.

Bir başka ateş duvarı Mauro'ya çarptı ve bükülerek ofislere saptı. Mauro müthiş bir güce sahipti. Ama şimdi Torch'la aramda üç yüz kiloluk bir adam vardı ve o üç yüz kilo hiç kıpırdama belirtisi göstermiyordu. Koridor çok dardı. Sıkışmıştım.

"Mauro, yoldan çekil."

"Vur bana!" Mauro Meşale'ye kükredi. Doğru. Orada akıllı yaşam yok.

"Kendini hazırla." Meşale kollarını savurarak kollarının etrafında ateşten sarmallar oluşturdu.

Mauro'nun içinden geçemiyorsam, etraftan dolaşmalıydım. Dinlenme odasına daldım ve duvarı tekmeledim. Tekmemin altında eski ahşap tahtalar parçalandı. Bina sağlam tuğladandı ama iç mekânı ofislere bölen iç duvarlar tek tahtadan inceydi. Tekrar tekme attım. Tahta çatırdayarak kırıldı ve Mauro'nun ofisine girdim.

Koridorda Mauro kükredi, gerginlik dolu çiğ bir böğürmeydi. Omzumla yandaki duvara vurdum.

Mauro'nun bedeni yanımdan uçup gitti. Bir gümbürtü binayı sarstı - Mauro'nun sırtı Ted'in ofis kapısını yumrukluyordu. Ardından bir ateş duvarı geldi ve beni sıcaktan kavurdu. Andrea çığlık attı.

Önümdeki duvarı yırttım ve dar açıklıktan geçtim.

"Neredesin, whelp? Yine mi kaçtın, kurtçuk?"

Tahtalar gıcırdadı. Torch'u bana doğru götürüyordu. Karnına alacağım bir yara ona bir şey yapmazdı ve tasma boynunu kesmemi engelliyordu. Fazla seçeneğim yoktu. Eğer bu başarısız olursa, bizi canlı canlı yakacaktı.

Meşale kapının önünden geçti. Şimdi.

Odadan dışarı fırladım ve sol kolumu boğazına geçirerek sırtını kendime doğru çektim. Ateş derisine yayıldı. Avcıyı kaburgalarının arasından kalbine doğru kaydardım ve kulağına bir kelime fısıldadım.

"Hessad." Benim.

Dünya sarsıldı, topladığım tüm sihir bir anda benden koptu. Acı vücuduma yayıldı ve gözlerimden yaşlar aktı. Torch'un zihni önümde açıldı, kaynayan metal gibi sıcaktı. Onu sıkıştırdım, alevleri söndürdüm ve Erra'nın varlığının katı duvarına çarptım. Zihni beni yumrukladı ve ben sersemledim.

Zihninin muazzam gücü üzerimde yükseliyordu. Kimse o kadar güçlü değildi. Hiç kimse.

Babamın zihnine bakmak böyle bir şey miydi? Eğer öyleyse, hiç şansım yoktu.

Geri ittim, deve karşı bir sivrisinek gibi. Muazzam bir basınç bana sürtünerek acı veriyordu. Elimi avcının kabzasına kenetleyerek asıldım. Eğer kalbinde yeterince uzun süre tutabilirsem, bıçak ölümsüz dokuyu irine çevirecekti. Sadece dayanmam gerekiyordu.

Meşale dönerek beni ayaklarımдан kaldırdı. Ateş göğsümü yaladı. "Aileni utandırırıyorsun. Zayıf. Uyuz bir köpek gibi dövüşten kaçan korkak."

Acıya karşı dişlerimi sıktım ve zihnimle geri iterek alevleri söndürdüm. "Bu benim fikrim değildi. Seni yakalamıştım ve seni öldürebilirdim."

Sert parmaklar sol bileğimi kavradı ve çekerek kolumu yavaşça boğazından uzaklaştırdı. Gerildim. Kolunu kurtardığı an avcıyı dışarı çekecek ve sonra da işimiz bitecekti.

"Zihnimle güreşmeye cüret mi ediyorsun? Ben Plaguebringer'ım. Tanrılar geldiğimi duyduklarında kaçarlardı."

"Eğer ellerim meşgul olmasaydı, seni alkışlardım."

Avcı, hızla sıvılaştıran ölümsüz dokunun içinde hafifçe gevşeyen elimin altında gevşedi ve ben de onu yaranın daha derinlerine sapladım. Erra acı dolu sert bir sesle homurdandı.

"Bu acıttı mı? Peki ya bu?" Bıçağı büktüm.

Ateşli bir çekiç zihnime çarptı ve benden bir inilti kopardı. Meşale'den ısı fışkırdı. Etrafımdaki hava kaynadı. Bacaklarından ateş fışkırdı.

"Bu acıttı mı, whelp? Seni canlı canlı pişireceğim. Gözlerin sıcaktan patladığında seni öldürmem için bana yalvaracaksın."

Torch kendini geriye atarak beni duvara çarptı. Ona bir pitbull gibi asıldım. Birkaç dakika daha. O kadar da acımadı. Sadece birkaç dakika dayanmak zorundaydım.

Erra diğ er duvara çarptı. Sırtımda bir Şey atırdadı.

Ted'in ofisinden karanlık bir Şekil fırladı ve bize doğru koşmaya başladı.

Erra onu gördü.

Alevler koridoru doldurdu. G remiyordum. Nefes alamıyordum.

Devasa siyah bir köpek ateşin içinden fırladı. Mavi ateşle parlayan gözler ve fildişi dişler gördüm. Yaratık Torch'a çarptı.

Zihinsel savunmam titredi. İŞim bitmişti.

Dev köpek dişlerini Torch'un koluna geçirdi ve asıldı. Torch onu bir teriyerin fareyi salladığ  gibi salladı ama köpek ona yapıştı ve onu aşağıya sürükledi.

Ateşin içinden ikinci bir Şekil fırladı, bu solgun ve benekliydi. Dengesiz mavi gözler, ne sırtlan ne de insan olan, ama ikisinin kusursuz bir karışımı olan bir yüzden bana bakıyordu. Andrea pençelerini Torch'un karnına gömdü. Yere düştük, Torch altta, ben  stteydim.

Dünya acı içinde boğuldu, boğuk hırıltılara dönüştü.

Avcının kılıcının altındaki et gevşedi. Kılıcı vıcık vıcık olmuş ölümsüz kalbe doğru zorlayarak gerildim. Bıçak kaburgalara çarptı ve koyu renkli bir sıvı püskürterek dışarı fırladı. Hortlak kanı dudaklarıma sıçradı ve acısı cennet gibi geldi.

"Seni öldüreceğim," diye homurdandı Erra. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağım-" Ayağ mı Torch'un boynuna vurarak nefes borusunu ezdim.

Zihnimdeki korkunç baskı yok oldu.

Gözlerimi kapattım ve uzun bir an boyunca süzüldüm. Acının yokluğ  mutluluktu.

Ve sonra bir ağrı kollarımı kemirdi. Gözlerimi açtım.

Meşale'nin karnından zarif bir yaratık yükseldi. Minyon, orantılı, zarif uzun uzuvları ve iyi Şekillendirilmiş kafasıyla insan ve sırtlanın m kemm l bir karıŐımıydı. Uzun penelerle donanmış ellerine koyu kan bulaşmış, benekli  n kollarını dirseğ ne kadar boyamıŐtı.  fkeden kıpkırmızı olmuş gözleri, insan yüzüne kusursuzca akan karanlık bir ağızdan bana bakıyordu.

Beni kurtarmak için değ ŐmiŐti.

Andrea'nın koyu renk dudakları titreyerek diğ lerinin sivri uçlarını gösterdi. "Allah kahretsin."

Torch'un cesedini tekmeleyerek üzerimden düşürdü ve tekrar tekmeleyerek duvara çarpmasına neden oldu. "Seni kaltak! Anasını siktiğimin orospusu."

Oturdum ve küfürler savurarak vücudunu fırlatıp atmasını izledim. Yarı bouda olduğu için öfkeyle dövüşüyordu. Öfkesini ne kadar çabuk dışa vurursa, o kadar çabuk sakinleşip eski haline dönebilirdi.

Devasa siyah yaratık yanıma uzandı ve ayağımı yaladı. "Grendel?"

Yumuşakça sordum.

Cehennem köpeği Grendel'i andıran bir şekilde usulca sızlandı.

Saldırgan kanişim, parlayan gözleri ve tüylü kürküyle kocaman siyah bir taziye dönüştü. Figürler.

Işık doğdu. Kara Köpek. Tabii ya. Pek çok kültürden gelen eski bir efsaneydi ve kimse nereden geldiğini tam olarak bilmiyordu. Parlak gözlü dev Kara Köpeklerin geceleri dolaştığına dair hikâyeler özellikle Birleşik Krallık ve Kuzey Avrupa'da yıllarca dilden dile dolaşmıştı. Kimse ne olduklarını tam olarak bilmiyordu, ancak yakalandıklarında "fera", yani hayvan büyüsü olarak tarandılar. Hayvan büyüsü çok soluk bir sarı olarak kaydedildi. Sağlık görevlileri tarama yaptığında, tarayıcıları bunu algılayamamış olmalı.

Andrea birkaç adım öteden homurdandı. Grendel yine mızımızlandı ve beyzbol topu büyüklüğündeki burnunu elime sokmaya çalıştı. Etrafımızdaki ofis alev alev yanıyordu.

Onu yine yenmiştik. Üç ölümsüz öldü. Dört tane kaldı.

BÖLÜM 24

yarısını vuran SAVANNAH HURRİKANINI ÇAĞIRMAK İÇİN

Birkaç yıl önce Doğu Yakası'nda "hafif bir esinti" hafif kalırdı. Ted Moynohan'ın çok kızgın olduğunu söylemek, suç oranlarını küçümsemek olur.

Koridorun ortasında durmuş, Tarikat'ın ofisi olan dumanı tüten vıcık vıcık harabeyi inceliyor ve tehlikeli bir yoğunlukta öfke saçıyordu. Andrea'nın öfkesi dindikten sonra eski haline döndü. Bir ileri bir geri gidip gelmek onu oldukça yıpratmıştı. Yangının üzerine kar ve su döktük ve sonuç hiç de hoş değildi. Koğuş çöktüğünde tüm pencereler kırılmıştı ve buz gibi rüzgâr binanın içinde uğuldayarak gevşek kâğıtları savuruyordu.

Erra'nın kimliğini genel hatlarıyla ortaya koymuş ve raporunu hazırlamıştım; şanslıydım ki dişlerimin arasından yalan söyleme konusunda epey tecrübeliydim. Mauro dövüşün büyük bölümünde baygındı. Şimdi koridorun ortasında oturmuş, kar dolu bir bezi kafasındaki şişliğe bastırıyordu. Herhangi bir bilgi vermek için acelesi yok gibiydi.

Ted hiçbir şey söylemedi. Ofiste ölü bir sessizlik hakimdi; bu sessizlik genellikle gecenin ikisinde, şehir derin bir uykuya daldığında ve canavarlar bile dinlendiğinde ortaya çıkan türden bir sessizlikti.

Alev geciktirici halı ve metal mobilyalar işini yapmıştı. Bina ayakta kalmıştı ve ofisteki hasar çoğunlukla kozmetikti. Ancak Tarikat'a verilen zarar çok büyüktü. Şövalyeler dokunulmazdı. Birini yaralarsanız diğerleri kapınıza dayanır, dünyanın sonunun geldiğini düşünmenize yetecek kadar büyü ve çelik fırlatırlardı. Erra Bölüm'e, Tarikat'ın evine girmiş ve onu harap etmişti. Ted hızlı ve sert bir şekilde karşılık vermeliydi.

"Sorun şu ki, Erra'nın bundan sonra nereye saldıracağını bilmiyoruz," dedim. "Seçimi ondan almamız gerekiyor. Üç ölümsüzünü öldürdük. O

bunu bir hakaret olarak görüyor ve çok kibirli. Doğrudan bir meydan okumaya karşılık verecektir. Şehrin dışında, güzel ve özel bir yer seçelim."

Basit bir plandı, ama basit planlar bazen en iyi sonucu verirdi.

Arkamızda bir şey gümbürdedi. Duvarın bir bölümü yere düştü. Ted ona ters ters baktı.

Ofisimde telefon çaldı. Açtım. "Kate-"

Brenna'nın boğuk sesi "Yardım edin," diye haykırdı. "Bize yardım edin ..."

Uzaktan gelen bir çığlık telefonda yankılandı ve ardından bir homurtu geldi. Bağlantı kesme sinyali kulağımı tırmaladı.

Olamaz.

Telefonu bıraktım ve kapıya yöneldim.

"Daniels!" Ted'in sesi bir kırbaç gibi

şakladı.

"Sürü'nün ofislerinden biri saldırı altında. Gitmem gerekiyor." "Hayır."

Durdum.

Ted donuk gözlerle bana baktı. "Sen buraya aitsin. Eğer gidersen, o zaman değilsin."

"İnsanlar ölüyor. Beni yardım için aradılar."

"Biz insanız. Onlar değil. Size burada kalmanız için doğrudan emir veriyorum."

Arkasındaki Andrea'ya baktım. Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Yüzü kansızdı.

Brenna'nın boğuk sesi hafızamda yankılandı.

Uğruna çalıştığım her şey, Greg'in mirasını yaşatmak için yaptığım ve başardığım her şey... Ama bunların hiçbirisi tek bir cana bile değmezdi.

"Daniels, eğer bunu yaparsan, işimiz biter. İkinci bir şans yok, affetmek yok.

Tamamdır."

Parmaklarım boynumdaki kordonu buldu. Acımasız bir sarsıntıyla kopardım, kimliğimi yere attım ve dışarı çıktım.

KARLA KAPLI ŞEHİR YANIMDAN GEÇİP GİTTİ. İlkinin yakalamıştım. atlısını gördüm, onu eyerinden indirdim ve atını çaldım, dörtmala uzaklaşırken arkamdan vurulmamam için bunun faturasını Order'a kesmesini söyledim.

Köşeyi son sürat döndük. Kurt Evi göründü. Dali'nin Prowler'ı sokağın ortasında bekliyordu. Yanında durmuş, binaya bakıyordu, küçük bedeni kaskatı kesilmişti.

Beni duydu ve dönüp bana baktı. Ağzı açıldı.

Bir ceset, cam parçalarından oluşan bir çağlayan halinde ikinci kat penceresinden fırladı. Ne insan ne de hayvan olan grotesk bir şekil havada süzülüyordu, devasa pençeleri parçalamaya hazırды. Şekil arabanın üstüne düştü ve Dali'ye çarparak gırtlaktan gelen bir hırıltıyla onu ayaklarından yere düşürdü.

Dizginleri çekerek atımı yavaşlatmaya çalıştım. At çığlık attı.

Çarpık, bükülmüş, rastgele kürk parçaları ve açıkta kalan kaslarla kaplı canavar Dali'yi yere yapıştırdı ve siyah pençeleriyle onu pençeledi. Dali kollarını havaya kaldırarak boğazını korumaya çalıştı.

Atımdan atlardım ve koşarak yere düştüm.

Karlara kan sıçradı, beyaza karşı şok edici bir kırmızılıktaydı. Dali'nin yüksek sesi histerik bir çılgınlıkla çığlık attı. "Dur, benim, benim!"

Her şeyimi ortaya koyarak bir yan tekme attım. Ayağım canavarın yan tarafına çarparak onu geriye savurdu. Yaratık yuvarlandı ve dört ayak üzerine fırladı.

Eğer savaşçı formunda bir şekil değiştiren ise, şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsüydu. Sol kolu çok kısıydı, leğen kemiği çok öne eğikti, alt çenesi dişlerle dolup taşarak yana doğru çıkıktı. O korkunç çenenin üstündeki yüzü neredeyse insandı. Yeşil gözleri bana dik dik bakıyordu. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. O yüzü dün görmüşüm, bana gülümsüyordu.

"Brenna?"

Brenna'nın deforme olmuş ağzından vahşi bir hırıltı döküldü. Kadın titriyordu. Vücudunu boydan boya kesen yaralardan siyah irin ve kan sızıyordu, sanki derisi yer yer rastgele patlamış gibiydi.

Dali karda kanlı izler bırakarak kışının üzerinde geri geri koştu, ta ki kafasıyla arabaya çarpana kadar. "Brenna, benim! Benim. Biz arkadaşız. Lütfen yapma."

Brenna yine hırladı.

"Brenna, bunu yapma." Ona doğru bir adım attım.

Brenna'nın gözleri, saldırmak üzere olan bir yırtıcı hayvanın sarsılmaz odaklanmasıyla Dali'ye sabitlendi.

"Lütfen, lütfen yapma." Dali arabaya daha sıkı bastırdı. "Lütfen!" Brenna saldırdı.

Parçalanmış bedeni sanki kanatları varmış gibi karın üzerinde uçuyordu. Brenna ya da Dali. Düşünecek zaman yok.

İleri atıldım ve sırtını kestim. Avcı eti keserek Brenna'nın hücumunu yarıda kesti. Havada döndü ve bana çarptı. Kocaman çenesi bacağıma yapıştı ve uyluğumu acıyla kavurdu.

"Hayır!" Dali çığlık attı.

Tekrar kestim, omurgasını yarıp geçtim.

Brenna'nın dişleri serbest kaldı. Çılgın bir kuklacının iplerine asılmış bir kukla gibi sarsılarak kara çakıldı. Korkunç ağzından kan ve tükürük fışkırdı. Hırladı ve havayı tekrar tekrar ısırdı, görünmez düşmanlarını dişleriyle parçaladı. Arkamda Dali kontrolsüzce hıçkırıyordu.

Avcıyı kaldırdım ve indirdim. Kılıç Brenna'nın göğsünü deldi. Bıçağı bükerek kalbini parçalara ayırdım. Kafamın içinde Brenna'nın sesi, "Merak etme Kate, seni düşürmeyeceğim," diyordu.

Brenna çırpınmayı bıraktı. Gözlerindeki parıltı söndü.

Dali tutarsız küçük sesler çıkararak inledi.

Acı dolu bir hırıltı sokakta yankılandı. Slayer'ı serbest bıraktım ve binaya doğru döndüm. Pençeli bir kol kapının yanındaki birinci kat penceresini tırmalıyordu. Kalın parmaklar camın üzerinde kayarak kanlı izler bıraktı.

Lanet olsun.

Dali'yi tuttum ve ayağa kaldırdım. "Dali! Bana bak."

Vahşi gözlerle baktı. "Biliyordum, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, arabayı sürdüm ve doğru kokmuyordu-"

"Arabaya bin. İki blok aşağı git, fırına gir ve Keep'i ara. Ne olursa olsun dükkândan ayrılma. Anladın mı?"

"Oraya girme!"

"Gitmek zorundayım. Eğer dışarı çıkarlarsa, birini öldürebilirler."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Elinin tersiyle yüzünü sildi. "Ben lanet bir kaplanım."

Kan görünce midesi bulanana, vejetaryen, şaşı, yarı kör bir kaplan. "Hayır. Arabaya binip Curran'ı aramanı istiyorum. Lütfen."

Başını salladı.

Onu serbest bıraktım. "Git."

Bir an sonra Prowler caddeden aşağı yuvarlandı. İzlerinin üzerine bastım. Evin kapısı siyah bir ağız gibi ardına kadar açılmıştı.

Kapıyı parmak uçlarımla iterek açtım.

On adım ötedeki halının üzerine bir ceset yayılmıştı. Lime lime olmuş kıyafetlerin arasında yatıyordu ve siyah irinle lekelenmişti. Koridoru acı bir koku doldurdu,

Çürümeye bırakılmış tavuk eti kokusu gibi.

Daha önce şekil değiştirenlerin gümüşle vurulduklarında gri renkte kanadıklarını görmüştüm. Gümüş Lyc-V'yi öldürüyor ve ölü virüs griye dönüyordu. Kanamanın siyah olması için Lyc-V'nin vücutta rekor sayıda bulunması gerekiyordu. Sadece luplar bu kadar çok virüs taşırdı.

İçeri adım attım. Halı ayak seslerimi bastırdı. Yukarıda bir şey gümbürdedi.

Yavaş ve sakın.

Cesede ulaştım. Yüzüstü yatıyordu. Sirtında katranı andıracak kadar koyu, yapışkan bir likörle dolu koyu lezyonlar vardı. Çürük kokusu havayı boğuyordu. Öğürdüm ve ayağımla cesedi dürttüm. Baş sallanıyordu. Görmeyen süt rengi gözler tanımadığım bir yüzden bana bakıyordu. Ölmüştü.

Uzun koridorda ilerlemeye devam ettim.

Sağ oda, temiz.

Sol, temiz.

Sağ, temiz.

Mutfak.

Ocakta bir tencere kaynadı. İki şekil değiştiren hareketsiz yatıyordu. Biri masanın üzerine yayılmıştı, değişimin ortasındaydı, vücudu kürk ve deri yığınınına dönmüştü. Deforme olmuş uzuvları masaya yapışmış, kemikleri açığa çıkmış, yırtılmış kasları yeşil masa örtüsüne irin sızdırıyordu. Boynundan çıkan bir şef bıçağı onu masaya sabitlemişti.

Diğer ceset masanın altında, soyulmuş patates parçalarıyla dolu yerde yatıyordu. Göğsünde kocaman bir yarık açılmıştı, uzun yırtıklar vardı - pençe darbesi. Aynı siyah irin dudaklarından akarak çenesini boyuyordu. Mide bulantısı içimde kıpırdandı.

Sahne kafamda canlandı: Sağdaki şekil değiştiren masanın üzerinden atlıyor, patates doğrayan adama saldırıyor. Hedefi göğsüne bir darbe alıyor, bıçağı saldırganın boynuna saplıyor ve düşüyordu.

Merdiven boşluğuna doğru ilerledim. Üst kata mı, alt kata mı, bodruma mı?

Yana doğru eğildim. Kan, yukarıdaki sahanlığın yeşil duvar kağıdını lekeliyordu. Yukarı.

Eski merdivenler ayaklarımın altında gıcırdadı. Koştum ve duvara yaslandım. Kısa boğuk homurtular sessizliği sabit bir ritimle bozuyor, her homurtunun ardından cama vuran çivilerin gıcirtısı geliyordu. Koridoru kontrol ettim.

Karanlığın içinde, sağ tarafta, parçalanmış ceset yığınının üzerine bir şey çömelmiş, kanlı pençeleriyle eti kazıyordu. Yaratık bir cesede vurdu ve deforme olmuş elini cama sildi. Pençeler camı çizdi. *Çığlık*.

Koridora çıktım.

Screech.

Screech.

Canavar bana baktı. Bir kız. Julie'den biraz daha büyüktü. Soluk koyu gözleriyle bana baktı, ağzından kan ve siyah katranlı irin akıyordu.

Yüzü neredeyse mükemmel bir insandı. Ama geri kalanı değildi. Uzuvarları çok fazla çıkıntı yapıyor ve büyük ellerle son buluyordu. Gri kurt kürküyle kaplanmış omurgasında bir kamburluk vardı. Göğsü içbükeydi ve kaburgaları derisini deliyordu.

"Acıyor," dedi.

Yürümeye devam
ettim.

"Acıyor." Elini yanındaki kadının karnında biriken kana daldırdı ve cama sildi. *Çığlık*.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla üzerime atladı. Sola doğru kaçtım ve yan tarafını kestim. Duvardan sekti, döndü ve bana doğru hamle yaptı. Bıçağı çevirdim ve karnından kalbine doğru kestim. İnsan dişleri ağzımdan bir santim ötede kırıldı. Pençeleri omzumu kavradı ve bıçağımın üzerine yığıldı, hayatı kan kaybediyordu.

Çocuğu kılıcımdan nazikçe ittim ve yoluma devam ettim.

Cesetler birbiri ardına koridora saçılmıştı, hepsi de Jim'in ofisine açılan sağlam kapının yarı aralık durduğu koridorun sonuna bakıyordu. Buradan kaçmış ve başaramamış olmalılar. Tanıdığım birini göreceğimden korkarak yürürken yüzleri kontrol ettim.

O her neyse ön kapıdan içeri girdi. İlk şekil değiştiren olduğu yere yığıldı. Saldırgan mutfığa girdi ve üst kata yöneldi. Birinci kattaki ve bodrumdaki şekil değiştirenler gürültüyü duymuş ve saldırganın peşine düşmüş olmalılar. Brenna ve öldürdüğüm çocuk dahil dokuz kişi öldü. Jim sorun çıkacağını düşünerek sayılarını artırmış olmalı. Hepsi davetsiz misafirin peşinden gitti. Çok geç olana kadar kimse dışarı çıkmaya çalışmadı.

Kapının arkasından boğuk bir gümbürtü geldi. Kapıyı iterek açtım.

Kırık dökük mobilyaların ve kâğıt yığınlarının arasında çıplak bir adam oturuyordu. Bileğim kadar kalın bir zincirle yerdeki bir çiviye tutturulmuş metal bir kelepçe bileğini sıkıyordu. Lup zinciri - her sürü evinde bir tane vardı.

nnde bükülmüş uzuvlar ve yaralardan oluşan bir karmaşa uzanıyordu. Sol tarafta, duvarda asılı duran bir kadın şekil değiştirici, bir kılıçla tahtalara ivilenmişti.

Çıplak adam bana baktı. Yağlı bir parlaklık, zayıf vücudunun üzerinde gergin duran derisini kayganlaştırıyordu. Gözleri eski idrarın donuk sarısıydı. Etrafında çürümüş tavuk kokusu dönüyordu.

"En sevdiğim yeğenim," dedi Erra'nın sesi. "Bunu ancak sen daha iyi yapabilirsin.

Venom'un partisine hoş geldiniz."

Venom'un önündeki ceset hareket etti.

"Yine mi sen?" Hortlak, şekil değiştirene bir tahta parçası sapladı ve ikinci darbe için çekip çıkardı.

Cesedi bacaklarından tuttum ve bana doğru, onun ulaşamayacağı bir yere çektim. "Artık çok geç." Erra homurdandı.

şekil değiştirenin bedeni ellerimde titredi. Siyah ikor sızıyordu. Diz çöktüm ve parlak kızıl saçları gördüm. Dingo, Jim'in adamlarından biri. Olamaz.

Dingo'nun sol gözünün olduğu yerde kanlı bir delik açılmıştı. Sağ gözü, yüzünün parçalanmış dağınlıklığına rağmen sade bir şekilde bana bakıyordu. "Onu zincirle yakaladım," diye fısıldadı.

"Sen yaptın," dedim ona.

Sesi boğuk, acı dolu bir iniltiydi. "lyorum. ldr beni."

Kılıcımı kaldırdım, indirdim ve artık canı yanmıyordu.

"İğrenç," dedi Erra Venom'un ağzından.

Artık ikimiz de glmyorduk. "Bu insanlar benim arkadaşlarımdı. Bana onları ldrttn. Bana bir çocuğu ldrttn." Kafamın içinde hâlâ Brenna'nın sesini duyabiliyordum.

"Sızlanmayı bırak. Korkaklara tahammülüm yok."

Ayağa kalktım ve dolabın kapağını açtım. Teknoloji ve sihir bir ileri bir geri dans ederken, çoğu insan yedekleme için her zaman işe yarayan şeylere bağlı kaldı.

Kağıtlar, kutular, ilgi çekici bir şey yok. Sağ taraftaki daha küçük dolaba geçtim. "Neden kadınları hedef almadığını anladım."

"Kadınlar gelecektir. Bir erkek bir ulusun efendisi olabilir ama kadınları öldürürseniz bir halkı öldürürsünüz."

"Hayır, öyle değil. Sen orduları yıkmak için eğitildin. Eski orduların çoğu kadınlardan oluşmuyordu."

"Şaşırsınız," dedi Erra.

Hâlâ dörtte üçü dolu olan cam bir galon gazyağı sürahisi köşede duruyordu. Onu çıkardım ve kapağını kapattım.

"Neden bacağını kemirip kaçmıyorsun?" diye sordum.

"Ve sefaletini kaçırmıyorsun?"

"Bunu kaçırdığınıza sevineceğinizden eminim. Eğer ölümsüz oyuncağını kaybedersen, kanını emecek başka bir beden aramak zorunda kalacaksın. Kaçmadın çünkü ayağını çiğnetmek sana acı verecekti. Ve sen acıdan hoşlanmazsın."

Ölümsüzlere doğru yürüdüm.

Venom bana saldırdı. Yanından sıyrıldım ve boğazını elimle yakaladım. Parmaklarım tenine dokundu. Erra'nın zihnine zaten bir kez dokunmuştum. Onu tekrar bulmam bir saniyeden kısa sürdü. Onu yakaladım ve gazyağını Venom'un kafasına boşalttım. Venom döndü ve karnıma bir tekme attı. Bıraktım ve geri çekildim, ulaşamayacağı bir yere gittim, teyzemin zihnine yapıştım ve onu Venom'un bedenine zincirledim.

"Sana bir sorum var."

"Ve?" Erra homurdandı.

Zihnimde korkunç bir baskı oluştu. Dişlerimi sıktım. "Benden daha uzun süre dayanabilir misin?"

Cebimden bir çakmak çıkardım, çaktım ve Venom'a fırlattım. Alevler kabardı, derisini yaladı.

Erra çığlık attı. Zihni benimkini yakaladı ve bir köpeğin öldürmek istediği bir fareyi salladığı gibi salladı. Sahip olduğum her şeyle asıldım. Bu evden geçebilmek için ezmem gereken öfkenin her zerresiyle. Brenna'nın kanının kara sıçramasını izlerken duyduğum suçluluğun her damlasıyla. Hepsini Erra'nın zihnine akıttım ve onu Venom'a bağladım.

Yan, kaltak. Yan.

Hava yanık saç ve kömürleşmiş yağ kokuyordu. Venom kuduz bir köpek gibi zincirinin üzerinde çırpınıyordu.

"Seni lime lime edeceğim!"

"Acıyor mu? Acıdığını söyle."

Isı ve acı, beyaz sıcak şeritler halinde zihnimi sardı ve sıktı. Gözlerim yaşlarla doldu. Zehir bir insan mumu gibi yanıyordu ve ben

Erra'nın zihnine.

Şeritler bıçaklara dönüştü ve beni keserek parçalara ayırdı. Kendimi çözülürken hissettim, sanki zihnim iplik iplik yok oluyordu. Damarlarımın bedenimden çekilip alındığına dair absürt bir görüntü önümde belirdi. Acıyordu. Yüce Tanrım, çok acıyordu.

Ama yangın ona daha çok zarar verdi.

Erra bir köpek gibi uludu. "Seni parçalara ayıracağım ve kemiklerindeki iliği emeyeceğim. Seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağım. Kanını saklayamazsın, her yerde tanırım. Seni takip edeceğim. Seni tanıyan herkesi öldüreceğim ve sana onların ölümünü izlettireceğim. Bunun bedelini ödeyeceksin. Ödeyeceksin!"

Baskı zihnimi sıfıra indirdi. "Sızlanmayı bırak." Venom yere düştü.

Zihnimde bir ışık patladı, bir ustura gibi-
keskin bir yıldız. Kanımın tadına baktım, burnum kanıyordu.

Kelimeleri ağzımdan çıkarmak uzun zaman aldı ve bulanık çıktılar. "Ölüm şoku. Bir Ölülerin Efendisi'nin yönettiği bir vampir, onun zihnini bırakamadan öldüğünde başına gelen budur. Hortlaklarınızı kalbinize o kadar yakın tutuyorsunuz ki, hırpalandıklarında canınız acıyor.

."

"Bırakın beni!" diye bağırdı teyzem.

"İşte böyle ölürsün," dedim ona. "Bu ölümsüz et parçasına zincirlenerek."

"Benimle birlikte öleceksin," diye hırladı.

Acı kafatasımı ezdi. Duvara doğru yığıldım. Düşüncelerimin parçaları korkmuş tavşanlar gibi ileri geri savruluyordu. "... buna değer ..."

Kısa bir şekil hızla odaya girdi. Odaklandım. Koyu renk kıyafetler. Çivit rengi peçe. Tarikat'a giderken bazı serserilerin elinden kurtardığım yaşlı kadın. Bu da neydi böyle?

Cesetlerin üzerinden atladı ve yanıma indi.

Erra acı içinde çığlık attı.

Yaşlı kadın elini yukarı kaldırdı. Kısa bir mızrak alevlerin ışığında parlıyordu. Siyah gözleri bana dik dik baktı. "Buna bir son veriyorum. Bırak şimdi."

Onunla savaşacak gücüm yoktu. Tüm gücümü Erra'yı yerinde tutmak için harcamıştım. "Yapma."

Mızrak kadının elinde döndü. Mızrağı çevirdi ve ucunu solar pleksusuma sapladı. Diyaframımın altında patlayan acı beni dizlerimin üstüne düşürdü. Zihin bağlantısına tutunmaya çalıştım ama elimden kaydı. Basınç kayboldu. Teyzem serbest kaldı.

Venom son bir kez sarsıldı ve öldü.

Bir daha olmaz.

Ayağa fırladım ve ona saldırdım. Karşı koymak için hiçbir hamle yapmadı. Onu duvara çarptım. "Neden?"

Gözlerine kırmızı bir parlaklık yayıldı. Elmas şeklindeki göz bebekleri bana bakıyordu. "Seni korumak zorundayım. Bu benim işim."

Duvar patladı. Yedi metrelik bir canavar odaya girdi, kürkü koyu renkti, gözleri insan yüzü ve kurt ağzının kabus gibi birleşiminden yeşil renkte parlıyordu. Daha küçük şekiller odaya akın etti.

"Eşini koru!" diye hırladı kurt adam Jennifer'ın sesiyle. "Odayı emniyete alın!"

Pençeler beni sıkıştırdı ve odadan dışarı, başka bir şekil değiştirenin bekleyen ellerine fırlattı.

BASAMAKLARDA OTURDUM VE ŞEKİL DEĞİŞTİRİCİLERİN TAŞIMASINI İZLEDİM

Evin dışındaki cesetler. Jennifer yanıma oturdu.

Kendimi boşlukta ve yorgun hissediyordum. Eğer duvar beni desteklemeseydi, yere yığılacaktım. Yeterince konsantre olursam parmaklarımı oynatabilirdim. Konsantre olmak acı veriyordu.

Kate Daniels, ölümcül kılıç ustası. Seçiren serçe parmağımdan kork.

Genç bir kadın şekil değiştiren, şekilsiz bir bedeni evden dışarı taşıdı. Daha açık renk saçlarıyla Brenna'ya biraz benziyordu ama o yaşıyordu ve Brenna ölmüştü çünkü onu ben öldürmüştüm.

"Küçük bir kızı öldürdüm," dedim.

Kurtadam-Jennifer yanımda kıpırdandı. "O benim kız kardeşimdi." O kadar uyuşmuştum ki, sözlerini algılamam bir dakika sürdü.

"Gitmelerine izin vermezdim." Jennifer'ın sesi doğal olmayan bir şekilde sakindi. "Tahliyeyi geciktirdim. Çünkü orası bizim evimizdi. Biz kurtlarız. Kendi inimizden kovulamayız. Şimdi Naomi öldü."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Jennifer bana döndü. "Onu yaktığında canı acıdı mı?" "Evet."

"Bu yeterli değil." Jennifer karların üzerine serilmiş cesetlere baktı.

"Hayır. Onu öldürmek istedim ama o beni durdurdu."

İkimiz de kadına baktık. Karda bağdaş kurmuş oturuyordu, mızrağı kucağındaydı. Dört kurt adam onu izliyordu.

"Naomi on iki yaşındaydı," dedi
Jennifer. Julie'den bir yaş küçüktü.
Alfa dişi bana döndü. Gözleri ıslaktı. "Onu öldürdüğün için senden nefret ediyorum."
Kulübe hoş geldin.
Sürü ciplerinden oluşan bir karavan park alanına girdi.
"Canın yanıyor ve birinin canını yakmak istiyorsun ama kim olduğu umurunda değil," dedim. "Çünkü canını yakmak seni daha iyi hissettirecek."
"Evet."
"Olmayacak. Bran öldükten sonra düzinelerce fomorian öldürdüm. Faydası olmadı." "Ben sen değilim," dedi.
"Hepimiz insanız," dedim ona.
Bir kol beni sardı. Kalbim göğsümden fırlamaya çalıştı.
Curran beni kendine çekti ve alnımdan öptü.
"Sana bir zil takacağım," dedim ona. "Böylece biraz uyarı almış olacağım."
Yüzüme baktı. "İyi misin?"
"Brenna ve Jennifer'ın küçük kız kardeşini öldürdüm. Ve Dingo'yu. Bunun dışında harikayım. Her şey çok güzel."
"Doğru." Jennifer'a baktı.
Donup kalmıştı.
"Arabalar geldi. Adamlarınızı yükleyin. Daniel sizi kalede bekliyor." Bana döndü. "Yürüyebilir misin yoksa seni taşıyayım mı?"
Beni bir yere taşımasına izin verirsem lanetlenirdim. Ayağa kalktım. Bacaklarım biraz titredi ama dayandı. Yan yana Pack Jeep'e doğru yürüdük. Yolcu kapısını açtı ve ben de bindim. Son talimatları verdi ve yola çıktık.

KALE MERDIVENLERDEN YAPILMIŞTI. VE DAHA FAZLA MERDIVENDEN. Ve sonra

Daha fazla merdiven. *Tırmanmaya devam et. Bir adım sonra diğer adım.* Brenna'nın kalçamdaki ısırığı yanıyordu. Ciğerlerim golf topu kadar büzüşmüştü.

Lanet merdivenlerde yığılıp kalmayacaktım. Ne kadar yükseğe çıkarsak o kadar çok insan durup bize bakıyordu ve lanet olası Keep'in yarısı bizi izlerken bayılmayacaktım.

"Bir kat daha," diye mırıldandı
Curran. Dişlerimi sıktım.

Adım, adım ve adım. Özel koridorundan önceki sahanlık. Başardım.
Curran'ın odasına girişı engelleyen kapı açıldı. Derek içeriden aralık tuttu.
Curran bizi takip eden küçük şekil değiştiren grubuna döndü. "Gidin."
Gözümü kırptım ve merdivenler terk edilmişti. Eskortumuz rekor bir hızla
ortadan kaybolmuştu.

Curran beni aldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kimse seni görmeyecek. İtibarın sağlam. Sadece sen ve ben varız."

Derek'e baktım.

"Hiçbir şey görmemiş," dedi Curran, beni kapıya doğru götürürken.

"Ben hiçbir şey görmedim," diye onayladı Derek ve kapıyı sürgüyle
kapattı.

Kollarımı Curran'ın boynuna doladım ve beni spor salonunun ve
bimbo odasının önünden geçirerek başka bir merdivenden odalarına kadar
taşımasına izin verdim.

"Nereye?" diye sordu.

Sol tarafta geniş gri bir kanepenin bulunduğu bir oturma odası bekliyordu.
İleride yatak odasına açılan bir kapı vardı. Sağ tarafta başka bir kapı vardı.

"Banyo," dedim.

Beni sağ taraftaki kapıdan geçirdi. Kocaman bir küvet odanın çoğunu
kaplıyordu.

Sıcak su. Cennet.

"Banyo yapmamın bir sakıncası var mı?"

Beni yavaşça yere indirdi. "Sana bir şey getireyim mi?"

Başımı salladım ve soyunmaya başladım. Küvete girdiğimden emin olmak
için bekledi ve gitti.

Oturdum ve suyu o kadar sıcak akıttım ki neredeyse kaynıyordu.
Köprücük kemiğime kadar su dolu olmasına rağmen küvette hâlâ bir buçuk
metrelik bir boşluk vardı.

Bir süre sonra Curran elinde buzlu bir bardak suyla içeri girdi. Küvetin
yanına oturdu ve elini alnıma koydu.

"Ateşin var."

Başımı salladım. "Brenna beni ısırđı."

Venom'un zehri çok güçlü olmalı. Lyc-V virüsü çoğalmış olmalı.

koymak içinde kayıt sayılar çalışıyor için karşı
o, yapmak ve

Şekil değiştirenler sıfırdan tam bir loup'a dnüşür. Louplar çok bulaşıcıydı ve Brenna'nın tükürüğünden yüksek dozda Lyc-V almıştım.

"Önemli bir şey değil. Vücudum bir ya da iki saat içinde onu yakar."

Curran başını salladı.

Muhtemelen bunu söylememeliydim.

Suyu aldım ve yudumladım. "Neden her şey bu kadar büyük?" "Küvet benim canavar formuma göre boyutlandırıldı."

Gülümsedim. "Bir aslan olarak banyo yapar mısınız?"

"Bazen. Kurtlar, Kurt Evi'nin bodrumunda kendilerinden birini buldular. Görür görmez onlara saldırdı. Bunu Jennifer mı söyledi?"

Suçluluk duygum konusunda bana yardımcı olmaya çalışıyordu. "Biraz meşguldü. Küçük kız kardeşini öldürmüştüm ve o da kendini toparlamaya çalışıyordu."

Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Başka seçeneğim yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Jennifer bile biliyordu. Ama bunu bilmek hiçbirimizi daha iyi hissettirmiyordu.

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?" diye sordum. Başını salladı.

Yan tarafa kaydım. Kıyafetlerini çıkardı ve benimle birlikte küvete girdi. Göğsüne yaslandım, kolunu bana doladı ve sıcak suyun içine battık.

"Yaşlı kadın nerede?" Ben sordum.

"Alt katta bir loup kafesinde. Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" "Hayır."

Gözlerimi kapattım. Kenarda duran şişşelerden birinden küvete köpüren bir şey dökmüştüm ve şimdi Irish Spring gibi temiz ve sabunlu kokuyordu. Tek bildiğim, bu şeyi yeleleri için kullandığı ve benim de onun bir aylık şampuanını tüketmiş olduğumdu.

Tabii ki şansım yaver gitti ve pire sosu dolu bir küvetin içinde oturuyorduk. Curran'ın teni yanağımın altında sıcacıktı. Sonsuza kadar böyle oturabilirdim.

"Uzun sürmeyecek." Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağızımdan kaçtı. "Ne sürmeyecek?"

"Sen ve ben. Biz. Bu sefer kazansak bile, başka bir şey gelecek ve hayatlarımızı mahvedecek. Eninde sonunda ben ya da sen bir dövüşü kaybedeceğiz ve her şey bitecek."

Beni kendine doğru çekti. "Başka bir şey daha gelecek. Geldiğinde onu öldüreceğiz. Sonra, başka bir şey daha ortaya çıkacak. Onu da öldüreceğiz ve sonra eve gideceğiz."

Yüzümü buruşturdum. "Ve çökmemeye çalışarak bir milyon merdiven çık." "Ben çökmem."

"Tabii ki hayır. Ne düşünüyordum ki ..."

Sesi kaya gibi sabitti. "Güvenli bir dünyada yaşamıyoruz. Sana beyaz bir çit veremem, versem bile onu ateşe verirsin."

Doğru. "Sadece çıram biterse."

"Ya da birinin gözüne saplamak için sertleştirilmiş tahta parçalarına ihtiyaç vardı."

Bacaklarımı uzattım. "Aslında odunu sertleştirmek için yakmazsınız. Ateşin üzerinde çevirirsiniz, böylece ısıyı emer ama kömürleşmez."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Bu küçük bilgelik külçesi için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Kolu sırtımı okşadı. "Bunu bizim için mahvedebilecek sadece iki şey var: sen ve ben."

"O zaman kesinlikle mahvolduk."

Ona teyzemden bahsetmek zorundaydım. Bunu yapmak için kendimi toparlayamadım.

o.

Curran, "Babam tanıdığım en iyi dövüşçüydü," dedi. "Şimdi bile, Ona katlanabileceğimden emin değilim."

"Ortak bir noktamız var," diye mırıldandım.

"Smoky Ulusal Parkı'nın kenarında, dağlarda yaşıyorduk. Kuzey Carolina mı Tennessee mi bilmiyorum. Sadece dağlar ve dördümüz. Babam, annem, küçük kız kardeşim ve ben. Ailem herhangi bir şekil değiştiren politikasıyla uğraşmak istemedi. Çoğu şekil değiştirenden daha yaşlıyız. Farklıyız."

Endişe omurgamdan yukarı tırmandı. Erra kafamın içinde "*Önce İlkler oradaydı*" dedi. "Ne oldu?"

"Loups," dedi Curran. Sesi herhangi bir duygudan yoksundu. "Sekiz kişiler. Önce kız kardeşimi yakaladılar. Yedi yaşındaydı ve ağaçlara tırmanmayı severdi. Bir gün öğle yemeğine geç kalmıştı. Onu aramaya gittim. Onu evden yaklaşık bir mil uzakta bir akça ağaçta buldum. Uyuduğunu düşündüm ve seslendim. Cevap vermedi, ben de yukarı tırmandım, tuzaklarına doğru. Gümüş bir tel gerdiler ve boğazımı sıktı, bir ilmik gibi."

Geriye yaslanıp boynunu gösterdi ve boğazında soluk, kıldan ince bir çizgi gördüm.

"Boğulmamak için çırpınırken beni gümüş ağlarla sardılar. Ağaçta asılı kaldığımı, gümüşün derimi zehirlemesinden dolayı yandığımı ve sonunda Alice'i görebildiğimi hatırlıyorum. Karnını, gözlerini, yüzünü, tüm yumuşak kısımlarını yemişler ve bizi tuzağa düşürmek için dalda kalanlara yaslanmışlardı."

Oh, Tanrım. "Kaç yaşındaydın?"

"On iki. Sırada babam vardı. Kokumdan izimi bulmuştu ve kükreyerek açıklığa geldi."

Loup'lar Kanun İnsanları'ndan daha güçlü ve hızlıydı. Sekize karşı bir, Curran'ın bile hiç şansı yoktu.

"Babam üç kişiyi öldürdü," dedi. "Geri kalanların onu parçalamasını izledim. O zaman öğrendim ki tek başına hayatta kalamazsın. Sayıya ihtiyacın var. Yedikten sonra annemin peşine düştüler. Asılı olduğum tel dalı kesti ve düştüm. Kurtulduğumda annem çılglık atmayı bırakmıştı."

Ona yaklaştım. "Ve sonra?"

"Ben kaçtım. Beni kovaladılar ama ben dağları biliyordum, onlar bilmiyordu. Onları kaybettim. Evimizde kamp kurdular. Yaklaşık dört ay boyunca ormanda tek başıma yaşadım, onlar beni yakalamaya çalışırken ben de güçlenmeye çalıştım. Kayalıklara çıkıp kamplarını izliyor, onları teker teker avlamak için fırsat kolluyordum. Hiç bulamadım. Hep birlikteydiler.

"Sonbaharda Mahon beni buldu. Kuzeni dağlarda av partilerine rehberlik ederek para kazanıyordu. Luplar birini buldu. Kimseyi sağ bırakmadılar. Mahon bunu kişisel olarak algıladı ve çoğu ailesinden, bazıları da ona iyilik borcu olan diğer klanlardan yirmi şekil değiştireni yanında getirdi. Beni görmelerine izin vermeden önce dört gün boyunca ormanı taramalarını izledim. Mahon bana bir anlaşma teklif etti. Bana loup'ları vurma şansı verirse, onunla birlikte ormandan çıkacaktım. Ben de kabul ettim."

"İğneni oldun mu?" Ben sordum.

Başını salladı. "Onlardan birini yakaladım. Boynunu ikiye ayırdım. Bu benim ilk savaş ölümümdü."

Benimki saat 10'daydı. Voron bir sokak kabadayısına beni öldürmesi için yarım bin dolar vermişti. Onun yerine ben onu öldürdüm ve sonra hasta oldum, sonra ikinci adamı getirdi.

Curran'ın gözleri uzaklara baktı. "İnsanlar Sürü'yü benim kurduğumu düşünüyor, çünkü ben tüm şekil değiştirenlerin iyiliğini düşünene bir adamım.

Yanılıyorlar. İnşa ettiğim her şeyi, çiftleşip çocuk sahibi olduğumda kimse aileme dokunamasın diye yaptım."

"Bu yüzden klanları dengelediniz. İç çatışma yok."

Başını salladı. "Bu yüzden o lanet kaleyi inşa ettim. Onlar için savaşıyorum, küçük politikalarıyla uğraşıyorum, Tarikat, PAD ve rozeti olan diğer tüm pisliklerle iyi geçinmelerini sağlıyorum. Tüm bunları çocuklarım kız kardeşlerinin yarısı yenmiş cesedini görmek zorunda kalmasın diye yapıyorum."

Kalbim kendini küçük, acı dolu bir topun içine sıkıştırdı. "Ben de senin sadece deli numarası yaptığını sanıyordum."

Curran başını salladı. "Hayır, ben gerçeğim. Paranoyak, şiddet yanlısı, her şey benim istediğim gibi olmadıkça mutlu olamayan. Şu anda o lanet ağaca geri döndüm ve babamı yiyen aylakları izliyorum. Bir daha asla hissetmeyeceğime dair kendime söz vermişim ama işte orada, tam orada. Bütün bunları seni koruyabilmek için yaptım. Bunu istediğini bilmem gerek. Kalıp kalmayacağını bilmem gerek."

Daha dik oturdum. "Pantolonumun cebinde bazı kağıtlar var."

Kot pantolonuna uzandı ve küçük bir kare şeklinde katlanmış birkaç yırtık kitap sayfası çıkardı. Erra evimi dağıttıktan sonra onları harap olmuş bir kitaptan koparmıştım.

Curran sayfaları açtı.

İlkinde pelerinli, uzun boylu bir adam şehre giden yolda yürürken görülüyordu. Kısa mürekkep darbeleriyle oluşturulmuş duman sarmalları, adamdan dışarıya doğru pis bir miasma gibi uzanıyordu. Önünde hayvanlar tarlalarında dörtnala koşuyordu; sığırlar, koyunlar, öküzler, atlar, köpekler, hepsi korkunç bir izdihamın içindeydi. Altındaki yazıda, "*Plaguebringer Erra*" yazıyordu.

Curran uzun bir süre baktı, parmaklarından kâğıda yayılan ıslak lekeler vardı ve kâğıdı banyonun zeminine bıraktı.

İkinci sayfa. Aynı pelerinli figür sokakta yürürken, insanlar onun önüne düşmüş, yüzleri çıbanlarla deforme olmuş. Onu da atmış.

Aynı figürle birlikte yedi kişi daha önündeki sisin içinde çömelmiş.

Dördüncü sayfada yine Erra, arkasında bir tapınak yanarken kollarını iki yana açmış gülen bir adam olarak resmedilmiştir.

"Erra," dedim. "Erkek olarak çizilmiş ama aslında bir kadın. Altı bin yıldan daha yaşlı. Roland'ın ablası."

Curran bana bakıyordu.

Yutkundum. Yirmi beş yıllık şartlanmayı kırmak düşündüğümünden çok daha zordu.

Sayfayı işaret ettim. "Ne görüyorsun?" "Bir düşman."

Bunu daha da zorlaştırdığınız için teşekkürler, Majesteleri.

Bunu söylemek zorundaydım. Kartlarını masaya koydu ve neye bulaştığını bilmeye hakkı vardı. *Bir yalandan mutluluk kokusu alamazsın. Dünya bu şekilde işlemiyor.*

Dişlerimi sıktım. "Teyzemi görüyorum."

Bir an sürdü. Anlayış gri gözlerinde parladı. Evet, anladı.

o.

"O ya da ben ölene kadar durmayacak," dedim. "Yapabileceğim hiçbir yer yok

Saklanmam, saklansam bile kaçmam. Ne yaptığını gördün. Eğer savaşmazsam, tanıdığım herkesin peşine düşecek. O benim ailem ve benim sorumluluğumda. Artık ölümüne."

Boğazım o kadar kuruydu ki, dilim ağzımın içinde kuru bir yaprağa dönüştü.

"Kaybedersem ölürüm. Kazanırsam Roland kız kardeşini kimin bombaladığını öğrenmek isteyecek. Her iki durumda da boku yerim. Benimle birlikte olmanın sonuçları var. Bu da onlardan biri. Varlığım seni ve halkını tehlikeye atacağım. Daha önce sıcaklık ve aile istediğimi söylediğimi biliyorum ama gerçek şu ki bir sebepten dolayı yalnızım. Birlikte olduğumuzda, sen ve tanıdığın herkes hedef haline geleceksiniz."

Yüzünü okuyamadım. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

"Asla senin yanında ağırbaşlı bir şekilde oturmayacağım. Sana tam olarak ne düşündüğümü söyleyeceğim ve sen bundan her zaman hoşlanmayacaksın. Senin inşa ettiğin kulede rahat ve güvenli prensesin olmayacağım. Bu ben değilim. Öyle olsaydım bile, bu dünyadaki hiçbir ordu beni güvende tutamazdı. Eğer çocuk sahibi olmayı seçersem, onlar asla güvende olmayabilir. İşte ben böyle bir eş olurum."

Hiçbir şey söylemedi. Saçmalıyordum. Bu önemliydi ve ben her şeyi berbat ediyordum.

Parmaklarım buz kesmişti. O kadar sıcak su vardı ve ben donuyordum. Sesim düz çıkıyordu. "Sensiz olmak beni çok mutsuz ediyor. Çekip gitmek için yeterli iradem yok. Denedim. Bu yüzden, eğer ayrılmak istiyorsan, seni Beast Lord yapan her neyse onu kullanmanı ve ayrılmanı istiyorum. Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme, tabii ciddi değilsen. Gücenmek yok. Bu küvetten çık, Derek bana ayrı bir oda bulsun, ben de bir daha bu konuyu açmayayım."

Curran'a baktım. Hâlâ Canavar Lordu yüzünü takınıyordu: düz ve taştan bir heykel kadar anlamlı. Biraz duygu görebilmek için çenesine yumruk atmama ramak kalmıştı. Bu noktada herhangi bir tepki yeterliydi.

"Başka bir şey var mı?"

diye sordu. "Hayır."

Curran omuz silkti ve beni kendine doğru çekti. "İçinde doğduğun aileyi seçmezsin. Kendi kuracağın aileyi seçersin. Ben zaten eşimi seçtim ve bunu bildiğinden emin olmak için kışını sandalyeye yapıştırdım."

Umurunda değildi. Aptal, aptal salak.

"Bu yapıştırma şeyi beni tutmayacak," dedim.

"Belki bir dahaki sefere seni zincirlerim."

"Bu werelion mizahı mı?"

"Onun gibi bir şey."

Onu öptüm. Tadı Curran gibiydi ve bu beni saçma bir şekilde mutlu etti. Her şey bir adım geriye gitti: Erra, ölümler, suçluluk, korku, acı. Hepsini bir kenara ittim. Yarın birimiz ölse bile en azından bu birkaç saatimiz olacaktı. Onları en iyi şekilde değerlendirecektik ve yeryüzündeki hiçbir güç, orospu teyzem bile buna engel olamayacaktı.

Elimi sarı saçlarının arasından geçirdim. "Sen bir aptalsın, Kürklü Hazretleri."

Gözbebeklerinde küçük altın kıvılcımlar parladı. "Odamda, küvetimde çırılçıplaksın ve hâlâ gevezelik ediyorsun."

Farklı bir şey mi bekliyordu? "Hey, seni tekmelemedim ya da boğazına yumruk atmadım. Bunu bir ilerleme olarak görüyorum. Ve sen de beni bir daha boğmadın, bu senin için bir çeşit rekor . . ."

Bir hırıltıyla beni yakaladı. "İşte bu kadar. Bunun için varsın." "Çok korkutucu. İçim titriyor-"

Ağzını benimkinin üzerine kilitledi ve ben de bunun susmak için iyi bir teşvik olduğuna karar verdim.

BÖLÜM 25

UYANDIM ÇÜNKÜ CURRAN YATAKTAN KAÇMIŞ. O yaptı.

Tam bir sessizlik, bir hayalet gibi, yatağın bir metre boyunda olduğu düşünülürse bu etkileyiciydi.

Yatak odasından dışarı çıktı. Kapı yumuşak bir fısıltıyla açıldı. Zorlukla duyulabilen bir ses bir şeyler mırıldandı. Kelimeleri seçemiyordum ama törpüyü tanıdım-Derek.

Bir an sonra kapı kapandı. Curran yatak odasına girdi ve benim ona baktığımı görünce durdu.

Evde gibi görünüyordu. Saçları garip bir açıyla dışarı çıkmıştı, muhtemelen küvetten doğruca yatağa gittiğimiz için garip bir şekilde kurumuştı. Yüzü huzur doluydu. Onu hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim. Sanki biri o kaslı omuzlarından büyük bir yükü kaldırmış gibiydi.

Ve hepsini üzerime boşalttı.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Beşi biraz geçiyor." Adımlarının ortasında durdu ve yatağın üzerine sıçradı.

Yüzümü ovuşturdum. Küvetten çıktığımı, son derece yumuşak bir havluya sarındığımı ve beni uzanıp yarım saat dinlenmemiz gerektiğine ikna etmesine izin verdiğimi hayal meyal hatırlıyorum. En az on saat boyunca uyuduk. "Gidip yaşlı kadınla konuşacak ve Andrea'yı arayacaktım. Onun yerine burada seninle sızdım."

"Buna değdi."

Buna kesinlikle değdi.

"Artık benim için küvet yok." Yataktan atladım ve bir çift Pack sweat giydim. "Bana tüm duygularımı kaybettiriyorlar."

Curran kendinden memnun kocaman bir gülümsemeyle yatağa yayıldı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Elbette."

"Küvet değil, bebeğim."

Ne kadar da kendini beğenmişiz. En alttaki yatağın köşesini kaldırdım ve altına bakarak bir gösteri yaptım.

"Ne arıyorsun?" "Bir bezelye, Majesteleri."

"Ne?"

"Beni duydun."

Hamle yaptığında geri sıçradım ve parmakları beni bir santimle ıskaladı. "Yaşlandıkça yavaşlıyorsun."

"Yavaş sevdiğini sanıyordum."

Dün geceye dair bir anımsama beni sardı ve zihnim durdu. Güldü.

"Çabuk cevapların mı bitti?"

"Sus. Bir tane düşünmeye çalışıyorum."

İdman yapmaya devam ettiğimiz sürece, bugün hayatta kalmak çocuk oyuncağı olacaktı gibi davranabilirdim.

Curran yataktan kayarak bana dünyanın en iyi göğsünü yakından gösterdi. "Sen düşünürken, Raphael ve Andrea aşağıda bizi bekliyorlar. Nash'in bir önemi yok ama Bouda Klanı'nın veliahtını çok bekletirsem tüylerini düzeltmek zorunda kalacağım ve bunu yapmak istemiyorum."

"Tüyler mi?"

"Evet." Curran çekmecedен beyaz bir tişört kaptı. "B'nin değerli tavus kuşu. Etrafta kasıla kasıla dolaşır ve tüm kadınların onun ardından bayılmasını sağlar."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"O kötü bir adam değil." Curran omuz silkti. "Şımarık, kibirli. Kavgada iyi ama sikiyle düşünüyor. İşler istediği gibi gitmediğinde öfke nöbeti geçiriyor. Andrea onun için biçilmiş kaftan, annesinin aksine onun saçmalıklarını yemiyor."

"Yani onu çay ve kurabiye içmeye davet edersem ... ?"

"Halka açık bir yerde olduğu sürece sorun olmaz. Sadece benim gelmemi beklemeyin. Rahatsız olacağım. Eğer onu odamıza davet edersen, kafasını koparırım."

"Kıskandığınız için mi yoksa sürü protokolünü ihlal edeceğiniz için mi?"

"İkisi de." Curran'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Onu izlerken kendini yelpazeleyebilmen için sana bir yelpaze verdi. Haddini aşarsa pişman olacak kadar yaşamayacağını biliyor."

Avcının deri kılıfını sırtımda kaydurdım. "Annesiyle bir anlaşma yaptığımdan bahsetmek için iyi bir zaman."

Curran durdu. "Ne tür bir anlaşma ve ne zaman?"

Botlarımı giyerken onun için taslağını çizdim.

Curran yüzünü buruşturdu. "Tipik. Senin en zayıf olduğun anı seçti."

Omuz silktim. "Benim için iyi bir anlaşma."

"Evet, öyle. Ama sonra seni beslemeye çalıştı. Bu benim ayrıcalığım." Curran kapıyı açık tuttu. "B her zaman seni ne kadar zorlayabileceğini görmek için seni zorlayacaktır. Onu idare etme şekline karışmayacağım ama ben olsaydım, bu iş biter bitmez onu bir toplantıya çağırırdım. İkinizin teşhir edileceği halka açık bir yere. Onu beklet. Yarım saat yeterli olur."

"Gerçekten benim için kapıyı mı tutuyorsun?"

"Alış buna," diye hırladı.

Gülmemek için dudağımı ısırdım, kapıdan içeri adımımı attım ve Mr. Romance ve ben merdivenlerden inip konferans salonuna gittik.

RAPHAEL DUVAR BOYUNCA İLERLEDİ, BİR BIÇAK ÇALDI. Andrea masaya yaslanmıştı. Yüzü asıktı.

Curran ve ben kapıdan içeri girerken Raphael başıyla onayladı. "Lordum. Leydim."

Andrea gözlerini kırıştırdı, gözleri kocaman açıldı. "Kate? Burada ne işin var?"

"O onun eşi. Başka nerede olabilir ki?" Raphael'in sesinden acı damlıyordu. Aralarında bir şeyler olmuştu ve bu iyi değildi.

Andrea arkasını dönmeden, "Onun için aynı Gey geçerli değil," dedi.

"Hayır, öyle değil. O aslında insanlarımız ölürken ortaya çıktı." "Onun seçme şansı vardı. Benim yoktu."

Raphael'in gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "O da seninle aynı seçeneklere sahipti."

"Yeter," dedi Curran.

Raphael bıçağını döndürerek arkasını döndü ve volta atmaya devam etti. Curran bana baktı. "Tarikat'tan ayrılmışsın."

"Ted, Brenna'nın SOS çağırısı ile kimliğimi boynumda taşımak arasında bir seçim yaptım."

"Demek şövalyeler yerine şekil değiştirenleri seçtin," diye araya girdi Raphael.

Andrea ona saf öfke dolu bir bakış fırlattı.

"Hayır," dedim. "Tehlikedeki insanları, onları görmezden gelmek için doğrudan bir emir yerine seçtim."

Artık her şey açıktı. Ben şekil değiştirenlere yardım etmeye gittim ve Andrea kaldı ve şimdi Raphael bunun için onun kafasını koparmak istiyordu.

Andrea, "Köpeğiniz bende," dedi.

Teşekkürler, Evren. "Bir yere kustu mu?"

"Banyo halımı yedi ama onun dışında iyi." "O zaman sana bir halı borçluyum."

Başını salladı.

Masanın üzerine tünedim. "Tarikat'ın Erra ile başa çıkmak için planı nedir?"

Andrea yüzünü buruşturdu. "Ted Raleigh'den birkaç kadın şövalye getirdi ve Köstebek Deliği'nde ona tuzak kuruyorlar. Tamara Wilson burada. Silah ustası, bıçakçı. Bu dünyanın dışında iyi olması ve ateşe karşı bağışıklığı olması gerekiyor. Ted, Erra'ya doğrudan meydan okuma planına uyuyor. Onun adını bir bayrağa yazdılar ve Köstebek Deliği'nin üzerinde dalgalandırıyorlar."

Köstebek Deliği patlayana kadar Molen Enterprises olarak kullanılıyordu. İnce cam kule bir zamanlar Atlanta'nın en zengin ailelerinden birine ait olan Molen Şirketi'ne aitti. Söylentilere göre Molen'lerin elinde bir anka kuşu yumurtası varmış. Plan, yumurtayı kuluçkaya yatırmaktı, böylece genç anka kuşu üzerlerinde iz bırakacak ve onlara süper bir silah verecekti. Anka kuşu yumurtadan çıktı ama "Anne!" demek yerine patladı. Molen kulesini ve etrafındaki üç şehir bloğunu yerle bir etti. Anka kuşları yumurtadan çıktıklarında çömelmediler. Antik roketler gibi doğruca gökyüzüne yükseldiler.

Sonunda toz temizlendi ve ortaya mükemmel yuvarlak bir krater çıktı. Yaklaşık yüz kırk metre genişliğinde, neredeyse elli metre derinliğinde ve erimiş cam ve çelik dolu bir çukurdu. Krater iki hafta sonra soğuduğunda, tabanını bir ayak kalınlığında cam tabakası kapladı. Girişimci vatandaşlar kraterin toprak duvarında basamaklar açarak burayı derme çatma bir amfityatroya dönüştürdüler. Köstebek Deliği'nde kaykay yarışmalarından sokak hokeyine ve köpek dövüşlerine kadar her türlü yasal ve yasadışı etkinlik düzenlendi.

"Köstebek Deliği şehrin ortasında." Kaşlarımı çattım.

Andrea, "People's Casino'dan on beş dakika, Centennial Park'taki Witch Oracle'dan yirmi dakika, Su ve Kanalizasyon İdaresi'nden yirmi beş dakika uzaklıkta," dedi.

"Tarikat ne kadar kötü durumda?" Curran sordu.

Andrea ona, "Günün sonunda ayrıldığımda hâlâ duman tütüyordu," dedi. "O zaman Moynohan'ın ciddi ve halka açık bir ceza vermesi gerekiyor. ceza," dedi Curran. "Tarikat itibarını kurtarmalı."

Raphael, "Köstebek Deliği'nde çok sayıda seyirci bulacaktır," dedi. "En son oraya gittiğimde, kenarındaki binalar tıklım tıklım doluydu. En az üç bin kişi, belki daha fazla."

Kafamı duvara vurmak için bir dürtü hissettim. "Erra'nın kalabalıkları panikletmeyi sevdiğini söylediğimde sen de oradaydın, değil mi?"

"Oradaydım," diye doğruladı Andrea. "Hafızasını tazeledim. Bana defolup gitmemi söyledi."

"Ve uğruna kendini tehlikeye atacağın kişi de bu." Raphael başını salladı. "Ama aynı şeyi halkımız için yapmayacaksın."

"O pek çok şövalyeden biri," dedi Andrea. "O Tarikat'ın kendisi değil. Görüşlerinin modası geçmiş ve Tarikat üyelerinin çoğunluğunun tutumlarını yansıtmıyor. Ben ona bağlılık yemini etmedim. Ben sadakatimi göreve adadım."

"Ve o görev de seni ve beni bu gezegenden temizlemek!" Raphael homurdandı.

"Görevimiz insanlığın hayatta kalmasını sağlamaktır."

"Evet ve Moynohan bizim bu tanıma uymadığımızı düşünüyor."

"Onun ne düğündüğü umurumda değil," diye hırladı Andrea. "Oradayım çünkü hayatımı buna adadım. Bu bana bir amaç veriyor. İnanacak bir şey. Senin aksine, otuz saniye boyunca kıpırdamadan tutabildiğim herhangi bir şeyle zamanımı harcamak yerine hayatımla ilgili bir şey yaptım."

"Bunun sana çok faydası oldu; bütün gün Tarikat'ta kışının üstüne oturup silahlarını parlattın ve bir fark yaratabileceğin tek anda hiçbir şey yapmamayı seçtin."

Andrea ellerini masaya vurdu. "Komutanımdan gelen bir emre itaat etmeyi seçtim. Disiplin, araştırın."

"Ölüyorlardı! Senden yardım istediler ve sen hiçbir şey yapmadın!"

"Evet, çünkü Kate oraya gitti."

Alay Raphael'in yüzünü buruşturdu. "Yani senin yerine onun suçu üstlenmesine izin mi verdin?" "Ben o değilim!" Andrea beni işaret etti.

"Kimliğimi öylece dramatik bir şekilde yırtamam. ve çekip git."

Araya girmeye karar verirse diye Curran'a baktım. Yanımda oturuyordu, çenesi yumruğunun üzerindeydi, onları bir adamı izler gibi izliyordu.

Büyüleyici bir oyun.

Andrea devam etti. "Başka hiçbir şey yokken Tarikat benim yanımdaydı. On altı yaşımdayken, hasta bir annem varken ve kendimi beslemenin bir yolu yokken, değerli Sürünüz ve bu efsanevi şekil değiştirenler neredeydi? Neredeydiniz? Kaltak bir bouda olmayacağım. Sadakatimi gösterdiğimde ciddiylim."

"Yanlış insanlara veriyorsunuz, bunu göremiyor musunuz?"

Andrea'nın gözleri parladı. "Eğer ben gidersem, Ted kazanır. O pisliğin beni zorla çıkarmasına izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun?"

"Ne istiyorsan onu yap." Raphael başını salladı. "Benden bu kadar." Oh, Tanrım.

"Köstebek Deliği'nden çıkan sadece iki cadde var, bu yüzden Erra kalabalığı panikletirse onları ya Gazino'ya ya da Su ve Kanalizasyon İdaresi'ne doğru koşturur," dedim. "Erra insanların kaçışını izlemekten zevk alıyor. Su ve Kanalizasyon İdaresi'ne giden cadde karanlık ama Gazino'ya giden cadde iyi aydınlatılmış."

"Kumarhane daha olası," dedi Andrea. "Hem kaçanları yakalayabilir, hem de korkmuş insanlar doğal olarak ışığa doğru kaçma eğilimindedir. Bu onlara bir güvenlik yanılsaması verir."

Ve ışık vampirlerle dolu olacak. "Erra vampirleri yok etme konusunda isteksiz olabilir, bu da kayıpları sınırlayabilir."

Curran, "Halk mücadeleye girmeyecek," dedi. "Kazanacakları hiçbir şey yok."

"Nataraja Roland ve Erra arasındaki bağlantıyı biliyor ya da bilmiyor olabilir ama Ghastek bilmiyor," dedim. "Garip bir şeyler olduğunun farkında ve bundan pay almak istiyor. Deluge'un kafasını almasına izin vermediğimde büyük bir suçluluk duygusuna kapıldı. Sen ya da ben sorarsak kavgaya karışmaz ama Tarikat'tan bir şövalye onları çağırırsa ..."

"Ted vampirlerin konuşlandırılmasını asla onaylamaz. Bunun yalnızca Tarikat'ın meselesi olmasını istiyor." Andrea kollarını kavuşturdu.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz," dedi Raphael. "Sana yardım etmek için hiçbir şey yapmayacaktır. Bu onun kariyerini çok fazla tehlikeye atar."

Andrea, "Sen bir pisliksin," diye hırladı.

Raphael mükemmel bir eğilme hareketi yaptı. "Canavar Lordu'nun artık varlığıma ihtiyacı var mı?"

"Hayır," dedi

Curran. Raphael

dışarı çıktı.

Curran bana "Sana söylemiştim" bakışının güzel bir versiyonunu attı.

Andrea'ya döndüm. "Ghastek'i arayıp Ted'in Gazino'ya iki milden daha az bir mesafede ölümsüz büyücülerin yol göstericisiyle bir hesaplaşma planladığını ve Halk'ın bu işe karışmasını istemediğini söylersen Ghastek'in ağzı köpürecektir."

"Tüyo için teşekkürler." Andrea yüzünü buruşturdu. "Bütün gün kırımın üstünde oturup silahlarımı parlattığım için bunu kendi başıma asla düşünemezdim."

Curran ayağa kalktı. "Sürü, devam eden işbirliği ve iyi niyeti için Tarikat'a teşekkür eder. Gelecekte başarılı ilişkiler kurmayı dört gözle bekliyoruz."

Bu kadar, işin bitti, şimdi git.

Andrea kendini yukarı çekti.

"Daha işim bitmedi," dedim sessizce.

Curran beni görmezden geldi. "Seninle aramızda bir anlaşma var Andrea. Arkadaşına ve dostuma hakaret ederek bunu suiistimal etme."

Andrea dışarı çıktı.

İçimi çektim. "Arkadaşımla konuşmamın ne zaman biteceğine sen karar veremezsin."

Curran masanın kenarına tünedi. "Konuşma hiçbir yere varmıyordu. İkisi de yaralı ve ikisi de dinleyecek havada değildi."

Bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Bunun ortak bir girişim olduğunu sanıyordum. Yanılıyor muyum?"

Curran uzun bir süre sessiz kaldı, belli ki doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Evet, öyle. Biliyorum ters düşüyor ama lütfen bir daha toplum içinde benimle ters düşme. Özel hayatınızda bana bağırıp çağırabilir ve tekmeleyebilirsiniz ama toplum içinde birlik içinde olmalıyız. Her zaman. Yukarıdaki odaların dışında yaptığımız her şey incelenecek ve B gibi insanlar her çatlağı kendi çıkarları için kullanacak. Bir karar verildiğinde, bunu destekleyeceğinizi bilmem gerekiyor."

Tırnaklarımı masaya vurdum. "Karar benim katkım olmadan alınmış olsa bile mi?"

Yavaşça nefes verdi. "Paylaşmaya alışık değilim. Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmadım. Eğer beni biraz rahat bırakırsan, söz veriyorum ben de senin için aynısını yapacağım. Seni her zaman dahil etmeye çalışacağım ama bu her zaman mümkün olmayacak. Bana güvenmek zorundasın."

"Güven iki yönlüdür."

Curran daha yakına eğildi. "Eğer benimkilerden biri olsaydı, pençelerimi boğazına geçirirdim. Sana hakaret etmesine izin veriyorum çünkü o senin arkadaşın ve sen aynı kurallara göre oynamıyorsun. Bunun için biraz övgü istiyorum."

Bu zorlu bir mücadele olacaktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. "Bana hakaret etmesine izin verdin çünkü o Tarikat'ın bir şövalyesi ve sen bile onları cezasız bir şekilde öldüremezsin."

"O da var."

"Kendi kararlarımı kendim vereceğimi ve müdahale etmeye kalkışırsanız sizinle savaşacağımı bildiğiniz sürece. Sizi her zaman dahil etmek için çaba göstereceğim Majesteleri, ancak bu her zaman mümkün olmayacaktır."

Gözlerinde altın parladı ve kayboldu.

"Bunu hak ettim," dedi. "Artık ödeştik. Barıştık mı?"

Beni dikkatle izledi. Bu onun için önemliydi. Söylediklerim önemliydi.

Curran sorgusuz sualsiz itaate alışkındı ve ben tüm otoriteyi reddettim. O daha önce gücünü hiç paylaşmamıştı, ben de hiç paylaşmamıştım. İkimiz de vermek zorundaydık ama ikimiz de vermek istemiyorduk.

"Barış," dedim. "Bu bizim için gerçekten zor olacak." "Evet ama yeterli zamanımız olursa bunu çözeceğiz."

Eğer çok fazla gelirse, her zaman spor salonu vardı. Uzun bir süre sessizce oturduk.

"Ne düşünüyorsun?" Sonunda sordum.

"Erra'nın üç ölümsüzü kaldı: rüzgar, hayvan ve üçüncüsü."

"Gale, Beast ve Darkness. Ve kimse Darkness'ın ne yaptığını bilmiyor."

Curran başını salladı. "Tarikat'ın onun için kurduğu tuzağın başarısız olduğunu varsayarsak

."

"Öyle de olacak," diye ekledim.

"-Kalabalığı Casino'ya doğru kovalayacak."

"Onu kalabalıktan uzak tutmalıyız." Slayer'ı arka kılıfından çıkardım ve kucağıma koydum. "Paniğe kapılırlarsa kaç kişiyi öldüreceği belli olmaz."

"Çok fazla değil," dedi Curran. "Ölümlerin çoğu insanların birbirini ezmesinden kaynaklanacak."

Teşekkürler, Fuzziness, bu beni çok daha iyi hissettirdi. "Ted can kaybını umursamıyor. O çok sayıda insanla ilgileniyor: Çok sayıda insanın refahı az sayıda insanın hayatından daha ağır basıyor. Ben bunu yapamam."

"Biliyorum." Curran arkasına yaslandı. "Her klandan bir takım alacağız, sadece kadın savaşçılar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Manga başına kaç kişi?"

"Beş ile on arasında. Onları çatılara yerleştireceğiz. Sen caddede kumarhanenin yanında bekleyeceksin. O seni kovalayacak. Eğer yeterince geri çekilirsen

. . . halkımız onun ölümsüz yardımcılarını saldıracak. Sen ve ben onun üzerine gideceğiz."

Planlar acı verecek kadar basitti ama başka her şey Erra'nın hareketlerine bağlıydı ve onun ne yapacağı belli olmazdı.

"Mantıklı." Kılıcımınla oynadım, ellerimi bıçağın üzerinde gezdirdim. "Bu dövüşe gitmemelisin. Erkeksin ve bir şekil değiştirensin; bu seni Erra'ya karşı iki kat daha savunmasız yapıyor."

"Gitmek zorundayım. İş tanımımda bu var." "Bu kazanabileceğin bir dövüş değil Curran."

"Kazanacağımı bildiğim savaşları seçme şansım yok."

Dudaklarında dar bir gülümseme belirdi. Aynı anda hem hınzır hem de neredeyse çocuksu görünüyordu. Bir şey kalbimin tam altına, korkularımı sakladığım yere saplandı ve korkularım bir anda içimde kabardı.

O benimdi. Benimle ilgilendi, bana tüm duygularımı kaybettirdi, babamı umursamadı. O benim istediğim şeydi, çünkü beni mutlu ediyordu. Onu hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok istedim.

Bu dansın nasıl gittiğini biliyordum, daha önce de adımlarını atmıştım. Birini önemsemeye başladığım anda, ölüm onu benden alırdı.

Curran ölecekti.

Bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ölecekti, çünkü her zaman olan buydu.

Boğazım düğümlendi. "Bırak ben halledeyim."

"Hayır. Tek başına yeterince güçlü değilsin. Onunla iki kez berabere kaldın."

"Onu neredeyse yakalıyordum."

Curran başını salladı. "Duydum. Sen de onu alabilirdin."

Sesim düz çıktı. "Neden yüzüme vurmuyorsun?"

Sırıttı. "Şimdi bunun için zaman yok. Belki daha sonra." Gözlerimi kapattım. Sonra diye bir şey olmayacaktı.

"Ovaladığımı mı hayal ediyorsun?" diye sordu.

"Kafamda ona kadar sayıyorum."

"Yardımlı oluyor mu?"

"Hayır."

"Sana karşı da bana yardımcı olmuyor. Hayal kırıklığımı hafifletmek için ağırlık kaldırırdım ama biri ağırlık sehparamı yaktı. Bunu nasıl yaptın bu arada?"

"Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

Dağdan aşağı yuvarlanan dev bir kayayı zapt etmeye çalışıyordum gibi hissediyordum. Ne yaparsam yapayım, ağırlığıyla beni ezerek yuvarlanmaya devam ediyordu.

O ölecekti.

"Başka bir neden daha var," dedi Curran. "Sen benim eşimsin. Seni odalarımaya yerleştirdim. Henüz alfa değilsin. Alfa olduğunu onaylatmak için seni Konsey'in önüne çıkarmam gerekecek ve onlar da söylenip duracak, işi sürüncemede bırakacaklar ve zamanımız kısıtlı. Ayrıca, gerçek alfa otoritesi kendini kanıtladıktan sonra gelir. Bu da haftalar, bazen aylar ve birkaç öldürme gerektirir. Benim eşim olduğun için şekil değiştirenler sana nezaketle davranacaktır ama sahada, ölümle yaşam arasında kaldıklarında seni dinlemeyeceklerdir. Yedi manga, yedi dişi alfa demek. Kendi başlarına ne kadar iyi geçindiklerini gördünüz."

Onunla tartışmak zordu, çünkü mantıklı olmakta ısrarla ısrar ediyordu. "O zaman alfalardan birini görevlendirin."

Curran'ın sarı kaşları birbirine çarptı. "Ve gelecekteki otoritenizi sarsarken bir klanı diğerlerinin üzerine mi çıkaracaktınız? Bunu unutmama asla izin vermezler."

Bakışlarını tuttum. "Erra'yı tanıyorum. Onun neler yapabileceğini biliyorum. Sen bilmiyorsun.

En azından bu konuda liderlik yapmama izin verecek kadar bana saygı duyuyor musun?"

Hiç duraksamadı. "Evet. Ama yine de seninle geliyorum. Orada olmam gerek."

Hayal kırıklığı içimde patladı. "Argh." Ayağa kalktım. "Bana bunu yaşattığı için ondan nefret ediyorum. Onu elime geçirdiğimde, bacaklarını söküp önce botlarını ona yedireceğim."

ŞEKİL DEĞİŞTİRENLER HAPISHANELERE INANMAZDI. TİPİK
Cezalar ölüm ya da çalıştırma şeklindeydi. Birini tecrit cezasına çarptırdıkları nadir durumlarda, onları uzak bir bölgeye sürgüne gönderirlerdi.

Keep'te birkaç hücre vardı, büyük, boş odalar lup kafesleriyle donatılmıştı. Bunlardan birinde benim "korumam" tutuluyordu. Curran

benimle kapıya kadar yürümekte ısrar etti. Her nasılsa, erken saate rağmen,
koridorlar

Kalenin her tarafı bana bakmamak için cesurca çaba sarf eden şekil değiştirenlerle doluydu.

"Gececilere göre gündüzleri çok hareketlisiniz," diye mırıldandım.

"Merak onları öldürüyor. Ellerinden gelse sana saldıracaklar."

"Bu herkes için çok kötü olur. Kalabalıkları sevmem."

Curran bir an için bunu düşündü. "Yapmam gereken bazı son düzenlemeler var ve sonra serbestim. Benimle güzel bir akşam yemeği yer misin?"

"Ben pişiririm," dedim ona.

"Emin misin? Yaptırabilirim."

"Yemek yapmayı tercih ederim." Bu son akşam yemeğimiz olabilir. "O zaman sana yardım edeyim."

Bir kapının yanında durdu. "O içeride. Dönüş yolunu kendin bulabilir misin?"

"Benim esrarengiz bir yön duygum var."

Bana Canavar Lord yüzünü gösterdi. "Tamam. Sana bir pusula, tebeşir, bir top ip ve beş günlük erzak getireceğim."

Ha-ha. "Eğer başım belaya girerse, bebek bakıcım olarak belirlediğin o güzel sarışın kıza sorarım."

Curran bizi kamarasından gizlice takip eden genç sarışın şekil değiştirene baktı. "Sen hazırlandın. Gelip kapının yanında bekleyebilirsin."

Oraya doğru yürüdü ve kapının yanında durdu.

Curran elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. Şekil değiştirenler dondu kaldı.

"Daha sonra," dedi.

"Sonra görüşürüz." Çok fazla yüküm olabilirdi ama o da bir ödül değildi. Onunla yaşamak cam bir kutuda yaşamak demekti.

Curran parmaklarımı bıraktı, koridora baktı ve sesini yükseltti. "Devam edin."

Birdenbire herkesin gitmesi gereken bir yer oldu ve gerçekten oraya gitmeleri gerekiyordu.

Kapıyı açtım ve hücreye girdim.

Önümde büyük, dikdörtgen bir oda uzanıyordu; parmaklıkları bileğim kadar olan, sekiz ayak yüksekliğinde bir loup kafesi dışında tamamen boştu. Büyü bozulmuştu, yoksa parmaklıklar büyülü gümüşle parlayacaktı. Sekiz destek

Kafesin tavanından ve tabanından uzanan kirişler, onu Keep'in kendisine sabitliyordu.

Kadın kafesin içinde, onu son gördüğümde olduğu gibi bağdaş kurmuş oturuyordu. Mızrağı duvara yaslanmış, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Kafese yaklaştım ve yere bağdaş kurup oturdum. Ona sormak istediğim tüm sorularla odanın zeminini kaplayabilirdim. Altmış dört bin dolarlık soru şuydu: Cevap verecek miydi?

Kadın gözlerini açtı. İki kömür parçası gibi tamamen siyah ve geçilmezdi.

Birbirimize baktık. Dışarıda çok zaman geçiren ve sık sık gülen bir kadının yüzüne sahipti; soluk kahverengi teni hava koşullarından etkilenmişti, gözlerinin üzerinde kaz ayakları uçuşuyordu ve ağzı sürekli alaycı bir kahkaha saklıyor gibiydi, sanki aptallar dünyasındaki tek akıllı olduğuna ikna olmuş gibiydi.

"Çok güçlüdür." Sesine tuhaf bir aksan karışmıştı. "İnatçı ve gururlu ama çok güçlü. İyi bir seçim."

Curran'ı kastetmişti. "Senin adın ne?" "Naeemah."

"Gerçekten bir timsaha mı dönüşüyorsun?"

Başını eğdi - ağır çekimde bir baş sallama.

"Timsahlar soğukkanlıdır."

"Bu bir gerçek."

"Şekil değiştirenlerin çoğu

memelidir." "Bu da bir gerçek."

"Peki nasıl çalışıyor?"

Naeemah bana dişlerini göstermeden geniş bir gülümseme verdi. "Ben çoğu şekil değiştirenlerden değilim."

Touché.

"Neden beni koruyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim: bu benim işim.

Dikkatini ver." "Seni kim tuttu?"

Naeemah'nın gözlerinde kırmızı bir kıvılcım çaktı ve antrasit irislerinin içinde eridi. "Beni kafesten çıkarırsan sana anlatırım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Birini sırtından bıçaklamayacağını nereden bileyim?"

Naeemah bana tepeden bakan bir bakış attı. "Mızrağı getir."

Ayağa kalktım ve mızrağı aldım. Yaklaşık bir metre uzunluğundaydı, düz metal bir kafası vardı, yaklaşık dokuz inç uzunluğunda ve tabanında yaklaşık üç inç genişliğindeydi. Sıkıca sarılmış deri bir kordon yuvayı güçlendiriyor, onu şafta o kadar iyi bağlıyordu ki, mızrak başı tahtadan filizlenmiş gibi görünüyordu.

Mızrağı avuçlarımın üzerinde kaldırıp göz hizama getirdim. Eğilmişti. Sanki daha büyük bir ağaç parçasından dümdüz kesilmiş ahşap bir direk yerine, bir noktada bir dal olmuş gibiydi. Beklediğimden daha ağır ve çok sertti. Dokusu da tuhaftı; dalgaların sürüklediği odun gibi pürüzsüz, cilalı ve soluktu. Ahşabın üzerinde ısıtılmış telle kazınmış küçük siyah izler vardı. Kuşlar, aslanlar, dalgalı çizgiler, geometrik şekiller. . . Hiyeroglifler, sapın üzerine yanlamasına yazılmıştı. Her karakter kümesi yatay bir çizgiyle ayrılmıştı. Küçük dikey vuruşlar çizgiden hemen önce bir halka halinde uzanıyordu; bazı yerlerde sadece birkaç tane, bazılarında ise o kadar çoktu ki şaftı çevreliyordu.

Yanık izleri mızrak ucundan birkaç metre ötede sona eriyor. İlginç. "Şuraya bak." Naeemah son hiyeroglif kümesini işaret etti. Yüzü muhteşem bir havaya bürünmüştü. Çoktan unutulmuş bir çağdan kalma gizemli bir heykel gibi kadim ve ulaşılmaz görünüyordu. "Bu benim adım. Yanında babamın adı yazıyor. Onun ardından annemin adı ve sonra da Ağabeyleri, sonra babaları ve ondan önce de babalarının babası." "Peki ya bunlar?" Parmaklarımı kısa işaretlerin üzerinde gezdirdim.

"Bunlar yakaladığımız suikastçılar." Naeemah alay etti. "Biz kâr için öldürmeyiz. Bunu her çakal yapabilir. Biz katillerin avcısıyız. Bizim işimiz bu."

Soyadını kontrol ettim. En az üç düzine işaret, belki daha fazla. "Kaç yaşındasın?"

"Oğullarımın sen doğmadan önce çocukları oldu. Başka cevap yok. Karar ver."

Kapıya gittim ve başımı dışarı uzattım. Sarışın şekil değiştiren, Curran'ın ona durmasını söylediği yerde beni bekliyordu.

"Lup kafesinin anahtarı sende var mı?"

"Evet, dostum." Anahtarı çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkür ederim. Ve lütfen bana 'dostum' deme."

"Evet, Alfa."

Doğru.

Naeemah kafesinden kıkırdadı. İçimi çektim ve içeri girdim.

Kapının kilidini açtım ve mızrağı ona uzattım. "Mızrağı alan taraf sen olunca o kadar da komik olmuyor."

Naeemah kafesten dışarı iki adım attı ve tekrar oturdu. Ben de ona katıldım. "Seni serbest bıraktım ve bazı cevaplar bekliyorum. Seni kim tuttu?"

"Hugh d'Ambray."

Beni bir tüyle devir.

Çarpık bir şekilde anlamlıydı. Hugh kılıcı parçaladığımı görmüştü. Ya aktif olarak benim hakkımda bilgi topluyordu ya da toplamayı planlıyordu ve bu arada bana bir şey olmamasını sağlamak için bir koruma görevlendirdi. Geçmişime bakılırsa Roland'ın halısının üzerine çıkıp uzun zamandır kayıp olan kızını bulduğunu ama kimliğini kanıtlayacak kadar kanıt toplayamadan kızın kendini öldürttüğünü söyleme riskini göze almıştı. Bu işe yarardı.

Hugh'un adını nefretle telaffuz etmişti. Nedenini merak ettim. "Hugh ile aranızdaki ilişki nedir?"

"Birkaç yıl önce, çocuklarım küçükken, oğullarımdan birinin koruduğu bir adamı öldürdü ve oğlumu esir aldı. Oğlumun hayatı için pazarlık yaptık ve ben de Hugh'un seçtiği bir iyilikle takas ettim."

Aşk kaybolmadı. Benim için iyi, Hugh için kötü. "Hugh şimdi nerede?" Naeemah'nın gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Bilmiyorum.

Ben onun bakıcısı değilim."

Farklı bir saldırı planı denedim. "Hugh ile yaptığınız anlaşmanın kesin şartları nedir?"

Naeemah tekrar kıkırdadı. "Bana seni izlememi ve senin için tehlikeli olanlardan korumamı emretti. Hayatın ciddi bir tehlike altında olmadıkça sana müdahale etmememi ya da kendimi göstermememi emretti."

Daha meraklı ve daha meraklı. "Ne kadar süre için?" "Belirtmedi."

İçimden bir his, bir arabanın geçebileceği kadar büyük bir boşluk bulduğumu söylüyordu. "Hugh benim için tehlike arz edenlerin dışında mı?"

Naeemah'nın gülümsemesi daha da genişledi.

"Belirtmedi." "Hugh sandığı kadar zeki değil."

"Bu bir gerçek."

"Ya size Hugh'un Erra'dan sonra benim için en büyük ikinci tehdit olduğunu söylesem?"

"Bunu zaten bildiğimi söyleyebilirim." "Nasıl?"

Naeemah öne doğru eğildi. Siyah gözlerinin bakışları üzerimde sabitlendi. "Evinizin duvarına tırmanmak bu kadar kolayken pencere kenarında sohbet etmemeliydiniz."

Andrea'yla beni Hugh hakkında konuşurken duymuştu. Muhtemelen her kelimesini. "Hugh bana saldırırsa ne yapacaksın?"

"Seni koruyacağım. Borcum ödenmeli."

Skor. "Peki beni korumaya daha ne kadar devam edeceksin?" "Bu sana bağlı."

Beni orada yakaladı.

Naeemah kendini toparladı. "Güçlü ve varlıklı insanları korudum. Pek çok, pek çok insanı. Seni buna layık gördüm. Beni hayal kırıklığına uğratma."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Görünüşe göre Evren, hayatımın yargılayıcı bir timsah korumayla çok daha zengin olacağına karar vermişti. "Bunu aklımda tutacağım. Bu gece Erra'yla dövüşeceğim. Beni bir daha 'kurtarmaya' kalkışırsan, seni öldürürüm."

"Bunu aklımda tutacağım."

Ayağa kalktım ve Naeemah da benimle birlikte ayağa kalktı. Onunla bir şeyler yapmam gerekiyordu ve içimden bir ses onu diğer muhafızlarla birlikte çalıştırmanın pek de iyi gitmeyeceğini söylüyordu. Kendine ait bir alana ihtiyacı vardı. "Benimle gel lütfen. Sana bir oda bulmalıyız."

Beni dışarı kadar takip etti. Sarışın şekil değiştiren sanki Naeemah kukuletasını açmış bir kobraymış gibi ona baktı. Naeemah onu görmezden geldi.

İki bakıcım da yanımda olduğu halde Curran'ın odasına geri döndüm.

Jim buna bayılırdı. Dikkatli olmazsam, buradaki ilk ayım dolmadan anevrizma geçirmesine neden olabilirim.

BÖLÜM 26

GÜN BATIMI GÖKYÜZÜNDE KIZARIYOR, SON ÖLÜM SANCILARINI YAŞIYORDU. Yaklaşan alacakaranlık binaları siyaha boyuyor, kar örtüsünü çivit mavisine çeviriyordu.

Binanın tepesinde oturmuş, dürbünle Köstebek Deliği'nin kenarını aydınlatan şenlik ateşlerini izliyordum. Curran yanıma oturdu. Savaşçı formunu giymişti: insan ve hayvan arasındaki kavşakta sıkışmış yedi buçuk ayak boyunda gri bir yaratık.

Curran'ın muhafızları Naeemah yüzünden toplu bir felç geçirdikten sonra, onu kendi odalarına yerleştirmeyi başardım ve akşam yemeğimizi pişirmeye gittim. Birkaç dakika sonra Canavar Lord da bana katıldı. Geyik eti bifteği, peynire bulanmış patates kızartması ve hızlı bir balkabağı turtası yaptık. Yedik, sonra seviştik ve onun saçma yatağında kıvrılıp uyuduk, sonra Curran savaşçı formuna dönüştü ve ben iki saat boyunca küçük bir tüp kınayla Curran'ın tenine Erra'nın şiirini çizdim. Yorulduğumda Dali'yi arattım ve o devraldı. Zaten onun el yazısı daha iyiydi. Bunun ona bir koruma sağlayıp sağlamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bu noktada her şeyi deneyebilirdim.

Arkamızda, dişi şekil değiştirenler Casino'ya giden cadde boyunca ayrı ayrı mangalar halinde konumlanmış bekliyorlardı. Kurtlar hemen arkamızdaydı, boudalar caddenin karşısında bekliyordu, sonra sıçanlar ve Ağır Klan, çakallar, kediler ve son olarak neredeyse üç blok ötede Çevik Klan. Çevik Klan'ın ekibi, görünüşe göre alfa olan yaşlı bir Japon kadın ve en fazla on beş yaşında gibi görünen dört ince kadından oluşuyordu. Curran bana onların tilki olduğunu söyledi. Sert bir zarafete sahiptiler ve dilimi ısırarak ne yaptıklarını bildiklerini umdum.

Karanlığın içinde bir yerde Naeemah saklandı. Kendi yerini seçti ve ben de itiraz etmedim. Kokusu şekil değiştirenleri tedirgin ediyordu.

Köstebek Deliği'ne dönüp baktım. Kraterin ortasında bir şenlik ateşi yanıyor, etrafı metal varil kümeleriyle çevriliydi. Sol tarafta bir sıra Biyolojik Tehlike

minibüsler bekledi. İnsanlar kraterin ağzını doldurmuştu; sağlık teknisyenleri, PAD, okçular. Çoğu erkekti. Raporlarıma rağmen Ted kratere erkekleri yerleştirmeyi tercih etmişti, muhtemelen zamanında yeterince kadın savaşçı yetiştiremediği için. Onları ilk gördüğümde küfretmişim. Curran omuz silkti ve "Kurşun eti." dedi.

Şenlik ateşlerinin ötesinde, ofis binalarının kalıntılarında bir kalabalık toplanmıştı. Derme çatma ahşap iskelelerde, kırık camların karanlığında, çatılarda, moloz dağlarının üzerinde oturuyorlardı. Atlanta'nın neredeyse yarısı bayrağı görmüş ve Tarikat'ın Plaguebringer ile kapışmasını izlemeye gelmiş olmalıydı. Her biri bu gece ölebilirdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dürbünüm Ted'i kısa kıvıll saçlı, iri yarı, fit bir kadının yanında dururken buldu. Sert, soluk gözleri vardı. Siyah pantolon, siyah deri ceket, belinde içinde bir bıçak olan bir kılıf. Kılıcının kabzasında bir yaban domuzu kafası vardı. Sounder's Armory. Falçyonlar, uzun kılıç ve palanın piç çocukları gibi şekillendirilmiş orta uzunlukta tek ağızlı kılıçlar yaparlardı. Çok kaliteli kılıçlardı ama çok pahalıydılar. Kılıca ve kıyafete bakılırsa Tamara Wilson'a bakıyordum.

Ted şehir dışından tarikat şövalyeleri getirtmişti. Bunu planlamıştı - Kuzey Carolina'dan personel getirmesi en az iki gününü alırdı. Çekip gitsem de gitmesem de, bu zaten benim dilekçem olmayacaktı.

Sihir görünmez bir dalgayla üzerimizden geçti. Gösteri zamanı.

Tamara Köstebek Deliği'nin yan tarafına oyulmuş bir merdivenden inmeye başladı. Kraterin zeminini geçerek camın üzerinde büyük bir şenlik ateşinin yandığı merkeze geldi. Şenlik ateşinin önünde durarak, üzerinde Tarikat'ın sancağı olan uzun bir sırığı havaya kaldırdı; bir mızrak ve kalkanın üzerinde çapraz duran bir kılıç. Şenlik ateşinin ışığı siyah zırhına vuruyordu. Saçlarını gizlemek için başına bir saat başlığı geçirdi.

Zayıf bir yaratık çatıya tırmandı. Uzun, kambur, gri kürk kümeleriyle kaplı, akıcı bir çabuklukla hareket ediyordu. Ayakları ve elleri orantısız derecede büyüktü ve parmaklarının ucunda kısa siyah pençeler vardı. Konik bir ağız, yuvarlak pembe kulaklarla çerçevelenmiş, neredeyse insansı bir yüze doğru akıyordu.

Bir werat. Sinsi, hızlı, ölümcül. İyi savaşçılar değillerdi ama mükemmel gözcülerdi. Ve suikastçılar.

Sıçrayarak yanımıza geldi ve kollarını göğsünde kavuşturarak kalçalarının üzerine oturdu. Ağzı açıldı ve büyük kesici dişleri ortaya çıktı.

"Variller napalm ile dolu." Biçimsiz ağız kelimeleri bulanıklaştırdı ama yeterince net çıktılar. "Kenarlara gizlenmiş okçular var, bazılarında yangın çıkarıcı oklar var."

Mantıklı: Erra Köstebek Deliği'ne girer, standartlara yönelir, çünkü bu bir meydan okumadır. Okçular varilleri yangın çıkarıcı oklarla vurur. Erra ateşli napalm denizinde boğulur. Tamara sihirli bir şekilde kaçar. İyi plan. İşe yaramayacağı kısmı hariç.

"Herkes ölecek," dedim.

Kurt adamın kara gözleri bir an bana sabitlendi ve Curran'a kaydı. "Ayrıca İnsanların kendilerine bir kan emici partisi var. Yaklaşık iki mil arkamızda kamp kurmuşlar."

"Güzel," dedi Curran.

Andrea başarmıştı. Yapacağından hiç şüphem yoktu.

Sol taraftaki sokağın karanlığından tiz bir çığlık yükseldi. Yaklaşan geceyi yırtan, uzun, delici bir feryattı ve katıksız bir dehşetle doluydu. Şekil değiştirenler gerildi.

Karanlığın içinden bir adam çıktı. Orta boylu, her adımında parlayan uzun bir pelerine sarınmış, karda ilerliyordu ve o yürüdükçe havada kar taneleri yükseliyor, ısıltılı bulutlar halinde dönüyordu. Gale. Erra'nın hava gücüne sahip ölümsüzü.

Başka bir adam sıçrayarak Köstebek Deliği'nin kenarına çömeldi. Çıplaktı, yoğun siyah saçlarla kaplıydı, hayat boyu steroid aleminde olan bir halterci gibi kalın kaslarla kaplıydı. İri ve kıllı. Tamam. *İşte Canavar geliyor.*

Erra en az iki tane getirmişti. Güçleri ne kadar güçlü olursa olsun, aynı anda iki tanesini kontrol etmek zor olmalıydı. Muhtemelen grup halinde hareket ederek birbirlerinin hareketlerini yansıtacaklardı.

Üçüncü bir figür onu takip etti; çıplak bir adamdı, o kadar zayıftı ki derisi kemiklerine yapışmış, kaburgalarını ve acınası göğsünü ortaya çıkarmıştı. Başını çevirip krateri taradı ve yumurta sarısı gibi sarı gözlerini gördüm. Karanlık.

Üç ölümsüz dondu kaldı, heykel gibi hareketsizdiler. Dramın her damlası için girişi sağıyorlardı.

Uzun bir an geçti. Başka bir an.

"Devam et," diye homurdandım.

Bir tane daha. Bu iş saçma olmaya başlamıştı.

Sis dağıldı. Erra, ölümsüzlerin omuzları üzerinde, adım adım ilerliyordu. Ateşin ışığı üzerine vuruyordu. Omuzlarından beyaz bir kürk pelerin sarkıyor, saçlarının şelalesi soluk yakasında koyu bir leke oluşturunuyordu.

Köstebek Deliği'nin üzerine bir sessizlik çöktü.

Erra'nın bakışları kalabalığı taradı; okçuları, Biohazard'ı, minibüsleri, ekipmanları, yakındaki harabelerdeki seyircileri Kollarını yanlara doğru kaldırdı. Pelerini üzerinden kaydı.

Parlak kırmızı kumaş vücudunu sarıyordu. Saf kırmızıdan ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı. Görünüşe göre teyzem tayt fetişi geliştirmişti. Kim bilebilirdi ki?

Gale elini pelerininin içinden geçirdi. Yumruğu büyük bir baltayı kavradı. Alevlerin turuncu ışığı, dört ayak sapına bağlı on inçlik bıçak boyunca parıltıyordu. Balta muhtemelen altı kilo ağırlığındaydı. Normal bir kılıç ustası pekmezden daha yavaş olurdu ama onun gücüyle bunun bir önemi olmazdı. Onu bütün gün sallayabilir ve sonra bir ayıyla bilek güreşi yapabilirdi.

Gale topuğunun üzerinde döndü, Erra'ya doğru beş adım yürüdü ve önünde diz çökerek baltayı avuçlarının içine aldı.

"Alkış falan tutmalıyız," dedi Curran. "Çok çabalıyor."

"Belki atmak için birkaç külot bulabiliriz." Dürbünü yüzüne odaklanacak şekilde ayarladım.

Erra başını kaldırdı. Gözlerinden güç fışkırıyordu. Uçurumun üzerinde duran kibirli bir tanrıça gibi muhteşem görünüyordu. Hakkını vermeliydim - teyzem nasıl gösteri yapılacağını biliyordu. Üç yerine yedi ölümsüz olsaydı daha dramatik olurdu ama en azından yanında getirecek birkaç dalkavuşu vardı.

Erra baltaya uzandı. Parmakları sapına kapandı. Baltayı gökyüzüne doğru savurdu. Boğuk bir çığlıkla, güç ondan bir şok dalgası gibi yayıldı ve harabelerin temelini sarstı. Bana çarptı ve kanımı ateşe verdi. Curran hırladı. Köstebek Deliği'nin yanında insanlar irkildi.

Erra'nın kırmızı giysisinden iğneler fırladı. Koyu kırmızı damarlar bacaklarından yukarıya doğru spiral çizdi. Kumaş aktı, kalınlaştı, tanınabilir şekillere büründü: takılmış curaise, çivili pauldrons, eldivenler

Tayt değildi. Lanet olsun.

Curran'a doğru eğildim. "Kan zırhı giyiyor. Normal silahlara, pençelere ve dişlere karşı dayanıklı."

Gözleri karardı. "Eğer ona yeterince sert vurursam, yine de hissedecektir."

Başımı salladım. "Kılıcım eninde sonunda zırhı yumuşatacak ama bu zaman alacak. Senin burada olduğunu bilmiyor. Eğer beklersen, iyi bir atış yapabilirsin."

Benim kişisel canavarım daha yakına eğildi. "Hala beni dövüşten uzak tutmaya mı çalışıyorsun?"

Parmaklarımı tüylü yanağında gezdirdim. "Kazanmaya çalışıyor. Kask yapmadı - çok kibirli."

Kadim olsun olmasın, o hâlâ bir insandı ve o da bir werelion. Zamanlamasını doğru yaparsa, tek bir darbeye kafatasını yumurta kabuğu gibi kırabilirdi.

"Tek atış," dedi.

"Onu meşgul edeceğim. Sadece onu ısırma. Kırık dişler seksi değildir."

Sırıttı ve bana parmak büyüklüğünde dişlerle dolu bir ağız sundu. Gözlerimi devirdim.

Erra ileri doğru bir adım attı. Bir an için düşüşün üzerinde yükseldi, kırmızı zırhının üzerinde ışık dans etti ve sonra Köstebek Deliği'ne daldı. Gale onu takip etti, cam gibi zeminde süzülen sessiz bir gölgeydi. Karanlık ve Canavar geride kaldı.

Merkeze ve şenlik ateşine 20 metre. On beş.

On.

Tamara kılıcını kınından çıkardı. Kraterin kenarında ateşli kıvılcımlar parladı. PAD okçuları oklarını yaktı.

Sekiz.

Okçular ateş etti.

Variller patladı, kulak zarımı havalı bir yumrukla yumrukladı. Bir cehennem Köstebek Deliği'ni boğmuş, ısı yayıyordu. Derinliklerinde Tamara'yı gördüm, zarar görmemişti, ateş vücudu boyunca kayıyor ama ona asla dokunmuyordu.

Seyirciler insan barbeküsünü alkışladı.

Alevlerin uğultusu yeni bir nota kazandı, derin bir ısıklık melodisi. Gittikçe daha da yükseldi. Alevler döndü, daha hızlı ve daha hızlı büküldü, bir ateş kasırgası gibi spiral şeklinde yükseldi. Alev konisi yarıldı ve Gale'in kasırganın kalbinde yüzdüğünü, saçlarının başından aktığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ortaya çıkardı. Vücudu geriye yaslanmış, tamamen rahatlamıştı. Gözleri kapalıydı.

Napalm için çok fazla.

Onun altında Erra duruyordu. Kırmızı bir miğfer yüzünü ve saçlarını gizliyordu. Kan zırhı her santimini kaplamıştı. Oh, güzel. Çünkü daha önce yeterince zor değildi. Gidip bir kask takması gerekiyordu.

Ateşten kasırğa onun yolundan çekildi. Miğfer parçalandı ve yüzü ortaya çıktı. Yele gibi saçları sırtına döküldü. Skor. Kask olmaması bizim için iyi oldu.

Erra yüzünü buruşturarak baltasını savurdu ve saldırdı.

Tamara kılıcıyla olağanüstü bir hızla saldırdı. Erra onu bir kürdan gibi kenara savurdu ve ezici bir ters darbeyle savurdu. Balta Tamara'nın omzunu derinlemesine ısırdı ve köprücük kemiğinden kaburgalarına kadar kesti.

Tamara çığlık attı, acı ve korku dolu umutsuz bir sestti.

Curran kocaman elini omzuma sıkıştırdı. "Ona yardım edemezsin. Bekliyoruz."

Erra Tamara'yı boğazından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Kükremesi Tamara'nın çığlıklarını bastırdı. "Bana sunduğun tek şey bu mu? Bu kadar mı?"

Tamara'yı bir kez salladı, sanki elinden su akıtıyormuş gibi. Ateşin gürültüsü kemik çıtırtılarını bastırdı ama Tamara'nın başı kırık boynunun üzerinde gevşek bir şekilde yana düştü.

"Neredesin çocuk?"

Öne doğru sallandım.

"Henüz değil." Curran beni aşağı itti.

"Onları öldürecek."

"Şimdi oraya gidersen hepimiz ölürüz. Plana sadık kalacağız." Gale havada gözlerini açtı.

"Kaçış yok. Seni bulacağım," diye söz verdi Erra.

Ateş konisi bir çiçek gibi açılarak Köstebek Deliği'nin kenarına sıçradı ve okçuları yaktı. İşkence görmüş çığlıklar geceyi parçaladı, ardından yanmış insan etinin mide bulandırıcı kokusu geldi. Gale döndü ve cehennem aç bir hayvan gibi kükreyerek onu takip etti. Hayatta kalanları kaçarken canlı canlı pişirdi.

Köstebek Deliği'nin dört bir yanında, PAD ve Biyolojik Tehlike giysileri içindeki insanlar amaçsızca koşuyor, silahlarını bırakıyorlardı. Aptal seyirciler hâlâ binayı dolduruyordu. Erra'nın büyüü onlara ulaşmadı.

"İşte geliyorum!" Erra gürledi.

Kömürleşmiş, dumanı tüten cesetler kraterin karşı tarafını kaplamıştı. İnce bir kadın sesi yakınlarda bir yerde histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu, tiz bir ses

Gırtlaktan gelen ıgıllara karşı bir not. En sağda, Darkness ve Beast Köstebek Deliği'nin kenarına tünemiş, alevlerden etkilenmemiş. Biz insan mangalını izlerken onlar da etrafta dolaşmış olmalıydı. "Bekle," dedi Curran.

Dişlerimi sıktım.

Köstebek Deliği'nin dibinden bir hava dalgası püskürerek Erra'yı kenara doğru kaldırdı. Bir an sonra üç ölümsüz de ona katıldı.

"Git." Curran beni serbest bıraktı.

Çatıdan koşarak geçtim, yangın merdivenine bağlı ipi yakaladım ve sokağa doğru kaydım.

AYAKLARIMIN ALTINDA KAR  TİRDADI. arkamda gazino güçlü fenerlerden akan ruhani bir ışık bulutunun içinde süzülüyordu. Basit bir görevim vardı. Erra'nın dikkatini çekmek. Onu sokağa çekmek, Kalabalıktan uzaklaştı, böylece şekil değiştirenler onun arkasına geçebildi.

Evet.  ocuk oyuncağı.

Kendimi hazırladım. "Strawberry Shortcake aradı, kıyafetini geri istiyormuş."

Erra bana döndü.

Parmaklarımı ona doğru salladım. "Hey, Parlak Parmaklar."

Gale'den bir hava akımı fırladı. Eğildim ama yeterince al almadım. Rüzgar bana çarptı. Yer kayboldu ve birkaç metre uçup park halindeki bir kamyonu çarparak yere  akıldım. Sırtım  atırdadı.

"Biz kavgadan ka mayız ve daha küçük adamların arkasına saklanmayız." Erra bana doğru gelmeye başladı. "Genç ve zayıfsın ama korkmana gerek yok. Sana yardım edeceğim. Ka mana ve ailemizi ikinci kez utandırmana izin vermeyeceğim."

Ayaklarımın üzerinde yuvarlandım ve kılıcımı savurarak bileğimi ısıttım. "Aileyi utandırmak senin işin. Benim yaptığım hiçbir şey bununla kıyaslanamaz."

"Beni çok gururlandırırıyorsun."

Fedailerini   gen şeklinde dizerek bana doğru gelmeye başladı: Solda Beast, sağda Gale ve ortada Darkness. Gelmeye devam et, sevgili teyze. Gelmeye devam et.

"Ben sadece sana hakkını veriyorum. Kardeşinin başlattığı her savaşı batırmayı başardın. Binlerce yıllık bir başarısızlık sicilin var." Kollarımı açtım. "Nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Ölmeden önce seni ateşe vereceğim," diye söz verdi. "Seni saatlerce yavaşça yakacağım."

"Sözler, sözler." Tekrar geri gitmeye başladım. O da beni takip etti. *Benimle gel, insanlardan uzak dur. Benimle gel, Erra. Dans edelim.*

Karanlık kollarını kaldırdı. Büyü, patlamadan sonra oluşan bir patlama dalgası gibi ondan fışkırdı. Dünya panik içinde bembeyaz oldu. Nefes alamıyordum. Düşüncelerim parçalanıp dağıldı ve beni kaybolmuş ve dengesiz bir halde bıraktı. Önümde, şimşeklerin aydınlattığı bir gök gürültüsü bulutu gibi ışıldayan bir pus vardı ve onun ötesinde bir boşluk hissettim. Sakin, boş bir karanlıktan başka bir şey yoktu.

Demek Karanlık'ın anlamı buydu. Korku. Her şeyi tüketen, ezici korku, o kadar güçlüydü ki sizi hayatınızdan koparıp boşluğa atıyordu, yalnız ve kör.

İçimde öfke kabardı. Onu bir koltuk değneği gibi kavradım ve kendimi gerçeğe geri çektim. Görüşüm geri geldi. Kendimi ıslak bir köpek gibi salladım.

"Hepsi bu mu? Daha güçlü bir şey olacağını düşünmüştüm."

Kolunu kaldırarak parçalı eldivenini gösterdi. "Kan zırhın nerede, whelp? Neden bileğini kesip bir bıçak çıkarmıyorsun? Neyin var senin? Bunu yapamazsın, değil mi? Kanı şekillendirmenin sırrını bilmiyorsun. Ben biliyorum. Senin tek yaptığın konuşmak ve kaçmak."

Ailem aşırı güçlü pisliklerle doluydu. Yürümeye devam ettim. Köstebek Deliği'nden dört blok uzaktaydık. Menzilin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne yaparsan yap ya da ne kadar uğraşırsan uğraş, asla kardeşini geçemeyeceksin. Hep nedime olacaksın, asla gelin olmayacaksın."

Büyü, Karanlık'tan koyu yarı saydam akıntılar halinde yayılıyor, geriye doğru bükülüyor, arkasındaki Köstebek Deliği'ni sular altında bırakıyor ve daha uzağa, köhne binalara, harabelerin beton kabuklarına sardalye gibi tıktırılmış yüzlerce insana doğru uzanıyordu. Gücünün büyüklüğü beni sarstı.

"İzle," diye seslendi Erra.

Karanlık kollarını bir araya getirdi. Hayır, lanet olsun, hayır.

Vahşi bir uluma geceyi deldi. Başka bir ses daha katıldı, bir başkası, daha ... Erra'nın arkasındaki yıkıntılardan bir insan seli fışkırdı.

Lanet olsun.

İnsanlar bana doğru akın ediyordu, gözleri kızgın, ağızları açık, çıldırmış sığırlar gibi koşuyorlardı. Bir arabanın arkasına saklandım. İnsan izdihamı gürleyerek yanımdan geçti. Bedenler metale çarparak titremesine neden oldu. Çılgınlıklar havayı doldurdu ve tüm bunların üzerinde Erra'nın kahkahası bir cenaze çanının sesi gibi süzüldü.

Karanlıktan bir büyü patlaması koptu. Gerçeklik parçalandı ve ben kim olduğumdan ya da nereden geldiğimden emin olmadan parçaların arasında süzüldüm. Düşünceler ve kelimeler etrafımda dönüp duruyordu, parlayan bir çağlayanın içinde. Karanlık, kaosun hemen ötesinde beni çağırıyordu. Bulutun içine uzandım ve bir kelime çıkardım.

"Dair." Serbest bırak.

Sihir iğneli çeneleriyle beni ısırdı. Ürperdim, titredim, acının şoku sisi yırttı.

Yanımda tüyleri dökülmüş bir ceset duruyordu. Ne hayvana ne de insana benzeyen bir yüzden kızgın gözler fışkırıyordu. Dişi bir şekil değiştiren. Vücudu kırıldı, büküldü, sarsıldı ve önümde bir çakal durdu. Ayağa fırladı ve dehşete düşmüş insan sürüsünün peşinden dörtnala koşarak caddede ilerledi.

Onları ölümsüzlerin peşine göndermedi mi? Henüz göndermedi. Anlaşmıştık. Sarsılarak ayağa kalktım ve Erra'yı sokağın ortasında gördüm, arkasında ölümsüzler vardı, görünürde hiç şekil değiştiren yoktu. Tek şekil değiştiren serseri bir güç patlamasıyla vurulmuş olmalıydı.

Çok çabuk harcanan sihir yüzünden her yerim acıyor. *Sen dikkat dağıtıcısın. Kalk ve dikkat dağıtma işini yap.* Ayağa kalktım ve avcı çıplak halde açık alana doğru yürüdüm.

Bana doğru gelmeye başladı, ben de geri çekildim. Yarım blok kaldı. Gazinoya yeterince yakın, Köstebek Deliği'ne yeterince uzak, şekil değiştirenlerin saldırması için mükemmel bir mesafe.

"Yine kaçyorsun."

"Beni yakalamak için çok yavaş yürümen benim suçum değil." Yakından bakıldığında zırhı pullu zırhı andırıyordu: kan kırmızısı pullar, bazıları büyük, bazıları küçük, gövdesinin üzerinde üst üste biniyordu. Ben bunu neden yapamıyordum? Neyi kaçırıyordum?

Rögar kapağının üzerinden geçtim. Son kalanlar da hızla geçti. Ben, o ve onun üç cesedi dışında sokak bomboştu.

Saldırdı. Dünya gıcırdayarak durdu. Nefes aldığımı duydum, göğsüm yavaşça yükseliyordu, sanki suyun altındaymışım gibi.

Aramızdaki mesafeyi kat etmesi için geçen üç saniye içinde, Voron'un

sesini anılarımdan duydum. "Eğer kanarsa, onu öldürebilirsin." diyordu.

Kanadı -zırhı buna tanıklık etti- ve ben daha iyiydim.

Erra bana çarptı. Geriye yaslandım, baltasının yanımdan geçmesine izin verdim, eğildim, ittim ve kolunun altından kestim. Avcı gözden kayboldu. Etrafında döndü ama ben dans ederek uzaklaştım. Saldırdı, eğildim ve atladım.

"Kazanamazsın," diye hırladı Erra.

Arkasında, karanlık gölgeler çatıda sıralanmıştı. Curran'ın getirdiği elli kişinin sadece yarısı kalmıştı. Yeterli olacağını umuyordu.

"Kazanmaya çalışmıyorum,"
dedim ona. "Ne yapmaya
çalışıyorsun?" *Seni meşgul
etmeye.*

Şekil değiştirenler pençeli hayaletler gibi çatıdan düştüler.

Yedi ayak boyunda, pullu bir canavar Canavar'a çarptı. Bir kürk ve pençe karmaşası içinde çarpıştılar. Öfkeli bir timsahın ilkel derin kükremesi sokakta yuvarlandı.

Bir saldırı kasırgası başlattım. Kılıcım bir kırbaç oldu, kesiyor, biçiyor, doğruyor, sola, sağa, sola. Bana odaklan. Bana odaklan, lanet olası. Onu meşgul ettiğim sürece, üç zombinin hareketlerini aynı anda koordine etmekte ve beni uzakta tutmakta zorlanacaktı.

Erra'nın omzunun üzerinden havaya yükselen Gale, Darkness'ı kollarıyla kavradı.

Şekil değiştirenler onları ıskalamıştı. Lanet olsun.

Erra'nın baltası Avcı'ya çarptı. Beni geri götürdü.

Gale, bir rüzgâr konisine sarılmış halde, caddenin yirmi metre üzerinde süzülüyordu. Karanlık'tan kötü büyü yayılıyordu.

Öfkeli hırıltılar ve ulumalardan oluşan bir koro cevap verdi ve ürkütücü bir sırtlan kahkahası ile noktalandı.

Erra beni geri itmeye devam etti. Duvardan saptım ve geriye, Gale'e doğru dans ettim. Eğildim ve kaçtım, onu döndürmeye çalıştım ama o bir yük treni gibi üzerime geldi.

Sol tarafımda devasa bir kurt adam kaldırıma çömelmişti. Rögar kapağını pençeli parmaklarıyla kavradı, 360 derece döndü ve Gale'e doğru fırlattı. Metal disk, Gale'i çevreleyen kasırgayı bıçak gibi kesti ve Darkness'a çarptı.

Derin bir kadın sesi bağırdı, "*Noboru! Sekasu kodomotachi! Noboru! Noboru!*"

Kırmızı kürklü şekil değıştirenler binaların duvarlarına tırmandılar - Çevik Klanı'nın tilkileri.

Erra bana dirsek attı. Geriye uçtum ve çömelip bacaklarını altından çekmek için tam zamanında yuvarlandım. Yere düştü. Yere düşerken ona iki kez vurdum ve geri çekildim.

Koyu renkli kesikler zırhını çizmişti, tıpkı bir kırbacın darbeleri gibi. Hiçbiri hasar verecek kadar derin görünmüyordu. Voron bana kılıcın yeterli zaman verildiğinde kan zırhını delip geçeceğine söz vermişti ama şu ana kadar Slayer bunu başaramamıştı. Eğer normal bir zırh giyiyor olsaydı, sıkışmış bir domuz gibi kanaması olurdu. Eğer dilekler para olsaydı, dünyada hiç dilenci olmazdı.

Yine de onda farklı görünen bir şey vardı. Bir şey . . .

Zırhındaki sivri uçlar gitmişti.

Geri çekildim. Çiviler hangi cehenneme gitti?

Erra baltasını kaldırdı, yüzünde şeytani bir öfke vardı. Göğsü kabardı. Kollarım düşecekmiş gibi ağrıyordu. Yavaş bir acı sırtımı kemirdi ve yanlış yöne döndüğümde sol tarafıma sıcak bir diken battı. Muhtemelen kırık bir kaburgaydı. Sorun değildi. Hâlâ ayaktaydım.

Yaban tilkileri kendilerini çatıdan Gale'e doğru fırlattılar. Ona yapıştılar, ısırdılar ve pençelediler. Soldaki tilki bir kolunu kopardı.

Erra hırladı. Gale, Darkness'ı düşürdü, titredi ve yere çakıldı, düşerken binalara çarptı, tilkiler hâlâ ona yapışuyordu. Gale kaldırırmda bir kez zıpladı ve diğerk şekil değıştirenler onun etrafını sardı.

Erra hiç de kötü görünmüyordu.

Seçenekler tükendiğinde, çeneni kapat. Sadece yirmi adım ötede yatan Darkness'a başımı salladım. "Vay canına. Acıdı mı? Şimdi sadece bir tane var."

"Bir tane yeterli olacaktır." Erra sıırttı.

Zırhının küçük bir parçası omzundan koptu ve asfalta düşerek sıvı hale geldi. Karın içine batışını izledim. Küçük bir buhar çizgisi kaçtı ve sonra beyazın içinde kayboldu.

Zırhından bir kırıntı. Kanı. Kanından bir damla.

Arkamızda, ayaklarımızın çalkaladığı kar izimizi işaretliyordu - sokakta bir daire çizmiştik ve biz birbirimizi döverken, o zırhından kan damlatıyordu.

Erra'nın arkasındaki çatıda karanlık bir gölge belirdi.

Curran. "Hayır!" Ona doğru atıldım ama artık çok geçti.

Çatıdan aşağı atladı. Erra son anda kaçtı ama Curran'ın pençesi kafatasına geldi. Darbe onu ayağa kaldırdı. Uçtu, neredeyse bana çarpıyordu.

"Kaç!" Yüzükoyun yatan bedenine doğru hamle yaptım ve tüm gücümle tekrar tekrar bıçakladım. "Kaç, Curran!"

Erra kükredi. Avcının bıçağı sürekli saplanıyordu.

Kardan kırmızı alevlerden oluşan bir duvar yükseldi ve dördümüzü şekil değiştirenlerden korudu. Bizi bir kan koğuşuna kilitlemişti.

Erra yuvarlanarak bacaklarımı altımdan çekti. Ben tökezledim ve o ayağa fırladı. Elmacık kemiğinden kan damlıyor ve ağzından akıyordu. Başının sol tarafı Curran'ın darbesiyle çökmüştü.

Ona doğru hamle yaptım ve baltasının sivri ucuna çarptım. Karnıma, kaburgalarımın hemen altına saplandı. Acı patladı. Sarsılarak kurtuldum ve o da beni tekmeleyerek tekrar karın içine itti. Balta sol tarafıma saplandı. Çılgılık attım. Beni yere yapıştırmıştı.

Erra kan ve diş tükürdü ve beyzbol topu fırlatır gibi savurdu. Zırhından fırlayan dikenler Curran'la benim aramda düzensiz bir çizgi oluşturdu. Tam hücumu geçtiği sırada kan siperi kırıldı ve tüm hızıyla ona çarptı.

Çemberi ikiye bölmüştü: O ve ben bir tarafta, Darkness ve Curran diğer tarafta.

"Bir melezle çiftleşmek istiyorsun," diye hırladı. "İzle. Sana onun tam olarak ne olduğunu göstereceğim."

Curran ölümsüze doğru döndü.

Karanlıktan bir büyü seli fişkırdı ve Curran'ı parçaladı. Kan koruması bizi kesti ve ben hiçbir şey hissetmedim - Curran tam dozu aldı. Tökezledi, bir kez sarsıldı, sanki içinden su fişkırıyormuş gibi. Vücudu değişti, zayıfladı, kayganlaştı. Sırtında kürkler filizlendi.

İşte buydu, Karanlığın gücü. Curran'ı çılgına çevirecekti.

Baltanın altında kıvranarak kurtulmaya çalıştım. Canavar Lordu bir adım öne çıktı.

Erra'nın eli havayı pençeledi. Karanlık, felç edici bir korku seli daha kustu. Curran ürperdi. Elleri kalınlaştı, pençeleri uzadı.

Bir büyü patlaması daha. Yürümeye devam etti.

Bir patlama daha.

"Bak!" Erra baltaya doğru eğildi ve onu bana sapladı.

Curran sokağın ortasında çömeldi. Yoğun kürkü onu kaplamış, sırtında devasa bir yeleye ve orantısız büyüklükte bir kafaya dönüşmüştü. Bir insan ya da aslandan geriye hiçbir iz kalmamıştı; vücudu kusursuz ve bütündü, ikisi de olmayan kâbus gibi mutasyona uğramış bir karışım. Uzun uzuvları koyu gri çizgili, geniş ve kaslı vücudunu destekliyordu. Gözleri sarı parlıyordu, çok parlak ve soluktu, neredeyse beyazdı. Derinliklerine baktığımda hiçbir mantıklı düşünce göremedim. Zeka ya da kavrayış yoktu.

Başını kaldırdı, devasa çenesini açtı ve kükreyerek dişleri ve tüyleriyle sokağı salladı.

Curran çıldırmıştı.

Onu kaybetmezdim. Onu bu karanlık, soğuk sokakta kaybetmeyecektim. Böyle bir şey olmayacaktı.

Eskiden Curran olan canavar ölümsüzün üzerine atladı. Kocaman eller Darkness'ı kavradı ve onu yukarı çekti. Kaslar şişti ve Curran onu parçalara ayırdı, vücudunu bir bez bebek gibi parçaladı. Vahşileşmiş vücuttan fışkıran kan, karı ıslattı.

Erra'nın elleri baltasının üzerinde titriyordu ama ağırlığı beni aşağıda tuttu.

Curran kan koğuşuna çarptı. Büyü patladı. Tekrar vurdu, vücudunun etkisi kırmızı duvarı ve altındaki sokağı salladı. Gözleri bembeyaz parladı. Kollarındaki tüyler Erra'nın kan korumasıyla temas ettiği için tütüyordu.

Tekrar

.

Tekrar

.

Tekrar

.

Tekrar

.

Kan koğuşunda çatlaklar oluştu.

Erra bakakaldı, yüzü şokla tokatlanmıştı. Curran koğuşa çarptı.

Kırmızı duvar çatladı ve parçalandı. Kükreyerek duvarı deldi, kürkü alev alev yanıyordu ve kara çakıldı. Büyü, öfkeden çılgına dönmüş bir tayfun gibi beni parçaladı. Ben çılgılık attım ve Erra da beni yankıladı, acı içinde iki büküm oldu, saçları karanlık bir perde gibi düştü.

Saçlarından tuttum ve tüm gücümle onu kılıcımın üzerine doğru çektim.

Avcı gözüne girdi. Kemiği deldiğini ve sonuna kadar girdiğini hissettim.

Erra kan kustu. Beni ateş gibi ıslattı, büyüm teyzemin vücudundan sızan yaşam kanıyla karıştı. İçindeki büyüğü hissettim, tıpkı Rakshasaların altın kafesinde hissettiğim gibi.

Karışık kanımızı yüzüne sürdüm, ittim ve derisinde bir iğneler ormanının patladığını gördüm.

Çığlık atıp baltaya uzandı ve ben de iğnenin iç organlarımı parçalamasıyla çığlık attım. İğneler parçalandı ve derisinin içinde eridi.

"Beni alaşağı edemeyeceksin," diye haykırdı Erra.

"Yapamayacaksın ..." Bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Her şey bitti," diye fısıldadım ona kanlı dudaklarımla.

Çaresizlik onun kırık yüzünü ele geçirdi. Mızrağa pençe atarak kendini dik tutmaya çalıştı. Kanımız karı parlak, zengin bir kızıla boyadı.

"Öl," dedim ona.

Yanımda dört ayak üzerine düştü. Tek sağlam gözü benimkine bakıyordu.

"Yaşa

. . uzun yaşa çocuğum," diye fısıldadı. "Sevdiğin herkesin öldüğünü göreceksin kadar uzun yaşa. Benim gibi acı çek."

Sözleri bir lanet gibi üzerime yapıştı. Karların üzerine yığıldı. Göğsü son kez yükseldi. Tek bir nefes yumuşak bir fısıltıyla çıktı ve gözlerindeki hayat soldu.

Ona baktım ve kendimi gördüm, karın içinde ölmüştüm.

Curran'ın dumanı tüten harabesi kanlı başını kaldırdı.

"Curran," diye fısıldadım. "Bana bak."

Canavar yüzünü lekeleyen yanıklar eridi. Kürkleri filizlendi, gövdesi boyunca uzanarak yaraları gizledi. Gözleri hâlâ bembeyazdı.

Bana doğru yürüdü, baltaya vurdu ve bir kurdan gibi içimden çekip aldı. Pençeli eller beni kaldırdı.

"Konuş benimle." Gözlerinin içine baktım ve hiçbir şey göremedim.

"Konuş benimle, Curran."

Boğazında alçak bir hırıltı yankılandı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Bir deri bir kemik kalmış çarpık şekiller koğuşun önünden geçiyordu - ilk vampir gözcüler. Kazananı bulana kadar savaşı izlemişlerdi. Curran vampirleri gördü. Ağzından kükreme ile çığlık arasında korkunç bir ses çıktı. Koğuşa doğru hamle yaptı. Bir saniye içinde

Kızıl alevler, kanlı elimi Erra'nın savunma büyüsunün içine soktum. Büyü benden fırladı. Kırmızı çöktü ve her şey karardı.

BÖLÜM 27

HER ŞEY ACITTI.

"Kımıldama." Jim'in sessiz sesini acelecilik doldurdu.

Kıpırdamadan yattım, gözlerim kapalıydı. Büyü bozulmuştu. Hava kan kokuyordu.

Bir şey yüzümü okşadı. Görüş alanımdan geçen pençeli bir ayağı görecektik kadar gözlerimi açtım.

"Sen yerdesin," dedi Jim. "Ben de tam karşındaki kapıdayım.

Ben söylediğimde bana

koş." Gözlerim şak diye açıldı.

Jim kapı aralığında çömeldi, Doolittle da onun yanındaydı. Derek solda duruyordu, yüzü bembeyazdı. Onların ötesinde Mahon'un bir dağ gibi yükseldiğini gördüm.

Jim'in gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

"Anlamıyor," diye mırıldandı Doolittle.

Jim bir santim öne eğildi. "Kaledesin. Curran seni üç saat önce buraya getirdi. Etrafında bir ileri bir geri volta atıyor. İçeri girmeye çalışan herkese saldırıyor. Konuşmuyor. Beni ya da başka birini tanımıyor." Durakladı, kafasına dank etmesini bekledi. "Kate, delirmiş olabilir. Seni öldürmeden önce buradan çıkmalısın. Eğer kaçarsan, sen dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapatırız. Kapıyı tutacak kadar adamımız var."

Üç saattir. Üç saattir konuşmadı.

Doğruldu. Altımdaki zeminde koyu kanlı bir leke vardı. Kanamış olmalıyım. Döndüm ve uzak duvarın dibinde tüylü, gri bir sırt ve onun üzerinde karmakarışık, kan lekeli bir yele gördüm. Curran.

"Kate!" Jim tısladı.

Eskiden Curran olan canavar arkasını döndü. Beyaz gözleri bana dik dik baktı.

Ayağa kalktım.

Odanın öbür ucuna sıçradı ve aramızdaki mesafeyi tek bir hamlede kapattı. Elleri kaburgalarını sıktı. Beni dişlerle dolu bir ağza doğru kaldırdı.

"Selam bebeğim," dedim ağzının içine, kokumu içine çekmesi için nefesimi verdim.

Beyaz gözleri benimkilere baktı. Ondan derin bir hırıltı yükseldi. "Çok korkutucu," dedim ona usulca. "Çok etkilendim."

Hırladı. Dişleri boğazımdaki bir kılı tıkırdattı.

"Curran," diye fısıldadım. "Beni hatırla."

Kokumu içine çekti. Kulakları **s e ğ i r d i**. Kapıdaki şekil **değiştire n l e r i** dinliyordu.

"Kapıyı kapat Jim." Jim tereddüt etti.

"Ben onun eşiyim. *Kapıyı kapat.*"

Bir an sonra kapı tıkırdayarak kapandı.

Kollarımı boynuna doladım. "Sen benimsin. Onun kazanmasına izin veremezsin. Sana sahip olamaz."

Dinliyordu ama duymuyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Her zaman benim için geleceğini söylemiştin. Şimdi sana ihtiyacım var. Bana geri dön. Lütfen, bana geri dön."

Başımı Curran'ın yelesine yasladım.

"Bana geri dön. Orada olduğunu biliyorum. Beni buraya sen getirdin. Beni sen öldürmedin. Kim olduğumu biliyor olmalısın."

Kürkü parmaklarımın altından kaydı. Kaskatı kesildi.

"Eğer bana geri dönersen, seni asla terk etmem," diye fısıldadım tüylü kulağına. "Sana yiyebileceğin tüm turtaları yaparım."

Sahip olduğum tüm sihir, kanımın tüm gücü, hepsi sihir yokken işe yaramazdı. Her geçen saniye daha da uzaklaşıyordu. "Bana geri dön. Lütfen. Lütfen dememi istediğini hatırla. Şimdi söylüyorum. Lütfen bana geri dön."

Hiçbir şey.

"Sen gidersen beni kendimden kim koruyacak? Kim benimle savaşacak? Tek başıma kalacağım. Beni terk edemezsin Curran. Sürüyü yetim bırakamazsın. Yapamazsın işte."

Beni kendine doğru çekti. Acı patladı ve haykırdım.

Curran hırladı ve beni daha sıkı kavradı.

Beni hatırlamadı. Curran kaybolmuştu. Onu benden aldı. Son nefesinde onu hayatımdan söküp aldı. Dünya parçalara ayrıldı ve üzerime çöktü. Nefes bile alamıyordum.

Gözlerim ısındı. İçimden bir şeyler koptu ve ağladım. Kalın boynuna sarıldım ve ağladım, ağladım çünkü o saniye saniye ölüyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

"Bana geri dön. Beni yalnız bırakma. Benim için ölme, seni aptal orospu çocuğu. Seni lanet olası aptal. Sana lanet kavgadan uzak durmanı söylemişim! Neden hiç dinlemiyorsun? Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, duydun mu beni? Sakın ölmeye kalkma, çünkü seni ellerimle öldürmem gerek."

Kürk ellerimin altında kaynadı ve parmaklarım insan derisini sıyırdı. Curran'ın gri gözleri bir insan yüzünden bana bakıyordu. "Konuş benimle bebeğim," diye fısıldadım. "Lütfen konuş benimle."

Dudakları kıpırdadı. Uzun bir süre çırpındı ve zorla çıkardı. "Henüz ölmedim."

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. O sallandı ve biz yere düştük.

DOOLITTLE ELLERİNİ BİR HAVLUYLA SILDI. "O komada.

Bedeni insan, ancak zihninin geri dönüp dönmeyeceği bir soru. Yine de konuştu. Onu kapıdan duyduk ve konuşması net ve tutarlıydı. Bu bize umut veriyor."

"Ne zaman uyanacak?"

Doolittle bana baktı, gözleri sıkıntılıydı. "Bilmiyorum."

"Bir şey yapabilir misin? Onu iyileştiremez misin?"

Başını tekrar salladı ve benden uzaklaştı. "Tedavim bitti. Artık her şey vücuduna ve zamana bağlı."

Jim kendini görüş alanıma soktu. "Seni düzeltmesine izin vermelisin." Ona bakakaldım.

Jim küçük bir çocuğa bakar gibi, "Bırak doktor seni tedavi etsin," dedi. "Yaralanmışsın. Yaralanmak senin için iyi değil."

Beni rahat bırakmalarını istiyordum. "Ne zamandan beri benim bakıcım oldun?"

Jim yanıma çömeldi. "Şimdiye kadar tüm Keep, Canavar Lord'un komada olduğunu biliyordu. Korkmuşlar, sinirlenmişler ve kan istiyorlar. Şu anda ihtiyaçları olan şey Canavar Lordu'nun eşinin kendi ayakları üzerinde durması. Sen

Çalışır durumda olması gerekiyor, bu yüzden insanların paniklemesini önlemek için Keep'te size yol gösterebilirim."

"O bu haldeyken hiçbir yere gitmiyorum."

Jim başını salladı. "Kendini toparlayacak ve onun bıraktığı yerden devam edeceksin. Bu artık senin işin."

"Beni rahat bırak, yoksa canını yakarım," diye hırladım ona.

"Bu gerçekten çok hoş," dedi Jim. "Ama önce seni iyileştirmemiz gerekecek."

Doolittle parmağını kotumun dizden birkaç santim yukarısına koydu. "Buradan bileğe kadar kes."

Jim bir bıçak salladı ve kot pantolonumu sağ bacağıma boyunca kesti. Doolittle aşağıyı işaret etti. "Buraya bak."

Dizimin sol tarafında büyük bir şişlik oluşmuştu. Etrafındaki kaslar şişmiş ve bacağımın şeklini bozmuştu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," dedi Doolittle.

"Diz kapağı çıkığı."

"Aferin kızıma. İki kaburgan kırık, ciddi morluklar, karnında bir yara ve görebildiğim en az dört derin kesik var ve hepsi de kirli. Yaran kendi kendine kapanmış ama şimdi ilgilenmezsek, uyandığında burada olmayacaksın."

"Eğer" dedi, "ne zaman" değil. Eğer uyanırsa.

Doolittle bileğimi kavradı. "Dizinin altından tut." Jim eliyle dizimin alt tarafını yakaladı.

Doolittle'ın gözleri benimkileri buldu. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun." Sandalyenin kolçaklarını sıktım.

"Yap o zaman."

Bacağımı büktü. İçime bir çılgılık attıracak kadar sıcak bir acı saplandı.

Doolittle gözlerimin içine baktı. "Bu seni dünyaya geri getirmeli. Şimdi bizimle misin?"

Acıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

"Güzel," dedi Doolittle. "Şimdi şu kaburgaları görelim."

DEREK KAPIYI ÇALDI. O OLDUĞUNU BİLİYORDUM, çünkü her zaman iki kez çaldı.

Yüksek sesle okuduğum kitabı kapattım. "Evet?"

Derek içeri girdi. Harika çocuk yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aynı."

Curran yere yığılalı üç gün olmuştu. Uyandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Yatak çok yüksek olduğu için onu kanepeye taşıdım ve yanına kendim için bir yatak yaptım. Tuvalete gitmek için ihtiyaç duyduğum birkaç dakikadan fazla yanından ayrılmadım. Harika çocuk bana yemek yedirmekte çok zorlanıyordu.

"Julie beni aradı," dedi. "Okulun seninle iletişime geçmesine izin vermediğini söyledi."

"Erra'ya karşı bir önlemdi. Julie'nin hayatta olduğunu öğrenmesini istemedim. Bana kızgın mı?"

"O yaralı," dedi. "Onunla konuşacağım."

Daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. "Ver, Derek. Başka ne var?"

"Sürü Konseyi dört saat içinde toplanacak. Curran gelmezse ne yapacaklarını tartışacaklar."

"Ve?"

"Resmi olarak bir alfa olmadığın için seni Curran'ın odasından kovmakla ilgili bazı konuşmalar var."

Kahkahalarım odanın içinde çınlıyor, soğuk ve kırılğan bir ses çıkarıyordu.

Derek bir adım geri çekildi. Yüzü yumuşadı, sesi neredeyse yalvaran bir nitelik kazandı. "Kate? Ürkütücülüğünü biraz azalt. Lütfen."

"Merak etme," dedim ona. Büyü dün birkaç saat boyunca etkisini göstermişti ve Doolittle Curran için hiçbir şey yapamadığından dalganın çoğunu beni toparlamakla geçirmişti. Şu anda Erra'yla tekrar dövüşemeyecektim ama içimde iyi bir gösteri için yeterince güç kalmıştı.

"Andrea'dan arayan oldu

mu?" "Hayır."

Şekil değiştirenler Andrea'nın Köstebek Deliği'ndeki yangından kurtulduğunu bildirmişlerdi ama benimle iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. En iyi arkadaşım beni terk etmişti ve ben onu özlemiştim. Ama muhtemelen şu anda iyi bir arkadaş değildim. Belki de en iyisi buydu.

"Hala Naeemah'dan haber yok mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Ama burada Bouda Klanı'ndan iki kişi var. B Teyze ile bir tür anlaşmanız olduğunu söylüyorlar."

Kendimi sandalyeden ittim ve kitabı ona uzattım. "Sayfa 238. Ben onlarla konuşurken sen de ona oku. Lütfen."

Derek dudaklarını yaladı. "Bizi duyabildiğinden emin değilim."

"Rakshasalar beni neredeyse öldürdükten sonra dışarı çıktığımda sesler duydum. Curran'ı, Julie'yi, seni, Andrea'yı duydum. Ne söylendiğini bilmiyordum ama sesleri tanıyordum. Güvende olduğumu bu şekilde anladım. Ona kitap okumanı istiyorum, böylece ölmediğini ve yalnız olmadığını bilsin."

Derek sandalyeme oturdu ve kitabı açtı.

Kapıdan geçip toplantı odasına girdim.

Yaklaştığımda bir adam ve bir kadın ayağa kalktı. Adam orta boyluydu ve genç bir hafif sıklet boksör gibi yapıydı: gülünç bir şekilde tonlanmıştı ama hiç cüssesi yoktu. Bu adamlar çok hızlıydı. Birini alt edebileceğinizi düşünürdünüz ve sonra güzel soğuk zeminde uyanırdınız. Yüzü keskin hatlara sahipti ve saçları parlak kırmızıydı. Odayı ateşe vermemesi bir mucizeydi.

Kadın siyahtı, on beş santim daha uzun, yirmi kilo daha ağırdı -hepsi kaslıydı- ve kaşlarını çatmamak için kendini zor tutuyordu. Berbat bir şekilde başarısız oldu.

Başlarını öne eğdiler. İkisi de yirmili yaşların ortalarında görünüyordu.

"B Teyze selam söyledi," dedi adam. "Ben Barabas. Bu da Jezebel." Ona kaşlarımı kaldırdım. "İddialı isimler."

"Bouda annelerinin çocukları için büyük umutları vardır," diye açıkladı Barabas. "Alfamız bize sizin olduğumuzu söylüyor. Eğer bizi uygun bulursanız, bu noktadan sonra size hizmet edeceğiz. Değilse, yerimize yenilerini gönderecek."

Sandalyeye oturdum. "Seni bok görevi için aday yapan neydi Barabas?"

Gözlerini kırptırdı.

"B Teyze'nin bir taşla iki kuş vurma fırsatını kaçırdığını düşünmüyorum. Peki seni günlük bouda işlerinden çıkarmak istemesine neden olacak ne yaptın?"

"Annem bir bouda," dedi. "Babam Çevik Klanı'ndan. Genetik piyangodan Nimble'ı çektim."

Farklı klanlardan iki şekil değiştiren çiftleştğinde, ki bu boudalarda daha sık oluyordu, çünkü sayıları sadece otuz civarındaydı, çocukların her iki ebeveynin Lyc-V markası için de eşit şansı vardı. "Neye dönüşüyorsun?"

"Mongoose. Klanda hakimiyet sorunları var," dedi.

"Kurallara göre oynamıyor," dedi Jezebel.

Barabas iç çekti. "Ben eşcinselim. Beni rakip olarak görüyorlar ve bana bir bouda dışisine davranacakları gibi davranıyorlar, bu da katı bir gagalama düzeni anlamına geliyor. Ben yapmıyorum

İyi uyum sağladım ve düzgün bir bouda dişisi olabilmek için bir sürü kuzenimi katletmek istemiyorum."

Jezebel'e baktım. "Ya sen?"

Jezebel çenesini bana doğru itti. "Klandaki yeri için kız kardeşime meydan okudum."

"Nasıl geçti?"

"Kaybettim."

Daha dik oturdum. Şekil değiştirenler arasında hakimiyet için yapılan düellolar ölümüne olurdu. Her zaman. "Neden hâlâ nefes alıyorsun?"

"Pençeleriyle beni kalbimden bıçakladı. Kalbim durdu ve sekiz dakika boyunca klinik olarak ölü gibiydim. Kendime geldiğimde kız kardeşim beni ikinci kez öldürmeye cesaret edemedi. Bu hem ona hem de bana kötü yansıdı. Ben yürüyen bir ölüyüm ve etrafta olduğum sürece onun zayıf olduğunun kanıtıyım."

Harika. İkisinden biri klanı kendi başına terk etseydi, bu onların korkaklığının bir işareti olarak algılanabilirdi. Bu haliyle, onurları bozulmamıştı.

"Sürü politikasında iyi misin?"

"O çok iyi," dedi Jezebel. "Ben güç kullanarak daha iyiyim ama kuralları biliyorum. İnsanların ne yapıp ne yapamayacağını biliyorum. Aptal değilim ve size faydalı olabilirim."

İçimi çektim. "İkiniz de işe alınıyorsunuz. Dört saat içinde bir Konsey toplantım var.

Beni çıkarmaya çalışacaklar. Ne beklemem gerektiğini öğren."

Kalktım ve Curran'a geri döndüm. Yolun üçte ikisini tamamlamıştım.

Prences Gelin ve sonra ne olduğunu bilmek isterdi.

Ben içeri girdiğimde Derek sandalyeden kalktı. "Julie hakkında..." "Evet?"

Doğruldu, yeni yüzü kemiklerinin üzerinde çok sıkı görünüyordu. "Yalan söyledim. Beni aramadı."

Yere yığılma isteğimle savaştım. Şimdi de bana yalan söylüyordu. "O iyi mi?" "Ben iyiyim," dedi ince bir ses odanın ortasından.

Döndüm. Julie ayaklarını altına almış yerde oturuyordu. Siyah bir kazak giymişti ve yüzü koyu renk yün karşısında çok solgun görünüyordu, neredeyse şeffaftı. Kocaman kara gözleri bana bakıyordu.

Ayağa kalktı. "Kaçtım."

Yere geçtim ve ona sarıldım. Derek odadan geri çekildi.

"Eve gittim," dedi Julie yumuşak bir sesle. "Endişelendim. Ev diye bir şey kalmadı.

Bütün eşyalarımız gitmiş. Ne oldu?" "Uzun hikâye." En azından onu güvende tuttum.

"Başım belada mı?"

"Hayır, ufaklık." Onu kendime doğru çektim ve sarı saçlarını öptüm.

"Yaşıyorsun. Geri kalan her şeyi düzeltebiliriz."

DÖRT SAAT SONRA CURRAN'IN ÖZEL TOPLANTI ODASINDA OTURDUM.

Barabas karşıma oturdu. Jezebel masanın üzerine tünemiş, Derek de kapıya yaslanmıştı. Julie, Curran'a kitap okumak için gönüllü olmuştu.

Barabas, "Evrensel olarak sevilmiyorsun," dedi. Bana bilmediğim bir şey söyle.

"Yedi klan var," diye devam etti. "Yedi klandan Kedi Klanı'nın desteğine güvenebilirsiniz ve Büyük Teyzem B tamamen çark etmediyse, boudalar da sizin tarafınızda. Kurtlar Curran'a fanatik bir şekilde sadıktır. Normalde sonuna kadar arkanda olurlardı ama sen Jennifer'ın küçük kız kardeşini öldürdün."

Küçük kurt adamın bükülmüş bedeni gözümün önünde canlandı. "Elimden bir şey gelmezdi."

Barabas, "Kimse cinayete itiraz etmiyor," dedi. "Bu haklı bir ölümdü ve zaman geçtikçe Jennifer bunu görecektir. Ama şu anda yas tutuyor. Birini suçlamak zorunda, çünkü kendini zaten suçladığından daha fazla suçlayamaz. Tüm bunlar Daniel'i zor bir duruma sokuyor. Sana karşı çıkmayacaktır. Bu Curran'a sadakatsizlik olur. Ama seni destekleyemez de, çünkü eşine sadık olmak zorunda. Bu gibi durumlarda doğru hareket tarzı çekimser kalmaktır ve Kurtlar her zaman doğru olanı yapar. Yani size zarar vermeyecek ama yardım da etmeyecek."

"Üç etti," dedim.

Barabas başını salladı. "Sırada Ağır Klan var, diğer sürülere uymayan büyük yırtıcılar. Wereboarlar, was-bisonlar, werewolverinler, hatta bir wasbaboon bile var ama çoğu ayı ve ayılar şaşırmaktan nefret eder. Statükoyu severler ve Mahon tipik bir ayıdır. Muhtemelen size karşı çıkacaktır. Kişisel bir şey değil. Sadece onun kafasındaki olması gereken resme uymuyorsunuz." Barabas öne doğru eğildi ve avuç içleri birbirine bakacak şekilde elleriyle hayali bir kare kutu çerçeveledi. "Benim gibi insanlar on sekiz yaşına geldiklerinde bir seçim yaparlar: Ya ailemizin klanında kalırız ya da

Canavarımızın klanına. Ben Bouda'larla kalmayı seçtim. Tüm arkadaşlarım ve ailem oradaydı ve Nimble Klanı'ndan kimseyi tanıımıyordum. Mahon kısa bir süre sonra beni oturttu ve nedenini öğrenmek istedi."

"Bunu sormaya hakkı yoktu," diye homurdandı Jezebel.

"Az önce bir konuşma yaptık." Barabas ona baktı. "Sebeplerimi açıkladım ama kafası bir türlü almadı. Ona göre ben bir firavun faresiydim ve yerim Çevik Klanı'ydı, çünkü öyle olması gerekiyordu. Sen Canavar Lordu'nun eşi olan ve şu anda nominal olarak Sürü Alfa'sının yerini işgal eden bir insansın. Bu onun beyninde bir yere oturmuyor ve ayak direyecek."

"Curran'ı da o yetiştirdi," dedi Jezebel. "O Canavar Lord'un güçlü bir destekçisi ve Canavar Lord da seni seçti."

Barabas başını salladı. "O haklı. Mahon Curran ve sana baktığında küçük bebekler görüyor, bu da onun için hanedanlık ve istikrar anlamına geliyor. Curran'ın bunu başarma şansı olduğunu düşünürse, ortalığı karıştırmamaya karar verebilir."

"Yani her iki şekilde de gidebilir mi?"

"Evet," dedi Barabas. "Çevik Klan her zamanki gibi ketum davranıyor, bu yüzden hiçbir şey öğrenemedik. Sıçan Klanı ise sorunlu."

Derek kıpırdandı. "Lonesco'ları bilirsin."

Barabas'ın gözlerinde yırtıcı bir ışık parladı. "Neden, bütün eşcinsel erkekler birbirini tanıyor diye mi?"

Derek, "İki yıl boyunca farelerle birlikte kuzey tarafında devriye gezdin," dedi.

Jezebel Barabas'a homurdandı. "Salak herif."

Barabas yüzünü buruşturdu. "İyi, ben de buna girdim. Sıçanlar neofobiktir. Yenilerden nefret ederler, kazanacaklarını bilmedikleri sürece saldırmazlar ve kimseye güvenmezler. Lonesco'lar seni tanımıyor. Sana yardım etmezler."

Şimdiye kadar, bu kesinlikle benim lehime şekillenmiyordu.

"En büyük sorunuz çakallar," dedi Barabas. "Onlar yeni bir çift. Yaklaşık iki yıl önce Batı'dan geldiler, Sürü'de gerekli süreyi beklediler ve eski alfalara meydan okudular. Onları hemen saf dışı bıraktılar. Kavgada kötüler ve hırslılar. Sizi kolay bir hedef olarak görüyorlar ve hırslayıp herkese koca dişlerini göstermek için fırsat kolluyorlar. Sizi öldürecekler ve bunun için iki kez düşünmeyecekler."

"Konsey beni görevden alabilir mi?"

Barabas yine yüzünü buruşturdu. "Bu hassas bir durum. Teknik olarak evet. Curran'la çiftleştin, kimse bunu sorgulamıyor. Ama henüz kendini bir alfa olarak kanıtlamadın. Bir alfanın eşi kendini kanıtlayana kadar, sıradan bir üye muamelesi görür ve Konsey'in otoritesine tabidir. Bu neredeyse hiç olmaz. Son yirmi yılda sadece bir vaka bulabildim; Kurt Klanı'nın alfası, eşi kendini kanıtlayamadan ölmüştü."

"Ne oldu?"

"Arkadaşı istifa etti."

Onlara baktım. "İstifa etmeyeceğim. Curran'ı yalnız bırakmayacağım."

Derek odadan çıktı ve tekrar içeri girdi. "Konsey on dakika içinde sizin için hazır olacak."

Ayağa kalktım. "Şimdi gidiyoruz. Derek, biz yokken burada kal ve nöbeti iki katına çıkar."

Curran'ın odasından çıktık ve merdivenlerden aşağı indik, Barabas sağımda, Jezebel solumda.

"Alfaları kışkırtmayın," dedi Barabas. "Bir alfa kendisinden alttakilere meydan okuyamaz. Meydan okuma alttaki bir sürü üyesinden üsttekine doğru olmalıdır. Teknik olarak hiçbir statünüz olmadığından, onlara açıkça meydan okumadığınız sürece, saldırırlarsa bu bir saldırıdır ve size yardım edebiliriz."

"Yarışmaya kılıç ya da altı inçlik bir bıçak dışında herhangi bir silah getiremezsin." Jezebel çift ağızlı sağlam bir bıçak çıkardı ve bana uzattı. "Ne olur ne olmaz. Eğer dövüşecekseniz, ölümüne dövüşün. Onları canlı bırakmayın."

Konsey toplantıyı teknoloji açıkken ayarlamıştı. Beni dezavantajlı duruma düşürmeye çalışıyorlar.

Koridora döndüğümüzde Doolittle'nin sesini duyabiliyordum. ". . . konuştu. Kelimeler anlaşılırdı, bulanık değildi. Bu da bilişsel yeteneğinin geri geldiğini gösteriyor-"

"Canavar Lord'un uyanacağının hiçbir garantisi yok," diye araya girdi bir erkek sesi. "Elbette hepimiz onun Anka Kuşu gibi küllerinden doğmasını isteriz ama acı bir gerçekle yüzleşmek zorundayız: uyanmayabilir. Onun sözde eşi bir şekil değiştiren değil. Canavar Lordu'nun odasında yeri yok. Aynı durum kurt klanında da yaşandığında, eşi istifa etmişti."

"Kurt klanı görüş bildirmeye hazır değil," dedi Daniel'in tok sesi.

"Şimdi liderlik zamanı," diye söze girdi yabancı erkek. "Yeni bir alfaya yer açmak için o ortadan kaldırılmalı."

"Peki bu kim olabilir, Sontag?" B Teyze sordu. "Sen olabilir misin?"

Kapıya ulaştık.

Barabas, "Birine meydan okursanız, müdahale edemeyiz," diye mırıldandı. "Unutmayın, onları kışkırtmayın."

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve içeri girdim. Masanın etrafından on dört çift göz bana dik dik bakıyordu. Alfa'nın ötesinde, diğer on dört şekil değiştiren bekliyordu - her klanın nezaketen davet edilmiş betaları.

Yüzden yüze baktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi erkek sesi. Soldaki üçüncü adam. Uzun boylu, sıırım gibi. Sontag.

Ona baktım. "Pençelerini ağzının olduğu yere koymaya hazır mısın, yoksa büyük çocukların arkasına saklanıp bütün gün havlayacak mısın?"

Gözleri sarı renkte parladı. "Bu bir meydan okuma mı?" "Evet, öyle."

Sandalyeden fırladı, uçarken tüyleri ürperdi. Yanından sıyrıldım ve bıçağımla boynuna bir kesik attım. Kesilen şahdamarından bir su tabancasından fişkirir gibi kan fişkirdi ve masaya sıçradı. Bana doğru hamle yaptı. Dizine tekme attım. Kemik çatırdadı. Yere düştü. Saçını tuttum, boynunu sertçe kestim ve kafasına tekme attım. Boynu kırıldı ve Sontag'ın kafatası masanın üzerine yuvarlandı.

Arkadaşı bana saldırdı. Onu kalbinden bıçakladım. Dişlerini sağ koluma geçirdi ve ben de parmaklarımı göz çukurlarına sapladım. Ulumaya başladı. Bıçağı çekip çıkardım ve hareket etmeyi bırakana kadar sapladım.

Her şey yaklaşık yarım dakika sürdü. Kavgada sonsuzluk.

Konseye döndüm. Gözleri parlıyordu. Burun delikleri kan kokusuyla alevlendi. Hiçbir şey söylemediler.

Betaların arasından yaşlı bir çift kalktı ve masaya doğru yürüdü. Kadın, dişi alfanın ölü bedenini tekmeleyerek yoldan çekti ve ikisi de kanlı sandalyelere oturdu.

Çakalların yeni alfası, "Çakal Klanı'nın, eşin Canavar Lordu'nun odasında bulunmasına bir itirazı yok," dedi.

En uçtaki yaşlı bir Japon çift kıpırdandı. "Çevik Klanı'nın eşe bir itirazı yok," dedi adam.

"Myong'u hatırlıyoruz," dedi arkadaşı ağır aksanlı bir sesle. "Biz unutmayız."

Konseyin geri kalanını gözden geçirdim ve doğrudan Mahon'a baktım. "Bazılarınız beni tanıyor. Bazılarınız beni savaşırken gördünüz ve bazılarınız da benim arkadaşım. Oyunuzu kullanın. Ama şunu bilin: Beni görevden almaya gelerseniz, güç kullanarak gelin, çünkü beni ondan ayırmaya çalışırsanız, her birinizi öldürürüm. Elim titremeyecek. Hedefim şaşmayacak. Ölmeden önce göreceğiniz son şey benim yüzüm olacak."

Bıçağı masaya sapladım ve dışarı çıktım.

Gözlerim kaymadan ve bacaklarım lastiğe dönüşmeden önce merdivenlere ulaştım.

Sert bir el dirseğimi kavradı. Jezebel tüm ağırlığımı taşıyarak beni dikleştirdi ve yürümeye devam ettik.

Barabas dışlerinin arasından, "Ne kadar da soğukkanlı davrandın," diye söylendi. "Kendine bir isim yapmak isteyen her salak şimdi senin peşine düşecek. Jezebel, bırak onu. Görülecek. Yürümek zorunda."

"Kanaması var. Düşecek."

"Düşmesi daha iyi. Kendi başına yürümek zorunda."

"Ben hallederim," diye homurdandım ve kendimi merdivenleri çıkmaya zorladım. Her adımda dizime bir bıçak saplanıyordu. Lanet merdivenler. Uyandığında ona lanet olası bir asansör kurduracaktım.

"Sadece dört uçuş kaldı," dedi Jezebel bana. "Doolittle arkamızda mı?"

Barabas arkasına baktı. "Evet."

"Güzel."

Bir yıl sonra Derek kapıyı arkamızdan kapattı ve ben koridordaki halının üzerine yığıldım. Birkaç dakika sonra Doolittle kapıdan içeri girdi. "Kaldır onu, çabuk, çabuk."

Jezebel beni yerden kaldırdı ve benimle birlikte Curran'ın odasına doğru koştu. "Onun nesi var?"

"Diz kapağı paramparça olmuş ve sol kolundaki tendonlar yırtılmış. Düzgün yürümesini sağlamak saatler aldı. Ve yaralarını yeniden açtı. Aptalca, Kate. Sen Tanrı'nın lanetlediği bir aptalsın, işte sen busun."

Beni odaya götürdüklerinde adrenalinin etkisi geçmişti ve çılglık atıyordum. Doolittle koluma iğneyi batırdığında, bir

Damarıma ağrı kesici dolu şırıngayı sokarken Julie'nin yüzünü gördüm.

"H a l l e d i l d i , " dedim ona. "Hallettim. Uyandı mı?"

Sadece bana baktı.

"Uyandı mı?"

"Hayır."

Gözlerimi kapattım ve ilacın beni etkisi altına almasına izin verdim.

KONSEY BENİM LEHİME KARAR VERDİ. KURTLAR ve Klan

Heavy çekimser kaldı; fareler bana karşı oy kullandı; kediler, boudalar, Nimble Klanı ve Çakal Klanı benim için oy kullandı.

Üç gün sonra Mahon beni görmeye geldi. O sırada sargılıyım, şekil değiştirenler açık sezon ilan etmişlerdi. Alfa çakalları öldürdüğümünden beri bu beşinci saldırıydı. Hâlâ kazanıyordum ama zar zor.

Mahon'u yaklaşık beş dakika bekletmişim. Sonunda odalarımızdan çıktığımda Mahon kalın kara kaşlarının üzerinde fırtına kopmuş gibi görünüyordu. Derek vurdumduymazdı ve benim iki boudam belli ki Mahon çizginin dışına bir adım atarsa onu öldürmek için sözsüz bir komplo kuruyorlardı.

"Onu görmek istiyorum," dedi

Mahon. Kenara çekildim.

"Sen de öyle. İkinize de söylemek istediğim bazı şeyler var."

Onu içeri götürdüm.

Curran'a baktı. Ben de baktım. Her an uyanabileceğini düşünüp durdum ve olmayan şeyler görmeye başlayana kadar en ufak bir hareket belirtisi aradım.

"Sen uygun değilsin," dedi Mahon. "Sen bir şekil değiştiren değilsin. Bizi anlamıyorsun ve muhtemelen hiçbir zaman da anlayamayacaksın. Bu" - büyük kollarını açarak yatak odasını, beni ve Curran'ı gösterdi- "daha iyi bir karar vermeme karşıydı. Bunu ona daha önce de söyledim. Pek çok kadınla birlikte oldu. Bunun geçeceğini düşünmüştüm."

Onu izledim. Bana burada saldırırsa kaybederdim. Mahon'a en iyi halimle karşı koyamazdım ve şu anda ayakta kalmak için savaşıyordum.

"Dediğim gibi, bu akıllıca değil. Ama o seni seçti. Dönüştüğü adama ve bizim için yaptıklarına saygı duyuyorum. Ve onun yanında durduğun için sana da saygı duyuyorum." Mahon bakışlarımı karşıladı. "Asla benim alfam olamayabilirsin. Bununla yaşamak zorunda kalacaksın. Ama o her zaman benim efendimiz olacak."

Kendimi bir ortaçağ dramasındaki taht iddiacısı gibi hissettim.

Mahon Curran'ın üzerine eğildi ve omzuna dokundu. "İyi uykular. Ne ben ona meydan okuyacağım ne de halkım.

Uyandığında daha fazla konuşacağız." Dışarı çıktı.

Bir fincan çay taşıyarak ve eğilerek odaya girdim.

bastonumun üzerinde. Derek sandalyeden kalktı, bana başıyla selam verdi ve tek kelime etmeden çıktı. Kanepenin kenarına oturdum ve çayımı yudumladım.

Curran hareketsiz yatıyordu, kolundan bir serum sarkıyordu. Kilo kaybetmişti.

En az 30 kilo. Teni solgundu. Ona bakmak acı veriyordu.

Korkuyu bir kenara ittim. "Bugün kimseyi öldürmek zorunda kalmadım. Hatırlayın, ilk birkaç gün günde üç kez geliyorlardı, sonra iki, sonra bir. Bugün kimse bana meydan okumadı. Saat geç oldu, yani biri gelirse kale muhafızınız sabah gelmelerini söyleyecektir. Belki de gevşiyordur."

Botlarımı çıkardım, acıdan yüzüm buruştu. "Julie senin sürtük odana el koydu. Çarşafı attırdım -kim bilir orada ne tür saçmalıklar vardı- ve yeni bir takım aldı. Siyah. Duvarları siyaha boyadı. Perdeler siyah dantel. Mobilyaları beyaz tutması için onu ikna etmeye çalıştım ama içeride bir boya kutusu taşıdığını gördüm, bu yüzden sanırım sabaha kadar her yer simsiyah olacak. İçerisi zindan gibi."

Eşofmanımı çıkardım ve yanına kaydım. Sesim yumuşaktı. "Bu iyi haber. Kötü haber ise sen uyuyalı on bir gün oldu ve uyanmayacağından korkmaya başladım."

Nefesimi tuttum ama o hareketsiz kaldı.

"Bakalım... Başka ne olabilir? Öldürmekten bıktım. Doolittle sol bacağında kalıcı hasar olabileceğini söylüyor. O öyle düşünmese de eninde sonunda iyileşecek, ama bu arada çok acıyor. Üzerine baskı yapmamamı istiyor, o yüzden bana bu güzel bastonu verdi. Sadece burada kullanabiliyorum, böylece Keep'in geri kalanı beni zayıf görmeyecek."

Sadece uyanmasını istedim. Tabii ki uyanmadı, ben de paniğimi bastırmaya çalışarak konuşmaya devam ettim.

"Andrea'dan hâlâ telefon yok. Jim mesafesini koruyor, ki bunu anlayabiliyorum. Derek perde arkasından yardım ettiğini söylüyor, her ne demekse. Kurtlar benimle uğraşmanın yollarını bulmaya devam ediyor. Beni boşanmaya aracılık etmeye zorladılar. Bunu yapmamı istediler ve Barabas'a göre

Hayır diyemem. Japon bir çift. Küçük bir sürünün üyeleriydiler, çok genç yaşta evlendiler ve iki erkek çocukları oldu. Koca, hırsızlık yaptığı şüphesiyle sürüden atılmış. Karısı geride kaldı çünkü çocuklar büyükanne ve büyükbabanındı."

Yanımda yatıyordu, sıcak ve canlıydı ve ona bakmazsam, neredeyse beni dinlediğini hayal edebiliyordum. Gözlerimi kapattım. Vücudum ağrıyordu. Doolittle yatak istirahati yapmamı istiyordu ama boudalar dışarıda olmamı, zinde olduğumu ve herkesi alt etmeye hazır olduğumu göstermemi istiyorlardı.

"Görünüşe göre kocası buraya gelmiş ve siz de onu yaklaşık sekiz yıl önce yanınıza almışsınız. Derek'e sicilini inceledim ve temiz çıktı, yani hırsızlık yaptıysa bile bunu saklamakta çok başarılı. Onunla tanıştım. İyi birine benziyor. Bu Eylül ayında, küçük yerel sürü sizin sürünüze katılmak istedi ve tabii ki siz de onları tekrar kabul ettiniz. Şimdi sıkıştılar. Kocanın başka biri var, kadının da başka biri var, ama kurt yasalarına göre ömür boyu çiftleşiyorlar ve her iki taraftaki büyükanne ve büyükbabalar dehşete düşmüş durumda. Hepsinin Japon olması da yardımcı olmuyor. Onları aynı odaya koyuyorum, kimse konuşmuyor. Herkes utanıyor ve durmadan benden özür diliyorlar. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"İkinci Şans Yasasını denediniz mi?" Curran söyledi.

Gözlerimi daha sıkı kapattım. Aklımı kaybediyordum. Şimdi onun kafamın içinde konuştuğunu hayal ediyordum.

Hayali bir konuşma bile hiç yoktan iyiydi. "Hayır, o ne?"

"Sürüye katılan her şekil değiştirenin bir kereye mahsus yeni bir kimlik alma hakkı olduğunu söyleyen yasa. Kocasını katıldığında bu kimliği kullanmadıysa, onu resmen ölü ilan edin ve yeni bir isimle yeniden katılmasına izin verin. Eski karısı resmi olarak dul kalacak."

Sıcak bir kol beni kucakladı. Gözlerimi açtım.

Bana bakıyordu. Solgundu, gözleri çökmüştü ama bana bakıyordu.

"Sen benimle kaldın," dedi Curran.

"Her zaman."

Gülümsedi ve uykuya daldı.

Curran bir saat sonra tekrar kıpırdandı. Mutfığa koştum ve elimde dumanı tüten bir kâseyle döndüğümde ayağa kalkmış serumu çekiyordu.

kolundan çıkardı. "Bu bok da ne?"

"Seni on bir gün boyunca hayatta tuttu." "Şey, bundan hoşlanmadım."

Ona bir kase çorba uzattım. Onu bir kenara bıraktı, bana uzandı ve beni kendine çekti. Yüzümü boynuna gömdüm. Gözlerim doldu ve ağladım.

Eli saçlarımı okşadı. "Benimle kaldın."

"Tabii ki seninle kaldım. Seni terk edeceğimi mi düşündün?"

"Okuduğunu duydum. Ve konuşurken."

Onu öptüm ve gözyaşlarımın tadına baktım. "Uykunda mı?" "Evet. Uyanmaya çalıştım ama yapamadım."

Sadece ona tutundum. "Bunu bir daha yapmayalım. Asla." "Kulağa hoş geliyor." Beni öptü.

"Yemek yemelisin."

"Bir dakika içinde." Beni daha sıkı kenetledi. Birkaç keyifli dakika boyunca birlikte oturduk.

Kapıdan iki keskin vuruş yankılandı. Derek. Her zaman iki kere çalar.

"Kate?"

"İçeri gel," dedim ona.

Derek içeri girdi. "Burada seni görmek isteyen bir kurt var. Acil bir durum olduğunu söylüyor. Muhtemelen başka bir meydan okuma. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ağzı bir karış açık kaldı.

Curran ona baktı. "Onu içeri getir. Ona uyanık olduğumu söyleme."

Derek bir tıkırtıyla ağzını kapattı ve dışarı çıktı.

"Kalkmama yardım eder misin?"

Elini tuttum ve onu yataktan çektim. Duvardaki kurmalı saate göz kırptı.

"Bugün Çarşamba mı?"

"Evet."

Çorba kâsesini eline aldı ve kana kana içti.

Kapı açıldı. İri yarı İspanyol bir adam içeri girdi. Curran'ı gördü ve dondu kaldı.

Curran kâseyi boşaltmayı bitirdi ve ona baktı. "Evet?"

Kurt çömeldi ve orada kaldı, başı öne eğik, bakışları yerdeydi.

"Söyleyecek bir şey yok mu?"

Kurt başını salladı.

"Konsey üç dakika içinde toplanacak. Oraya git ve beni beklemelerini söyle, ben de senin burada olduğunu unutayım."

Kurt döndü, ayağa kalktı ve tek kelime etmeden gitti. Kapı arkasından kapandı.

Curran sallandı. Onu yakaladım. Bacağım kırıldı ve kanepeye düştük.

"Ow."

Curran başını salladı.

"Konsey toplantısı için hazır olduğunuza emin misiniz?"

Bana döndü. Gözlerinde soğuk ve ölümcül bir altın vardı. "Eminim. Benim için hazır olsalar iyi olur."

Kendini yukarı itti ve banyoya yöneldi. Devrilme ihtimaline karşı onu takip ettim. Geri dönerken devrildi ve kendini duvara sıkıştırdı.

Kolumu beline doladım.

"Çorba bir dakika içinde etkisini gösterecek," dedi.

"Tabii. Bana yaslan." O da öyle yaptı ve yavaşça kapıya doğru ilerledik. "Ne zorlu bir çiftiz."

"Yeterince sert," diye homurdandı.

Beş dakika sonra kendi gücüyle Konsey odasına doğru yürüdü. Şekil değiştirenler onu gördü ve sessiz bir şekilde kenara çekildiler. Odaya ulaştık. İçerideki insanların mırıldanmalarını duyabiliyordum. Curran derin bir nefes aldı, kapıyı iterek açtı ve kükredi.

Aslan öfkesinin sesi gök gürültüsü gibi patladı ve camları salladı. Koridordaki insanlar ürperdi. Öldüğünde, iğne atsan yere düşmezdi.

Curran kapıyı benim için açık tuttu. Masanın başındaki koltuğuna doğru yürüdü, başka bir sandalye aldı, kendi sandalyesinin yanına koydu ve bana baktı. Geldim ve oturdum. Kendini koltuğuna bıraktı.

Alfalar masaya baktı. Tek bir çift göz bile yukarı bakmadı.

Curran öne doğru eğildi, gözleri öfkeli bir altın rengine bürünmüştü. "Kendinizi açıklayın."

EPILOG

BİNA YEKPARE TUĞLADAN YAPILMIŞTIR ve Eskiden ziyade yeni moda - sadece iki kat yüksekliğinde, bodur, pencerelerinde kalın metal ızgaralar ve çok sağlam görünen bir kapısı vardı. Artık eski bir harabe olan kuzeybatı sanayi bölgesinin hemen ilerisindeki sakin bir sokakta yer alıyordu. Sağlam ve iyi durumda olması dışında özel bir şey göremedim.

"Nedir bu?"

Curran yanımda gülümsedi. "Erken bir Noel hediyesi."

Eve tekrar baktım. Son üç haftadan sonra, bir Noel hediyesi beklediğim en son şeydi.

Curran sürüsü tarafından ihanete uğradığını hissetti. Onun bakış açısına göre, halkının yararı için yıllarca çalışmıştı ve onların sadakati kırk sekiz saatten az sürmüştü. Hizmetine karşılık olarak eşini kovmaya çalışmışlar, eşi onu terk etmeyince de öldürmeye çalışmışlardı. Curran ölümüne dövüşlerimin maratonunu çok kişisel aldı.

Sürü her yıl, destansı boyutlarda bir akşam yemeğinden oluşan geleneksel Şükran Günü ziyafetini kutlardı. Curran genellikle orada saatlerini geçirir, herkesle konuşurdu. Bu sefer içeri girdi, "Yemek için iznimi aldınız," diye homurdandı ve dışarı çıktı. Odalarımızda özel bir akşam yemeği yedik ve o da turtayla karnını doyurdu. Bunun dışında, odamızdan ayrılmayı reddetti. Temiz hava almak için çatıya çıktık, orada ateş çukuru ve ızgara ile tamamlanmış dev bir verandası vardı. Ben bir kardan adam yaptım, Julie de yaylı tüfekle atış talimi yaptı. Özel spor salonunu ziyaret ettik. Hepsi bu kadardı. Onunla birlikte şehre gelmemi istediğinde bunun iyiye işaret olduğuna karar verdim. Buraya gelmemiz bir saatten az sürdü ve yolculuktan keyif aldım.

Başımı eğdim ve eve farklı bir açıdan baktım. Özel bir içgörü ya da keşif ortaya çıkmadı.

Belki de bana kalacak yeni bir yer almıştır. "Beni taşınmaya davet etmenin dolambaçlı yolu bu mu?"

"İstediğin sürece asla taşınmayacaksın."

Curran karların arasından kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

İçeri girdim. Evin içi de aynı şekilde sağlam görünüyordu. Pencereler küçük ve parmaklıklıydı ama içeriye bolca ışık girmesini sağlayacak kadar çoktu. Ön oda zeminin çoğunu kaplıyordu. İki masa karşılıklı köşelerde bekliyordu. Dosya dolapları duvarları koruyordu. Sol taraftaki kapıya doğru ilerledim. Yarıları boş, yarıları kavanozlar ve çeşitli bitkilerin kutularıyla dolu raflarla dolu dar, uzun bir oda. Görünüşe göre birisi simya malzemeleri stoklamak için iyi bir iş çıkarmış.

"Üst katta daha fazlası var."

İkinci katta yapılan üstünkörü bir incelemede basit bir cephanelik ve sihirli ya da başka türlü bazı teşhis ekipmanlarının bulunduğu bir oda görüldü. Bu dünyanın dışında değildi ama idare etmek için yeterliydi.

Aşağı indim ve merdivene oturdum. "Bu da ne böyle?" Bana o

Canavar Lord bakışını attı. "Bu senin."

"Pardon?"

"Ev ve içindekiler. Eğer istersen senin. Pack sizi bir işletme olarak destekliyor: malzemeleri satın aldı ve bir yıl boyunca maaşınızı ve mütevazı bir işletme bütçesini karşılıyor, ardından kârınızdan yüzde yirmi pay alacak. Krediniz ödendiğinde bu oran yüzde ona düşecek. Raphael'e evrakları hazırlattım." Masaya geçti ve bir klasör çıkardı. "Tek yapman gereken isim kısmını doldurmak, sonra da Dışişleri Bakanlığı'na göndereceksin."

Ona baktım.

"Kendi Tarikatınız. Ya da kendi Loncanız. Hangi yolu seçerseniz seçin."

"Neden?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sürü sana işine mal oldu." "O işi kendime mal ettim ve zaten çürümüştü."

Başını iki yana salladı. "Yardım etmeye geldin. Bu Sürü'nün de yardım etme şansı. Herkesin kendini mutlu hissetmek için yapması gereken bir şey vardır. Bence bu senin şansın ve mutlu olmanı istiyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin ama geri dönmeyi seçersen o şey burada."

"Bir bit yeniği var mı?"

"Bir çift. Standart paket maddeleri: Sürü istekleri her zaman önceliklidir. Sürü üyelerinin güvenliği her şeyden önce gelir ve Sürü'nün çıkarları her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Bir Sürü üyesinin Sürü dışında suç işlediğinden şüphelenildiği bir durumda, şüpheliye konsey sağlanabilmesi için Sürü avukatlarını bilgilendirmelisiniz."

Ona gülümsedim. "Sizin de bir isteğiniz var mı?"

Çenesini kilitledi.

Güldüm. "Hadi oradan. Senin istediğin gibi olsaydı, odanda kilitli, güvende, yalınayak ve hamile olurdum."

"Ben o kadar deli değilim."

Elimi kaldırdım, işaret parmağımla başparmağım arasında küçük bir boşluk vardı. "Birazcık. Bunu yapmanın seni öldürdüğünü biliyorum, peki daha rahat nefes almana ne yardımcı olur?"

Bir balina gibi hava üfledi. "Eve gel. Her gece. Benimle yemek ye. Birkaç saatten fazla ofis dışına çıkarsan, güvende olduğunu bilmem için beni ararsan sevinirim. Başın beladaysa, bana söyle. Yalan yok, kaçamak yok, sır yok. Ve herhangi bir sebepten kas gücüne ihtiyacın olursa, Sürü'yü kullanacaksın. Öldürülmek için oraya tek başına koşmayacaksın."

Benim kişisel psikopatım tüm ihtişamıyla, mantıklı olmak için elinden geleni yapıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Çarşamba öğleden sonra iş yok, eğer yardımcı olabilirsiniz. Çarşamba günleri dilekçeleri ve anlaşmazlıkları dinleriz."

Yüzümü buruşturdum. "Dilekçelerden nefret ederim."

"Benim de var, bu yüzden tek başıma acı çekmemeliyim. Ayrıca, hafta içinde resmi etkinliklere benimle birlikte katılmak için zaman ayırırsan sevinirim, böylece sıkıntıdan ölmem. Hepsi bu kadar."

Birbirimize baktık.

"Peki beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım." Ayağa kalktım ve dosyayı masanın üzerinden aldım. "Teşekkür ederim." Öpüştük ve dışarı çıktık.

Yeni ofisimden uzaklaşırken, "Peki adını ne koyacaksın?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Esprili bir şey düşünmem gerekecek. Davaları entelektüel bir zafer ışıltısı içinde çözme yeteneğime gönderme yapan bir şey." "Kılıcınızla önünüze çıkan her şeyi doğrama yeteneğiniz, daha hoşuma gitti."

"Her neyse, Kürklü Hazretleri."

Yeni Atlanta Journal-Constitution:

Cutting Edge Investigations, Inc. şirketini kuracak olan ana sözleşmenin Georgia Ticari Şirketler Kanunu uyarınca dosyalanmak üzere Dışişleri Bakanlığına teslim edildiğini bildirir. . .

'DAN HEYECAN VERİCİ BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

BAYOU AYI

ILONA ANDREWS'UN YENİ EDGE ROMANI EKİM 2010'DA ACE
BOOKS'TAN ÇIKIYOR

WILLIAM MODELO ŞİŞESİNDEN BİRA YUDUMLADI

Especial ve Green Arrow'a sert bakışlarını yöneltti. Boyalı bir plastik yığını olan Green Arrow meydan okumaya karşı koymadı. Aksiyon figürü, tam olarak koyduğu yerde, William'ın evinin sundurma direğine yaslanmış bir şekilde kayıtsız kaldı. Teknik olarak bir evden ziyade bir barakaydı, diye düşündü William, ama başının üzerinde bir çatı vardı ve şikayet edecek biri değildi.

Green Arrow bu noktadan William'ın verandaya serilmiş aksiyon figürü ordusunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu ve herhangi bir fikir sunmaya meyilli olsaydı, bunu yapmak için harika bir konumda olurdu. William omuz silkti. Bir yanı bir aksiyon figürüyle konuşmanın delilik sınırında olduğunun farkındaydı ama şu anda konuşacak başka kimsesi yoktu ve bunu konuşarak halletmesi gerekiyordu. Bütün bu durum çılgıncaydı.

"Çocuklar bir mektup gönderdi," dedi

William. Green Arrow hiçbir şey söylemedi.

William onun yanından geçerek çimenlik alanın hemen ötesinde hışırdayan ormana baktı. Yolun iki mil aşağısında Orman, sıradan Georgia çamı ve meşe ağaçlarından oluşan basit bir ormana dönüşecekti. Ama burada, Kenar'da ağaçlar büyüdü, sihirle beslendi ve orman yaşlandı. Gün tembel, uzun bir bahar akşamına dönüşmüştü ve sadece Kenar'da bulunan küçük isimsiz yaratıklar, karanlık yırtıcıları inlerinden çıkarmadan önce kadim ağaçların dalları arasında birbirlerini kovalıyordu.

Sınır, iki dünya arasında sıkışmış tuhaf bir yerdi. Bir tarafta büyüün olmadığı ama bunu telafi edecek bol miktarda teknolojinin bulunduğu Kırık uzanıyordu. Ve kurallar. Ve kanunlar. Ve evrak işleri. Lanet olası yer evrak işleriyle dönüyordu. Kırık, bugünlerde inşaatlarda çalışarak para kazandığı yerdi.

Diğer tarafta, büyüün hüküm sürdüğü ve eski mavi kanlı ailelerin gücü elinde tuttuğu, Kırık'ın bir aynası olan Tuhaf vardı. O dünyada doğmuştu. Tuhaf'ta dışlanmış, asker, mahkûm ve hatta birkaç kısa haftalığına soylu bile olmuştu ama Tuhaf, sonunda ona sırtını dönüp gidene kadar dişlerini sıkmaya devam etti.

The Edge iki dünyaya da ait değildi. Hiçbir yere uyum sağlayamayan bir adam için mükemmel bir yerdi. George ve Jack adındaki çocuklarla ilk kez böyle tanışmıştı. Kız kardeşleri Rose ile birlikte Kenar'da yaşıyorlardı. Rose tatlı ve güzeldi ve ondan hoşlanmıştı. Sahip oldukları şey hoşuna gitmişti, o ve çocuklar, sıcak küçük bir aile. Onları birlikte izlediğinde, bir yanı derinlerde bir yerde acıyordu. Şimdi nedenini anlıyordu: O zaman bile böyle bir ailenin sonsuza dek ulaşamayacağı bir yer olduğunu biliyordu.

Yine de Rose'la denemişti. Bir şansı da olabilirdi ama sonra Declan ortaya çıktı. Declan, kusursuz tavırları ve yakışıklı yüzüyle bir mavi kanlı ve bir askerdı. William Green Arrow'a, "Eskiden arkadaştık, her şeyi berbat etmeden önce," dedi. "Gitmeden önce onu fena benzetmişim."

Şaka ona yapılmıştı çünkü Declan Rose'la birlikte gitti ve çocukları da yanında götürdü. William gitmelerine izin verdi. Jack'in çok dikkatli bir bakıma ihtiyacı vardı ve Declan onu iyi yetiştirecekti. Rose'un da Declan gibi birine ihtiyacı vardı. Kendini toparlamış birine. Zaten çocuklarla yeterince sorunu vardı. Başka bir yardım projesine ihtiyacı olmadığından emindi ve Declan da öyle olmak istemiyordu.

Ayrıldıklarından bu yana neredeyse iki yıl geçmişti. William, sihrin damlalarının içindeki vahşiliği canlı tuttuğu Kenar'da yaşıyordu. Kırık'taki işinde çalışıyor, hafta sonları televizyon izliyor, bol bol bira içiyor, aksiyon figürleri topluyor ve genellikle hayatının önceki yirmi altı yılı yokmuş gibi davranıyordu. Edgers, onun gibi dünyalar arasında yaşayan birkaç aile, kendi içlerine kapandı ve onu yalnız bıraktı.

Kırık ya da Garip'teki çoğu insanın diğer boyutun varlığından haberi yoktu, ancak ara sıra tüccarlar Kenar'dan geçerek dünyalar arasında seyahat ediyordu. Üç ay önce, Nick, gezginlerden biri

Tüccarlar, Garip'e, Güney Eyaletlerine gideceğini söylediler. William bir hevesle küçük bir oyuncak kutusu hazırladı ve adama teslim etmesi için para ödedi. Bir cevap beklemiyordu. Hiçbir şey beklemiyordu. Çocuklar Declan'a sahipti. Onunla ilgilenmezlerdi.

Nick dün gece geldi. Çocuklar cevap yazmışlar.

William mektubu aldı ve baktı. Kısa bir mektuptu. George'un yazısı mükemmeldi, harfler özenle yerleştirilmişti. Jack'inki ise sanki bir tavuk çamura çizik atmış gibiydi. Aksiyon figürleri için teşekkür ediyorlardı. George Garip'i sevmişti. Üzerinde büyücülük çalışması için ona bolca ceset veriliyordu ve meç dersleri alıyordu. Jack çok fazla kural olduğundan ve yeterince avlanmasına izin verilmediğinden yakınıyordu.

William Green Arrow'a, "Bu bir hata," dedi. "Onun içini dökmesine izin vermeliler. Şiddet içeren bir çıkış yapmasına izin verirlerse sorunlarının yarısı çözülür." Mektubu kaldırdı. "Görünüşe göre onlara yeterince iyi olduğunu kanıtlamaya karar vermiş. Çocuk gidip bir geyik öldürmüş ve kanlı şeyi yemek masasının üzerine bırakmış, çünkü o bir kedi ve onların berbat avcılar olduğunu düşünüyor. Ona göre, bu pek iyi gitmemiş. Onları beslemeye çalışıyor ama onlar bunu anlamıyor."

Jack'in ihtiyacı olan şey, tüm bu enerjiyi kanalize edecek bir yöndü. Ama William Tuhaflar'a gidip Declan'ın kapısında belirecek değildi. Merhaba, beni hatırladın mı? Bir zamanlar çok iyi arkadaştık, sonra ölüme mahkûm edildim ve amcan beni evlat edindi, böylece seni öldürebilecektim? Rose'u benden mi çaldın? Evet, doğru. Tek yapabildiği cevap yazmak ve daha fazla aksiyon figürü göndermekti.

William kutuyu ona doğru çekti. George için Deathstroke'u koymuştu - figür biraz korsana benziyordu ve George korsanları severdi, çünkü büyükbabası da bir korsandı. Declan için de Kral Grayskull'u koymuştu. Declan'ın aksiyon figürleriyle oynadığından değil - o çocukluğunu yaşamıştı, William ise çocukluğunu bir hapishaneden biraz daha fazlası olan Hawk's Academy'de geçirmişti. Yine de William ona burun kıvrımayı seviyordu ve Kral Grayskull uzun sarı saçlarıyla Declan'a çok benziyordu.

"Buradaki asıl soru şu: Jack'e mor Wildcat'i mi yoksa siyah olanı mı göndereceğiz?"

Green Arrow hiçbir fikir belirtmedi.

Misk gibi bir koku William'a doğru süzüldü. Arkasını döndü. Çimenliğin kenarındaki çalılığın altından iki küçük parlayan göz ona bakıyordu.

"Yine mi sen?"

Rakun küçük keskin dişlerini gösterdi.

"Seni uyarmıştım, çöpümden uzak dur yoksa seni yerim."

Küçük canavar ağzını açtı ve kızgın bir kedi gibi tısladı. "Bu kadar yeter."

William tişörtünü silkti. Kot pantolonu ve iç çamaşırı da onu takip etti. "Bunu halledeceğiz."

Rakun tekrar tısladı, tüylerini kabartarak daha büyük görünmeye çalıştı. Gözleri iki küçük kömür gibi parlıyordu.

William kendi içinde derinlere uzandı ve vahşi zinciri bıraktı. Acı onu salladı, bir köpeğin bir fareyi salladığı gibi onu sağa sola salladı. Kemikleri yumuşadı ve büküldü, bağları koptu, eti erimiş balmumu gibi aktı. Yoğun siyah kürk onu kapladı. Acı sona erdi ve William ayağa kalktı.

Rakun dondu kaldı.

William bir an için küçük canavarın gözlerinde kendi yansımasını gördü -dört ayak üzerinde duran iri, karanlık bir şekil- ve sonra davetsiz misafir dönüp kaçtı.

William uludu, av ve kovalamacanın heyecanı hakkında uzun ve hüzünlü bir şarkı söyledi ve dişlerinin arasında sıcak kanın akacağı vaadini verdi. Küçük yaratıklar, aralarındaki yırtıcıyı fark ederek dalların tepesine saklandılar.

Şarkının son yankıları ormana doğru kaçıyordu. William keskin beyaz dişleriyle havayı ısırды ve kovalamaya başladı.

WILLIAM ORMANA DOĞRU KOŞTU. Rakunun dişi olduğu ve altı yavrusu olduğu ortaya çıkmıştı. Dişi kokusunu nasıl kaçırdığını asla bilemeyecekti. Kenar'da paslanmaya başlamıştı. Duyuları burada o kadar keskin değildi.

Onları rahat bırakmalıydı. Yavrusu olan bir dişi avlayamazdınız, türlerin soyu böyle tükenirdi. Onun yerine güzel, sulu bir tavşan yakalamıştı. William dudaklarını yaladı. Mmm, güzel. Çöp kutusunun kapağını nasıl ağırlaştıracağını bulması gerekiyordu, böylece dişi bir daha çöpüne giremeyecekti. Belki dambıllarından biri iş görürdü.

Ağaçların arasından evini bir an için görebildi. Bir koku ona doğru süzüldü: baharatlı, bir tutam kimyonla karıştırılmış tarçını andıran ve

Zencefil.

Tepesi attı. William yere düştü.

Bu koku bir fırının dışındaki bu dünyaya ait değildi. Bu, Kenar'ın sınırlarının ötesinden gelen bir insanın kokusuydu ve Garip'in büyüünün parçaları hâlâ üzerlerine yapışmıştı.

Sorun var.

Köklerin arasındaki karanlığa uzandı ve dinledi. Böcek cıvıltıları. Soldaki ağaçtaki sincaplar gece için yerlerine yerleşiyorlardı. Bir ağaçkakan, günün son yemini almak için uzaktan ötüyordu.

Sıradan ahşap seslerinden başka bir şey yok.

Saklandığı yerden tüm verandayı görebiliyordu. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Batan güneşin ışınları tahtaların üzerinden kayıyordu. Küçük bir yıldız ona göz kırptı.

Dikkatli ol. Dikkatli ol.

William, akşam alacakaranlığında koyu, yumuşak pençeli bir hayalet gibi ilerledi.

Bir avlu. İki. Üç.

Yıldız tekrar göz kırptı. Verandanın basamaklarında, basit bir metal mandalla sabitlenmiş dikdörtgen bir ahşap kutu duruyordu. Mandal yansıyan güneş ışığıyla parlıyordu. Birisi ona bir hediye bırakmıştı.

William evin etrafında iki kez döndü, kokuları almaya çalıştı, küçük sesleri dinledi. Davetsiz misafirin izini ormana doğru giderken buldu. Kutuyu getiren her kimse gelip gitmişti.

Eve yaklaştı ve kutuya baktı. On sekiz inç uzunluğunda, bir ayak genişliğinde, üç inç yüksekliğinde. İşaretlenmemiş basit bir ahşap. Çam ağacına benziyordu. Kokusu da öyle. İçinde hiçbir şey yoktu.

Aksiyon figürleri bıraktığı gibiydi. Ağır Hulk tarafından sıkıştırılan mektubu bozulmamıştı. Baharatlı koku ona ulaşmamıştı, dokunulmamıştı.

William pençesiyle kapıyı çekip açtı ve içeri süzüldü. Bunun için parmaklarına ihtiyacı olacaktı.

Acı çığlık çığlığa içinden geçerek kemiklerindeki iliklere kadar işledi. Alçak sesle homurdandı, sarsıldı, kasıldı ve tüylerini döktü. Yirmi saniye acı çekti ve William oturma odasında insan bacakları üzerinde çömeldi. On saniye daha ve verandaya çıktı, tamamen giyinmiş ve uzun bir bıçakla silahlanmıştı. Tik tak yapmaması, açtığında patlamayacağı anlamına gelmiyordu. Bir içki büyüklüğünde bombalar görmüştü.

bardak altlığı. Hiç ses çıkarmazlar, koku yaymazlar ve üzerlerine basarsanız bacağını koparırlardı.

Mandalı açmak için bıçağı kullandı ve kutunun kapağını çevirdi. Bir yığın kağıt. Hmm.

William yığının tepesindeki ilk kâğıdı aldı, ters çevirdi ve dondu kaldı.

Yeşil çimlerin üzerinde küçük, parçalanmış bir ceset yatıyordu. Çocuk ancak on yaşındaydı, teni, karnındaki yaradan yayılan kıpkırmızı lekelere karşı bembeyazdı. Birisi onu tek bir vahşi hamleyle bağırsaklarından ayırmış ve çocuk kan kaybından ölmüştü. Çok fazla kan vardı. Her yerdeydi; sıksa karnında, ellerinde, etrafındaki sarı karahindibaların üzerinde. Parlak, şok edici derecede kırmızı, o kadar canlıydı ki gerçek gibi görünmüyordu. Çocuğun dar yüzü süt gibi ölü gözlerle gökyüzüne bakıyordu, ağzı dehşet içinde açılmıştı, kısa kızıl saçları havaya dikilmişti

...

Bu Jack. Bu düşünce William'ın midesini yumrukladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yüze dikkatle baktı. Hayır, Jack değildi. Jack gibi bir kediye, gözbebekleri yarıktı ama Jack'in kahverengi saçları vardı. Çocuk doğru yaşıyordu, doğru yapıdaydı ama Jack *değildi*.

William yavaşça nefes verdi, öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bunu biliyordu. Bu çocuğun cesedini daha önce görmüştü ama bir resimde değil. Cesedin ete kemiğe bürünmüş halini görmüş, kanın ve bağırsak yarasının çiğ, unutulmaz kokusunu almıştı. Hafızası şimdi onu canlandırıyor ve dilini kaplayan acı hayali patinada neredeyse boğuluyordu.

Bir sonraki resim küçük bir kızı gösteriyordu, ufacıktı, en fazla on yaşındaydı. Saçları kan ve beyinle doluydu; kafatası ezilmişti.

Daha fazla resim geldi, toplamda sekiz. Verandasında sekiz öldürülmüş çocuk yatıyordu. Hawk Akademisi olarak bilinen hapisneden açık havada egzersiz yapmak için çıkarılmış sekiz şekil değiştiren çocuk. On beş yıl önce o da tıpkı onlar gibiydi, Adrianglia ülkesinin Dönüşenleri "toplumun üretken üyeleri" haline getirmek için sürgün ettiği Hawk'ın steril odalarında kilitliydi. Çalışmalar yorucu, egzersizler yorucu, kurallar katı ve özgürlük çok azdı. Sadece açık havada çocuklar gerçekten yaşıyordu. Bu sekiz tanesi güneş ışığına ve çimenlere bırakıldıkları için başları dönmüş olmalı.

Adrianglia ile onun başlıca rakibi olan Louisiana Dükalığı arasındaki sınıra götürülmüşlerdi. Sınır her zaman sıcaktı, Louisianalılar ve Adrianglialılar gidip geliyorlardı. Eğitimci çocukların

Louisiana'dan bir grup sınır atlayıcısını rutin bir egzersiz olarak takip etti. Bunu daha önce, küçükken birkaç kez yapmıştı.

William resimlere baktı. Kolay bir iz sürme ve bulma olmalıydı. Ama bu kez Louisianalılar sıradan sınır kaçakları değildi. Onlar Louisiana'nın Eli'nin ajanlarıydı: sihirle çarpıtılmış ve bir manga eğitilmiş askeri alt edebilecek kadar güçlü casuslar. Çocukları neşeli bir kovalamacaya sürüklediler, onlarla birkaç mil boyunca oynadılar ve sonra yakalanmalarına izin verdiler.

Çocuklar rapor vermeyince, onları bulmak için bir Lejyoner birliği gönderildi. William o ekibin iz sürücüsüydü. Çocukları çayırda ölü bulan oydu. Bu bir katliamdı, acımasız ve soğuk. Çocuklar çabuk ölmemişti. Ölmeden önce yaralanmışlardı.

Son kâğıt parçası kutunun içinde bekliyordu. William onu aldı. Ne yazacağını biliyordu. Kelimeler hafızasına kazınmıştı.

Yine de okudu.

Aptal hayvanlar çok az eğlence sunar. Louisiana şekil değiştirenleri doğar doğmaz öldürür; onları insana dönüştürmeye çalışmak için zaman ve kaynak harcamaktan çok daha etkilidir. Bu uygulamayı incelemenizi tavsiye ederim, çünkü bir dahaki sefere küçük ucubelerinizden kurtulmak için uygun bir tazminat bekleyeceğim.

Saygılarımla, Örümcek

Akıl almaz sıcak öfke William'ın içine doldu, tüm mantığı ve kısıtlamaları silip süpürdü. Başını gökyüzüne kaldırdı ve hırladı, öfkesi onu parçalamadan önce sesini duyurdu.

Yıllarca Lejyon'un izin verdiği ölçüde Örümcek'in izini sürmüştü. Onu iki kez bulmuştu. İlk seferinde Örümcek'in midisini parçalamış, Örümcek de William'ın bacaklarını kırmıştı. İkinci seferinde William Louisianlı'nın kaburgalarını kırmış, Örümcek de onu neredeyse boğmuştu. İki seferde de El'in casusu parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Dönüşenler kimsenin umurunda değildi. Toplumdan sürgün edilmiş, itaat etmek ve Adrianglia'nın iyiliği için emir üzerine öldürmek üzere yetiştirilmişlerdi. Onlar yemdi ama onun için onlar çocuktu, tıpkı bir zamanlar kendisinin de çocuk olduğu gibi. Tıpkı Jack gibi.

Örümcek'i bulmak zorundaydı. Bu sefer onu öldürmek zorundaydı. Çocuk katili cezalandırılmalıydı.

Ormandan bir adam çıktı. William verandadan atladı. Bir nefeste adamı en yakındaki ağacın gövdesine çiviledi ve hırladı, dişleri adamın şahdamarından bir saç teli kadar uzaktaydı.

Adam direnmek için hiçbir hamle yapmadı. "Beni mi yoksa Örümcek'i mi öldürmek istiyorsun?" "Kimsin sen?"

"Adım Erwin." Adam kaldırdığı ellerini başıyla onayladı.

Orta parmağını büyük bir yüzük tutuyordu; içinde küçük, cilalı bir ayna bulunan sade gümüş bir bant. El'in en büyük düşmanı olan Adrianglian Gizli Servisi'nin işareti.

"Ayna konuşmak istiyor Lord Sandine," dedi adam yumuşak bir sesle. "Bizi dinleme nezaketinde bulunur musunuz?"

CERISE, AT NALI'NIN ÇAY RENGİNDEKİ SULARININ ÜZERİNE EĞİLDİ

Gölet. Etrafında devasa selviler, köklerinin yumrulu dizleri suya değen eski askerler gibi hazır olda duruyordu. Bataklık hiçbir zaman sessiz değildi, ama sıra dışı hiçbir şey tanıdık küçük sesler korosunu kesintiye uğratmıyordu: solda bir yerde geçiren bir kurbağa, üstündeki gölgelikte Kenar sincaplarının belli belirsiz koşuşturması, mavi gaganın ısrarlı ötüşü ...

Kot pantolonunu sıyırdı ve çömelip şarkı söyleyerek seslendi: "Nellie nerede? Nerede o iyi kız? Nellie gelmiş geçmiş en iyi rolpie. İşte, Nellie, Nellie, Nellie."

Göletin yüzeyi tamamen durgundu. Tek bir sıçrama bile yoktu.

Rolpie oradaydı. Cerise bundan kesinlikle emindi. Arthur, Nellie'nin rolpie'nin kafesinden kaçtığını duyduğu gece yarısını üç geçeden beri inatçı hayvanın izini sürüyordu. Cerise son dört saattir bir dereden diğerine gidiyordu. Çamurda uzun bir leke olan ve pençe darbeleriyle çevrelenen iz, beş metre solunda bitiyordu.

"Buraya, Nellie! Buraya, kızım. Kim iyi bir kız? Nellie. Oh, Nellie çok güzel. Oh, Nellie çok şişman. O gelmiş geçmiş en şişman, en sevimli, en aptal rolpie. Evet, öyle."

Yanıt yok.

Cerise yukarı baktı. Çok yukarıda, selvi dalları ve Mire sarmaşıklarının örgüsü arasından küçük bir mavi gökyüzü parçası ona göz kırpyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bana mı?"

Gökyüzü cevap vermeyi reddetti. Genelde cevap verirdi ama bu onu onunla konuşmaktan alıkoymadı.

Tepede bir cıvıltı yankılandı ve dallardan beyaz bir kuş pisliği küresi düştü. Cerise kaçtı ve gökyüzüne doğru hırladı. "Hiç hoş değil. Hiç hoş değil."

Acil önlem alma vakti gelmişti. Cerise kılıcını bir servi dizine yasladı, kını çamura sabitledi, ağırlığını kaydirdi, sırt çantasını omuzlarından çekti ve çantayı kazdı. Rolpie'nin ağzına uyacak ve kulaklarının arkasına dolanacak şekilde tasarlanmış bir kafa tasması ile bir ip çıkardı ve kolay erişim için çamurun üzerine yerleştirdi. Konserve açacağını küçük bir konserve kutusu izledi.

Konserve kutusunu uzattı ve konserve açacağıyla üzerine vurdu. Metalin metale çarpma sesi poundun üzerinde yuvarlandı. Hiçbir şey yoktu.

"Oh, neyim varmış? *Ton balığım* var!"

Küçük bir dalgalanma, yaklaşık otuz metre ötedeki yüzeyi kırıştırdı. Yakaladım seni. "Mmmm, nefis, nefis ton balığı. Hepsini tek başıma yiyeceğim." O düzenlenmiş konserve açacağını konservenin üzerine koyup sıktı ve mührü kırdı.

Sudan iğdiş edilmiş bir kafa fırladı. Rolpie, uzun koyu renk bıyıklarla çerçevelenmiş siyah burnuyla havayı inceledi. İri siyah gözleri manyak bir neşeyle teneke kutuya sabitlenmişti.

Cerise kutunun üstünü sıkarak balık suyunun bir kısmının gölete damlamasına izin verdi.

Rolpie suda hızla ilerledi ve kendini kıyıya fırlattı. Alttan boynuna kadar, uzun bir kuyruk ve yassı paletlerle çerçevelenmiş dört geniş yarım bacakla donanmış zayıf bir foku andırıyordu. Omuzlarında fok gövdesi, su samuru başıyla uçlanan zarif ve uzun bir boyuna dönüşüyordu. Küçük bir kızken, büyükbabası bir keresinde ona rolpilerin sürüngen olduğunu ve kürklerinin aslında değiştirilmiş tüyler olduğunu söylemişti, ama bir tanesine baktığınızda bunu düşünemezsiniz.

Cerise kutuyu salladı. "Kafa."

Nellie siyah dudaklarını yaladı ve sevimli görünmek için elinden geleni yaptı. "Baş, Nellie."

Rolpie başını eğdi. Cerise tasmayı ıslak ağzının üzerinden geçirdi ve sıktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, biliyorsun."

Siyah burun onun omzunu dürttü. Cerise konserveinden bir parça ton balığı kopardı ve Rolpie'ye doğru fırlattı. Jilet gibi keskin dişleri havayı yararak ödülü kaptı. Cerise kılıcını yerden aldı ve tasmaını çekti. Rolpie onun yanında kıpırdanarak ve bataklık çamurunda kendini iterek ilerledi.

"Bu da neydi böyle? Gecenin bir yarısı kaçıp gezintiye mi çıktık? Kayıkları çekmekten yoruldunuz ve şansınızı Mire timsahlarıyla denemeye mi karar verdiniz?"

Rolpie kıpırdanarak ton balığı konserveini kutsal bir emanetmiş gibi izledi.

"Kemik köpekbalıklarının ikiye bölebilirler. Size baktıklarında küçük, tombul bir atıştırma görürler. Brunch, sen de öyle olurdun."

Nellie dudaklarını yaladı.

"Sence ton balığı çamurda mı yetişir?" Cerise konserveinden bir parça daha balık kopardı ve Nellie'ye fırlattı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, biz Kenar'da, iki dünya arasında yaşıyoruz. Ton balığımızı Kırık'tan almak zorundayız. Kırık'ta büyü yok. Ama Kırık'ta ne var biliyor musun? Polisler. Bir sürü polis. Ve alarm sistemleri. Kırık'tan ton balığı çalmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı Nellie?"

Nellie küçük bir çaresizlik çığlığı attı.

"Senin için üzülüyorum. Kenar'ı Kırık'tan ayıran sınıra ulaşmak dört gün sürüyor, çünkü kıyıda üç mil açıktaki ve sınırı geçmek çok acı veriyor. Ve Kırık'ta tutuklanmayı göze alamayız. Kenar'ın ya da Tuhaf'ın varlığından haberleri yok. Çoğunun bırakın sınırı geçmeyi, o lanet sınırı görece kadar bile büyü yok. Bir Kırık polisine neden kimliğinizin olmadığını açıklamanın ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Ay ışığında gezintiye çıkmaya karar verdiğinizde her seferinde ton balığı ikramı alacağınızı düşünüyorsanız, başka bir şey düşünmelisiniz küçük hanım. Ayrıca, çok çalışıyorum ve kışımı rahat yatağımdan çıkarıp sizi lanet olası Mire'da kovalamaktan daha iyi işlerim var."

Bitki örtüsü yarıldı ve Rahibin Dili deresinin karanlık suyu ortaya çıktı. Çamurun içinde yeşil bir Mire engereği yatıyordu. Yaklaştıklarında tısladı. Cerise yılanı kılıcıyla yakaladı ve bir kenara fırlattı.

"Hadi gel." Rolpie'ye bir lokma daha ton balığı attı ve onu dereye doğru götürdü. Cerise tasmanın halkasını bileğine daha sıkı sardı ve kollarını Nellie'nin dar boynuna doladı. "Eve döndüğümüzde dinlenirsin."

Ve dipteki turbaya da dalmak yok." Cerise dilini şaklattı ve rolpie derenin aşağısına doğru havalandı.

YİRMİ DAKİKA SONRA CERISE Rolpie'nin kapısını kapattı muhafaza. Birisi, muhtemelen daha genç çocuklar, zincirli çiti onarmak için makul bir girişimde bulunmuştu ama Nellie ona çarpmaya karar verirse dayanamazdı. Bataklığın kıvrımlı dere ve nehirlerinde rolpiler hayati önem taşıyordu. Bazı yerlerde su tamamen durgundu ve bataklık bitkileri rüzgârı engelliyordu. Rolpiler hafif bataklık teknelerini Mire'in her yerine çekerek benzin tasarrufuna yardımcı oluyordu.

Bir insan olduğu sürece, Nellie mükemmel bir rolpie idi: itaatkâr, tatlı, güçlü. İnsanı denklemden çıkardığınız anda, aptal canavar çıldırıyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Belki de ayrılık kaygısı yaşıyordu, diye düşündü Cerise, tepeden yukarı, Sıçan Deliği'ne doğru çıkarken. Nellie'yi daha küçük bir muhafazaya ayırmak sadece felakete yol açardı. Onu tanıdığım kadarıyla, yalnız olduğu için gece gündüz anırırdı. Ve çiti güçlendirmek, tek bir rolpie'yi güvence altına almak için çok fazla emek gerektiriyordu.

Cerise, Mar ailesinin evine giden yokuşu hızla tırmandı. Giysilerinden su damlıyor ve botlarının içindeki ayak parmaklarının arasında eziliyordu. Sıcak bir duş almak ve güzel bir yemek yemek istiyordu, tercihen içinde biraz et olsun. Durum böyleyken balık ya da pastırmayla yetinecekti. Kılıcını da yağlaması gerekecekti ama bu da bataklıkta yaşamının bir parçasıydı. Su ve çelik pek iyi karışmıyordu.

Rathole alçak bir tepenin üzerinde, iki katlı bir canavar gibi yayılan bir evin üzerinde oturuyordu. Evi en yakın bitki örtüsünden ayıran elli metrelik temizlenmiş bir alan vardı. Ölüm bölgesi. Tüfekleri ve çapraz kemikleri üzerlerine doğrultulmuş düşmanlar için elli metre, kat etmeleri gereken çok fazla mesafeydi.

Zemin katın girişi ya da penceresi yoktu. İçeri girmenin tek yolu ikinci kattaki verandaya çıkan merdivendi. Merdivenlere yaklaşırken, küçük bir şekil verandanın sütunlarının arkasından kayarak merdivenlere oturdu. Sophie. Lark, diye düzeltti Cerise kendini. Artık kendisine Lark denmesini istiyordu.

Kız kardeşi koyu renk saçlarının altından ona yorgun bir bakış attı. Sıska bacakları kibrit çöpü gibi kapriden dışarı fırlamıştı. Baldırlarına çamur bulaşmıştı. Kollarını çizikler ve çürükler kaplamıştı. Ellerini sakladı ama Cerise

tırnaklarının kirli ya da ısırılmış olduğuna, muhtemelen her ikisine de bahse girmeye hazırdı. Lark eskiden biraz temizlik delisiydi, bataklıkta büyümüş on bir yaşındaki bir kızın olabileceği kadar. Şimdi hepsi gitti.

Endişe Cerise'i sıkıştırdı. Yüzünü sakın tuttu. Hiçbir şey gösterme. Lark'ı utandırmayın.

Merdivenlerden çıktı, Lark'ın yanına oturdu ve sol botunu çıkarıp içindeki suyu boşalttı.

Lark, "Adrian ve Derril Doom Buggy'yi Yılan Yolu'nda sürüyorlar," diye mırıldandı.

Kum arabası saf eğlenceden yapılmış bir cehennem arabasıydı. Aslında Cerise daha önce onunla gizlice kaçmış ve o kadar çok eğlenmişti ki arabayı ters çevirmişti. Ancak kum arabasına yetişkin gözetimi olmadan dokunmak kesinlikle yasaktı. Onu çalmak ve pahalı benzini boşa harcamak üç hafta fazladan ev işi yapmakla cezalandırılıyordu.

Elbette hem on beş yaşındaki Adrian hem de on dört yaşındaki yardımcısı Derril bunu biliyordu ve sonuçlarıyla başa çıkabilirdi. En önemli sorun Lark'ın az önce ispiyonlamış olmasıydı. Lark asla ispiyonlamazdı.

Cerise kendini sakın bir şekilde diğer botu çekip çıkarmaya zorladı. Kız kardeşinin kişiliğinin özü değişiyordu ve o sadece çaresizce izleyebiliyordu.

"Çocuklar seni yanlarında götürmediler mi?"

Cevap o kadar sessizdi ki, zar zor duydu. "Hayır."

Altı ay önce olsa yaparlardı. İkisi de bunu biliyordu. Uzanıp Lark'ın kemikli omuzlarına sarılma dürtüsü Cerise'i kavradı ama hareketsiz kaldı. Bunu daha önce de denemişti. Kız kardeşi kaskatı kesilir, kayarak uzaklaşır ve ormana doğru kaçar.

En azından Lark onunla konuşuyordu. Bu nadir görülen bir şeydi. Normalde ona ulaşabilen tek kişi annesiydi ve o bile son zamanlarda Lark'ı kendine çekmekte zorlanıyordu. Çocuk kendi dünyasında kaybolup gidiyordu ve kimse onu nasıl çekip çıkaracağını bilmiyordu.

"Anneme söyledin mi?" Cerise sordu.

"Annem burada değil."

Tuhaf. "Baba?"

"Gittiler. Birlikte."

Cerise kaşlarını çattı. Aile son seksen yıldır başka bir klanla kan davalıydı. Aralarındaki düşmanlık bazen parlak bir şekilde yanıyor, bazen de şu anda olduğu gibi için için yanıyordu ama kan davası

her an savaş çıkabilir. Kan davası son kez alevlendiğinde iki amcasını, bir teyzesini ve bir kuzenini kaybetmişti. Daimi kural şuydu: Dışarı çıkarsan, nereye gittiğini ve ne zaman dönmeyi planladığını birine bildirirsin. Ailenin reisi olan babam bile bu kuralın dışına çıkmazdı. "Ne zaman ve neden gittiler?"

"Gün doğarken, Cobbler kışını ısırdığı için gittiler."

Yaşlı bir ayyaş olan Cobbler, kaçak içki karşılığında tuhaf işler yaparak bataklıkta dolaşıyordu. Cerise bu adamı hiç sevmezdi. Ailelerinin bakmadığını düşündüğü zamanlarda çocuklara kötü davranır ve sırf inadına herkesi sırtından bıçaklardı. "Devam et . . ."

"Yanıma geldi ve babama vahşî köpeklerin dedemin evine girdiğini söyledi. Onu kovalamışlar ve biri poposundan ısırmış. Pantolonu delik deşik olmuş."

Sene Malikânesi yıllardır kapalıydı, büyükanneleri ve büyükbabaları on iki yıl önce kızıl hummadan öldüğünden beri. Cerise burayı parlak sarıya boyanmış, bataklıkta renk cümbüşü olan güneşli bir ev olarak hatırlıyordu. Artık terk edilmiş bir enkazdı. Kimse yanına yaklaşmıyordu. Cobbler'ın da oraya gitmeye hakkı yoktu. Muhtemelen çalacak bir şey arıyordu.

"Sonra ne oldu?"

Lark omuz silkti. "Ayakkabıcı babam ona biraz şarap verene kadar konuşmaya devam etti ve sonra gitti. Sonra babam gidip büyükbabamın eviyle ilgilenmesi gerektiğini söyledi, çünkü orası hâlâ bizim arazimizdi. Annem de onunla gideceğini söyledi. Atlarına atlayıp gittiler."

Sene Malikanesi'ne kamyonla gitmek imkansızdı. At sırtında gideceklerdi.

"O zamandan beri onları görmediniz mi?" "Hayır."

Sene Malikanesi atla yarım saat uzaklıktaydı. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydılar.

"Annemle babamın öldüğünü mü düşünüyorsun?" Lark düz bir sesle sordu.

Oh, Tanrım. "Hayır. Babam bir kılıçla ölür ve annem bir Mire timsahını yüz metreden gözünden vurabilir. Bir şey onları durdurmuş olmalı."

Sessiz bir kükreme ağaçların arasından yuvarlandı; kum arabasının motoru bir egzersiz yapıyordu. Ahmaklar. Motoru kapatıp arabayı eve geri döndürecek kadar bile sabırları yoktu. Cerise yükseldi.

"Bırakın bununla ben ilgileneyim, eğer annem ve babam bir saat içinde dönmezlerse gidip kontrol edeceğim."

Çamların arasından eski bir kum arabası fırladı, çamurda sıçrayarak eve doğru ilerliyordu. Cerise elini kaldırdı. Çamur sıçramış iki yüz ön koltuktan ona dehşetle bakıyordu.

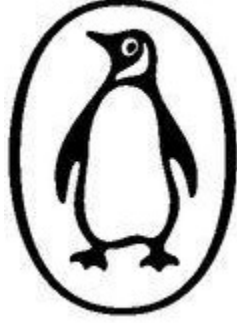
Cerise derin bir nefes aldı ve havladı. "Kramp!"

Elinden büyü fişkırdı. Lanet iki oğlanı da kavradı ve kollarındaki kasları büktü. Adrian iki büklüm oldu, tekerlek sola döndü, kum arabası savruldu ve her şey büyük bir sıçramayla çamurun içinde kayarak yan yattı. Cehennem arabası döndü, iki gözüpek adamı çamurun içine kustu, son kez döndü ve durdu.

"Oraya gidip onları yere sererken tekmelemekten çekinmeyin. İşiniz bittiğinde onlara her şeyi temizlemelerini ve doğruca ahıra gitmelerini söyleyin. Karen Teyze önümüzdeki üç hafta boyunca iki köleye sahip olacağı için çok sevinecek."

Cerise botlarını aldı ve eve doğru ilerledi. Yanına en az iki kişi alması gerekiyordu. Sağlam ve kavgada iyi olan biri. Sinirlenmeyecek biri.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti, bunu biliyordu.

Penguin Group (USA) Inc. sunmaktan gurur duyar

HARIKA OKUMALAR-GARANTILI

Bu kitabı seveceğinizden o kadar
eminiz ki %100 para iade garantisi
sunuyoruz!

Eğer %100 memnun değilseniz
bu yayınla ilgili olarak Penguin Group
(USA) Inc. paranızı iade edecektir!
Tam para iadesi için kitabı 1
Ağustos 2010 tarihinden önce
iade etmeniz yeterlidir.

Para iadesine hak kazanmak için lütfen kitabı, makbuzun
bir kopyası, adresiniz ve kısa bir
Bunun neden harika bir okuma olmadığını
düşündüğünüzü aşağıdaki adrese açıklayın.
Kitabın satın alma fiyatı ve satış vergisi için 4-6 hafta içinde
size bir çek göndereceğiz.

Great Reads Guaranteed/ATTN: Dept
RP Penguin Group (USA) Inc.

375 Hudson Caddesi
New York, New York 10014

Teklif 1 Ağustos 2010 tarihinde sona eriyor

NEW YORK TIMES'İN YENİ DİZİSİNİ KAÇIRMAYIN
ÇOK SATAN YAZAR

ILONA ANDREWS

KENARDA

Rose Drayton Edge'de, iki dünya arasında yaşıyor: Bir tarafta Broken var, insanların alışveriş yaptığı bir yer

Wal-Mart ve sihir bir peri masalından başka bir şey değildir; diğer tarafta ise mavi kanlı aristokratların hüküm sürdüğü ve sihrinizin gücünün kaderinizi değiştirebileceği bir diyar olan Tuhafılık vardır. Yalnızca Rose gibi Edger'lar bu dünyalar arasında kolayca seyahat edebilir ama asla ikisine de ait olamazlar.

penguin.com

***NEW YORK TIMES*'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN**

ILONA ANDREW

Büyü ortaya çıktığında ve Atlanta yerle bir olduğunda, bu Kate Daniels için bir iştir ...

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANATIR

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ:

"Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları ... kesinlikle görülmeye değer."
-Locus

"Büyü, vampirler, c a n a v a r l a r ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu, hızlı tempolu, aksiyon dolu bir şehir fantezisi."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."
-Fresh Fiction

**Hayal gücünün sınırlarını keşfedin - sizi uç noktalara ve ötesine
götüren bu karanlık fantezi ve şehir noir yazarlarını kaçırmayın.**

Patricia Briggs
Simon R.
Green Jim
Butcher Kat
Richardson
Karen Chance
Caitlin R. Kiernan
Rachel Caine
Glen Cook
Anne Bishop
Janine Cross
Sarah Monette
Douglas Clegg

penguin.com

FANTEZIDE SON NOKTA!

Ace ve Roc, uzak dünyaların büyülü hik yelerinden sıradanın ötesinde yeteneklere sahip olanların hik yelerine kadar hayal gücünüzün sınırlarını zorlamak için ihtiya ınız olan her şeye sahip.

Marion Zimmer Bradley/Diana L. Paxson

Guy Gavriel Kay

Dennis L. McKiernan

Patricia A. McKillip

Robin McKinley

Sharon Shinn

Katherine Kurtz

Barb ve J. C. Hendee

Elizabeth Bear

T. A. Barron

Brian Jacques

Robert Asprin

Çeviri Kitaplar
Telegram